

MÁRCIUS 24., KEDD

ELNÖKÖL: ROTHE ASSZONY

alelnök

1. Az ülés megnyitása

(Az ülést 9.00-kor megnyitják.)

2. Dokumentumok benyújtása: lásd a jegyzőkönyvet

3. Zöld könyv a területi kohézióról és a kohéziós politika jövőbeli reformjáról folytatott vita állásáról - Legjobb gyakorlatok a regionális politika terén és a strukturális alapok felhasználásának akadályai - A kohéziós politika városi dimenziója az új programozási időszakban - A kohéziós politika vidékfejlesztési intézkedéseket kiegészítő jellege és vidékfejlesztési intézkedésekkel történő összehangolása - A strukturális alapokra vonatkozó rendelet végrehajtása 2007–2013 között: a nemzeti kohéziós stratégiákról és az operatív programokról folytatott tárgyalások eredményei - Európai kezdeményezés a mikrohitel fejlesztésére a gazdasági növekedés és a foglalkoztatás támogatása érdekében (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont az alábbi jelentések együttes vitája:

- A6-0083/2009 van Nistelrooij úr, a Regionális Fejlesztési Bizottság nevében, zöld könyv a területi kohézióról és a kohéziós politika jövőbeli reformjáról folytatott vita (2008/2174(INI));

- A6-0095/2009 Krehl asszony, a Regionális Fejlesztési Bizottság nevében, legjobb gyakorlatok a regionális politika terén és a strukturális alapok felhasználásának akadályai (2008/2061(INI));

- A6-0031/2009 Vlasák úr, a Regionális Fejlesztési Bizottság nevében, a kohéziós politika városi dimenziója az új programozási időszakban (2008/2130(INI));

- A6-0042/2009 Roszkowski úr, a Regionális Fejlesztési Bizottság nevében, a kohéziós politika vidékfejlesztési intézkedéseket kiegészítő jellege és a vidékfejlesztési intézkedésekkel történő összehangolása (2008/2100(INI));

- A6-0108/2009 Mikolášik úr, a Regionális Fejlesztési Bizottság nevében, a strukturális alapokra vonatkozó rendelet végrehajtása 2007-2013 között: a nemzeti kohéziós stratégiákról és az operatív programokról folytatott tárgyalások eredményei (2008/2183(INI)); és

- A6-0041/2009 Becsey úr, a Gazdasági és Monetáris Bizottság nevében, Európai kezdeményezés a mikrohitel fejlesztésére a gazdasági növekedés és a foglalkoztatás támogatása érdekében (2008/2122(INI)).

Lambert van Nistelrooij, előadó. – (NL) Elnök asszony, a Parlament Regionális Fejlesztési Bizottságának kifejezett kérése, hogy egyetlen együttes vitát tartsunk ennek a ciklusnak a végén a kohéziós politika jövőjéről, de a mai és a holnapi nap folyamán a parlamenti képviselőknek nem kevesebb, mint öt jelentéséről vitázunk, és, mivel az európai választások már nagyon közelednek, szavazunk is. Az Európai Közösség legnagyobb költségvetéséről beszélünk, és az állampolgárok tekintetében a költségvetés legláthatóbb részéről. A kohéziós politika olyan arculatot adott Európának, amely megmutatja annak összefonódottságát és szolidaritását. A világon sehol máshol nem hoztak létre ilyen mértékű kölcsönös kohéziót. A kohézió továbbá az új Lisszaboni Szerződés központi célkitűzése is. Ez egy harmadik összetevőt is hozzáad az eddigiekhez, mégpedig a területi kohéziót.

A rendkívüli idők új válaszokat követelnek. A pénzügyi válság, a globalizációból eredő erősebb verseny, az éghajlati válság és a lisszaboni célkitűzések elérésének eddigi kudarca összehangoltabb megközelítést követel meg a regionális politika megerősítésével és jobb működtetésére való törekvéssel egyetemben. Ezekkel az ügyekkel a Zöld könyvben foglalkozunk. Ez a Zöld könyv egyáltalán nem a szokványos ügymenettel foglalkozik, hanem felhívás a jobb kormányzás és a területi kohézió elérésére, amely bírálja azokat a fejleményeket is, amelyek következtében néhány régió magasra tör és haladás tapasztalható a nagyvárosi

területeken, míg más régiók lemaradnak. Ez nem az az Európa, amelyet ez a Parlament látni szeretne. Ma ezen az együttes vitán ezért kijelöljük az utat a 2013 utáni időszak tekintetében is azoknak a törvényhozási feladatoknak az áttekintését követően, amelyekkel a választások után a következő parlamenti ciklust megkezdjük.

Röviden összefoglalom a jelenlegi vita és a területi kohézió legfontosabb pontjait. 2005-ben Guellec úr jelentésében közzétette a Parlament elképzeléseit. Az új területi dimenzió állandó célkitűzéssé vált az új Lisszaboni Szerződés 13. és 174. cikke értelmében. Ahogy mondtam, ez kifejezett ellentéte egy aszimmetrikus Európának, amely néhány, teljes gőzzel fejlődő régióból áll, míg a vidéki területek lemaradnak mögöttük. Itt egyszerre megnyilvánuló egységről és sokféleségről van szó a kiválósági központok, vagy *pôles d'excellence*, valamint más régiók és helyek sajátos minősége és sokszínűsége között. A területi kohézió kiegészíti továbbá a gazdasági és társadalmi kohézió meglévő politikáit. Ez egy integrált fogalom. Betekintést enged az ágazatalapú közösségi és decentralizált tevékenységek hatásaiba, például a kutatás és fejlesztés, a közös agrárpolitika, a közlekedés, a foglalkoztatás helyzete és a klímaváltozás ellensúlyozása területén.

Az elmúlt hat hónap egyeztetése azt mutatja, hogy a területi kohézió fogalmát széles körben elfogadták és üdvözlük. A fogalom egyesíti a koncentrációt, ugyanakkor az összekapcsolódást és az együttműködést is, olyan fogalom, amelyet ki szeretnénk dolgozni az elkövetkezendő időszakban.

Constanze Angela Krehl, előadó. – (DE) Elnök asszony, biztos úr, hölgyeim és uraim, a kohéziós politika fontos Európa számára. Ez a szolidaritásnak egy kifejeződése. Mindazonáltal a kohéziós politikára nem csak a feltehetően gyengébbeknek van szükségük társadalmunkban. Minden állampolgárunknak szüksége van szolidaritási politikára és európai integrációra. Még bonyolultabbá teszi a helyzetet, amikor nem használják fel a strukturális alapokat a régiókban, amelyekből több mint 260 van az Európai Unióban. Nem azért nem használják, mert nincs szükség segítségre, hanem mert a támogatás túl nehezen hozzáférhető. Ezeknek az akadályoknak egy részét saját magunk készítjük. Természetesen fontos alapvető elvárás, hogy a szabályokat betartsák, és az ellenőrzéseket elvégezzék annak biztosítása érdekében, hogy az európai adófizetők pénzét megfelelően használják fel. Mindazonáltal ennek nem szabad azt eredményeznie, hogy a jelentkezési lapok, és annak leírása, hogy miként lehet támogatáshoz jutni, olyan hosszúak és érthetetlenek legyenek, hogy doktori fokozat kelljen a megértésükhöz.

Ezért jelentésemben különleges intézkedések bevezetését szorgalmazom az európai szintű bürokrácia csökkentése érdekében, mert felelősek vagyunk ezért. Egyszerűsíteni kellene például az ellenőrző rendszert, csökkenteni kellene a projekteket érintő adminisztratív terheket, és módosítani kellene a projektek méretét. Továbbá a projektek kivitelezését egyszerűbbé, világosabbá, gyorsabbá és eredményorientáltabbá kellene tenni. Mindazonáltal meg vagyok győződve róla, hogy ezekben az ügyekben nemzeti és regionális szinten is lehet lépéseket tenni.

Jelentésem második része a legjobb gyakorlatokkal foglalkozik a kohéziós politika területén. Nem kell feltalálnunk a spanyolviaszt, mert az nem lenne sem hatékony, sem ésszerű. Inkább egy olyan rendszert kell találnunk, amelyben a projektekkel kapcsolatos jó példák hozzáférhetővé válnak mások számára is. Mivel több tízezer kohéziós politikával kapcsolatos projekt születik minden évben, a trükk a régiók példaszerű projektjeinek kiválogatásában és a velük kapcsolatos információk megosztásában rejlik. Véleményem szerint a Bizottság hatékony lépést tett ezen a területen, például a RegioStars kezdeményezéssel, de további fejlődésre van szükség.

Néhány, általam kulcsfontosságúnak ítélt területen a jelentés kritériumokat javasol ezen projektek kiválasztására. A kulcsfontosságú területek közé tartozik a kutatás és az innováció, a jó minőségű munkahelyek teremtése, a kvk-k támogatása, az éghajlattal kapcsolatos projektek, az integrált szemléletű városfejlesztés, valamint a köz- és magánszféra partnerségén alapuló projektek, hogy csak néhányat említsek. A legjobb gyakorlattal rendelkező projektek kiválasztásának kritériumai lehetnek például a projektek minősége és fenntarthatósága, hajtóerejük a régiók és az Európai Unió számára, az erőforrások hatékony felhasználása, valamint természetesen a más régiókra való alkalmazhatóságuk.

Mindenhol lehet jó példát találni. A jelentés függelékében felsoroltam néhány projektet, amelyekről a régiókban végzett alapozó munka eredményeként szereztem tudomást. Minden tagállamban van ilyen projekt. Szeretnék néhányat itt megemlíteni közülük: egy környezettechnológiai kiválósági központ Szlovéniában, a Burgenland Mobilitási Központ Ausztriában, az „agyvadászati” verseny Észtországban, a Fraunhofer Sejtterápiás és Immunológiai Intézet új épülete Németországban, a tudománypark a spanyolországi Granadában és a problémakerület a németországi Kelet-Lipcsében.

Végezetül, mint politikai csoportom előadója és koordinátora, szeretnék köszönetet mondani kollégáimnak az együttműködésért, nem csak ennek a jelentésnek a kapcsán, hanem az öt éves munkájuk során. Szeretném továbbá megköszönni együttműködését a Bizottságnak, a Regionális Fejlesztési Bizottságnak és minden érintett alkalmazottnak. Remélem, hogy a jövőben is alkalmunk lesz ilyen módon folytatni a közös munkát.

(Taps)

Oldřich Vlasák, előadó. – (CS) Biztos úr, hölgyeim és uraim, szeretném röviden bemutatni a kohéziós politika városi dimenziójáról szóló jelentést. A jelentés a városoknak az európai pénzek kezelésébe és felhasználásába való bevonásának lehetőségeit vizsgálja a jelenlegi programozási időszakban, ugyanakkor iránymutatást és ötleteket ad arra vonatkozóan, hogy miként lehet a strukturális alapok szabályait oly módon átalakítani, hogy ezek jobban megfeleljenek az európai városok és nagyvárosok igényeinek. A jelentés szövegezésekor nem csak a tudományos tanulmányokra és az olyan érdekcsoportok, mint például a Települések és Régiók Európai Tanácsa és az EUROCITIES, szakértői véleményeire támaszkodtam, hanem elsősorban a polgármesterek, az önkormányzati képviselők, a városházán dolgozó hivatalnokok, a projektmenedzserek és más, az európai alapokban érdekelt személyek közvetlen tapasztalataira is. Az egyik ösztönző találkozó, amely lehetőséget nyújtott számunkra, hogy közösen vitassuk meg a városi dimenziót, az Európai Városi Nap elnevezésű esemény volt, amelyet partnerekkel együtt szerveztem Prágában február elején az EU cseh elnökségének keretében. Ezen a ponton szeretném újra megköszönni Hübner biztos úrnak, Svoboda úrnak és kollégáimnak, Olbrycht úrnak, Beaupuy úrnak és Kallenbach asszonynak részvételüket és aktív közreműködésüket.

Logikus, hogy figyelmünk középpontjába a városok kerültek. Az EU körülbelül 500 millió lakosának 80%-a lakik városokban. A városokban található a munkahelyek, vállalatok és oktatási központok túlnyomó része, és Európa hea-jának több mint 70%-át is a városok állítják elő. A városok ezért döntő hajtóerői egész Európa gazdasági növekedésének, ami válságidőszakban még fontosabbá teszi őket. Mindazonáltal sok városnak kell szembenéznie komoly problémákkal. A városok és a városi térségek ezért a kohéziós politika keretében különös figyelmet érdemelnek.

Két fő elképzelést szeretnék hangsúlyozni a jelentésből. Az első a hatáskörök átruházásának kérdése, amely az európai erőforrások fölötti irányítás jogának a városokra való átruházását jelenti. Bár az európai jogszabályok már lehetővé teszik az erőforrások átruházását a városokra, hogy azok osszák szét, amikor integrált fejlesztési terveket dolgoznak ki, a tagállamok csak csekély mértékben éltek ezzel a lehetőséggel. A jelentés egyik fő célja, hogy növelje a városok szerepét a kohéziós folyamatban. Nem szabad továbbra is úgy tekintenünk a városokra, mint pusztán végső felhasználókra, hanem olyan entitásokként kell kezelnünk őket, amelyek területeket igazgatnak. Ahogy a régiók és a nemzeti közszolgálati testületek is saját költségvetéssel rendelkeznek, úgy a városoknak is nagyobb feladatot kell kapniuk a strukturális támogatások terén a strukturális alapok programozása és elosztása céljából. A városi dimenzióknak kötelezővé kell válnia.

A másik alapvető elképzelés a JESSICA pénzügyi eszközben rejlő lehetőségek tényleges kihasználása. A kohéziós politika eddig kizárólag a támogatások rendszerén alapult, vagy más szóval a nem visszatérítendő juttatásokon. A projekteket benyújtó szervezetek és személyek ezért hozzászórtak egy olyan helyzethez, amelyben európai pénzeket és nemzeti költségvetési forrásokat kapnak, amelyek meghatározott célja az „ingyenes” társfinanszírozás. A prioritás gyakran a pénzek lehívása, és nem a hatékony beruházás és a rendelkezésre álló erőforrások értékelése. A támogatás elve ezért néha olyan helyzetekhez vezet, ahol a strukturális segítséget nem hatékonyan használják fel. A jelenlegi programozási időszakban sor került a JESSICA kezdeményezés bevezetésére annak érdekében, hogy mozgásteret biztosítsanak a kohéziós politika szisztematikus módosításához. A helyzet azonban az, hogy ezt a mozgásteret nem igazán használták ki. A következő programozási időszakban ezen változtatni kell. Az európai politikának jobban ki kell használnia az olyan pénzügyi tervezési alapok felhasználásával kapcsolatos lehetőségeket, mint amilyenek például a megújuló alapok. Ennyit szerettem volna mondani. Szeretnék köszönetet mondani mindenkinek, aki segített a jelentés elkészítésében.

Wojciech Roszkowski, előadó. – (PL) Elnök asszony, az Európai Unió 2007-2013 közötti időszakra vonatkozó strukturális politikájának reformja változásokat hozott az alapok szerkezete és a támogatások elosztása tekintetében. Fontos változás volt a közös agrárpolitikához kötött új Európai Mezőgazdasági Vidékfejlesztési Alap létrehozása. Míg a 2000-2006 közötti pénzügyi terv a vidékfejlesztési finanszírozást a strukturális alapokhoz és a kohéziós politikához kötötte, elválasztva azt a KAP finanszírozástól, az új, 2007-2013 közötti pénzügyi keretben ez a KAP-koz kötött juttatások részévé vált. E változtatások következtében azonban felmerül a kérdés, hogy a különválás vajon a hozzáférhető finanszírozás ténylegesen hatékonyabb felhasználásához vezetett-e.

A KAP és a vidékfejlesztési finanszírozás összekapcsolása csak a felszínen jelenti a költségvetési eljárások egyszerűsödését. A valóságban ez a nem mezőgazdasági finanszírozásnak a kohéziós politikától való elválasztását jelenti, ami mindkét területen vagy a célkitűzések megduplázódását, vagy kihagyását eredményezheti. Fennáll annak a veszélye, hogy a regionális politika keretében hozzáférhető finanszírozást jelentős mértékben a nagyobb városi központok vagy a legdinamikusabban fejlődő régiók gazdasági versenyképességének növelésére fogják felhasználni, míg a vidékfejlesztési alap a nem mezőgazdasági fejlődésre, a mezőgazdasági versenyképesség növelésére fog összpontosítani. Ebben a helyzetben a nem mezőgazdasági tevékenységek támogatása és a vidéki térségekben működő kkv-k fejlesztése a két alap közötti területen fog elhelyezkedni, és nem fogja lefedni egyik sem.

Hiány keletkezhet továbbá a vidéki térségekben az alapvető közszolgáltatások biztosításának és az infrastruktúrába való beruházásnak a finanszírozásában, amelyekhez szintén a kohéziós alapnak kellene hozzájárulnia. Ebben az összefüggésben különösképpen fontos egy átlátható, hosszú távú fejlesztési stratégia kidolgozása a vidéki térségek tekintetében mind tagállami, mind regionális szinten, annak érdekében, hogy világosan meghatározzuk a vidékfejlesztési prioritásokat és célkitűzéseket, és hogy a különböző meglévő finanszírozási forrásokat ezekhez alakítsuk. A második pillérnek a kohéziós politikai intézkedésekkel való összekapcsolása azonban megköveteli a tevékenységek nemzeti szintű szoros koordinációját.

A vidéki térségnek még nincs pontos definíciója. A vidéki térségeket hagyományosan az alacsonyabb népsűrűség, a másféle foglalkoztatási struktúra, az alacsonyabb jövedelem és a közutakhoz való nehezebb hozzáférés különbözteti meg a városi térségektől. A területi kohézió szempontjából, amely fogalmat szintén nem definiáltak még megfelelően, az alacsonyabb népsűrűség nem döntő jellemző.

Az Európai Unió egyik fejlesztési célja a társadalmi struktúrák modernizálása, beleértve a foglalkoztatási struktúrát is. A területi kohézió ezért növelhető a vidéki és városi foglalkoztatási szerkezet egymáshoz való közelítésével. A területi kohézió legnagyobb kihívása azonban továbbra is a jövedelemszint és a közutakhoz való hozzáférés kérdése marad, és ezeket a célkitűzéseket a vidéki térségek nem mezőgazdasági tevékenységeinek támogatásával lehet a leghatékonyabban elérni. A vidékfejlesztésnek azonban nem szabad elapasztania a gazdálkodóknak szánt közvetlen kifizetések forrásait.

A vidékfejlesztési politikák végrehajtásának nehézsége abból ered, hogy az ágazati politikák és a területi kohéziós politikák átfedik egymást, csakúgy, mint a gazdasági és társadalmi dimenziók, ezért a korábbi tevékenységek a különböző ágak szétválasztására, nem pedig szinergiák létrehozására összpontosítottak. A koordinációnak azonban a finanszírozások felhasználásában szinergiák létrehozását kell célul kitűznie. Az egyes tagállamokban számos modell létezik ezeknek a tevékenységeknek a koordinációjára, és jelenleg nehéz kijelenteni, hogy bármelyik ország megoldása modellként lenne használható a többi számára. Úgy tűnik azonban, hogy a politikai akarat döntőbb lehet a siker biztosításában, mint ez vagy az a szervezeti megoldás. Ezért a nyitott koordinációs módszer alkalmazása az uniós szintű együttműködésnek ebben a vonatkozásában megfelelő megoldás lehetne.

Világossá kell tenni azonban, hogy a vidékfejlesztési politika nagy hatással van a területi kohézióra. Ezért nem tűnik indokolhatónak az ezen politika alá tartozó intézkedéseknek a kohéziós és a regionális fejlesztési politikától való elválasztása. Ez a politika a KAP-nál alkalmasabb a vidékfejlesztés nem mezőgazdasági vonatkozásainak a támogatására, például az emberek átképzésének támogatására, hogy azok a gazdaság más területein is tudjanak munkát vállalni. Mindazonáltal a vidékfejlesztési politikának a kohéziós politikába való bevonása csak azzal a feltétellel lehetséges, hogy a vidékfejlesztés megfelelő finanszírozást kap.

Miroslav Mikolášik, előadó. – Elnök asszony, mielőtt megkezdjük a vitát a 2007-2013 közötti strukturális alapokra vonatkozó rendelet végrehajtásáról szóló jelentésről, engedjék meg, hogy megragadjam a lehetőséget és köszönetet mondjak a Bizottságnak a konkrét kommunikációs papírért és az országlapokért, amelyek szilárd alapot adtak a munkához. Külön szeretnék köszönetet mondani mindazoknak, akik velem dolgoztak a jelentés elkészítésében, különösen az EPP-ED képviselőcsoportunk tanácsadójának, Stoian asszonynak és bizottsági tisztviselőnek, Chopin úrnak, akik mindketten rengeteg időt áldoztak erre a jelentésre.

Engedjék meg, hogy röviden összefoglaljam a jelentést, amely, csupán néhány kompromisszummal, megkapta a Regionális Fejlesztési Bizottság teljeskörű támogatását a múlt hónapban. Miként már bizonyára tudják, a jelentés célja annak bemutatása, hogy a 27 nemzeti stratégiai referenciakeret és a 429 operatív program kidolgozásakor a tagállamok hogyan értelmezték és hogyan követik a saját korlátaikhoz és elvárásaikhoz igazított 2006. évi közösségi kohéziós stratégiai iránymutatásokat.

Ezért elhatároztam, hogy a jelentést három fő dokumentumra fogom alapozni: először is a Bizottság közleményére; másodszor a Bizottság által rendelkezésre bocsátott 27 országlapra, harmadszor pedig a

közösségi kohéziós stratégiai iránymutatásokról szóló 2006. évi tanácsi határozatra, amely indikatív keretet nyújt a tagállamoknak a nemzeti stratégiai referenciakereteik és a 2007-2013 közötti időszak operatív programjainak kidolgozásához.

A három fő prioritás, amelyet az előbb említett tanácsi határozat világosan megállapít, a következő: először is Európának és régióinak vonzóbbá tétele a beruházás és a munkavállalás tekintetében; a második prioritás a tudás és az innováció fejlesztése a növekedés érdekében; a harmadik prioritás pedig minél több ember bevonása a munkavállalásba és a vállalkozói tevékenységekbe a több és jobb munkahely megteremtése érdekében.

Mielőtt megosztanám önökkel a jelentés elkészítése közbeni észrevételeimet, fontos hangsúlyozni, hogy a jelentés alkalmazási körét részben korlátozza az, hogy az operatív programokat csak 2008 júniusában fogadták el, és legalább egy év kell ahhoz, hogy végrehajtásukban jelentős előrehaladást tapasztaljunk. Mindazonáltal már most látszik, hogy az általános prioritásokhoz bizonyos, gazdasági és területi fejlettségi szintjükből következő sajátosságokkal, minden tagállam ragaszkodott.

Fontos megjegyezni azt is, hogy ezek a programok bizonyos változtatásokon eshetnek át oly módon, hogy nagyobb figyelmet fordítanak az azonnali növekedési potenciállal rendelkező és a sürgős cselekvést kívánó területekre történő beruházásokra az európai gazdasági fellendülés terve, a Közösségnek a globális pénzügyi válságra adott válasza és a jelenlegi gazdasági lassulás kontextusában. Más szóval nem szabad elfelejteni, hogy minden tagállamnak, és még inkább a régióknak, földrajzi helyzetükből, valamint gazdasági és intézményi fejlettségi szintjükből adódóan különböző igényeik vannak. Ezért ezen igények függvényében a személyre szabott nemzeti kohéziós stratégiák az operatív programban kétségtelenül jelentős mértékben eltérhetnek egymástól.

Köztudomású, hogy az Európai Regionális Fejlesztési Alap, az Európai Szociális Alap és a Kohéziós Alap általános szabályzata megkövetelte a tagállamoktól, hogy az összes költség 60%-át a kohéziós célkitűzésre, míg 75%-át a regionális versenyképesség és foglalkoztatottság célkitűzésre különítsék el. Örömmel látom, hogy a nemzeti hatóságok által tett erőfeszítések biztosították, hogy a lisszaboni stratégia célkitűzéseinek elérésére szánt kiadások átlagos elosztása 65% – több, mint a konvergenciaregiók számára rendelkezésre álló pénzeszközök – és 82% a regionális versenyképesség és a foglalkoztatási régiók számára, amely szintén több, mint az eredetileg elvárt.

Látom, hogy lejárt az időm. Sokkal többel készültem. Mondanivalómat a vita végén fejezem be.

Becsey Zsolt László, előadó. – (HU) Többszöri halasztás után végül is egy nagy naphoz érkeztünk. Elismerésemet szeretném kifejezni azért, hogy a Bizottság már 2007 novemberében egy külön közleményben foglalkozott a mikrohitel témájával, bár az is igaz, hogy a Parlament már annak az évnek a nyarán kérte, hogy ezzel a témakörrel behatóbban dolgozzunk. Helyesnek tartom azt is, hogy a kohézióért felelős bizottsági tag koordinálásával került sor erre a vitára, ugye előtte szó volt arról, hogy esetleg a pénzügyi kérdésekért felelős biztos koordinálja, de a cél és a közösségi eszközök valóban a kohéziós szempontokat kell, hogy tükrözzék.

Sajnálom azonban, hogy a Bizottság anyaga nem tért ki a jogalkotási feladatokra, nem csatolt ilyen tervezeteket, ezért a Gazdasági Bizottság jelentésében a lehető legerősebb eszközzel, a 39. cikkel éltünk, és öt területen kértük konkrét jogi lépések megtételét vagy szervezeti, pénzügyi lépések megtételét a Bizottságtól.

Szeretném ezúttal köszönetemet kifejezni árnyékjelentőimnek, Mia De Vitsnek, Baeva kollégának és a titkárságon Ambruster asszonynak a lelkes munkájukért.

Miért is fontos ez a mikrohitelzés? Egyrészt szeretnénk beépíteni a nemzeti lisszaboni akcióprogramokba annak a kötelezettségét, hogy a tagállamok rendszeresen mutassák be előrehaladásukat e téren. Csak a kényszer hoz eredményt.

Másrészt – és ez a biztos asszony megközelítésének legnagyobb érdeme – új társadalmi szegmenseket kívánunk bevonni a gazdasági tevékenységek körébe. Ezért olyan hitelezést kell elindítani, amely a szerény képességgel rendelkező, a klasszikus kisvállalkozói hitelezés megkívánta önrészek és ingatlanfedezetek nélküli személyek munkaerőpiacra küldését segíti. Ez új szegmensek munkába való bekapcsolását jelentheti, ami nélkülözhetetlen lesz a fenntartható fejlődés, a 70%-os legális foglalkoztatási szint eléréséhez.

De hogyan közelítsük meg ezeket a rétegeket? Egyrészt, és a jelentésem erre is kitér, túl kell lépni azon a sablonon, hogy a nehéz helyzetben lévőket keressük általában. Szükség van a hátrányos helyzetű csoportok

konkrét definiálására, ilyenek a bevándorlók a nyugati államokban, a cigányok a keleti részekben, a tanyasi, rurális helyzetben lévő emberek, vagy általában a nők.

Ezekhez azonban nem lehet az eddig ismert módon a kereskedelmi bankok klasszikus hálózatán keresztül közvetlenül eljutni, mert ezekkel az eszközökkel szemben egyrészt bizalmatlanok a célcsoportok, és mint már említettem nem is piacképesek. Ezért az ázsiai példával is élve, Európában lefordítva kis körökben a bizalmukat elérve kell a kölcsönt folyósítani, ami inkább a bizalmon, mint fedezeten alapul. Ebben a rendszerben persze fontos a közvetítő szervezet szerepe és az, hogy ezt a tevékenységet folytatni tudja még akkor is, ha nincs ennek a közvetítő szervezetnek banki licence. Ezt néhány tagállamban már sikerült elérni, de még nem általános, ezért be kell vonni a nem banki szervezeteket, a lakossághoz közeli, az értékpapírosításból is kimaradó pénzügyi szervezeteket a munkába.

Felmerült a kamatsapka kérdése, és azon a véleményen vagyunk, hogy a hitelezés bár drága, a legfontosabb szempont mégis az igénybevevők számára a folyamatos likviditás. Ezért nem támogatom a kamatsapka bevezetését. És itt szét kell választani a fogyasztói hitelt a mikrohitelezéstől, nem lehet összekeverni a kettőt.

Fontos még emellett az ösztönzés elérése nemzeti szinten, hogy valaki munkanélküli segély helyett akarjon mikrohitelezéssel mikrovállalkozó lenni. És összefogásra van szükség a terrorizmus elleni harc, a pénzmosás elleni küzdelemre vonatkozó kérdésekben is, hiszen pontosan a mentori rendszer segítségével az állandó lakcím hiányát, a bankszámla hiányát, kezdeti hiányát ki tudjuk valahogy küszöbölni.

Danuta Hübner, a Bizottság tagja. – Elnök asszony, először is teljes szívemből szeretném megköszönni Lambert van Nistelrooijnak, Constanze Krehlnek, Oldřich Vlasáknak, Wojciech Roszkowskinak, Miroslav Mikolášiknak és Becsey Zsolt Lászlónak, hogy lehetőséget adtak számunkra ehhez a mai megbeszéléshez. Ez a megbeszélés kétségkívül hozzá fog járulni a jövőbeli kohéziós politikáról szóló vitához.

Ennek a vitának a kellős közepében vagyunk, ahogy tudják, és számos külön ajánlás szerepel jelentéseikben, amelyeket én fontos információnak fogok tekinteni a jövőbeli kohéziós politikáról szóló vita folyamán, és ugyanakkor van számos fontos üzenet is, amely minden jelentésben szerepel.

Az első, hogy a kohéziós politika az Európai Unió fenntartható fejlődéssel kapcsolatos céljai elérésének központi pillére, és annak is kell maradnia. Ez az elkötelezettség még fontosabb lesz a válságot követő időszakban, amikor a zöld munkahelyek megteremtése lesz Európa útlevele a fenntartható foglalkoztatáshoz.

Még egy világos üzenet szerepel az összes jelentésben, miszerint a kohéziós politikának az összes európai területet le kell fednie, miközben továbbra is a legszegényebbek felzárkózási folyamatának támogatására kell összpontosítania. Egyetértek annak jelentőségével, hogy az európai közjavakhoz való hozzáférést minden régióban biztosítani kell. A válság még fontosabbá teszi ezt az üzenetet. Jelenleg számos régió keres új utakat és módszereket a gyors globális változásokhoz való alkalmazkodásra és a lemaradás kockázatának elkerülésére. A nem teljesen kihasznált erőforrások mobilizálása és a komparatív előnyök kihasználása által a kohéziós politika azt kívánja biztosítani, hogy minden európai régió, akár lemaradt, akár nem, járuljon hozzá a teljes gazdasági növekedéshez és a változáshoz, a fenntartható munkahelyek teremtéséhez, továbbá hogy minden polgár részesüljön a belső piac előnyeiből.

Osztjuk továbbá azt a meggyőződést, hogy a földrajzi elhelyezkedés számít Európában, és ez az egyik fő oka, hogy kiadtuk a területi kohézióról szóló Zöld könyvet. Nagyon örülök, hogy önök is hozzám közel álló módon értelmezik a területi kohéziót, mely szerint a területi kohézió elsősorban az összes különböző terület fejlesztési potenciáljának mobilizálását jelenti. A regionális politika egy olyan fejlesztési politika, amely segít a polgároknak és a vállalkozásoknak felszabadítani az azokban a területekben rejlő lehetőségeket, ahol élnek és dolgoznak.

Egyetértek önökkel abban, hogy szükség van az összes olyan európai és nemzeti politika közötti szinergiák és koordináció fejlesztésére, amelynek területi hatása van. A kihívás itt abban rejlik, hogy a területi kohéziót előre vegyük figyelembe a politikák megalkotásakor, és ne a már létrehozott károk enyhítésére szolgáló eszközként tekintünk rá. Ez azt jelenti, többek között, hogy több energiát kell fektetnünk a lemaradó régióknak a sikeresebbekkel való összekapcsolásába.

Világos az az üzenet is, hogy meg kell erősíteni a város és a vidék közötti kapcsolatokat. A finanszírozás jelenlegi széttöredezettsége mellett ez azt is jelenti, hogy törekednünk kell annak megértésére, miként lehetséges valamennyi finanszírozás szabályainak és eljárásainak korszerűsítése a támogatható költségek, az irányítás, az ellenőrzés, a beszámolásra és a pénzgazdálkodásra vonatkozó kötelezettségek tekintetében.

Nagyobb rugalmasságra van szükség azon területek körvonalazásában, amelyekre vonatkozóan a kohéziós politikát tervezték és végrehajtják. Más szavakkal, a politikát funkcionális területekre kell irányítani. Néha például szomszédsági szinten kell a városokra tekintenünk, néha azonban a városok határain túlra kell tekinteni.

Ez a funkcionális vagy rugalmas földrajz nem ér véget a nemzeti határokon, és a nemzeti határokon átnyúló együttműködés nyilvánvaló európai hozzáadott értékkel és jelentőséggel bír a polgárok számára. Még mindig léteznek akadályok az európai belső piacon, és a határokon átnyúló munkaerőpiacokban és a transznacionális klaszterekben is jelentős kihasználatlan lehetőség rejlik. A Balti-tengeri stratégia, amelyet most készítünk elő, jó példa arra, hogy mit értünk funkcionális terület alatt. Ezt kísérletnek tekintem a területi kohézió számára, amelyet aztán ki lehet terjeszteni más makrorégiókra is. Dolgozunk ezen.

Minden jelentés kiemeli a kohéziós politika szükségességét az olyan új kihívásoknak való megfelelésben, mint a demográfiai, energetikai, éghajlati kérdések és a globalizáció. Ezek az új kihívások minden európai régiót befolyásolni fognak, de hatásuk jelentősen különbözni fog Európa-szerte, gyakran a versenyképesség, a foglalkoztatottság és a társadalmi kohézió csökkenését eredményezve. Ez megszilárdíthatja a meglévő egyenlőtlenségeket és újakat teremthet, de a kihívások lehetőségéig is válhatnak. Ennek érdekében továbbra is hangsúlyoznunk kell a kohéziós politikának a kutatásba, a fejlesztésbe és az innovációba, a tudásalapú gazdaság kialakításába, valamint a vállalkozási hajlandóság és a vállalkozástámogató szolgáltatások támogatásába történő beruházásainak fontosságát. Ezek kulcsfontosságú tényezők az európai gazdaság fenntartható versenyképességének növelése, valamint a fenntartható munkahelyek és a növekedés megteremtése tekintetében. A kohéziós politika központjában ezek a jelentős területi dimenzióval rendelkező, következképp egyedi megoldásokat és politikai támogatást igénylő kérdések állnak.

Annak érdekében, hogy a kohéziós politikai programok kezelését hatékonyabbá tegyük – ami közös érdekünk – , erősíteni kell a régiók közötti tapasztalatcserét és a legjobb gyakorlatok megosztását. A jó irányítási gyakorlatot gyorsan el kell terjeszteni Európában. Ez segíthet túljutni a kohéziós programok végrehajtásával kapcsolatos nehézségeken is. Egyetértek azzal, hogy folytatnunk kell a politika végrehajtásának reformját.

Önök fontosnak tartják az úgynevezett „pénzügyi tervezésre” irányuló erőfeszítés támogatását, mint a privát szférában rejlő lehetőségek kiaknázásának eszközt. Ahogy ismeretes önök előtt, egy fontos kulturális váltás során úgy döntöttünk, hogy a hagyományos megközelítést új eszközökkel egészítjük ki.

Jó hír, hogy önök támogatják mikrohitel kezdeményezésünket, amit nagyon köszönök. Meggyőződésem, hogy a mikrohitel rendszer kidolgozása döntő az európai régiók és városok fenntartható fejlődése és versenyképessége szempontjából. Ezzel kapcsolatban minden szinten cselekvésre van szükség. Meg fogjuk vizsgálni, hogy milyen módon lehet ezt az eszközt erősíteni a jövőben.

Önök felhívják továbbá a kohéziós politika olyan alapvető elveinek megerősítésére is, mint a partnerség, a többszintű kormányzás és az átláthatóság, amivel teljes mértékben egyetértek. A helyi tudásra építve, az érintett szereplők bevonásával és az európai kohéziós politika láthatóbbá tételével minden bizonnyal sikerül majd növelnünk az európai kohéziós beruházások hatását és minőségét.

Még egyszer szeretnék köszönetet mondani arra irányuló folyamatos erőfeszítéseikért, hogy a kohéziós politikát hatásosabbá és hatékonyabbá tegyék a jövőben.

Gary Titley, a Költségvetési Bizottság véleményének előadója. – Elnök asszony, én csak a mikrohitel kérdésére szeretnék koncentrálni, amelyet a Költségvetési Bizottság teljes mértékben támogat, mivel segíteni fog azoknak az embereknek, akik nem férnek hozzá az egyéb finanszírozási forrásokhoz – pontosan azoknak az embereknek, akiknek segítségre van szükségük a jelenlegi helyzetben. Üdvözljük továbbá a Bizottság JASMINE kezdeményezését is.

Mindazonáltal van néhány szempont, amelyre szeretném felhívni a figyelmet. Először is, az alapokat csak abban az esetben szabad használni, ha más források akár a magas kockázat, akár az alacsony jövedelmezőség miatt nem megfelelőek. Másodszor, az alapokat magánvagyon bevonására is fel kell használni. Harmadszor, a különböző tagállamok különböző megközelítései miatt szeretnénk megvizsgálni, hogy megvalósítható-e egy uniós keret létrehozása a nem banki mikrofinanszírozási intézetek számára. Szeretnénk megvizsgálni továbbá, hogy az adott körülmények között megfelelőek-e a néhány országban alkalmazott kamatláblapfonok.

Hosszabb távon szeretnénk mélyebben a strukturális alapok felhasználása mögé nézni ennek a fontos kezdeményezésnek a tekintetében, mert a segítségre szoruló emberek egy része nem azokhoz a területekhez tartozik, amelyek támogatást kapnak a strukturális alapoktól.

Nathalie Griesbeck, a Költségvetési Bizottság véleményének előadója. – (FR) Elnök asszony, Hübner asszony, ma öt nagyon fontos, a kohéziós politikáról szóló dokumentummal foglalkozunk, amely, emlékeztetném önöket, néhány hónapja költségvetésünk fő tétele. Ily módon már most határozott jelzést küldünk a jövőbeli megújult intézményeknek: a Parlamentnek, természetesen, de a Bizottságnak is.

Nem kérdés, hogy a kohéziós eszközöknek, és mindenekelőtt az alapoknak valóságos európai hozzáadott értéket kell jelenteniük a polgárok számára, de most, mikor komoly válság sújtja Európát, ezeknek még fogékonyabbnak és alkalmazhatóbbnak kell lenniük különösképpen a városi helyzetre. Különösképpen üdvözlöm a lakástámogatási tervvel kapcsolatos munkát, mivel a polgárok számára a lakhatás a munkahely után a második legfontosabb kérdés.

Valójában ez nem is mindig pénz kérdése, hiszen a pénzeszközök rendelkezésre állnak, hanem annak tudható be, amit én „strukturális” lassúságnak neveznék – néha az állami kezelésből, néha az adminisztratív tehetetlenségből, és néha, sajnálatos módon, mindkettőből adódóan –, amely azon pozitív hatás útjába áll, amelyről állandóan beszélünk, és amely létfontosságú régióink és polgáraink számára. Ezért ezzel legrosszabb esetben még ellentétes hatást is elérhetünk.

Mint a Költségvetési Bizottságon belül a strukturális alapok állandó előadója, a jelenlegi válságban most még inkább, mint eddig bármikor, ragaszkodnék ahhoz, hogy az ilyen európai pénzekhez való hozzájutást egyszerűbbé, tisztábbá tegyük, továbbá hogy valódi politikai tartalommal töltsük meg.

Atanas Paparizov, az Ipari, Kutatási és Energiaügyi Bizottság véleményének előadója. – (BG) Elnök asszony, mint az Ipari, Kutatási és Energiaügyi Bizottság véleményének előadója a strukturális alapokra vonatkozó rendelet végrehajtásáról, szeretném megköszönni Mikolášik úrnak, hogy jelentésében reflektált az Ipari, Kutatási és Energiaügyi Bizottság főbb következtetéseire és javaslataira.

A következtetések és javaslatok először is a tagállamok azon erőfeszítéseire vonatkoznak, hogy az alapok felhasználását szorosan összekössék a lisszaboni stratégiával, hangsúlyozzák ugyanakkor, hogy az energiára fordított források – különösen a megújuló energiaforrások vonatkozásában – rendkívül elégtelenek.

Újra felszólítjuk az Európai Bizottságot, hogy a lakhatással kapcsolatos energiahatékonyság fejlesztésére szánt források összegét 3%-ról legalább 5%-ra növelje.

A jelentés ugyanakkor nem tükrözi a szén-dioxid leválasztásával kapcsolatos projektekre vonatkozó javaslatunkat, annak ellenére, hogy a tagállamok múlt héten megállapodtak, hogy hét országban 1,05 milliárd euró értékben 12 ilyen projektet támogatnak.

Ez egyáltalán nem elégséges az összes olyan tagállam problémáinak megoldására, amelyek érdekeltek abban, hogy ilyen témájú projektek végrehajtásához 2012-ig forrásokat szerezzenek. Ezért sürgetjük, hogy a Bizottság vegye figyelembe ezt a kérdést a források vizsgálatakor, beleértve az Európai Beruházási Bank pénzeszközeinek felhasználását is.

Neena Gill, a Jogi Bizottság véleményének előadója. – Elnök asszony, a kisvállalkozások kulcsfontosságú szerepet tölthetnek be a kohézió megteremtésében az Unióban, és a mikrohitel kiterjesztése meg fogja alapozni a kkv-k gazdasági helyreállítását.

A Jogi Bizottság elismeri, hogy egy vállalat megalapítása nehéz folyamat lehet. Az Uniónak többet kellene segítenie ebben azáltal, hogy megfelelő jogi tanácsadást nyújt a vállalkozásalapítással kapcsolatban. Ennek egyik módja egy európai jogászhálózat létrehozása volna, amelynek felkészült tagjai tanácsokat adnának a mikrovállalkozások elindításával kapcsolatban, kezdetben *pro bono* alapon. Sürgős erőfeszítéseket kell tenni a mikrovállalkozások szabályozási terheinek kezelésére, továbbá annak érdekében, hogy a mikrofinanszírozási intézményeket a lehető leghozzáférhetőbbé tegyük.

Az ilyen jogszabályokra most nagyobb szükségünk van, mint valaha, de a jogszabályok önmagukban nem elegendek. A Bizottságnak biztosítania kell, hogy ezek olyan cselekvésekként realizálódnak, amelyek hatása azonnal érződik, mert ez a jelentés nem csak a vállalkozásokról szól: a mikrohitel ugyanis segíti a társadalmi kohéziót és arra biztatja az embereket, hogy életük és lehetőségeik irányítását a saját kezükbe vegyék. Gratulálok minden előadónak.

Zita Pleštinská, a Nőjogi és Esélyegyenlőségi Bizottság véleményének előadója. – (SK) Először is szeretnék köszönetet mondani kollégámnak, Mikolášik úrnak, aki jelentésének 12., 16., 17., 18. és 23. pontjaiba beillesztette az én véleményemnek bizonyos pontjait, amelyeket a Nőjogi és Esélyegyenlőségi Bizottság nevében fogalmaztam meg. Ezek a pontok Chmelnice város tanácsosaként szerzett tapasztalataimon, valamint önkéntes szervezetek

javaslatain alapulnak, és ezeket a pontokat az uniós alapok forrásainak hatékonyabb és átláthatóbb lehívása tekintetében kulcsfontosságúnak tartom.

Szilárd meggyőződése, hogy a 2007-2013 közötti programozási időszak nem lehet sikeres, ha a tagállamok nem törlik el azokat a túlzott adminisztratív korlátokat, amelyek megakadályozzák, hogy az önkéntes szervezetek is támogatást kérjenek projektjeikhez, különösen azok, amelyek a nehéz pénzügyi körülmények között élő nők, a bevándorló és az etnikai kisebbségekhez tartozó nők, a fizikai fogyatékkal élő nők, valamint a nemi erőszakkal vagy kínzással áldozatul esett nők támogatásával foglalkoznak.

Szeretném még egyszer felszólítani a tagállamokat, és különösen azokat, amelyek 2004. május 1-je után csatlakoztak az Európai Unióhoz, hogy kerüljék a már befejezett projektek költségeinek túlzottan késedelmes visszafizetését, mert az ebből származó fizetésképtelenség gyakran megakadályozza, hogy a kedvezményezettek, különösen a helyi önkormányzatok és az önkéntes szervezetek, folytassák a működési területükhöz kapcsolódó egyéb tevékenységeket.

A gazdasági válság még az uniós alapokból származó pénzek lehívására is hatással van. A jelenlegi projektfinanszírozási módszer különösképpen alkalmatlan a kisebb helyi szervezetek számára, amelyeknek nincs esélyük hozzájutni projektfinanszírozáshoz. Ezért elengedhetetlen, hogy a finanszírozási rendszer egyszerűsítésével kapcsolatos intézkedéseket tárgyaljunk meg, és fogadjunk el. Hazám, Szlovákia helyhatósági képviselői azt állítják, hogy amennyiben a jelenlegi jogszabályokat nem módosítják, sokkal kevesebb pénzt fognak tudni lehívni az Európai Strukturális Alapokból, mint eddig. A kis helyhatóságoknak nyújtott hatékony, egyszerű és egyenes támogatásnak a hiánya nagyon fontos probléma, ezért úgy gondolom, hogy ez a jelentés segíteni fog a strukturális alapok lehívásában.

Emmanouil Angelakas, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – (EL) Elnök asszony, biztos úr, hölgyeim és uraim, a mai vita tárgyát képező mind a hat jelentés nagy jelentőségű, mert tükrözi a regionális politika jelenlegi helyzetét, és leírja a 2013 utáni időszakra vonatkozó modellt és prioritásokat.

Minden előadónak gratulálok a munkájához. Mindenekelőtt Krehl asszony jelentéséhez szeretnék megjegyzéseket fűzni a regionális politika területén folytatott legjobb gyakorlatról, amelynek előadója voltam az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) és az Európai Demokraták képviselőcsoportja nevében, és szeretném kiemelni képviselőtársam nagyszerű munkáját.

Ez a jelentés a strukturális alapok megfelelő felhasználása útjában álló alapvető akadályokat, valamint ezek leküzdésének módjait mutatja be, miközben több kritériumot vezet be egyes projekteknek és tevékenységeknek legjobb gyakorlatként való értékelésére, és utal arra, hogy a legjobb gyakorlatnak nincs általánosan elfogadott definíciója.

A legjobb gyakorlatról beszélve elengedhetetlenül fontosnak tartom, hogy a következő módosítások bekerüljenek a jelentésbe:

- a kis- és középvállalkozások megerősítésének, valamint a regionális politikának az iparral és a tudománnyal való összekapcsolásának szükségessége;

- intézkedések a lakosságnak, különösen a fiatal generációnak, a saját régiójukban tartására és a dolgozó szülőknek a megsegítésére, valamint

- a bevándorlók zökkenőmentes integrációja.

Ugyanakkor, amikor a regionális politika terén folytatott legjobb gyakorlatról beszélünk, figyelembe kell vennünk a következőket:

- először is, a régiók földrajzi és demográfiai sajátosságainak meglétét;

- másodszor azt, hogy a tagállamok regionális szervezeti modelljei nem egységesek;

- harmadszor, annak szükségességét, hogy a legjobb gyakorlat kritériumait szétválasszuk kötelező és nem kötelező kritériumokra, és

- negyedszer azt, hogy figyelembe kell venni a már alkalmazott sikeres módszereket annak érdekében, hogy azokat is legjobb gyakorlatként lehessen definiálni.

Két szót szeretnék szólni van Nistelrooijnak a Zöld könyvről szóló jelentéséről, hogy kiemellem a remek munkát, amelyet végzett: az előadó jogosan hangsúlyozza a nyilvános konzultáció szükségességét annak érdekében, hogy egy általánosan elfogadható definíciót találjunk a területi kohézióra, és joggal emeli ki annak

fontosságát is, hogy az egyedi tulajdonságokkal rendelkező területeket oly módon közelítsük meg, hogy a területi kohézió ezeket is a lehető legjobb módon lefedje.

Iratxe García Pérez, a PSE képviselőcsoport nevében. – (ES) Elnök asszony, először is szeretném megköszönni az előadóknak, különösen Krehl asszonynak és van Nistelrooij úrnak az elvégzett munkát. Ez lehetővé tette, hogy általános egyetértés szülessen bizottságunkon belül. Üdvözlünk kell továbbá az Európai Bizottság Zöld könyvét a területi kohézióról, amely néhány fontos kérdést vet fel.

A kohéziós politika először is fontos mint olyan eszköz, amely biztosítja az Európai Unió kiegyensúlyozott fejlődését, és mint amely elutasít bármely kísérletet e politikák újra nemzetivé tételére. Benne foglaltatik a területi kohézió olyan új fogalma, amelyet figyelembe kell venni; ennek köszönhetően kezdődött el a mostanában vége felé járó konzultációs folyamat. Az új fogalmat olyan új kihívásokhoz igazították, mint a globalizáció, az éghajlatváltozás és a demográfiai változások.

A legújabb kohéziós jelentés adatai azt mutatják, hogy bár a régiók közötti különbségek – a konvergencia elvének eleget téve – eltűnőben vannak, most egy másik kérdést kell kezelnünk, amely a régiókon belüli különbségek változatlanúsága. Ennek következtében, amikor meghatározzuk a támogathatósági feltételeket, meg kell vizsgálnunk annak lehetőségét, hogy az egy főre eső jövedelmen kívül más szempontokat is figyelembe vegyünk.

Továbbá a „területi” elv bevonása tekintetében tisztában kell lennünk azzal, hogy szükség van bizonyos régiók olyan egyedi tulajdonságainak figyelembevételére is, mint például a földrajzi hátrányok, legkülső helyzetük vagy az elnéptelenedés folyamata.

A kohézió az egyik legnyilvánvalóbb sikere az Európai projektnek. Spanyolország jó példa erre azon gazdasági és társadalmi fejlődés tekintetében, amelyen keresztülment. Ezen az úton kell továbbhaladnunk, hogy egyenlő lehetőségeket biztosítsunk minden európai számára, függetlenül attól, hogy hol élnek.

Az Európai Unió sokféle régióból tevődik össze, különbözőségekkel, amelyek gazdagítják őket, és amelyek értelmet adnak ennek a projektnek. Mindazonáltal, ha valamihez ragaszkodnunk kell a kohéziós politika kapcsán, akkor ez az, hogy minden eszközt megadjunk régióinknak annak biztosítására, hogy a fejlődéshez és a növekedéshez való hozzáféréshez egyenlő esélyeik legyenek.

Grażyna Staniszevska, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (PL) Elnök asszony, főleg két jelentéshez szeretnék hozzászólni: a területi kohézióról szóló jelentéshez és a legjobb gyakorlatok megosztásáról szólóhoz. A többivel ALDE-csoportbeli képviselőtársaim foglalkoznak majd.

Van Nistelrooij úr jelentése a Bizottság által kiadott, területi kohézióról szóló Zöld könyvre reagál. Mindannyian egyetértünk abban, hogy a jövőbeli kohéziós politikáról szóló vitát ki kell egészíteni a területi dimenzióval. Mindazonáltal paradox helyzet alakult ki: úgy beszélünk a területi kohézióról, hogy nem határoztuk meg pontosan, mit is jelent.

Azt szeretnénk, hogy a területi kohézió segítségével az eddignél kiegyensúlyozottabb fejlődést érjünk el, hogy az Európai Unió minden polgárának lehetősége legyen különösen a szolgáltatásokhoz való egyenlő hozzáféréshez. Ugyanakkor mostanáig hiányoznak azok a kritériumok, amelyekre támaszkodni tudnánk, pedig ennek alapvető jelentősége van a jövőre nézve. Az Európai Unió területi kohéziójáról folytatott megbeszélésnek nincs többé értelme, ha nem határozzuk meg, mit értünk kohézió alatt.

A területi kohézió elérése azt jelenti, hogy a lehető legjobb fejlődést biztosítjuk a Közösség egész területének, és javítjuk lakosai életminőségét. Ahogy a jelentésben is megállapítást nyert, a területi kohézió célja mindenekelőtt az kell, hogy legyen, hogy az egyes tagállamok és régiók fejlettségi szintjei közötti eltéréseket kiegyenlítse, és különösen, hogy megszüntesse a régiók és országok közötti növekvő különbségeket.

Minél kisebbre csökkentjük az egyes államok közötti szakadékot, annál nagyobb lesz a belső különbözőség. A legtöbb beruházás és támogatás a nemzeti és regionális központokban halmozódik fel a többi terület rovására, és a tagállamok nem tudják, vagy nem akarják ezt ellensúlyozni. Ebben a helyzetben fontos, hogy közösségi szinten hozzunk létre olyan mechanizmusokat, amelyek hatékonyan ösztönzik az egyenletesebb fenntartható fejlődést.

Véleményem szerint alaposan meg kellene vizsgálnunk nem csak a NUTS2, de a NUTS3 statisztikai adatait is. A NUTS3 adatai sokkal világosabban mutatják a problémát. Ezt figyelembe kellene vennünk a forráselosztásban. A területi kohézió elérésének folyamatát minden szinten végig kell vinni: európai, nemzeti és regionális szinten is, figyelembe véve a szubszidiaritás elvét.

A bevált gyakorlat megosztása rendkívül fontos. A kohéziós politika hatékonysága nagy mértékben függ az eljárások egyszerűsítésétől, és különösen a máshol használt leghatékonyabb megoldások által nyújtott lehetőségek megismerésétől.

Mieczysław Edmund Janowski, az UEN képviselőcsoport nevében. – (PL) Elnök asszony, a régiófejlesztési és kohéziós politikáról folytatunk vitát, amely rendkívül fontos az egész Közösség számára. Azért fontos, mert jelenleg a régiók között a jóléti különbségek rendkívül nagyok, meghaladják a 10:1-hez arányt. Ezért az Európai Unió polgárainak érdekük, hogy minden lehetőséget felhasználjunk az európaiak szolidaritásának megmutatására.

Ez egyáltalán nem jelenti azt, hogy mindenkinek pontosan ugyanazt kell kapnia, hanem azt kell jelentenie, hogy mindenki egyenlő esélyeket kap. Ennek érvényesnek kell lennie a városi agglomerációban és a vidéki területeken élőkre, az Európa központjában és a perifériákon élőkre, a fiatalabb generációra és az idősebb emberekre is. Ehhez innovációra van szükség, és figyelembe kell venni a jelent és a jövőt is.

Ma hat kiváló jelentés van előttünk. Kár, hogy ezeket mind egy menetben tárgyaljuk. Gratulálok a szerzőknek. Nagyon szeretném, ha tevékenységünk ezt az igazi Európai Közösséget, ezt az egységet szolgálná, és ha minden egyes eurót jó célra fordítanánk, nem pedig arra, hogy a gazdagok még gazdagabbak legyenek...

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Elisabeth Schroedter, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök asszony, biztos úr, hölgyeim és uraim, mai beszédében biztos úr említést tett a kohéziós politikának az éghajlatvédelemben betöltött szerepéről. Üdvözlöm ezt a szemléletváltást, mert a területi kohézióról szóló Zöld könyvben nem fektetnek hangsúlyt erre. Miért nem, kérdezem, a jelenlegi éghajlatválság tükrében?

Az Európai Strukturális Alapoknak a környezeti átalakuláshoz való hozzájárulása a területi kohézió egyik jövőbeli kérdése. A Bizottság által készített „Régiók 2020” dokumentum azt mutatja, hogy a klímaváltozásnak jelentős hatása van Európa számos régiójára. Ebből adódóan irányt kell változtatnunk. A strukturális alapokat csak fenntartható projektek támogatására kellene használni. Azokat a projekteket és programokat, amelyek károsítják a környezetet, és sok ilyet elfogadtak eddig, nem lenne szabad engedélyezni többé. Az uniós alapokat nem lenne szabad olyan programok és projektek támogatására használni, amelyek károsak az éghajlatra nézve. Miért nem követik már most ezt a megközelítést?

A második kérdés a partnerségi elv végrehajtására vonatkozik. Biztos úr, említette, hogy a helyi tudás a sikeres fejlődés fontos alapja. Akkor miért fogadtak el mégis operatív programokat ott, ahol a partnerség elvét teljes mértékben semmibe vették, és ahol a partnerek arról számoltak be, hogy nem vonták be őket? Erre a kérdésre nem válaszolt. A helyi tudás nagyon fontos eszköz számunkra. Amennyiben továbbra sem vesz tudomást arról a tényről, hogy a tagállamok teljes mértékben figyelmen kívül hagyják a partnerség elvét, és továbbra is támogatja őket ennek ellenére, meg fogja sérteni a strukturális alapokra vonatkozó rendeletet.

Egyáltalán nem említi jelentésében azt, ami Mikolášik úr jelentésének alapját képezi, hogy sok tagállam nem követte a partnerség elvét. Ön nem vette figyelembe a partnerek jelentését. Miért hallgat ezzel a kérdéssel kapcsolatban?

Ezen a ponton világossá válik, hogy a strukturális alapokkal kapcsolatban új dimenzióra van szükség. Környezeti és demokratikus alapokra kell őket helyezni, ki kell használniuk a helyi tudást, és követniük kell a partnerség elvét.

Pedro Guerreiro, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (PT) Engedjék meg, hogy világosan fogalmazzak: a Szerződés kimondja, hogy a Közösségnek általános harmonikus fejlődése előmozdítása érdekében úgy kell alakítania és folytatnia a gazdasági és társadalmi kohéziójához vezető tevékenységeit, hogy a különböző régiók fejlettségi szintjei közötti eltéréseknek és a legelmaradottabb régiók fejletlenségének csökkentését, beleértve a vidéki területeket is, tűzi ki célul.

Ebből adódóan a jelenlegi vitában a kohéziós politika jövőjéről, amelyhez az úgynevezett területi kohézió is kapcsolódik, a következő létfontosságú alapelveket kell hangsúlyozni.

Először is, a strukturális politika elsődleges és fő célkitűzése az igazi konvergencia elősegítése kell, hogy legyen azáltal, hogy a belső piac, a Gazdasági és Monetáris Unió és a világkereskedelem liberalizációja okozta költségek, egyenlőtlenségek és aszimmetriák tekintetében újraelosztási eszközként működik azon uniós országok és régiók érdekében, amelyek gazdaságilag kevésbé fejlettek.

Másodszor, az úgynevezett versenyképesség nem helyettesítheti a konvergenciát azokban a tagállamokban és régiókban, amelyek lemaradtak a társadalmi-gazdasági fejlődésben. Ennek értelmében a kohéziós politikát és a kapcsolódó pénzügyi forrásokat nem szabad alárendelni a Lisszaboni Stratégia által támogatott versenynek és liberalizációnak.

Harmadszor, az úgynevezett területi kohézióhoz hozzá kell járulnia a gazdasági és társadalmi kohézióhoz. Más szavakkal, a területi kohézió központi célkitűzésének a különböző régiók gazdasági fejlettségi szintjei közötti különbségeknek, valamint a legelmaradottabb régiók lemaradottságának a csökkentése kell, hogy legyen.

Negyedszerre, az új célkitűzéseket és prioritásokat új közösségi pénzügyi forrásokkal kell összekapcsolni. Más szavakkal, az úgynevezett területi kohéziót nem szabad a konvergencia célkitűzés kárára támogatni.

Ötödszörre, a kohéziós politikára szánt jelenlegi pénzügyi források nem elégségesek az igazi konvergencia elérésére, valamint a regionális különbségekkel, a magas munkanélküliséggel, a jövedelembeli különbségekkel és a szegénységgel való szembenézésre az Európai Unióban.

Hatodszorra, létfontosságú a közösségi költségvetés megerősítése a gazdasági és társadalmi kohézió elősegítése érdekében.

Hetedszerre, a területgazdálkodás és a területfejlesztés az egyes tagállamok felelősségi körébe tartozik.

Végezetül pedig, más fontos itt kiemelt szempontok mellett megerősítjük: elfogadhatatlan a régiók számára, hogy pénzügyi károkat okozzon számukra az úgynevezett statisztikai hatás, ezért olyan intézkedéseket kell elfogadni, amelyek megszüntetik ezt a hatást.

Peter Baco (NI). – (SK) A kohéziós politika koordinálásáról és a vidéki területek fejlesztésével kapcsolatos intézkedésekről folytatott vita tele van ellentmondásokkal. Ennek fő oka a vidékfejlesztés költségvetésének jelentős csökkentése, amely lehetetlenné teszi a vidékfejlesztési politika eredeti céljainak elérését. Ez az Egyesült Királyság elnöksége alatt történt. A legnagyobb árat azonban az új tagállamok legelmaradottabb régióinak vidéki területei fogják fizetni ezért. A közös agrárpolitika ezért, a közvetlen kifizetések kapcsán tapasztalható diszkriminációval egyetemben, a vidéki területek, és indirekt módon a régiók kétszáműzéses fejlődésének eszközévé vált.

A tényleges fejlődés világosan mutatja, mennyire abszurd dolog azt hinni, hogy a hanyatló mezőgazdasággal rendelkező vidéki területeket fejleszteni lehet. Soha nem fogjuk feléleszteni az EU elmaradt régióit, ha nem az eredeti költségvetési kereten belül biztosítjuk a vidéki területek fejlődését. A vidékfejlesztést nem lehet *ad hoc* döntésekkel végrehajtani, annak hosszú távú tervezésen kell alapulnia. Azonban ilyen tervünk nincs. A vidékfejlesztési költségvetés visszaállítása ezért az egész kohéziós politika kulcsfontosságú feltételévé válik

James Nicholson (PPE-DE). – Elnök asszony, először is szeretném megköszönni az előadónak a kiváló jelentéseket, különösképpen azt, amelynek én voltam az árnyékelőadója. Köszönöm az előadónak az együttműködést és a komoly munkát. Nem volt nagyon könnyű a jelentés megszövegezése, de a kulcsfontosságú pontokon sikerült kompromisszumra jutnunk. Üdvözlöm azt, hogy most módunk van lefolytatni ezt a vitát.

A vidékfejlesztés nagyon fontos téma, és biztosítanunk kell, hogy a vidékfejlesztésre szánt összes elérhető uniós támogatást kiaknázzuk, valamint a leghatékonyabb és leghatásosabb módon használjuk fel. Véleményem szerint a vidékfejlesztés lényege az aktív mezőgazdasági közösségek, különösen a fiatal termelők, valamint azon termelők támogatása, akik diverzifikálni akarják vállalkozásukat. A vidéki területeken indított megfelelő vállalkozási projekteknek az infrastruktúra fejlesztésére és a kis- és középvállalkozások támogatására kell összpontosítaniuk.

A jelentés középpontjában annak szavatolása áll, hogy a vidékfejlesztési projektek, függetlenül attól, hogy a strukturális alapoktól vagy az ERFA-tól kapnak támogatást, ne fedjék át egymást, vagy, ami még rosszabb, ne maradjanak ki a lehetőségekből. A jelentésből világossá válik, hogy jobb koordinációra van szükség a regionális fejlesztési politika és az ERFA között.

Nem érzem azonban úgy, hogy támogatni tudnék egy olyan helyzetet, ahol a támogatást a regionális fejlesztési hatóságoknak történő visszaosztást célzó moduláció útján teremtenék elő. Ha a termelőket arra kéri, hogy fizessenek be a KAP-ba, akkor a termelőknek biztosnak kell lenniük abban, hogy a pénzüket visszaáramlik a vidéki közösségekbe. Azt gondolom, hogy ennek működnie kell a KAP második pillérjén keresztül.

Mindazonáltal az előadó sikeresen nyitott vitát erről az aktuális és idevágó kérdésről. Egyetértek vele a jelentés fő mondanivalójával kapcsolatban, de erről majd a következő Parlamentnek kell döntenie.

Lidia Joanna Geringer de Oedenberg (PSE). – (PL) Elnök asszony, az Európai Unióhoz való két legutóbbi csatlakozási hullám a Közösségen belüli regionális egyenlőtlenségeket jelentős mértékben elmélyítette. Ennek eredményeként létrejött a „területi szegregáció” egyre markánsabban tapasztalható jelensége, amely elszigetelt regionális csoportosulásokat eredményez, különösen a fejlesztési központoktól távol fekvő területeken, amelyek jórészt vidéki területek.

A környezetbarát fenntartható gazdasági fejlődés és a regionális különbségek csökkentése az európai regionális politika kiemelkedő céljai. 2006 októberében a Tanács stratégiai iránymutatásokat fogadott el a kohézióval kapcsolatban, amelyek referenciaként szolgálnak a tagállamoknak a 2007-2013 közötti időszakra szóló saját nemzeti stratégiai referencia kereteik és operatív programjaik kidolgozásához.

Az ezen dokumentumokban meghatározott prioritások vonzóbbá teszik Európát és a régiókat a befektetők és a munkavállalók szemében, mozgósítják a tudást és az innovációt a növekedés szolgálatában, valamint több és jobb minőségű munkahelyet teremtenek. A várakozások szerint ezeknek a prioritásoknak az operatív programokban történő megvalósítása lehetővé teszi, hogy a régiók kezeljék a globalizáció kihívásait, a szerkezeti, demográfiai változásokat és az éghajlatváltozást, továbbá lehetővé teszi a régiók harmonikus, hosszú távú, fenntartható fejlődésének erősítését.

El kell ismernünk, hogy a tagállamok már eddig is tettek erőfeszítéseket arra vonatkozóan, hogy operatív programjaikba a lisszaboni stratégia céljaival összhangban lévő prioritásokat illesszenek be. Ugyanakkor az új programozási időszak támogatásainak számos tagállamban tapasztalható rendkívül lassú lehívása veszélyeztetheti ezek hatékony felhasználását.

Rendkívül fontos ezért, különösen az új tagállamok számára, hogy megszilárdítsák az elérhető támogatások valódi felvételi kapacitásának növelését segítő tevékenységeket, mind a támogatások felhasználási módja vonatkozásában, mind a legjobb gyakorlatok megosztása, az információs kampányok, az új technológiák megosztása és a különböző partnerségek kialakítása tekintetében oly módon, hogy lehetővé váljék a program követelményeinek valódi, színvonalas programokká való átalakulása annak érdekében, hogy az EU legszegényebb régióinak égető problémáját jelentő fejlődésbeli lemaradásokat hatékonyan ki lehessen küszöbölni.

Elspeeth Attwooll (ALDE). – Elnök asszony, van Nistelrooij jelentésével kapcsolatosan három dolgot szeretnék kiemelni.

Először is, a területi kohézió magában foglalja az Európai Unió többközpontú fejlődését. Ez a régiókon belüli, csakúgy, mint a régiók közötti különbségek eltörlését jelenti. Következésképpen szükség van fejlett térbeli elemzésre és olyan mutatók kidolgozására, amelyek függvényében meg lehet tervezni a politikákat, és vizsgálni lehet a hatásukat.

Másodszor, összehangolt megközelítést kell alkalmazni, és előzetesen fel kell mérni az ágazati politikák lehetséges regionális szintű hatásait, valamint a közöttük kialakuló erősebb szinergia megvalósítását. Egy ilyen hatásvizsgálat megelőzhet egyes problémákat, mint amilyen például a juhok elektronikus megjelölésének problémája Skóciában.

Harmadszor, az összehangolt megközelítés megfelelő többszintű kormányzást kíván, minden érdekelt fél bevonásával a stratégiák megalkotásába és végrehajtásába.

Üdvözlöm, amit biztos úr mondott ebben a vonatkozásban, és remélem, hogy jelentős támogatást fog kapni ez a kitűnő jelentés.

Giovanni Robusti (UEN). – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, a Roszkowski jelentés kiemeli a különböző vidéki területek, továbbá ezek és a városi területek közötti különbségeket a strukturális alapok kezelésének vonatkozásában. Az előadó jogosan mutat rá, hogy szükséges lenne visszaállítani valamiféle következetességet az ERFA és a EMVA között, még akkor is, ha világosabban fogalmazhatta volna meg a „nyitott koordináció” fogalmának jelentését, amely ellentétes a meglévő nyilvánvaló egyenlőtlenségekkel és a tagállami hatáskörökkel.

A magas szintű következetesség az adatok és a kifizetések vonatkozásában átláthatóságot követel meg. A források elosztásának ismerete rendkívül fontos eszköze a torzulások felismerésének és kiigazításának. Átláthatóság azonban nincs. A gyakorlatban a legkülönbözőbb olyan tevékenységekkel szembesülünk,

amelyek célja az adatok elrejtése, a hozzáférés megtagadása és az információk eltitkolása, és mindezt a köztisztviselők és saját nemzeti kormányaink teszik. A Bizottság azt állítja, hogy ebben a kérdésben nem illetékes, és minden bizonytalanná és tisztázatlanná kezd válni. Ki kell jelenteni, hogy ezen a területen a hallgatás falába ütközünk.

Amennyiben nem oldjuk meg ezt a problémát, akkor még messzebb kerülünk azoktól a valódi problémáktól, amelyeket a strukturális alapoknak kellene megoldaniuk.

Gisela Kallenbach (Verts/ALE). – (DE) Elnök asszony, biztos úr, hölgyeim és uraim, örülök annak, hogy egy időszaki politikai vitát folytatunk olyan jelentések alapján, amelyek lehetővé teszik számunkra, hogy legkésőbb 2014-től célzottabb és hatékonyabb módon használjuk a szolidaritás ezen eszközét. Nagyon fontos számomra az is, hogy Európa polgárait tájékoztassuk arról az európai hozzáadott értékről, amelyet ez az eszköz felkínál.

Ezért logikus, hogy visszautasítsunk minden kísérletet a strukturális politika újra nemzetivé tételére. Nagyobb szükségünk van, mint valaha egy alapvető közösségi politikára, amely képes szembenézni az olyan kihívásokkal, mint a globalizáció, az éghajlatváltozás és a demográfiai változás. Az, hogy sikeresek voltunk-e, vagy csak a Lisszaboni Stratégia költségvetési kötelezettségvállalásával próbáljuk áltatni magunkat, remélhetőleg világossá fog válni legkésőbb akkor, amikor a szükséges elemzések megtörténnek.

Útlágazáshoz érkeztünk, ahol el kell döntenünk, hogy a területi kohézió és a ténylegesen fenntartható fejlődés az európai politika szimbólumai-e. Ahhoz, hogy ezt a döntést meghozzuk, számos, különösen városi, partnerre van szükségünk. Ezért azt akarjuk, hogy a globális támogatások közvetlenül ezekhez a partnerekhez jussanak el, ne csak papíron, hanem a gyakorlatban is. Akármennyire értékeljük is a szubszidiaritást, az európai támogatásokat kötelező érvényű kritériumok alapján kell elosztani. A városi dimenzió fontossága mellett ennek magában kell foglalnia az összehangolt megközelítést és az éghajlattal kapcsolatos célkitűzések végrehajtását. Erről már megegyezés született. A Regionális Fejlesztési Bizottság szavazásán viszont sajnálatos módon nem így történt.

Egy másik gondolat: a Bizottság gazdaságélénkítési terve szerint a strukturális alapok elosztását le kell egyszerűsíteni, és fel kell gyorsítani. Még mindig nem világos számomra, hogy miért volt szükség válságra ahhoz, hogy ez megtörténjen, de ez biztató jel. Amennyiben a legjobb gyakorlat projektek átfogó elemzése ténylegesen a politikai megbeszélések részét képezi, nem lesz további akadálya annak, hogy Európa úttörő szerepet töltsön be a valóban fenntartható politika kifejlesztésében.

Szeretném megköszönni minden előadónak a komoly munkáját.

Georgios Toussas (GUE/NGL). – (EL) Elnök asszony, az Európai Unió országai és régiói közötti konvergenciának és kohézióknak a mítoszát maga a valóság rombolja le:

- a gazdasági és társadalmi egyenlőtlenségek folyamatosan nőnek;
- az új tagállamok csatlakozása okozta mesterséges statisztikai konvergenciák nem tudják becsapni a munkavállalókat, a termelőket, a fiatalokat és a nőket, akik érzik, hogy életszínvonaluk folyamatosan romlik;
- a kapitalista kereteken belüli regionális fejlődés nem szünteti meg a rendszerszintű osztályellentéteket;
- az egyenlőtlen fejlődés a kapitalista termelési mód velejárója, mert bármilyen fejlesztési folyamatot a tőkeemegtérülés maximalizálása ösztönöz;
- a nemzeti kohéziós taktikáknak és a 2007–2013-as időszakra szóló nemzeti stratégiai referenciakeretnek, mint az előző programoknak is, speciális osztályirányultsága van: a lisszaboni stratégia közösségellenes megközelítésének engedelmessé válnak, és a nemzeti reformprogramokra szabottak; más szavakkal a kapitalista szerkezetátalakítást és a rugalmasabb munkaszervezéseket segítik.

Ezért az Európai Unió és a burzsoá kormányok a tőke igényeit szolgálják, mind a kapitalista válság időszakában azáltal, hogy az összes terhet a munkásosztályra és a munkásokra rakják, mind azzal a nyilvánvaló céllal, hogy ezeket a munkásellenes intézkedéseket állandóvá tegyék a monopóliumok jövőbeli nyereségének védelme és növelése érdekében.

Az új fontos tényező, amelyet a kohéziós politika alkalmazási köréhez csatoltak, a területi kohézió, és, ami még fontosabb, az erről szóló Zöld könyv. A bizottsági javaslat iránymutatásainak reakciós jellege túlmelegíti az Európai Unió állásfoglalásainak és hatásköreinek a Lisszaboni Szerződésben foglalt keretén – ahogy most az Európai Alkotmányt hívják –, és sértés a tagállamok lakosai számára.

A területi kohézióról szóló Zöld könyv azon ágazatokat, amelyeket a monopóliumok kifacsarhatnak, az egészségügyben, az oktatásban, az energiaszektorban és más szolgáltatásokban jelöli meg, de a legfőbb és mindenek előtt való cél a közlekedési hálózatokhoz való hozzáférés.

A Görög Kommunista Párt kategorikusan ellenzi, és teljes egészében elutasítja a területi kohézióról szóló bizottsági javaslat reakciós keretét.

Kathy Sinnott (IND/DEM). – Elnök asszony, a kohéziós politika minden formájának az egyenlőség motorjának kell lennie, és eddig számos sikert ért el. Mindazonáltal a kohéziós politikát az átfogó hatásának hosszú távú értékelése fényében kell megvizsgálni. Egy ilyen értékelésben a kérdés egyszerű: növekszik-e a közösségeknek és a bennük élő embereknek az életszínvonala az EU kohéziós politikáinak és a strukturális alapoknak köszönhetően, amelyektől támogatást kapnak? A jelentésekbe betekintve az első válaszuk bizonyára „igen” lenne, hosszú távon azonban túl gyakran „nem” a válaszuk.

Azt mondják, hogy Írországbán a termelők jól élnek – és ez igaz is. De akkor hosszú távon miért van olyan kevés termelő, és olyan sok munkanélküli és alulfoglalkoztatott Írország vidéki területein? Azért, mert a strukturális alapok és a kohéziós politika nem egyezett a KAP-pal? Vagy mert nem tudták mérsékelni a közös halászati politikát, amely három és fél évtized alatt megtizedelte az ír parti közösségeket és az ír vizek halállományát? És miért válik az Írország délnyugati részén található Limerick fekete foltta a foglalkoztatás szempontjából a jobb utak és infrastruktúra – és az uniós támogatások nagyvonalúsága – ellenére? Azért, mert a kohéziós politikának nincs válasza a versenypolitikára, amely lehetővé teszi egy új tagállam számára, hogy 54 millió euró állami támogatással elcsábítsa a Dell-t, a terület ipari talpkövét?

A kohéziós politika törekszik az egyenlőségre, mindazonáltal az olyan privatizációs irányelvek hatására, mint például a postai irányelv, az alacsonyabb szinten kiszolgált területeket tovább hanyagolják. Az lehet a probléma, hogy a kohéziós politikának nincs kapcsolata más uniós politikákkal, mint például a versenypolitikával, a piac liberalizációjával stb.

A titok abban rejlik, hogy a kohézió nem politikákból ered: azokból az alapvető egyesítő alapelvekből származik, amelyeknek minden politikát át kellene hatnia – az emberek megbecsülésének, a valódi szubszidiaritásnak, a kiszolgált helyzetben lévő csoportok előnyben részesítésének, az élet megbecsülésének, az alkotás segítésének, a család fontosságának, a munka méltóságának, a szolidaritásnak és a közjó központi szerepének az elvéből. Ameddig nem minden EU politikát vezérelnek ezek az elvek, a programok ellentétben fognak állni egymással.

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Carl Lang (NI). – (FR) Elnök asszony, 2007 és 2013 között a kohéziós politika lesz a brüsszeli Európa fő kiadási tétele, de ez a fejlemény ahelyett, hogy kedvezne a francia régióknak, valójában bünteti azokat, a regionális kiadások növelése ugyanis a közös agrárpolitika, következésképp Franciaország kárára történik. Láthatjuk, hogy a francia régiók számára kiutalt részesedés folyamatosan csökken. A strukturális alapok 347 milliárd eurójának jelentős részét Kelet-Európa kapja, amelyet több mint 40 év kommunizmus tett tönkre.

Brüsszel már 2000-ben visszavonta a korábbi I. célkitűzése alapján odaítélt strukturális támogatásokat Hainaut régió franciaországi járásaitól. Ma Franciaország, amely az európai költségvetési bevételeknek 16%-át adja, egyre többet ad, és egyre kevesebbet kap.

Mi több, a regionális segély nem védte meg a globális gazdasági válság által érintetteket, mert ez részét képezi a lisszaboni stratégia ultraliberális stratégiájának. Most jobban, mint valaha szükség van egy olyan új Európa felépítésére, amely végre egy, a belső piacunk fölötti ellenőrzés visszaszerzésére irányuló aktív politika révén gazdasági védelmet nyújt régióink és nemzeteink számára.

Markus Pieper (PPE-DE). – (DE) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, örülök a lehetőségnek, hogy részletesebben is beszélhetek a Roszkowski-jelentésről.

A jelentésben szereplő mindkét politikai terület – a strukturális alapok és a vidéki területek támogatása – látszólag jól működik. Mindazonáltal az a benyomásom, hogy néhány esetben mindkét politikának azonos céljai vannak. A népességpolitika, az energia és a távközlés területén vannak olyan projektek, amelyeket mind a strukturális alapok, mind a vidékfejlesztési politika támogat, amelyeknek ugyanaz a céljuk, de különböző minisztériumokhoz tartoznak. Sok európai projekt van, de vannak-e olyanok is, amelyek európai hozzáadott értéket képviselnek? Az az érzésem, hogy néha nem látjuk a teljes képet.

Ha összekötnénk a különböző osztályokhoz tartozó projekteket, sokkal többet tudnánk elérni a vidéki területek fejlesztésével kapcsolatban, például a decentralizált energiaipari infrastruktúrák, a szélessávú kapcsolat nagyobb területre való bevezetése és a határokon átnyúló vízügyi infrastruktúra területén. Több olyan projektre van szükség, amelyet több minisztérium támogat egyszerre. Ha ez megtörténik, többé nem kis léptékekben haladunk, hanem az európai alapok segítségével képesek leszünk állandó fejlődést elérni a régiókban. Az osztályokon átnyúló együttműködés európai követelményét kötelezővé kell tennünk. Talán azt is komolyan fontolóra kellene vennünk, hogy meghatározzuk a projektek legkisebb összegét.

Még egy megjegyzés a finanszírozással kapcsolatban: véleményem szerint a moduláció nem szép szó. Elveszi a termelőknek megígért kompenzációs kifizetéseket anélkül, hogy a vidékfejlesztési programoknak megbízható támogatást adna. Az agrárpolitikának ezért a jövőben a termelők politikájának kell lennie világos pénzügyi elkötelezettségekkel anélkül, hogy a támogatások máshová helyeződjenek át. A regionális politikának ugyanígy a régiók érdekében folytatott politikának kell lennie, mely különös figyelmet fordít a vidéki régiókra és elvárásaikra. Ez igazi, hosszú távon régióinkat fejlesztő európai kezdeményezésekhez vezetne.

Evgeni Kirilov (PSE). – (BG) Elnök asszony, biztos úr, hölgyeim és uraim, úgy tűnik, hogy a mai vita során újra általános egyetértés van azzal kapcsolatban, hogy a kohéziós politika szükséges és hasznos politika.

Azok, akik támogatják, azt akarják, hogy tovább fejlődjön, és pozitív eredményeket hozzon. Ezért gondolom, hogy fontos számunkra, hogy ragaszkodjunk egy alapvető elváráshoz: a kohéziós politikának hozzáférhetőnek kell lennie azok számára, akiknek szánjuk, és akiknek szükségük van rá, különösen azon régiók és területek számára, amelyek lemaradtak, és nehézségekkel küzdenek társadalmi-gazdasági fejlődésük során.

Krehl asszony jelentése számos olyan akadályt sorol fel, amelyekkel a strukturális alapok nyújtotta támogatások potenciális felhasználóinak szembe kell nézniük. Ezek az akadályok, amelyek a bürokratikus nehézségekből és a bonyolult, homályos eljárásokból erednek, hibákhoz vezetnek. Ez elriasztja a kedvezményezetteket, és kritikára sarkallja az ellenőrző szerveket.

Ahhoz, hogy ezt a kétoldalú kihívást kezelni tudjuk, egyrésztől együtt kell működnünk minden intézménnyel és tagállammal, másrésztől szeretnék arra biztatni mindenkit, hogy használjuk fel az eddig megszerzett tapasztalatokat, és több figyelmet fordítsunk a pozitív eredményekre, amikor arról tanakodunk, hogy miként győzzük le az akadályokat.

Ebben az összefüggésben a Krehl asszony jelentésében tett javaslat a legjobb gyakorlatokról szilárd alapot szolgáltat az elkövetkezendő intézkedésekhez és fellépésekhez, amelyek célja a szabályok egyszerűsítése, valamint az információcsere és a kommunikáció javítása a strukturális alapok felhasználása során. Ismét az Európai Bizottságot és az irányító testületeket kérték fel, hogy játsszanak ebben kulcsszerepet, de természetesen tudniuk kell, hogy ehhez megkapják-e az Európai Parlament támogatását.

Van Nistelrooij úr hangsúlyozta, hogy a kohéziós politika a szolidaritás kifejeződése. Ránk hárul a feladat, hogy keményen dolgozzunk azért, hogy a polgárok kézzel foghatóan érezzék, hasznukra válnak ennek a szolidaritásnak az eredményei. A kohéziós politika végső célja az egyenlő esélyek nyújtása kell, hogy legyen az európai polgárok számára, függetlenül attól, hogy hol élnek.

Jean Marie Beaupuy (ALDE). – (FR) Elnök asszony, Hübner asszony, az elmúlt harminc év során tapasztalhattuk a különböző kohéziós politikák hasznát. Ezt hangsúlyoznunk kell az elkövetkezendő választások folyamán, mert ez a polgárok érdeke, akiknek életminősége néhány esetben megtriplázódott, és a régióknak, amelyek, megszabadulva adósságaiktól, igazi fejlődésről tanúskodnak. Ezért ezeket az előnyöket nem lehet letagadni.

Mi több, mára a kohéziós politika az európai költségvetés legnagyobb tételeként az első helyen áll. A ma reggel előterjesztett hat jelentés alapján amit mi, parlamenti képviselők el szeretnénk érni, az az, hogy növeljük ezen alapok és szabályozások hatékonyságát, amelyeket állampolgáraink számára elérhetővé teszünk.

Hübner asszony, a Bizottság a kulcsa e rendelkezések és költségvetési tételek hatékonyabbá tételének. Vajon miért? Először is, ha megengedi, biztos úr, azért, mert kapcsolatban vagyunk, és tudjuk, hogy meghallgatnak minket, és garantálják, hogy a Bizottság megfelelően figyelembe vegye a hat jelentésben foglalt kéréseket; ezúttal szeretném megragadni a lehetőséget, hogy gratuláljak annak a hat képviselőnek, akik a jelentéseket szövegezték.

Hübner asszony, miként ön is tudja, a jelentések rendkívül részletes megoldásokat tartalmaznak a városi környezettel, a vidéki területekkel, a legjobb gyakorlatokkal és a jövőbeli kohéziós politikával kapcsolatosan, továbbá igen konkrét példákat, amelyek meg fogják könnyíteni a Bizottság munkáját.

Ezért várjuk a Bizottság konkrét, európai szintű megoldásokra vonatkozó javaslatait, de ez csak a hatékonyság eléréséhez szükséges munka fele. Ezért, biztos úr, arra is szeretnénk megkérni, hogy a lehető legnagyobb mértékben használja fel befolyását kormányzati, regionális és helyhatósági szinten, mivel rendelkezéseinket, költségvetéseinket és rendeleteinket ezek a testületek fogják átültetni a gyakorlatba, és ha ők nem hatékonyak, mi sem leszünk azok.

Számítunk önre, Hübner asszony, mind európai, mind nemzeti szinten, hogy sikerre viszi a most bemutatott hat jelentést.

Andrzej Tomasz Zapalowski (UEN). – (PL) Elnök asszony, a nemzeti protekcionizmus egyre növekvő irányzatának ma fontos ellensúlya Európában az ésszerű kohéziós és vidékfejlesztési politika. A különböző vidékfejlesztési alapokból származó támogatások jelenlegi rendszere az Európai Unió különböző részeinek fejlettségi szintjei közötti különbség megerősítését, és nem kiegyenlítését szolgálta.

Ez hatalmas egyenlőtlenséget eredményezett az új és a régi tagállamok között az agrártámogatások tekintetében, és ezek az egyenlőtlenségek 2013 után is meg fognak maradni. Minden termelőnek hasonló előállítási költségei vannak, a mezőgazdasági szolgáltatások növekednek az új tagállamokban, és hamarosan el fogják érni a régi tagállamok árszintjét. Ilyen helyzetben milyen lehetőségei vannak a vidéki területeknek fejlettségi szintjük kiegyenlítésére az elkövetkezendő évtizedekben?

Csak az eljárások maximális korszerűsítésével együttjáró, és a szegényebb régiók önkormányzatai számára nyújtott stabil és hosszú távú támogatás teheti lehetővé a különbségek kiegyenlítését és azt, hogy a következő évtizedben igazi versenyről beszélhessünk az Európai Unión belül.

Jim Allister (NI). – Elnök asszony, a városok támogatásáról szeretnék beszélni. Biztos úr, ön számos alkalommal járt Belfastban. Bizonyára látta, ahogyan én is, a városi program határozott hasznát, különösen Észak-Belfastban. Ezért sajnálom ennek a programnak a megszüntetését, különösen mivel semmilyen hasonló program nem került a helyére. A köz- és magánszféra partnerségére való áttérés ennek gyenge helyettesítése, és a JESSICA-hoz való hozzáférés is – legalábbis eddig – keveset tett a csapás mérséklésére. Valójában mindenféle helyettesítő program nélkül fordultunk el a városi programtól.

A jelenlegi gazdasági légkörben az a remény, hogy a JESSICA megteremti a remélt ösztönző hatást, kezd eltűnni, betöltetlen űrt hagyva sok városban, ahol még mindig szükség van az újrakezdeményezésre és beruházásra. A kormánystratégiák üres szövegei és a tényleges teljesítmény közötti szakadék a pénzügyi öv minden egyes szorosabbá húzásával nő. Ezért a városi kiadások speciális támogatásának hiányát a 2007-2015 közötti programban egyre jobban lehet érezni.

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Jan Olbrycht (PPE-DE). – (PL) Elnök asszony, ki kell emelni: az, hogy ez a vita így alakult, és hogy több jelentést tárgyalunk egyszerre, nem véletlen. Azért van így, mert sem a témákat, sem az egyes kérdéseket nem lehet szétválasztani, amennyiben komoly megbeszélést kívánunk folytatni az elkövetkező évek európai politikájáról. Továbbá, ha figyelembe vesszük a gazdaságélénkítési csomagról szóló jelenlegi vitát, az általunk meghozandó döntések természetesen jelentősen befolyásolni fogják a kohéziós politika alakulását 2013 után.

Ezért, amennyiben az összes jelentésről beszélünk, és nem rekedünk meg a részleteknél, fontos, hogy a kohéziós politika a különböző európai politikák integrálása, az ezen politikák komplementaritása, az összehangolt megközelítés felé mutató valódi fejlődés alapjává és lehetőségévé váljék. Nem véletlen egybeesés, hogy az Európai Bizottság olyan mai megoldásokat terjeszt elő, amelyek képesek az európai politika egészének megváltoztatására.

A területi kohézióról szóló megbeszélés alapvetően az összehangolt cselekvésről szóló vita. Vita az európai politikának az ágazatonkénti kezelésétől való visszavonulásról. Ez az irány azt is sugallja, hogy az Európai Unió teljes területét egy eszközként kell kezelni ahelyett, hogy gazdagabb és szegényebb részekre osztottként kezeljük, ami azt jelenti, hogy fontos döntések előtt állunk a kohéziós politika tekintetében. Szeretném megköszönni önöknek, hogy ezt a vitát valóban közös vitává tették.

Mia De Vits (PSE). – (NL) Elnök asszony, először is, teljes szívemből szeretnék gratulálni Becsey úrnak a mikrohitelről szóló jelentés elkészítése során tapasztalt együttműködésért. Nem kell hangsúlyoznom ennek a jelentésnek a fontosságát, különösen a jelenlegi körülmények között. Szeretném kapcsolatba hozni ezt a jelentést a jelenleg tapasztalható válsággal. Látjuk, hogy a tagállamok intézkedések széles tárházával próbálják

kihúzni magukat a gazdasági válság okozta gödörből, és gyakran túlságosan el vannak foglalva saját magukkal és piacaik újra beindításával.

A megoldás azonban nem a „mindenki saját magáért”, hanem a problémáknak egy európaibb megközelítése. Obama elnök úr Amerikája nagymértékű kormányzati beruházásokhoz fordult, és úgy gondolom, hogy ez a helyes irány. Itt Európában 27 gazdaságélénkítési terv létezik, és jöllehet ezek egymással összehangoltak, de minden esetben maga a tagállam finanszírozza ezeket. Ezek a gazdaságélénkítési tervek szükségesek, de csak egy rendkívül behatárolt lépést jelentenek a helyes irányban.

Ebben az összefüggésben a mikrohitelről szóló jelentés és egy másik jelentés a globalizációs alkalmazkodási alapról, amely az elkövetkezendő hetekben kerül napirendre, nagyon kézzelfogható lépéseket jelentenek az emberek számára, különösen most, amikor nő a munkanélküliség, és a bankok nehezebben adnak hitelt. Ezért kevés mondanivalóm van Becsey úr jelentésével kapcsolatban. Mindenekelőtt szeretném újra hangsúlyozni azokat a pontokat, amelyeket a legfontosabbnak ítéltünk. Ezek a pontok szerepelnek a jelentésben, minek következtében a Bizottság szövege számos területen átdolgozásra került.

Az első ezen területek közül a hosszantartó uniós támogatás. Ez fontos, mivel jelenleg túl sok kezdeményezés fut egymás mellett. Az EU költségvetésének létre kell hoznia egy költségvetési tételt a mikrohitel számára is.

A második pont az, hogy tisztázni kell, miszerint ezeket a mikrohitelket a tartósan munkanélkülieknek, a hátrányos helyzetű csoportokhoz tartozóknak, és azoknak szánjuk, akik a szokásos módon nem kaphatnak hitelt. A mikrohitelket elsősorban helyi szinten ítélik oda. Ezért nagyon fontos a helyi szintű működtetési politika bevezetése. Ezért ragaszkodunk ahhoz, hogy azok az emberek, akik szociális ellátásban részesülnek, ne veszítsék el erre való jogosultságukat amiatt, hogy mikrohitelt kapnak.

Zdzisław Zbigniew Podkański (UEN). – (PL) Elnök asszony, a strukturális politika szempontjából rendkívül fontos egy Európai Mezőgazdasági Alap létrehozása a vidéki térségek fejlesztésére. Ugyanakkor a meglévő lehetőségek megfelelő kihasználása végett átlátható, hosszú távú stratégiát kell megfogalmazni a vidéki területek és régiók számára, és egy olyan rendszert kell létrehozni, amely lehetővé teszi a tevékenységek folyamatos nemzeti szintű összehangolását.

Mindannyian nagyon jól tudjuk, hogy a kohéziós politikáról folytatott vita számos eltérő nézőpontot fed arról, hogy a mezőgazdasági támogatásokra és a vidékfejlesztésre szánt alapokat miként kellene felhasználni. Létezik egy olyan félelem is, hogy az újraelosztást követően ezeknek az alapoknak egy részét a városi területek és a legdinamikusabb térségek fejlesztésére fogják felhasználni a hagyományosan lemaradott és kevésbé aktívan irányított térségek rovására. Ilyen megoldásokba és eredményekbe nem egyezhetünk bele.

Ambroise Guellec (PPE-DE). – (FR) Elnök asszony, csatlakozva képviselőtársaimhoz szeretném kifejezni elégedettségemet a mai vitával kapcsolatban, és szeretnék a területi kohézióról szólni pár szót. Véleményem szerint sosem késő jó dolgot cselekedni, mindazonáltal rengeteg időt elvesztegettünk azzal, hogy a területi kohéziót az Európai Unió kulcsfontosságú politikai célkitűzésévé tettük. Voltak természetesen intézményi problémák, amelyeket remélhetőleg hamarosan megoldunk, és, elnézést, Hübner asszony, de a Bizottság rendkívüli óvatossága is hozzájárult ehhez. Meg kell jegyeznünk azonban, hogy ennek a parlamenti ciklusnak az egésze alatt, 2004-2005-től kezdődően, a Parlament folyamatosan próbálta összeszedni az erejét, mivel az egyenlőség elvét az uniós polgárok kezelése tekintetében – lakóhelyüktől függetlenül – rendkívül fontosnak tartjuk, és hisszük, hogy létfontosságú, hogy együtt haladjunk tovább.

A Zöld könyv elkészült végre, és örülünk neki. Úgy érzem, némileg kevésbé ambíciózus: szeretttük volna, ha a Bizottság gy definíciót és világos célkitűzéseket dolgoz ki ahelyett, hogy nyitott kérdéseket fogalmaz meg a témával kapcsolatban. Mégis előrébb jutottunk, még akkor is, ha, véleményem szerint újra gátolni fog minket a lisszaboni stratégiával való aránytalan összefonódás, melyet a strukturális alapok előző generációjának végrehajtása során tapasztaltunk.

A konzultáció jelenleg zajlik, és remélem, az lesz az eredménye, hogy növelni kell a forrásokat, tökéletesíteni kell az eszközeinket – ezek a tervek a 2013 utáni időszakra vonatkoznak: van ugyan időnk, de az gyorsan el fog röpi –, meg kell erősíteni a pénzügyi eszközöket, ki kell dolgozni az együttműködést különböző szinteken, szerves képet kell alkotnunk a fejlődésről, különösen az ágazati politikáknak a most vitatott kérdésével kapcsolatosan, a közös agrárpolitikát és a regionális fejlesztést össze kell hangolni stb. Szükségünk van a Fehér könyvre, amilyen hamar csak lehet, biztos asszony!

Végezetül szeretném hangsúlyozni a területi kohézió előmozdításának sürgősségét Európa összes régiójában, mert a területi egyenlőség létfontosságú a válság befejeződéséhez és a gazdasági fellendüléshez, és mindenekelőtt ahhoz, hogy arra biztassuk állampolgárainkat, hogy vegyenek részt az európai projektekben.

Pierre Pribetich (PSE). – (FR) Elnök asszony, „amikor a szavak és a tettek egybeesnek, gyönyörű harmónia jön létre”. Amikor ezt mondta, Montaigne kétségkívül a politikusok szavaira és tetteire gondolt.

Itt, a kohéziós politikában, ezt a harmóniát kell megtalálnunk. Azon elképzelésünktől hajtva, hogy az európai városra mint társadalmunk fejlődésének fő tényezőjére tekintünk, el kell gondolkodnunk, és betartandó ígérettel kell előállnunk az általános népességsökkenéssel, a munkahelyek hiányával, a városi szennyezéssel, a városokon belüli alacsony mobilitással és a fenntartható fejlődés szempontjából nem megfelelő lakásvizonyokkal kapcsolatosan. Ezeknek a jelentős kihívásoknak meg kell felelnünk, ha az európai városokat vonzóvá, versenyképesé, és lakhatás szempontjából kellemes helyekké akarjuk tenni. A problémákat akkor tudjuk áthidalni, ha szavaink összhangba kerülnek a tetteinkkel. Ez a kohéziós politika városi dimenziójának lényege: a hatékonyság és a hitelesség koordinálása, harmonizálása és hatékonyra tétele az új programozási időszak számára.

Következésképpen két kötelezettségvállalásunk van: jelentős és világosan meghatározható pénzügyi források rendelkezésre bocsátása a lipcsei célok elérése érdekében, és végül a városok egymással való együttműködésének elősegítése annak érdekében, hogy szembe tudjanak nézni a globális versennyel több, különféle megoldást felhasználva az európai térségen belül.

Rolf Berend (PPE-DE). – (DE) Elnök asszony, biztos úr, hölgyeim és uraim, van Nistelrooij jelentése a Zöld könyvről és a kohéziós politika jövőjéről minden bizonnyal egyike a Regionális Fejlesztési Bizottság legfontosabb jelentéseinek az elmúlt években.

Egyetértünk a Zöld könyv alapvető koncepciójával, melynek értelmében a területi kohézió célja az egész EU policentrikus fejlődésének biztosítása, a különböző jellemzőkkel és jellegzetességekkel bíró területek fenntartható fejlődése, ezzel egyidejűleg a sokféleség megőrzése. A következő programozási időszakban ki kell alakítani egy átfogóbb rendszert az átalakulóban lévő régiók fokozatos támogatására, amelynek mértéke meghaladja a GDP 75%-át, hogy ezen régiók státusza egyértelműbb legyen, és nagyobb biztonságban tudjanak fejlődni.

Krehl asszony jelentése a strukturális alapok felhasználásának akadályairól helyesen sorolja fel azokat a fő problémákat, amelyekkel a strukturális alapokra pályázóknak szembesülniük kell, nevezetesen a túlzott bürokráciát, a túl sok, bonyolult szabályozást, vagy a lassú és vontatott, központilag irányított adminisztrációt a tagállamokban. Sok ajánlás érkezett a Bizottsághoz az akadályok eltörléséhez szükséges hatékony intézkedésekkel kapcsolatosan. Ezek közül szeretnék kiemelni és megerősíteni kettőt.

Először is, jelenleg a projektvezetőknek 10 évig meg kell őrizniük a projekttel kapcsolatos dokumentumokat, hogy vizsgálatra be tudják nyújtani a Bizottságnak. Ez a szabályozás túlzott bürokratikus terhet jelent különösen a kis projektek esetében. Jogosnak tartom, hogy ezt az időt három évre csökkentsük le.

Másodszor, a Bizottság által az innovatív projektek esetében használt értékelési kritériumok komoly problémákat jelentenek. Nem szabad ugyanazokat a kritériumokat használni az innovatív projektek esetében, mint más projektek kapcsán. Létfontosságú, hogy ebben az esetben más eljárást alkalmazzanak.

Miloš Koterec (PSE). – (SK) A regionális fejlesztési politika egyértelműen hozzájárul az Unió polgárainak jólétéhez. Ez alapvetően szociálpolitika, és mint ilyet, mi, az Európai Parlament szocialista képviselőcsoportja, teljes mértékben támogatjuk és következetesen fejlesztjük. Nemrégiben egy lakossági fórumon páran megkérdezték tőlem, hogy miért vennék a fáradságot ahhoz, hogy képviselőket válasszanak az Európai Parlamentbe. Miután elmondtam, hogy az Unió milyen mértékben és milyen területeken támogatja a különböző európai régiókat, és olyan konkrét példákat is említettem, amelyek emberek millióira voltak hatással, a kohéziós politika lett a fő érvem a választás mellett.

Emellett azt is megemlítettem, hogy milyen fontos szerepet játszik az Európai Parlament mind a kohéziós politika, mind a költségvetési források elfogadásának folyamatában, továbbá hogy a források növekedni fognak, amint a Lisszaboni Szerződés hatályba lép. Kiemeltem, hogy a Szerződés alapján a regionális politikának sokkal jelentősebb közvetlen hatása lesz a polgárokra, valamint a helyi önkormányzatoknak és a potenciális kedvezményezetteknek nagyobb szerepük lesz a regionális politika kezelésében, szinergiáik támogatásában és a területi kohézió fejlődésének erősítésében, beleértve a vidéki területeket is. Elmondtam továbbá, hogy a regionális fejlesztési politika az egyik legegyszerűbb és legrugalmasabb közösségi eszköz

az olyan válságok megoldására, mint amelyet jelenleg is tapasztalhatunk. A regionális politika segítheti például a munkanélküliség, a beruházási és a társadalmi problémák megoldását. Amennyiben szakszerűen és átláthatóan hajtják végre, a regionális politika könnyen az Unió erős pillérévé válhat. A jövőben sokat kell majd erre a pillérre építenünk, és fokoznunk kell a hatékonyságát, mivel ez fontos kapcsolatot jelent az európai polgárok és az európai intézmények között.

Mariela Velichkova Baeva (ALDE). – (BG) Mik a mikrohitel kezdeményezés alapvető célkitűzései? Az eszköz fejlődésének ösztönzése, pozitív intézményi és üzleti környezet kialakítása, a nem banki pénzügyi intézmények kapacitásnövelésének támogatása, a növekedés és a fenntartható fejlődés elérése, csakúgy mint a magántőkepiac bizalmának biztosítása.

Becsey úr jelentése a mikrohitel által nyújtott lehetőségekre, a hátrányos helyzetű csoportok munkaerőpiaci beilleszkedésének segítésére koncentrál. Az ezzel kapcsolatos különböző intézkedések és kezdeményezések koordinálásával az Európai Bizottságnak elő kellene terjesztenie egy általános európai keretet speciális paraméterekkel, beleértve a nem banki pénzügyi mikrohitel intézményeket is.

A vállalkozások támogatása – az átdolgozott lisszaboni stratégiával összhangban – nagyobb versenyképességet és magasabb színvonalú tudásalapú társadalmat eredményez.

ELNÖKÖL: MORGANTINI ASSZONY

alelnök

Margie Sudre (PPE-DE). – (FR) Elnök asszony, Hübner asszony, sajnálom, hogy a Tanács és a Bizottság még nem definiálta egyértelműen a területi kohéziót. A francia elnökség kísérletet tett erre, amit üdvözlendőnek találok. Parlamentünk továbbra is ragaszkodik hozzá, hogy ez a célkitűzés a Lisszaboni Szerződés hatálybalépésétől fogva érvényben legyen, és a célkitűzés körvonalait a lehető leghamarabb meghatározzák.

Van Nistelrooij kitűnő jelentése nyomán remélem, hogy a területi kohézió az Unió minden régiója harmonikus fejlődése megerősítésének jogi alapja lesz, mely lehetővé teszi, hogy minden egyes európai régió jellegzetességeiből a legtöbbet hozzuk ki. Létfontosságú a közösségi politikák koordinációjának javítása hatásuk helyi szinten történő maximalizálásához.

A területi kohézió nem kizárólag az állandó hátrányoktól szenvedő régiókat célozza meg. Követnie kell azonban az Európai Unió egészének policentrikus fejlődését, figyelembe véve minden régió jellemzőit, megőrizve ugyanakkor sokféleségüket. Ez az új fogalom, úgy vélem, releváns a legkülső régiók számára a fenntartható és kiegyensúlyozott növekedés biztosítása szempontjából.

Ebben az összefüggésben köszönöm az előadónak, hogy a kompromisszumos módosításokba belevette a legkülső régiók sajátos kihívásaival kapcsolatos kéréseket az elérhetőség és a versenyképesség tekintetében, amelyek a területi kohézió alapvető szempontjai.

A Bizottság legújabb, „A legkülső régiók: előny Európa számára” című közleményét olvasva láttam, hogy a Bizottság a kohéziós politikában a kormányzás javításával kapcsolatos minden ajánlást alkalmazni akar a legkülső régiókra, hogy ezek így váljanak a területi kohézió végrehajtásának úttörőivé.

Remélem, hogy a tengerentúli egyeztetés, vagy a *États généraux de l'Outre-Mer*, amely hamarosan kezdetét veszi Franciaországban, ugyanígy fog eljárni, és nagymértékben integrálni fogja az európai politikák fő területi hatását a legkülső régiókra, amelyek hozzáadott értéke tagadhatatlan és vitathatatlan.

Végezetül, természetesen, szeretnék köszönetet mondani minden előadónknak.

Gábor Harangozó (PSE). – (HU) Az Uniót érő kihívásokkal szembenézve mindent el kell követnünk, hogy az egyes térségeken belüli és azok közötti gazdasági és életszínvonalbeli különbségeket következetesen felszámoljuk. Ennek értelmében a kohéziós politika a jövőben eredeti célkitűzésére kell, hogy fókuszáljon, vagyis a gazdasági, szociális problémákkal szembenézni kényszerülő térségekben strukturális változások létrehozására.

Ahhoz, hogy a jövőben hatékonyabbak legyünk, a kihívásoknak megfelelő területi egységekre kell koncentrálnunk. Újra kell strukturálni a gazdasági együttműködések formáit, amiben a makrorégiók játszhatnak fontos szerepet.

Ugyanakkor őszintén szembe kell néznünk az egyes területekre koncentrálódó szegénységgel is. Ha valódi változásokat akarunk elősegíteni, arra a szintre kell koncentrálnunk, ahol a probléma jelentkezik, vagyis célzott, komplex intézkedésekre lenne szükség a régiók alatti szinten is. Nem elég projekteket finanszíroznunk, az összes alapot bevonó, integrált megközelítésre van szükség, valós segítséget nyújtva az Unió legkiszolgáltatottabb állampolgárainak.

Rumiana Jeleva (PPE-DE). – (BG) Hölgyeim és uraim, a kohéziós politika az Európai Unió egyik alapvető összetevője. Évtizedek óta az európai polgároknak a jobb jövővel, a magasabb színvonalú élettel és munkakörülményekkel kapcsolatos vágyait tükrözi.

A kohéziós politika eredményei azt mutatják, hogy ez az Unió egyik legsikeresebb politikája. Azok a tagállamok, amelyek régebben az uniós átlaghoz képest kevésbé voltak fejlettek, ma a világ legfejlettebb országai közé tartoznak. Ezek az alapelvek mutatják a kohéziós politika hatékonyságát, és motiválják az Unióhoz csatlakozott új államokat, például az általam képviselt országot, Bulgáriát is.

Mi, bolgárok, sokáig vártunk arra, hogy az Európai Unió teljes jogú tagjai lehessünk, és méltán bízunk a strukturális és kohéziós alapok nyújtotta lehetőségekben. Úgy gondolom, mindannyiunk nevében beszélek, amikor megköszönöm Hübner biztos asszonynak a regionális fejlesztés területén tett erőfeszítéseit és a kohéziós politika döntő támogatását.

A Regionális Fejlesztési Bizottság öt jelentése kiemeli az Európai Parlament hosszú távú elkötelezettségét is egy erős, hatékony kohéziós politika iránt. Hölgyeim és uraim, a pénzügyi válság mellett mostanában az éghajlatváltozással, a demográfiai változással, az energiahatékonysággal, a nagymértékű városiasodással, a migrációval kapcsolatos problémákat is kezelnünk kell.

Ezek a témák mind határozott, egységes választ kívánnak az Európai Uniótól. Ezért kell a kohéziós politikát a szükséges változások hajtóerejévé tenni. Egy ilyen kihívás például, amivel az Uniónak szembe kell néznie, a külső olajra és gázra való utaltság csökkentése.

Hölgyeim és uraim, a kohéziós politika és a strukturális alapok mindig többet jelentettek, mint az európai szolidaritás egy egyszerű gesztusát. Ezek valójában egy kölcsönösen előnyös rendszer részei, amelyet új piacok és új kereskedelmi kapcsolatok kialakítására lehet használni. Azzal zárnám felszólalásomat, hogy minden egyes polgárnak joga van a kohéziós politikából származó haszonhoz. Ez természetesen az én országom polgáira is igaz, akik jobb munka- és életkörülményeket érdemelnek.

Jamila Madeira (PSE). – (PT) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, először is szeretném mindenkinek megköszönni a munkáját.

A Zöld könyvben meghatározott három fő fogalom – koncentráció, kapcsolat és kooperáció – megoldást jelenthet a Közösség harmonikus fejlődése útjában álló bizonyos akadályok leküzdésére, különösen a gazdasági tevékenységek koncentrációjával kapcsolatos negatív hatásokra, a piacokhoz és a szolgáltatásokhoz való hozzáférésnek a távolságból adódó egyenlőtlenségére, és a nem csak a tagállamok közötti, de – különösen a leghátrányosabb helyzetű – régiók közötti határok okozta megosztottságra.

Ezért kísérletet kell tennünk az ezen politikák közötti szinergia fejlesztésére, a területi hatásuk hatékony mérésére alkalmas eszközök segítségével. Pontosan ezért érveltem mindig további minőségi mutatók kidolgozása mellett, melyek a meglévő kapcsolódó politikáknak a különböző területi sajátosságokat figyelembe vevő jobb megtervezését és helyi szintű végrehajtását célozzák.

Jelenleg a GDP az egyetlen támogathatósági feltétel, amely meghatározza a strukturális alapokon keresztül történő támogatáshoz való hozzáférést.

Újabb mutatók kidolgozásának és a területi értékelések elvégzésének azonban nem szabad több bürokráciát, illetve további késéseket eredményeznie, hanem a területi kohézió támogatására létrehozott új politikák és fellépések egyszerűbb alkalmazhatóságát kell jelentenie.

Az ötödik helyzetjelentés – mindjárt befejezem, elnök asszony – külön megemlíti az átalakulóban lévő régiókat, amelyek a konvergenciaregiók, valamint a versenyképességi és foglalkoztatási régiók között helyezkednek el. Nem szabad megelégednünk arról, hogy ezeknek a régióknak tisztázott státuszra, valamint fejlődésükben több biztonságra és stabilitásra van szükségük.

Iosif Matula (PPE-DE). – (RO) Szeretném megköszönni minden előadónak a regionális fejlesztési csomag elkészítését. Külön szeretnék gratulálni van Nistelrooij úrnak rendkívüli erőfeszítéseirért. Az állásfoglalási

indítvány részeként sikeresen beillesztette azt az elvárás, hogy a tagállamok a területi kohézió elérése érdekében intézkedéseket hajtsanak végre.

A Zöld könyv továbbá segít kiemelni azt, hogy a társadalmi és a gazdasági kohézió mellett az Európai Unió egyik fő célkitűzése a területi kohéziós politika. Európai régiói különbözőképpen fognak fejlődni, hacsak nem egy egységes uniós politikán keresztül koordináljuk őket.

A területi kohézió kulcsfontosságú szerepet tölt be az európai integráció folyamatában és a régiók közötti konvergencia megvalósításában. Úgy gondolom, hogy különleges figyelmet kell fordítani az EU konvergenciaregióira most és a jövőben is, hogy a köztük lévő hatalmas különbséget a lehető leghamarabb jelentősen csökkenteni lehessen.

Az általam képviselt ország, Románia esetében jelentős előrehaladás volt ugyan tapasztalható régióinak fejlődése vonatkozásában, de mind a régiók között, mind a régiókon belül, valamint a vidéki és városi területek között is egyenlőtlenségekkel kell szembenéznünk.

A kiegyensúlyozott, fenntartható regionális fejlődésnek olyan körülmények között kell lezajlania, ahol a külön forrásokat hatékonyan használják fel minden egyes területen. Nyugat-Románia egyik fő jellegzetessége például a geotermikus források. Megfelelő támogatás biztosítása a régió számára alternatív energiaforrások kialakításához és a geotermikus víz felhasználásához új munkahelyeket fog teremteni, és gazdasági előnyöket fog eredményezni.

Véleményem szerint a ma tárgyalt csomag rendkívüli jelentőséggel bír Románia számára is.

Andrzej Jan Szejna (PSE). – (PL) Elnök asszony, a kohéziós politika az integrációs folyamat fő pillére. Egy megfelelően működő kohéziós politika az Európai Unión belüli társadalmi, gazdasági és területi kohézió elérésének szükséges feltétele. Ma a legnagyobb kihívás politikánk alapjának a gyors megreformálása, továbbá az összetett projektvégrehajtási eljárások és a finanszírozási szabályozások egyszerűsítése és rugalmasabbá tétele.

Az interregionalitás fogalma és a legjobb gyakorlat megosztása bekerült a kohéziós politikai reformprogramokba, melyeket nagyszerűen kiegészítenek. Ezért az Európai Bizottságnak konkrét javaslatokkal kellene előállnia, amilyen hamar csak lehet, a projekteket végrehajtó testületek közötti tapasztalatok kicserélésének lehetőségével kapcsolatban.

Véleményem szerint egyetlen itt képviselt tagállamot sem kell meggyőzni arról, hogy a gazdasági és pénzügyi válság idejében a strukturális alapok jelentik a gazdaság ösztönzésének fő eszközét regionális szinten. Ezért fontos az eljárások egyszerűsítése és a tagállamok gazdasági támogatásának a felgyorsítása. Az európai projektek az új és fenntartható munkahelyek létrehozásának egy módját jelentik, és lehetőséget biztosítanak a leginkább rászorulóknak, az Európai Unió legszegényebb régióinak.

A kohéziós politikának az olyan új kihívásokkal való szembenézés eszközévé kell válnia, mint a közös energiapolitika és az éghajlatváltozás.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). – (PL) Elnök asszony, a kohéziós politikát gyakran az Európai Unión belüli szolidaritás legjobb példájának tekintik. A fejlődésbeli különbségek kiegyenlítése a Közösség egyes országain és régióin belül az egész Unió érdeke. Véleményem szerint a Zöld könyv olyan bizottsági dokumentum, amely pontosan meghatározza azokat a jelenlegi kihívásokat, amelyekkel az Unió kohéziós politikájának szembe kell néznie.

A Bizottság azt is kihangsúlyozza, hogy szükséges az olyan speciális földrajzi adottságokkal rendelkező régiók, mint például a hegyi területek és a kedvezőtlen adottságú mezőgazdasági területek támogatása, amelyek megérdemlik, hogy számottevő támogatásban részesüljenek. Különösen fontos, hogy a vidéki területek támogatását összehangoljuk, és megfelelően megtervezzük. Ezeket a területeket a gazdasági fejlettség alacsonyabb szintje, alacsonyabb népsűrűség, a közszolgáltatásokhoz való nem megfelelő hozzáférés és a mezőgazdaságon kívül eső munkahely-lehetőségek korlátozottsága jellemzi. Jelentős különbség van ezen területek között az egyes tagállamokban is. Ha összehasonlítjuk a vidéki és városi területeket, ezek az egyenlőtlenségek még nagyobbak.

A vidéki területek fejlesztése támogatásának tervezett növelését sok kritika érte a jelenlegi pénzügyi tervben. Szeretnék mindenkit emlékeztetni arra, hogy a vidékfejlesztési politika és ennek a politikának a finanszírozása segít életben tartani ezeket a területeket, és könnyebbé tenni lakóinak életét. Összefoglalásképpen, a Bizottság dokumentuma, a jelentések és a mai vita mind egy, a helyes irányban megtett lépést jelentenek.

Emanuel Jardim Fernandes (PSE). – (PT) Elnök asszony, biztos úr, hölgyeim és uraim, először is szeretnék gratulálni Krehl asszonynak és van Nistelrooij úrnak jelentésükhöz és ahhoz, hogy készségesen elfogadták kollégáik hozzájárulását a munkájukhoz. Jelentésük elismeri a legjobb gyakorlatok jelentőségét, ami különösen a környezet, az energia és a foglalkoztatás területén szinergia tényező, és a területi kohézióról szóló vitát összeköti az Európai Unió jövőbeli kohéziós politikájáról szóló vitával.

Egyetértek a Zöld könyv értékelésével és a területi kohézió fogalmának elemzésével, és elfogadom a jelentésben foglalt ajánlásokat a területi kohézió jövőjével kapcsolatban, különösen a következőket: a területi kohézió meghatározását; egy Fehér könyv kiadását a területi kohézióról; az európai területi együttműködés célkitűzés megerősítését; a területi kohézió az összes közösségi politika jövőbeli fejlődésébe való integrálását; további minőségi mutatók kidolgozását; a közösségi politikák területi hatásának mérését és a területi és ágazati politikák közötti szinergia kialakításának módjairól szóló javaslatot; egy átfogó stratégia kidolgozását a különleges földrajzi jellemzőkkel bíró régiók számára, különösen a legkülső régiók számára; az úgynevezett átmeneti régiók számára biztosított fokozatos átmeneti segítségnyújtás átfogóbb rendszerének a kialakítását, valamint a többszintű (európai, nemzeti, régiós és helyi) területi kormányzás kialakítását.

Ezért arra biztatom képviselőtársaimat, hogy támogassák a jelentéseket, a tagállamokat pedig – csakúgy, mint a Bizottságot –, hogy megfelelően valósítsák meg őket.

Maria Petre (PPE-DE). – (RO) Először is, üdvözlöm a kohézió témájáról való alapos vita ötletét. Szeretnék gratulálni mindegyik képviselőtársamnak erőfeszítéseikhez és javaslataikhoz.

Néhány megjegyzést tennék egyes témákkal kapcsolatban, kezdve a területi kohézióval. Az alapvető probléma az, hogy hogyan tudjuk garantálni az Európai Unió összes területének harmonikus fejlődését és a városi és a vidéki területek közötti partnerséget annak érdekében, hogy ne veszítsünk több területet, és hogy megoldjuk a vidéki területek elnéptelenedésének problémáját. A területi kohézió meghatározása nélkül, amelyre a Parlament is vár, a gazdasági, társadalmi és területi kohézió integrált fogalma szolgáltatja az EU regionális politikájának és a strukturális alapok 2009 utáni formájának jövőbeli alapját.

A Krehl-jelentéssel kapcsolatosan a jelentés valamennyi, az európai régiókat támogató – továbbá a régiók hosszú távú stabilitását illető – és az akadályok eltörléséről, valamint az eljárások egyszerűsítéséről szóló javaslatát támogatom, a jó gyakorlat régiók közötti kicserélésére vonatkozó szigorú módszer megalkotására vonatkozó javaslattal egyetemben.

Ami a kohéziós politika városi dimenzióját érinti, tudjuk, hogy nincs közös definíció a „városi” kifejezésre. Tudjuk továbbá, hogy nagyjából 5 000 50 000-nél kevesebb lakossal rendelkező város van Európában. Romániában jelentős számú ilyen népességű település található. Véleményem szerint az ilyen típusú városi településekkel kapcsolatban szükség van egy fejlődési modellre és elegendő forrásra, mert pontosan ezek azok a területek, amelyek nem részesülnek a policentrikus megközelítés kedvező hatásaiból.

A területi kohézió részeként az integrált, fenntartható városi fejlődést – az új Szerződés értelmében – a tagállamok és az EU közösen fogja irányítani. A helyi és a regionális hatóságoknak fel kell készülniük erre a megközelítésre, amelyet többszintű kormányzásként már létrehoztak. Támogatom a lakosonkénti 1 000 euro kötelező legkisebb juttatást az előzően meghatározott 500 euróval szemben.

Francisca Pleguezuelos Aguilar (PSE). – (ES) Elnök asszony, a mikrohitelről szóló jelentéssel kapcsolatban szeretnék gratulálni az összes előadónak, mivel nagyszerű munkát végeztek. Kétségkívül hozzájárultak a Bizottság kezdeményezésének tökéletesítéséhez.

Úgy vélem, hogy a jelentésben foglalt ajánlások lehetővé teszik majd számunkra, hogy létrehozzuk a mikrohitel-ágazat megfelelő fejlődésének az alapját az Európai Unióban. Ez az ágazat sok fejlődő országban sikeres volt – beleértve néhány európai országot is –, mind a gazdasági tevékenység generálása tekintetében, mind a társadalmi integráció növelésének és a munkahelyteremtés előmozdításának eszközeként. Mindazonáltal ezt a sikert eddig nem helyezték közösségi kontextusba. Úgy hiszem, hogy most lehetőségünk van erre, különösképpen a jelenlegi gazdasági és pénzügyi válságban.

Ebben az összefüggésben a jelentésben javasolt kezdeményezések megerősítését prioritásként kell kezelni, de más lépéseket is meg kell tennünk. Növelnünk kell a mikrohitelt támogató struktúrák rendelkezésre álló pénzeszközöket. Biztosítanunk kell azon személyek és vállalkozások könnyebb hozzáférését, akik nem kapnak kölcsönöket. Ebben az összefüggésben, elnök asszony, szeretném kiemelni a mikrohitelre vonatkozó európai garancia példáját, mivel ez egy olyan eszköz, amely javítani tudja a hozzáférést, és amely szerepel a jelentésben.

Azzal zárnám, hogy ez a jelentés kétségtől megalapozza, hogy egy harmonikus keretet hozzunk létre európai összefüggésben a mikrohitel-ágazat támogatása érdekében.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) 2010-ben a Bizottság és a tagállamok megvizsgálják a strukturális alapok felhasználási módját és abszorpciójának mértékét. Arra szólítom fel a tagállamokat, hogy nagy gondot fordítsanak meg újra a meglévő prioritásokat, amelyekkel kapcsolatban a strukturális alapokat használni kívánják.

Úgy érzem, hogy a városi mobilitásnak, a vidékfejlesztésnek, az épületek energiahatékonyságának és a közlekedési infrastruktúra fejlesztésének szerepelniük kell a tagállamok prioritásai között a strukturális alapoknak a 2011–2013 közötti időszakban történő felhasználása tekintetében.

Az épületek energiahatékonyságának előadójaként javasoltam az ERFA-ból a tagállamoknak a szociális lakások építésére és az energiahatékonyság növelésére fordítható pénzeszközök arányának 3%-ról 15%-ra való növelését. Ez nagyobb rugalmasságot biztosítana a tagállamoknak, és lehetővé tenné az európai alapok abszorpciójának felgyorsítását az európai állampolgárok életminőségének javítása céljából.

Az állami pénzeszközöket – és leginkább a strukturális alapokat – a tagállamoknak különösen a jelenlegi válság alatt a gazdasági fejlődés biztosítására és a munkahelyek számának növelésére kell felhasználniuk.

Eoin Ryan (UEN). – Elnök asszony, először is, szeretnék gratulálni az előadónak, akik részt vettek ennek a rendkívül fontos jelentésnek az elkészítésében. Úgy vélem, a gazdasági válság arra kényszerített minket, hogy komolyan szemügyre vegyük múltbeli gazdasági magatartásunkat. Ez viszont lehetőséget nyújt számunkra, hogy tanuljunk múltbeli hibáinkból. Feltételezem, hogy amikor gazdaságaink erősek voltak, sajnálatos módon elhanyagoltunk bizonyos csoportosulásokat.

A mikrohitelhez való hozzáférés javítása lehetőséget biztosít számunkra, hogy kijavítsuk ezeket a múltbeli hibákat. A mikrohitelkeret átalakítása segíthet gazdaságaink megerősítésében és újraépítésében. Írországból dicséretes munkát végeztek ebben a tekintetben. Dublini választókerületemben négy vállalkozási tanácsot állítottak fel 1993 óta, és ezek szolgáltatták a helyi szintű támogatást a mikrovállalkozásoknak Dublin városában és Dublin megyében. Írországból a Megyei és Városi Tanácsok Szövetsége közzétette saját gazdaságélénkítő csomagját ebben az évben, amelynek célja 3 000 írországi vállalkozás támogatása és 15 000 új munkahely létrehozása. A projekt emellett közel 50 000 ember képzését is tartalmazza.

Európai szinten ezek nem nagy számok, de mikrohitel-vállalkozásunk Dublinban és Írországból igen jelentős. Őszintén remélem, hogy ennek a kitűnő jelentésnek az eredményeként jelentős és koordinált közösségi szintű cselekvést fogunk tapasztalni annak a felbecsülhetetlen értékű munkának a támogatása érdekében, amelyet a mikrovállalkozások és a mikrovállalkozásokért tettek helyi és nemzeti szinten az Európai Unióban, mivel ez gazdaságunk nagyon fontos részét képezi ma, és nagyon fontos része lesz a jövőben is.

Elnök. – Köszönöm, Ryan úr. Eddig nem voltam különösebben szigorú, mivel a szabályzatban meghatározottnál valójában valamivel több időnk van.

Mindazonáltal szeretnék valamit mondani, mielőtt rátérünk a „catch the eye” eljárásra. Ma reggel egy rendkívül fontos eseményt indítottak el a Parlamentben. Pöttering úr kezdeményezte, és a FLARE elnevezésű európai szervezettel kapcsolatos, amelyben több mint 30 ország vesz részt, és amelyben a fiatalok – és nem csak a fiatalok – különösképpen elkötelezettek a szervezett bűnözés elleni harc és annak biztosítása iránt, hogy a szervezett bűnözéstől elkobzott árukat szociális ellátásra használják fel.

A Parlamentben az Európai Parlament elnöke és az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság kötelezettségvállalást is tett, és itt, köztünk, ebben a helyiségben is helyet foglal néhány fiatal, akik, úgy hiszem, Európa tőkéjét jelentik, hiszen, velünk együtt, megpróbálják biztosítani, hogy Európa egy rasszizmustól és szervezett bűnözéstől mentes Európa legyen. Szeretném ezért üdvözölni azokat, akik itt vannak ebben a teremben.

Erna Hennicot-Schoepges (PPE-DE). – (FR) Elnök asszony, szeretnék gratulálni az összes előadónak. Ezek a jelentések aranybányát jelentenek az új politikák számára. Csak azt sajnálom, hogy egyik jelentés sem tesz említést a kultúrpolitikáról.

A kultúrpolitika definíció szerint kohéziós politika. A kultúra az, amely kohéziót biztosít egy régióknak, és ezt megemlíthették volna, mivel a transzregionális kultúrpolitikák még nem kerültek a helyükre. Mindig nagy nehézségekbe ütközik a transzkulturális projektek finanszírozása, mert nincs transzkulturális szervezet, és nincs társadalombiztosítás, amely biztosítani tudná a művészeknek a régióik határain kívül való munkához

szükséges mobilitást. Komolyan kérem azokat, akik ennek a politikának a végrehajtásán dolgoznak, hogy ne hagyják figyelmen kívül ezt a szempontot, ez fontos minden európai politika tekintetében.

ELNÖKÖL: MARTÍNEZ MARTÍNEZ ÚR

alelnök

Ewa Tomaszewska (UEN). – (PL) Elnök úr, a területi és a társadalmi kohézió az okok megszüntetésével előzi meg a konfliktusokat. Ez teszi olyan fontossá a városi és vidéki területek életszínvonalának kiegyenlítésével és az infrastruktúra kiegyensúlyozásával kapcsolatos intézkedéseket. A mikrohitel széleskörű használata a kohéziós politika megfelelő eszköze. Ma, egy pénzügyi és gazdasági válság időszakában, amikor valamennyien a munkahelyek megvédésének módjairól gondolkodunk, tisztában kell lennünk a kohéziós politikát fenyegető veszélyekkel, például a protekcionizmussal és a szegényebb régiók megkülönböztetésével.

Den Dover (PPE-DE). – Elnök úr, a Regionális Fejlesztési Bizottság és az egész Európába befektetett pénzeszközök képezik az egész Európai Közösség legfontosabb programját.

Északnyugat-Anglia nevében beszélek, és szeretném elmondani, hogy mennyit segítettek ezek a pénzeszközök különösen Liverpoolnak az elmúlt 10 év folyamán. A jövőre előretekintve látom, hogyan fejlődik ez a város továbbra is a megfelelően odaítélt, jól irányított finanszírozásnak köszönhetően.

Felhívnám a figyelmet a magánszektorra a támogatások odaítélésébe, kezelésébe és ellenőrzésébe való nagyobb bevonásának fontosságára, mert a magánszektor mindig hatékonyabb munkát tud végezni, mint a közzféra.

Szeretném hangsúlyozni továbbá, hogy milyen felbecsülhetetlenül értékesek voltak ezek a pénzek északnyugat vidéki területei számára, ahol sok, az egész gazdaság számára létfontosságú mezőgazdasági terület található.

Végezetül engedjek meg, hogy támogatásomról biztosítsam Becsey urat a mikrohitellel kapcsolatban. Nagyon érdekes fejleményről van szó, amely létfontosságú a jelenlegi gazdasági helyzetben.

Zita Pleštinšká (PPE-DE). – (SK) Hölgyeim és uraim, véleményem szerint a regionális politikáról folyó mai koordinált vita a legfontosabb vita nem csak ezen a plenáris ülésen, de az egyik legfontosabb vitája ennek a választási ciklusnak. Lehetőséget nyújt arra, hogy az európai állampolgárokhoz szóljunk egy olyan témát illetően, amelyhez könnyen tudnak kapcsolódni, különösen a júniusi európai parlamenti választások fényében. Aggasztó a kisebb hatóságoknak nyújtott hatékony, egyszerű, és nyílt támogatásoknak a hiánya, különösen a befektetési forrásokhoz való hozzáférés területén. Úgy gondolom ezért, hogy ezen jelentések alapján újra kell értékelnünk a kohéziós politikát, és különösen néhány operatív programot, amelyet meg kell újítani és át kell dolgozni.

Azzal szeretném zárni, hogy meggyőződéseim, hogy az Európai Parlament ajánlásai ebben az öt jelentésben többletértékkel fognak szolgálni, és teljesíteni fogják mind az európai városok, mind a vidéki területek állampolgárainak elvárásait, akik hiszik, hogy a kohéziós politika biztosítani fogja régiók fejlődését, a regionális különbségek fokozatos kiegyenlítését, az új munkahely-lehetőségek megteremtését, az energiabiztonságot, az energiahatékonyság növelését otthonaikban, a jobb közlekedés és műszaki infrastruktúra kialakítását és a jobb életminőséget.

Sérgio Marques (PPE-DE). – (PT) Elnök úr, biztos úr, hölgyeim és uraim, ennek a területi kohézióról és a gazdasági és társadalmi kohézióról szóló fontos vita kapcsán meg kell említenem a legkülső régiók különös helyzetének problémáját. Számos földrajzi tényező állandó kombinációjának következtében ezek a régiók gazdasági és társadalmi szempontból kifejezetten sebezhetők, különösen egy olyan komoly nemzetközi válság alatt, amellyel most kell szembenéznünk.

Szeretném ezért felszólítani az Európai Bizottságot, és különösen Hübner biztos asszonyt, hogy fordítson különös figyelmet a jelenlegi válságnak a legkülső régiókra gyakorolt hatására. Nagy segítséget jelentene ezeknek a hatásoknak az elemzése minden egyes külső régióban – különös tekintettel a turizmusra, az építkezésre és a munkanélküliség növekedésére gyakorolt hatásokra – annak érdekében, hogy megfelelő európai válasszal tudjunk szolgálni ezen régióknak.

Felhívom ezért az Európai Bizottságot, hogy készítsen el a legkülső régiók tekintetében egy, a válságra adható európai választ, amely túlmutat az európai régiókkal általánosan foglalkozó gazdasági és társadalmi kohézió keretében már kilátásba helyezett intézkedéseken. Egy külön európai válasz a legkülső régiók számára...

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Elnök. – Ön túllépte az időkeretet.

Az Elnökség által megalkotott szabályzat kimondja, hogy az ilyen típusú viták esetében legfeljebb öt képviselő szólalhat fel, egyenként szigorúan legfeljebb egy percre.

További hat képviselő kérte, hogy felszólalhasson a mellett az öt mellett, akikre a szabályzatban foglaltak szerint már sor került. Mivel van még némi időnk – az ülésszaki szolgáltatásoknak köszönhetően –, kivételt fogok tenni, és megadom a szót azoknak a képviselőknek, akik ezt kérték. Mindazonáltal arra kérem őket, hogy ne térjenek el a tárgytól és tartsák be a „catch-the-eye” eljárás keretében engedélyezett egy perces felszólalási időt.

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Elnök úr, Örömmel erősítem meg, hogy a cseh elnökség oly módon támogatja a kohéziós politika meghatározását, hogy az magában foglalja a kevésbé fejlett régiók támogatását. Szeretném felhívni a Bizottságot, hogy olyan kötelező szabályozást nyújtson be, amely harmonizálja a hatékony mikrohitelpiac feltételeit. Ez nem csak a válság idején fontos. Meg kell könnyítenünk az olyan egyéneknek és vállalkozóknak a támogatáshoz való hozzáférését, akik nem kapnak hitelt a hagyományos banki ágazattól. A fogyasztói hitel története azt mutatja, hogy az Uniónak egységes és hatékony módon kell fellépnie, különösen az ellenőrző eszközök tekintetében. Úgy gondolom továbbá, hogy a mikrohitelnek főleg a kevésbé fejlett európai régiók projektjeit kell céloznia, hasonlóan a kohéziós politikához, és az állampolgárok hátrányos helyzetben lévő csoportjait vagy a különösen innovatív projekteket, a Lisszaboni Stratégia célkitűzéseivel összhangban. Szeretném figyelmeztetni a Bizottságot arra a kockázatra, hogy a mikrohitelt esetlegesen fel lehet használni pénzmosási célokra. Sajnálatos, hogy még mindig nincs konkrét jogalkotási javaslat ezzel kapcsolatosan.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Elnök úr, mivel az EU kohéziós politikájáról és a regionális fejlesztésről beszélünk, szemügyre kellene vennünk az Unióhoz való csatlakozásra váró tagjelölt országokat. Múlt hétvégén Törökországban voltam, pontosabban Kelet-Anatóliában, és láttam a kurd területhez tartozó Diyarbakir problémáit. Rájöttem, hogy szükség van a csatlakozásra váró tagjelölt országok figyelmét felhívni a regionális fejlesztés előnyeire és szükségességére.

A kurd régió problémája nem csupán etnikai probléma, és nem csak az önrendelkezéshez való jog és hasonló témák kérdése. Nem is a terrorizmus kérdése, hanem sokkal több köze van a regionális fejlesztéshez és a város és a vidék közötti regionális fejlődés kiegyensúlyozásához. Úgy gondolom, hogy el kellene magyaráznunk Törökországnak, hogy ebben a kérdésben alkalmaznia kellene az európai kohéziós politikát, különben ebben a tekintetben sem lesz kész az Európai Unióhoz való csatlakozásra.

Alexandru Nazare (PPE-DE). – (RO) A strukturális és kohéziós alapok egy rendkívül szenvedélyesen vitatott téma, ugyanakkor egy nagyon dicséretre méltó, de, sajnos, nem megfelelően kihasznált lehetőség. Ennek számos oka van, a bürokráciától kezdve a kellemetlen szabályozáson vagy a túl rövid ideig érvényben lévő szabályokon át a nehezen hozzáférhető információig és az átláthatóság hiányáig.

Elmondhatom, hogy a romániai pályázók a költségek támogathatóságával, a túl rövid ideig érvényben lévő szabályozásokkal, az átláthatatlan dokumentálással és, természetesen, a hosszú projektértékelési időszakokkal kapcsolatos problémákra panaszkodnak.

Örülök, hogy az Európai Bizottság is kezdi felismerni ezeket az akadályokat. A szabályok módosítására vonatkozó javaslatok, különösen a jelenlegi gazdasági válság alatt, tartalmazzák az alapok felhasználására vonatkozó szabályok egyszerűsítésére vonatkozó rendelkezéseket. Ez a kezdő lépés, és remélem, hogy sok javaslatunkat el fogja fogadni a Bizottság is.

Egy javaslat ezen problémák megoldására a testvérprogram és a technikai segítségnyújtási program, de a Krehl asszony jelentésével kapcsolatos módosításaimon keresztül támogattam egy EU-szintű program szükségességét...

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Ljudmila Novak (PPE-DE). – (SL) Az életminőséget valóban nagy mértékben javították a strukturális alapokból származó pénzek, amelyeket az Európai Unió a társadalmi, gazdasági és területi kohézió megerősítésére és összesen 268 régió fejlesztésére használt fel.

Pénzügyi szempontból nézve örömmel jegyzem meg, hogy a Parlament, jelenlegi összetételében, szintén szerepet játszott annak elősegítésében, hogy a megbeszéltekre több pénzt juttassanak az eredetileg javasoltaknál. Ugyanakkor sajnálom azt a tényt – amelyre képviselőtársam korábban már rámutatott –, hogy túl sok bürokratikus akadály van, és néha elgondolkodom, hogy Európát vagy a nemzeti kormányokat lehet-e okolni ezért.

Bárhogy is van, úgy vélem, hogy egyszerűsíteni kell ezeket az akadályokat a helyi önkormányzatok és régiók sürgető szükségleteinek figyelembevételére érdekében. Mindazonáltal, amennyiben azt szeretnénk, hogy a fiatalok és a nők ne hagyják el a vidéki területeket, sokkal több forrást kell szánunk a vidékfejlesztés segítésére.

James Nicholson (PPE-DE). – Elnök úr, sok mindent, amit ma délelőtt megbeszélünk, a következő Parlamentnek kell majd végrehajtania. Ez nem kétséges. A vidékfejlesztés központi kérdés a vidéki gazdaság fejlődése szempontjából, de amikor néhány évvel ezelőtt a második pillért megalkották a vidéki társadalom támogatására, nem biztosítottak elegendő pénzeszközt a második pillér támogatására. Most van egy módosítás, amely a termelőknek nyújtott egységes területalapú támogatás többletét a vidéki társadalom és a vidéki gazdaság fejlesztésére fordítja.

Tudom, hogy ezen a területen harc fog kialakulni. Vannak olyanok, akik a regionális politikát illetve a vidéki társadalom támogatását el akarják venni a Mezőgazdasági Főigazgatóságtól és a Regionális Politikai Főigazgatóságnak akarják adni, ami elfogadhatatlan azoknak, akik a vidéki gazdaságban élnek. Ez a vita az 1990-es évek elején Ray MacSharry alatt már lejátszott, és most nem térünk vissza rá. Azt mondom, „semmiképp sem”. A többlettámogatást a mezőgazdaság és a vidéki gazdaság területén kell elkölteni a kisebb termelők és a vidéki területeken tevékenykedő emberek támogatására.

Francesco Ferrari (ALDE). – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, szeretném megköszönni az előadónak a jelentését. A jelentés témája nagyon érzékeny téma a különböző tagállamok gazdasági rendszereivel kapcsolatos vonatkozásai tekintetében. A Mezőgazdasági Vidékfejlesztési Alap KAP-pal való összekapcsolásának kedvező és kedvezőtlen vonatkozásai is lehetnek attól függően, hogy hogyan használjuk fel.

Bizonyos szempontból az alapok összekapcsolása azt jelenti, hogy hatékonyabban lehet felhasználni őket, és ez természetesen jó dolog. Mindazonáltal, egyetértek az előadóval abban, hogy nagyon vékony a választóvonal közöttük, és – többek között – meg van annak a veszélye, hogy az alapokat csak a mezőgazdaság versenyképesebbé tételére fogják felhasználni – a vidéki területek más ágazatainak rovására.

A vidéki ágazatoknak ténylegesen erős beruházásra – strukturális és agrár-élelmiszeripari beruházásokra – van szükségük a gazdaság felélénkítéséhez, a vidéki gazdaság hajtóerejét jelentő fiatal termelők képzéséhez, és az e területeken élő nők képzéséhez. Beruházásra van szükség továbbá az információtechnológiai ágazatban is, hogy a fiatalokat megismertessék az új technológiákkal. Azzal a kockázattal játszunk, hogy a támogatásokat helytelenül fogják felhasználni.

Ezért vagyok továbbra is meggyőződve arról, hogy a józan észre kell hallgatni, ha el akarjuk kerülni a támogatások helytelen felhasználását, mert a vidéki gazdaságnak nagyon komoly hatása lehet Európában.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). – (PL) Elnök úr, a kohéziós politika most még fontosabb a jelenlegi gazdasági válság perspektívájából nézve, mivel a strukturális alapok a gazdaság ösztönzésének hatékony eszközeként tudnak szolgálni regionális szinten. Az olyan növekedést ösztönző tevékenységekre való összpontosítás, mint a kutatás és fejlesztés, innováció vagy aktív munkahelyteremtő eszközök támogatása, ösztönözheti az európai gazdaságot és biztosíthatja a növekedéshez való visszatérést. Támogatom azt is, hogy további pénzeket fordítsanak a vidéki területeken való jobb internethozzáférés biztosítására.

Danuta Hübner, a Bizottság tagja. – Elnök úr, két percet megspóroltam a bevezető megjegyzéseimből, hogy most több időm legyen válaszolni a kérdésekre. Miközben sajnálom, hogy nem tudok válaszolni minden kérdésre, nagyra értékelek minden kétoldalú információcserét, amelyre az elmúlt évek során Brüsszelben vagy a választókerületeikben tett látogatásaim során nyílt alkalom. Szívesen látom önöket, hogy folytassák ezt a párbeszédet velünk a Bizottságban. Szeretném megköszönni önöknek a mai kitűnő és őszinte vitát.

Minden európai és nemzeti politika nyújtotta lehetőséget teljes mértékben és okosan kell kihasználnunk annak érdekében, hogy az Európai Unió mint gazdaság és társadalom gazdaságilag, társadalmilag és politikailag erősebben kerüljön ki a válságból, szilárd alapokkal a hosszú távú fenntartható fejlődéshez. Úgy érzem, a mai vita megerősíti, hogy a kohéziós politikának szerepet kell játszania ebben a folyamatban most és a jövőben is. Közös feladatunk ma annak biztosítása, hogy a kohéziós politika nyújtotta lehetőségeket – a

fenntartható fejlődés és munkahelyek létrehozására vonatkozó kapacitását – teljes mértékben és bölcsen használjuk ki ebben az új globális összefüggésben. Nem csak a válságra gondolok, hanem azokra a jól ismert kihívásokra is, amelyeket évekkal ezelőtt mint az európai fejlődés fontos kihívásait határoztunk meg.

A fenntartható versenyképesség támogatása a leghatékonyabb módja a kohézió elérésének az Európai Unióban. Ebben az összefüggésben a kohéziós politikát olyan tényezőkre kell irányítanunk, mint a kis- és középvállalkozásoknak a finanszírozáshoz való hozzáférése. Olyan témákkal is foglalkoznunk kell, mint a közszolgáltatásokhoz való jobb hozzáférés, amelynek célja a foglalkoztathatóság és a termelékenység növelése, és így hozzájárul az egyenlőbb esélyek kialakulásához.

Ahogy néhányan kiemelték, az elmúlt évek során elfogadottá vált az a nézőpont, hogy az új kihívásoknak való megfelelés egyértelműen összehangolt és helyalapú megközelítést kíván – olyan megközelítést, amely regionális és helyi szinten, valamint nemzeti és európai szinten egyaránt optimalizálja a források felhasználását, továbbá mobilizálja az összes partnert, hogy az európai kormányzás valamennyi szintjén aktívak legyünk.

A partnerség elvét illetően szeretném hangsúlyozni, hogy ez egy nagyon fontos célkitűzés volt hivatalba lépésem első napjától fogva, és a Bizottság sok energiát fektetett a partnerség elvének és a kohéziós politikának valódivá tételébe – olyanná, amely ténylegesen használható. A tárgyalások után nem sokkal egy teljes értékelést elvégeztünk azzal kapcsolatban, hogy hogyan vezették be a tagállamok és a régiók a partnerség elvét és a politikai programok megalkotásának folyamatát. Azt akartuk, hogy a partnerség elve ne csak formálisan létezzen, ezért együtt dolgoztunk a partnerekkel, segítve őket a kapacitások kiépítésében, hogy a politikai irányítási rendszerben igazi partnerekké válhassanak, és meglehetősen hatékonyan reagáltunk minden olyan jelre, amely azt mutatta, hogy az egyes tagállamok nem tartják tiszteletben ezt az alapelvet. Éppen most vettem részt egy erről a témáról szóló találkozón az egyik közép-európai tagállam nem kormányzati szerveivel.

Teljes mértékben egyetértek azokkal is, akik azt állítják, hogy a kohéziós politikának nem szabad teljes elszigeteltségben működnie, hogy szükség van a szinergiák és a koordináció megerősítésére a kohéziós politika és minden más ágazati, nemzeti vagy európai politika között. Nem csupán az átfedések és a megkettőzés elkerülése érdekében, hanem a politikák közötti jó koordinációból eredő szinergia felhasználása miatt is. A vidékfejlesztés és a regionális politikák kétségkívül szélsőséges példái a jó koordináció szükségességének és a politikák közötti szinergia felhasználásának.

Egy másik példa lehet a versenyképesség és az alacsony szén-dioxid-kibocsátású gazdaságból és az éghajlatváltozásból eredő korlátozások figyelembevételének szükségessége az infrastrukturális beruházások tekintetében. Szeretném nyomatékosan kiemelni, hogy sok energiát fektettünk az európai kohéziós politika környezetbarátabbá tételébe. Még az előtt létrehoztuk az éghajlatváltozással, energiahatékonysággal és a megújuló energiával kapcsolatos célkitűzéseket, hogy a klímaváltozásról szóló nagyszabású vita kiobbant volna az Európai Unióban. Ma a kohéziós politika támogatásainak egyharmadát közvetlenül a környezetbarát beruházások kapják életünk valamennyi területén. Nemrégiben további 4% támogatást kapott a politika, amelyet az energiahatékony és a megújuló energiát használó lakások területén használnak fel, amely lehetővé teszi számunkra, hogy még nagyobb hangsúlyt fektessünk erre a kihívásra.

Szintén kiderült a vitából, hogy mind folyamatosságra, mind pedig reformokra szükség van a politika teljesítésében. A folyamatosság oldalán kiemelném, hogy a többéves programozás, a pénzügyi járulékoság, a megosztott irányítás és a partnerség elve jelentős európai értéket képvisel, amelyekkel továbbra is törődnünk kell. Szükség van ugyanakkor a változásra is, a pénzgazdálkodás és az ellenőrzés követelése és a politikának a megfelelő bevezetése és a jó eredmények elérésének feladata közötti jobb egyensúly elérése érdekében. Nem kérdéses, hogy egy egyszerűbb, hatékonyabb és hatásosabb végrehajtási mechanizmust kell bevezetni és csökkenteni kell az adminisztratív összetettséget és az adminisztratív terheket.

Az önök jelentős támogatásával dolgoztunk az e kihívásnak való megfelelés érdekében az elmúlt hónapokban. Az 55. cikk első módosítása decemberben megtörtént, és mához egy hétre fogunk szavazni az egyszerűsítési javaslatok jelentős többségéről. A munkacsoport, amelyet a tagállamokkal együtt állítottunk fel a politikák egyszerűsítésére, folytatja munkáját, és május végére újabb javaslatot teszünk, remélhetőleg még mindig erre a periódusra vonatkozóan.

Egyetértek önökkel abban, hogy a politika hatékonyabbá tételéhez az eredményekre való nagyobb odafigyelésre, szigorúbb ellenőrzésre és értékelési kultúrára van szükség. Továbbra is dolgozunk ezen. Nagyra értékelem támogatásukat a pénzügyi tervezés tekintetében. Jó úton haladunk, de természetesen még sokat lehet tenni. Kérem, hogy figyeljenek arra a pénzügyi tervezés tekintetében, amely ma az egyik legfőbb eszköze a kis- és középvállalkozásoknak a JEREMIE programon keresztül a hitelekhez, és most a JASMINE programon

keresztül a mikrohitelhez való hozzáférésük segítésének, hogy ezt a folyamatot jóval a válság előtt kezdtük el, így a politika viszonylag jól felkészült ezekre a nehéz időkre.

Néhányuk említette az átláthatóság kérdését. Szeretném mindannyiunkat emlékeztetni itt arra, hogy új szabályok érvényesek a 2007–2013 közötti új időszakra. Kötelességünk tájékoztatni a nyilvánosságot az összes kedvezményezettéről, így reméljük, hogy ezzel az új átláthatósági kötelezettséggel jelentős változásokat fogunk tapasztalni a társadalmi tudatosság és az egész folyamat integritásának tekintetében.

Nagyon töviden szólnék még a kultúráról, mivel ez egy fontos felmerült elem, és mi teljes mértékben tisztában vagyunk azzal – és utazásaim során is ezt látom –, hogy mind a régiók, mind a városok fontos szereplők a kultúra terén Európában. A kultúra fontos gazdasági szerepet játszik a regionális fejlesztés fejlődésében. Ezt felismertük az európai kohéziós politika keretében. Számos olyan regionális és helyi városi stratégia létezik, amely sikeresen integrálta a kultúrát a politikába.

Engedjék meg, hogy arról is tájékoztassam önöket, hogy a Bizottság hamarosan a kultúrának a helyi és regionális fejlesztésben betöltött szerepéről szóló, önálló tanulmányt ad ki, amelyet remélhetőleg következő év elején végelegesítenek. Ennek segítségével több információ birtokában leszünk a kultúrának az európai politikákba való további beillesztéséhez.

Végezetül, nagyra értékelem minden megjegyzésüket, nem csak a jelentéssel kapcsolatban, de a jövőre vonatkozó aggodalmaikkal és elképzeléseikkel kapcsolatban is. Az üzenetek jó részét be fogom illeszteni irányadó dokumentumomba, amelyet május végén mutatok be a Tanácsnak. Fabrizio Barca professzor elnökölete alatt kutatóink és szakértőink el fogják készíteni az önálló tanulmányt is. Ezt április végén hozzuk nyilvánosságra. A területi kohézióról szóló zöld könyvvel kapcsolatos konzultációnak a végleges hivatalos értékelését a hatodik időközi kohéziós jelentésben mutatjuk be, amelyet június végén fogad el a Bizottság.

Constanze Angela Krehl, előadó. – (DE) Elnök úr, ahogy a vita a végéhez közeledik, két megjegyzést szeretnék tenni.

A közvélemény nagyon ambivalensen értékeli az európai strukturális politikát. Néhányan biztosra veszik, hogy támogatást fognak kapni, de túl nagyoknak találják a bürokratikus akadályokat. Mások számára, beleértve néhány embert itt a Parlamentben is, csupán a csaláshoz vezető kapu. Egyik megközelítés sem helyes.

A szolidaritás alapvetően fontos képviselőcsoportom számára, de megalapozottnak és nem egyirányúnak kell lennie. Másrészt, nem arról van szó, hogy a pályázó projektgazdák, közösségek és szervezetek be akarják csapni az Európai Uniót. Az összetett folyamatok nem adnak alkalmat a csalásra, de gyakran eredményeznek hibákat. Ezért kell megváltoztatnunk a dolgokat.

A második pont, amelyről beszélni szeretnék, az az, hogy a kohéziós politika kétségkívül fontos része az európai politikának. Az olyan kihívásokkal szemben, mint az éghajlatváltozás, a gazdasági válság és a globalizáció, a demográfiai változásokkal és a munkaerőpiaci fejleményekkel együtt, sürgősen szükségünk van erre a politikára. Az Európai Parlamentnek újra kell definiálnia a kohéziós politikát a jövő számára, hogy meg tudjon felelni az európai régiók szükségleteinek. A most tárgyalt jelentések jó alapot biztosítanak ehhez a folyamathoz. Lehetővé teszi, hogy európai hozzáadott értéket hozzunk létre az Európai Unió számára. Mindazonáltal amikor újratervezzük a strukturális politikát, nem szabad úgy tennünk, mintha ez az Európai Unió összes problémáját megoldaná. Ténylegesen koncentrálnunk kell a kihívásokra. Köszönöm!

Oldřich Vlasák, előadó. – (CS) Biztos úr, hölgyeim és uraim, ezen a ponton szeretném összefoglalni azokat a felszólításokat és udvarias kéréseket, amelyeket az Európai Parlament a jelentés elfogadása esetén a partnereihez, az Európai Bizottsághoz és a tagállamokhoz intéz. Világos, hogy arra van a legnagyobb szükség, hogy megvizsgálják az URBAN kezdeményezésnek a kohéziós politika főáramába való belevonásának hasznosságát. Meg kell vizsgálnunk a lehetőségeket és a polgármesterek, tanácsosok és választott képviselők elégedettségi szintjeit az európai alapoknak a városi térségekben történő lehívásával kapcsolatban. Az integrált tervezés és a felelősség átruházása vagy a forrásokkal kapcsolatos úgynevezett átruházott felhatalmazás, továbbá a pénzügyi tervezési eszközök képezik azokat a területeket, ahol hatékonyabb megközelítésre van szükség a Bizottság részéről, legalább az ajánlások és a bevált megközelítések bemutatásán keresztül. Ugyanakkor folytatnunk kell a kohéziós politika egészének – és nem csak a városi vonatkozásának – az egyszerűsítését. Hosszú távú lehetőség lehet például az Európai Regionális Fejlesztési Alap és az Európai Szociális Alap összevonása. Végezetül, de nem utolsósorban, rendkívül fontos, hogy a Bizottság mérje és rendszeresen értékelje az összes politikának a városi életre tett hatását és ugyanakkor közvetlenül a városi hatóságokkal tárgyalja ezen politikák hatékonyságát. Ez a jelentés ezért azt ajánlja, hogy a Bizottság és a tagállamok hozzanak létre egy városfejlesztéssel foglalkozó magas szintű uniós csoportot, és a nyílt

koordinációs módszert alkalmazzák a városfejlesztési politikára uniós szinten úgy, ahogy azt más területeken, például a társadalmi integráció területén is alkalmazzák. Ugyanakkor a jelentés a városi területek pozíciójának a Régiók a gazdasági változásért kezdeményezésén belüli megerősítésére, valamint az Urban Audit projekt továbbfejlesztésére és rendszeres korszerűsítésére is felszólít. Megbízható összehasonlító statisztikák hiányában nem alaphozhatjuk döntéseinket a vonatkozó adatokra. Az európai alapok valójában az egyik legláthatóbb és leghatékonyabb megnyilvánulása az európai integrációnak. Ezért biztosítanunk kell, hogy mind a jelenlegi választások előtt időszakban, mind utána, a strukturális támogatások tényleges kedvezményezettjei nagyobb mértékben részévé váljanak a kohéziós politika jövőjéről szóló vitának. Ezek az emberek polgártársaink és választópolgáraink.

Wojciech Roszkowski, előadó. – (PL) Elnök úr, biztos úr, jelentésem témája meglehetősen specifikus volt, de rendkívül fontos az uniós alapok felhasználásának optimalizálása miatt a kohézió szempontjából, függetlenül attól, hogy arra a hagyományos értelemben, vagy a területi kohézió szempontjából tekintünk-e.

A fenntartható növekedés témája rendkívül összetett. Ezért örülnünk kell minden kísérletnek, amely ennek a célkitűzésnek az elérését kívánja egyszerűsíteni. Mindazonáltal a területi kohézió fogalma még nincs pontosan meghatározva. A zöld könyv ezért inkább a kezdete, mint a vége az erről szóló vitának.

Örülök, hogy a biztos úr rámutatott a fejlettségi szintek közötti különbségek csökkentésének szükségességére és az uniós politikák végrehajtásával kapcsolatos szinergiák fontosságára. A különböző régióknak különböző problémái vannak a jövedelemszint, a földrajzi helyzet, a migráció stb. tekintetében. Mindazonáltal emlékeznünk kell, mit mondtak lengyel képviselőtársaim, Staniszevska asszony, Podkański úr és Zapałowski úr arról, hogy a támogatások a régiók középpontjaiban halmozódnak fel. Emlékeznünk kell továbbá arra is, hogy a vidékfejlesztési politika céljai nincsenek szükségszerűen ellentmondásban a lisszaboni célokkal, ha kihasználjuk a viszonylagos versenyképesség mechanizmust vagy az alacsony költségű termelékenységnövekedést.

A Mezőgazdasági Bizottság nem tett észrevételt jelentéssel kapcsolatban, így hallgatásukat egyetértésnek veszem. Véleményem szerint Baco úr szavazata félreértés. Jelentésemben határozottan kijelentettem, hogy a vidékfejlesztési forrásoknak nem szabad kikapasztaniuk a közvetlen kifizetéseket. Másrészt tény, hogy a vidékfejlesztési alapok a nem mezőgazdasági tevékenységek támogatásával kiegészítik a vidéki térségeket a gazdasági problémákból. Örülök Nicholson úr támogatásának ebben a kérdésben.

Végezetül szeretném köszönetemet kifejezni a Regionális Fejlesztési Bizottság tanácsadóinak és politikai csoportomnak a jelentés szövegezésében nyújtott segítségükért, és mindenkinek, aki részt vett a mai vitában.

Miroslav Mikolášik, előadó. – Elnök úr, engedje meg, hogy befejezésül néhány olyan elképzelésről szóljak, amelyeket nem volt időm bemutatni bevezető beszédemben.

Nagyon örülök, hogy több mint 100 milliárd eurót terveznek beruházni a környezetvédelembe. Ugyanakkor ténylegesen örülnék egy nagyobb összegnek az energiahatékonyság és a megújuló energiák tekintetében – jelenleg 9 millió euro –, csakúgy mint egy nagyobb beruházásnak az éghajlatváltozás elleni küzdelemre, amelynek összege – 48 milliárd euro – kevesebb, mint amennyire jelenleg szükség van.

Erősen hiszem, hogy annak eldöntése, hogy hogyan használjuk fel ezeket az alapokat a régiók megvédésére és a klímaváltozás következményeivel, például az árvizekkel és aszályokkal való megküzdésre, meg fogja határozni régióink jövőjét és gazdasági pozícióit. Nagyra értékelem azt a tényt, hogy valamennyi tagállam jelentős összeget áldozott a teljes pénzügyi juttatásaiból a kutatásba, fejlesztésbe és innovációba történő beruházásra, de azt is észrevettem, hogy az Unió legtöbb konvergenciaregiója számára a hozzáférhetőség biztosítása jelentős probléma marad a közlekedési infrastruktúra hiányában.

Másrészt örülök a tagállamok azon erőfeszítéseinek, hogy elsőbbséget biztosítsanak az európai szociális alapok támogatása keretében megvalósuló programokban az olyan beruházásoknak, amelyek célja a munkaerőpiacon való részvétel növelése és a képességek fejlesztése, csakúgy mint a szegénység és a társadalmi kirekesztés elleni küzdelem. Arra biztatom továbbá az új tagállamokat, hogy a jövőben is építsenek ki hatékony partnerségi viszonyokat, és hogy következetesen erősítsék meg a partnerség elvét az operatív programok végrehajtása során. Úgy hiszem, hogy az új tagállamoknak ténylegesen hasznára válhat például a technológiák fejlődését és más közös területeket illető legjobb gyakorlatok és ismeretek további cseréje, hogy felgyorsítsák lehetőségeiket a végrehajtás tekintetében.

Zsolt László Becsey, előadó. – (HU) Még a bevezetésnél nem tudtam kitérni egy-két kérdésre pontosan a mikrohitelzés kapcsán, de itt a lényeg az addicionalitás. Még egyszer mondanám, ez is egy fontos kohéziós alapelv a partnerség és az integrált megközelítés mellett.

Tehát, hogy valami pluszt tudjunk kihozni, pluszt tudjunk kihozni abból, hogy azok az emberek, akiknek nincsen lakóhelyük, a mentorprogram alapján részt vehessenek a mikrohitel programban. Pluszt tudjunk azzal elérni, hogy ebben a JASMINE-programban, ami elindul, új mikrofinanszírozási intézeteket tudjunk kiképezni, bevonni ebbe a helyzetbe, akik közel állnak az emberhez. Pluszt kell abból kihozni addicionálisan, hogy a verseny területén egy rugalmasabb megközelítés legyen mind a de minimis programok vonatkozásában, mind például a közbeszerzést illetően, egy pozitív diszkriminációval helyzetbe hozni az önfoglalkoztatókat.

De amire még ki szeretnék térni, az pontosan a finanszírozás ügye. Egyrészt elindítani azt a kísérleti programot, amelyet a Parlament már két éve szorgalmaz évi kétmillió euróval. Remélem, hogy az év második felében ez el fog indulni. Egy helyre koncentráljuk azokat a programokat, amelyek kifejezetten mikrohitelzéssel foglalkoznak, átláthatóvá téve azokat – ezt több kollégám meg is jegyezte.

Nagyon fontos az addicionalitás elve abban is, hogy rá tudjuk venni a tagállamokat arra, hogy ösztönözzék az embereket a mikrovállalkozásra, ne otthon üljenek a szociális rendszerben, amire Mia De Vits is utalt. De én fontosnak tartom, hogy ebben tovább ösztönözzük az embereket. És egy nagyon lényeges dolog, hogy az is addicionális legyen, hogy ezek a mikrofinanszírozó közvetítők ne egy uzsora felé vigyék az embereket. Például a cigányságnál ne a saját arisztokrácia igázza le ezeket az embereket, hanem valóban egy partnerségen alapuló, segíteni akaró tevékenységet tudjunk kibontakoztatni.

Lambert van Nistelrooij, előadó. – (NL) Elnök úr, ma reggel én voltam az első felszólaló ebben a közös vitában, és visszatekintve úgy érzem, hogy nagyon határozottan tudtára adtuk az integrált politika decentralizált módon való végrehajtása iránt elkötelezett állampolgárainknak azt, hogy az Európai Parlament a kohéziós politika véghezvitelét választja és értékeli a számos projekt tekintetében véghezvitt munkájukat, függetlenül attól, hogy azok a kutatáshoz és a fejlesztéshez, a kutatási infrastruktúrához, vagy az energia modernizálásához kötődnek. Ennek nagy jelentősége van. Amikor a választókhoz fordulunk az elkövetkezendő hónapokban, több ezer olyan projekt lesz, amelyben Európa közel áll az állampolgárokhoz. Úgy gondolom, hogy ez is rendkívül fontos. Sikereket kívánok Hübner biztos asszonynak is a kampányban, mivel látom, hogy a következő hónapokban a választókhoz kíván fordulni. Ez nagyon jó dolog itt is mindenki számára. Külön szeretném megköszönni azokat a változtatásokat a politikában, amelyeket ön vitt véghez, vagyis a lisszaboni célkitűzések nagyobb súlyát, tevékenységeink zöldebbé tételét és a K+F hangsúlyozását, és ma újra megfigyeltem, hogy úgy tett utalást a kulturális örökségre, mint amely gazdasági és kulturális értékkel bír.

Egy pár megjegyzést szeretnék még tenni; az első a határokon átnyúló együttműködésre, arra a harmadik célkitűzésre helyezett hangsúly, amelyet az elkövetkezendő ciklusban meg kell erősítenünk, pénzügyileg is.

A második, hogy nem szabad elaprózni a támogatásokat. Ezek kitűnő eszközök, amelyek segítségével képesek vagyunk a partnerség keretén keresztül megadni a fejlődés továbbviteléhez szükséges eszközöket partnereinknek. Ezt nem szabad elapróznunk a következő időszakban.

Végezetül, szükség van egy területi kohézióról szóló fehér könyvre. Számos javaslatot tettek, de a fehér könyv az alapja a jövőbeli jogszabályoknak, és nagyon sajnálatosnak ítélném, ha az Európai Bizottság nem készítené el a fehér könyvet. Szeretném megköszönni továbbá jelentésem árnyékelőadónak is együttműködésüket, különösen, mivel munkatársakként kitűnőek voltak.

Elnök. – Mielőtt felfüggeszteném az ülést egy időre, szeretném nagyon melegen üdvözölni a látogatók egy csoportját, akik az én régiómból, Castilla-La Mancha régióból, Toledo tartományból érkezett nyugdíjasok, akik európaiként való kötelességüket jöttek teljesíteni.

A közös vitát lezárom.

Áttérhetünk a szavazásra.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 142. cikke)

Adam Bielan (UEN), írásban. – (PL) A vidéki közösségekből származó emberek különösen hátrányos helyzetben vannak a munkaerőpiaci versenyben. Az Európai Unióban, és különösen Lengyelországban, jelentős életszínvonalbeli különbségek vannak a városi és a vidéki térségek között. Ez különösen igaz a

szolgáltatásokhoz való hozzáférés tekintetében. Az olyan modern technológiákhoz, mint például a szélessávú internethez való hozzáférés mértéke Lengyelország vidéki területein fele akkora, mint a városi területeken.

A kohéziós politika céljának a különböző régiók életszínvonalának kiegyenlítésére hozott speciális kezdeményezések megvalósításának kell lennie. A kis- és középvállalkozások segítése, hogy támogatást kapjanak az Európai Mezőgazdasági Vidékfejlesztési Alaptól, rendkívül fontos.

Az egyes országok kormányainak az adminisztratív és jogi akadályok eltörlésével és a megfelelő infrastruktúra kialakításával kell támogatniuk a kis- és középvállalkozásokat. Ezek alapvető feltételei a nagyobb városi területektől távol eső térségek fejlődésének.

Sebastian Valentin Bodu (PPE-DE), írásban. – (RO) A közösségi alapokból a vállalkozóknak nyújtott mikrohitelek és a hitelek is egy intézményi eszközt biztosítanak, amely eltömi, és amelynek el kell tömnie azt a rést, amelyet a kereskedelmi bankok hagytak a realgazdaságra már most is hatást gyakorló pénzügyi válság eredményeként.

A kereskedelmi bankok csak akkor hasznosak a gazdaságnak, ha hitelt adnak, ami jelenleg nincs így, a különböző bankokba pumpált közpénzek ellenére.

Ilyen körülmények között azt javaslom, hogy a tagállamok ne támogassák tovább a kereskedelmi bankokat közvetlenül problémáikban, hogy a kapott pénzből fedezni tudják nagyarányú veszteségeiket és/vagy közpénzek felhasználásával tudják fejleszteni pénzügyi együttműködéseiket, hogy kielégítsék részvényeseiket és okuk legyen még nagyvonalú jutalékokat is adni számukra. Másrészről azonban nem szabad (minden) bankot hagyni, hogy csődbe menjen.

Javaslatom alapján a kereskedelmi bankokat egyszerű közvetítőkként kellene használni, hogy közpénzekből nyújtsanak hitelt és mikrohiteleket a gazdasági szereplőknek és vállalkozóknak, akiket a támogatás nélkül szintén a csőd fenyeget.

Összefoglalásképpen, a hiteleket és mikrohiteleket a rászorulóknak kell adni a bankokon keresztül az utóbbiak mérlegtervének befolyásolása nélkül, csak a szakértelmüket és a hálózatot felhasználva az ilyen pénzek kölcsönzésének megkönnyítése érdekében.

Vasile Viorica Dăncilă (PSE), írásban. – (RO) A mikrohittel való hozzáférés javítása, amely lehetővé teszi a kisvállalkozók, a munkanélküliek és a hátrányos helyzetűek számára, akik vállalkozásba akarnak kezdeni, de nem férnek hozzá a hagyományos banki hiteleszközökhöz, hogy elindítsanak egy vállalkozást, azzal a nemrégiben hozott döntéssel együtt, hogy a héát lecsökkentik bizonyos szolgáltatások esetében, olyan megoldások, amelyeket az Európai Unió ajánl fel a tagállamoknak, hogy segítsen nekik túljutni a válságon.

A legutóbbi elemzések fenntartják, hogy a szolgáltatási ágazat, a mezőgazdaság és a turizmus olyan területek lehetnek, amelyek a munkaerőpiacon megtalálható munkaerő jelentős részét el tudják nyelni, beleértve a munkanélkülieket is. Ezért kell Romániának és más uniós országoknak is az ennek az elképzelésnek a végrehajtásához szükséges eszközöket kifejlesztetniük, különösen a „nem banki” piaci szegmens részeként.

Úgy gondolom, hogy ezek a mikrohitelek sikeresen használhatóak a vállalatok, magánszemélyek és háztartások számára nyújtott szolgáltatások fejlesztésére, az informatikai szakértőktől az ablaktisztítókig, a kertészekről az időseket és a gyerekeket gondozókig. Hozzájárulhatnak továbbá a személyes készségek és képességek kihasználásához is a sikeres vállalkozásban.

A mikrohitelekhez a kevesebb mint 10 munkavállalót foglalkoztató cégek juthatnak hozzá. Ez hasznos a dolgozni kívánók és a vállalkozást indítani kívánó munkanélküliek számára. A mikrovállalkozások teszik ki Európa kereskedelmi vállalatainak 91%-át.

Dragoș Florin David (PPE-DE), írásban. – (RO) A területi kohézióról szóló, „Erőt kívácsolni a területi sokféleségből” című zöld könyv széleskörű konzultációt indít a regionális és helyi hatóságokkal, a szövetségekkel, a nem kormányzati szervezetekkel és a civil társadalommal azzal a céllal, hogy elősegítsék az új fogalom és annak az Unió jövőbeli regionális politikájára vonatkozó hatásainak közös megértését, anélkül azonban, hogy definiálnák a „területi kohéziót”.

A területi kohézió célja az Unió összes területe harmonikus fejlődésének biztosítása, továbbá lehetőséget adni minden állampolgárnak, hogy a legtöbbet hozza ki ezen területek sajátosságaiból. A zöld könyv azt javasolja, hogy a sokféleséget az egész EU fenntartható fejlődéséhez hozzájáruló többletté és versenyelőnyné

alakítsuk. Utal továbbá a kohéziós politika hatékony ellenőrzésének szükségességére, hogy rugalmasabbá válhasson.

A legnagyobb kihívást a területeknek az előny kihasználásához és a jó gyakorlatok kihasználásához való hozzásegítése jelenti. Van Nistelrooij úr jelentése a területi kohézió jelentős részét lefedi, és hatékony nézeteket fejt ki a Bizottság közleményével kapcsolatban ezen a területen. Ennek eredményeképp a területi kohézióról szóló zöld könyv nyitva marad az új kihívások számára, de hatékony eszközévé válik a partnerségnek és a jó gyakorlat megosztásának.

Constantin Dumitriu (PPE-DE), írásban. – A kohéziós politika és a vidékfejlesztés ugyanúgy az európai projekt által támogatott szolidaritás alapelveihez kötődik, és hozzájárul a Lisszaboni Stratégia célkitűzéseinek eléréséhez.

Elemzéseinknek és az általunk meghozandó döntéseinknek figyelembe kell venniük a mezőgazdasági fejlettség különböző szintjeit az Európai Unióban, az ágazat súlyát a tagállamok gazdaságaiban, csakúgy, mint a különböző helyzeteket a regionális kohézió és fejlesztés tekintetében. Örülök, hogy ennek a jelentésnek a végleges verziójában szerepel az én javaslatom is a strukturális alapok rugalmasabb felhasználásának elősegítéséről, hogy ki tudják egészíteni a vidékfejlesztési intézkedéseket.

Annak érdekében, hogy biztosítsuk a kohéziós politikának a vidékfejlesztési intézkedésekkel való koordinációját és komplementaritását, a tagállamoknak bizonyos mechanizmusokat kell bevezetniük az európai alapok következetes és igazságos felhasználásának elősegítésére. Ugyanakkor az Európai Uniónak használnia kell a rendelkezésére álló eszközöket, hogy jobban tudja ellenőrizni az európai alapok felhasználását regionális szinten, hogy biztosítsa a vidéki területekkel szembeni előítéletektől való mentességet.

Ez a jelentés az első elemzés a témáról, és ezt folytatni kell, hogy a jövőbeli pénzügyi szemlélet nagyobb harmonizációt biztosítson az Unió pénzügyi támogatást kínáló intézkedései között.

Bogdan Golik (PSE), írásban. – (PL) Szeretném megköszönni Becsey úrnak a jelentését, amely annyira fontos számomra és honfitársaim számára is.

Úgy tűnik, sokan nem ismerik fel, hogy milyen mértékben tudják befolyásolni a mikrohitelek egy ország társadalmi-gazdasági fejlődését. A kis összegű, biztosíték nélküli hitel nem csak a fejlődő országok legszegényebbjeinek kizárólagos segítsége. Az elképzelést alkalmazni lehet a munkanélküliekre, az induló vállalkozásokra vagy a meglévő mikrovállalkozásokra is.

A kezdeményezéseik finanszírozása lehetőségének felajánlása a hitellehetőségekhez való hozzáférést nélkülözők számára jelentős lépés az „először kicsiben gondolkodni” alapelv bevezetésének irányában. Az ilyen kölcsönök felajánlásával előmozdítjuk a vállalkozói készségeket, növeljük a munkatevékenységet, ezáltal megelőzzük és csökkentjük a társadalmi kirekesztést. A mikrohiteleknek nagyon kedvező hatása van – amely hazámban különösen fontos – a munkanélküliség szintjére.

Ilyen típusú kölcsönök bevezetésekor azonban néhány dolgot észben kell tartanunk.

Először is, a mikrohitelek intézményi és jogi kereteit hozzá kell igazítani a hitelalapú fejlettségi szintjéhez.

Másodszor, az ezzel a szolgáltatással kapcsolatos eljárásokat meg kell vizsgálni. Sajnálatos módon az eljárások összetettsége miatt a mikrovállalkozók és a vállalkozásba kezdő magánszemélyek hajlamosabbak fogyasztói kölcsönt felvenni.

Harmadszor, a mikrohitelek népszerűbbé tételéhez fel kell hívnunk a vállalkozók figyelmét arra, hogy a banki kölcsönöknek vannak alternatívái.

Ezeknek a fenntartásoknak az ellenére tárt karokkal fogadom a mikrohitel szolgáltatást Lengyelországban.

Livia Járóka (PPE-DE), írásban. – (HU) Szeretnék gratulálni Becsey Zsolt képviselőtársamnak jelentéséhez, amely a mikrohitelrendszer fejlesztését irányozza elő a gazdasági növekedés és a foglalkoztatás támogatása érdekében. A dokumentum helyesen mutat rá, hogy a hátrányos helyzetű csoportokat, így a tartósan munkanélkülieket, a segélyekből élőket, illetve az etnikai kisebbségeket, különösen a romákat kell a mikrohitellel kapcsolatos európai kezdeményezések középpontjába helyezni.

A mikrohitelkezés rendkívül sikeresnek bizonyult számos országban a társadalmi és gazdasági reintegráció előmozdításában az önfoglalkoztatás elősegítése révén. A pénzügyi válság idején különösen felértékelődnek az olyan egyszerű pénzügyi eszközök, amelyek képesek biztosítani a vállalkozások finanszírozását, főként

a hátrányos helyzetű térségekben, illetve az ilyen társadalmi csoportok számára. A kis családi vállalkozásokat működtetni szándékozók ugyanis jelentős nehézségekbe ütköznek a kohéziós politika keretében kiírt pályázatokon, különösen a társfinanszírozás tekintetében. A profitszerzéssel szemben a társadalmi kohézió megteremtése, illetve helyreállítása kell, hogy elsődleges szerepet kapjon, hiszen az önfoglalkoztatás támogatása lényegesen olcsóbb a munkanélküli juttatásoknál, így nemzetgazdasági szempontból akkor is megéri mikrohitelt nyújtani, ha szigorúan pénzügyi szempontból esetleg nem lenne kifizetődő. A mikrohitelrendszert elérhetővé kell tenni a „nem bankképesek”, azaz olyan személyek számára is, akiknek a magasnak ítélt kockázat, a kis árrés és a nemteljesítés veszélye miatt a hagyományos bankszektor nem nyújt hitelt, illetve lehetővé kell tenni a hátrányos helyzetű csoportok célzott bevonását.

Zbigniew Krzysztof Kuźmiuk (UEN), írásban. – (PL) A kohéziós politikáról folytatott vita keretében szeretném felhívni figyelmüket a Roszkowski úr jelentésében felmerült néhány kérdésre a tárgyban.

1. A 2007–2013 közötti időszakra vonatkozó pénzügyi keretben az Európai Mezőgazdasági Vidékfejlesztési Alap volt a KAP második pillérje, és így el volt választva a kohéziós politikától. E fejlemény eredményeképpen – különösen a kisebb elérhető költségvetési fedezet miatt – a kohéziós politika, és különösen az Európai Regionális Fejlesztési Alap, a nagyobb városi központokban és a legaktívabb régiókban koncentrált gazdasági versenyképességre összpontosított, míg az EMVA a mezőgazdasági versenyképesség növelésére koncentrált forrásait.

Ez a megközelítés vagy egyes célkitűzések megkettőzését, mint például a környezetvédelem, oktatás és kultúra esetében, vagy kihagyásukat eredményezheti mindkét területen.

2. Ezért meg kell vizsgálnunk, hogy vajon a vidékfejlesztésre szánt támogatást a 2007–2013 közötti időszakban inkább a termelők támogatására kellene felhasználni, vagy a nem termeléssel foglalkozó vidéki kedvezményezetteknek kellene átengedni, esetleg azok számára, akik a vidéki térségekben maradnak, de a termelési ágazatból más tevékenységekre térnek át. Amennyiben kiderül, hogy a termelőknek nyújtott támogatás a második pillér előnyben részesített célkitűzése, akkor úgy tűnik, hogy a következő keretprogramban kedvezőbb lenne ezeket a támogatásokat a kohéziós politikához csatolni.

3. Szükséges továbbá a KAP második pillérének támogatását is növelni, jöllehet – ahogy az Európai Parlament indítványozta – a nagyobb termelőknek nyújtott közvetlen kifizetések csökkentésével és a moduláció fokozatos növelésével.

Janusz Lewandowski (PPE-DE), írásban. – (PL) A regionális politikát, amely a strukturális és kohéziós alapok formájában öltött testet, jogosan tekintik az európai állampolgárok számára a legláthatóbb és legkézzelfoghatóbb közösségi politikának. Semmilyen más politika nem biztosít ilyen észrevehetőséget az Európai Unió számára vagy mutatja jobban az integráció előnyeit. Ezért tartjuk annyira fontosnak a kohézió jövőjéről szóló vitát. A kohézióra soha nem volt akkora szükség mint most, amikor Európának a háború után vasfüggönnyel szétválasztott két része összekapcsolódik. Ez rendkívül fontos azoknak az országoknak, amelyeket a háttérbe szorítottak a jaltai egyezmény értelmében. A válság, és a strukturális alapoknak a potenciális válságkezelő csomag szerepe csak egy külön szempont.

Nem szabad megismételni a 2008-as helyzetet, amikor 4,5 milliárd eurónyi felhasználatlan támogatást fizettek vissza. Ez mindannyiunk közös kudarca volt. Ez már önmagában fontossá teszi, hogy megtartsuk az uniós költségvetésének ezt a részét. Rövid távon más ügyeket el lehet halasztani, hosszabb távon meg kell védenünk a kohéziós politikát mint egy olyan közösségi politikát, amely minden régióknak esélyt ad. Mint ilyennek, a kohéziós politikának alkalmazkodnia kell a támogatás legjobb kezeléséről való regionális és helyi tudáshoz. A projektek újabb értékelési kritériumai növelni fogják a mérlegelés mértékét az értékeléskor, és így bonyolultabbá fogják tenni az alapok felhasználásának folyamatát. Ennek semmi értelme sem ma, a válság ideje alatt, sem hosszú távon.

Ramona Nicole Mănescu (ALDE), írásban. – (RO) Először is, szeretnék gratulálni az előadónak munkájához.

Ahogy köztudott, a 2007–2013 közötti időszakra vonatkozó stratégiák és operatív programok bevezetése még mindig kezdeti szakaszban van, és ezért korlátozott a vitatott jelentés alkalmazási köre. Mindazonáltal szeretném kiemelni az összes tagállam arra irányuló erőfeszítéseit, hogy, az operatív programok szövegezési és egyeztetési folyamatának részeként, bevonták a kohéziós politika általános prioritásait.

Az operatív programok sikeres végrehajtása nagy mértékben függ attól, hogy milyen gyorsan tudjuk egyszerűsíteni az eljárásokat és az intézményi kapacitás konszolidálása céljából meghozandó intézkedéseket

előmozdítani, és – nem utolsósorban – hogy hogyan határozzuk meg az európai alapokkal dolgozó munkatársak szakmai képzésének követelményeit.

A közösségi kiadások jobb pénzügyi irányításának biztosítása érdekében – az alapok kezelésének átláthatóságával együtt – úgy gondolom, hogy rendkívül fontos a tagállamok számára, hogy hatékony ellenőrző rendszereik legyenek.

Úgy vélem, rendkívül fontos a társadalmi tudatosság további fejlesztése az alapok maximális felhasználási arányának elérése és az életképes projektek létrehozása érdekében.

Adrian Manole (PPE-DE), írásban. – (RO) Európai szinten, az Unió jövőbeli regionális és kohéziós politikájában, a különbségeket a régiókban a versenyképesség kulcsfontosságú tényezője tekintetében meglévő strukturális hiányosságoknak és különösen az innovatív képesség és a vállalkozó szellem hiányának tulajdonították.

Ezt a helyzetet orvosolni lehet egy stratégiai megközelítés elfogadásával, vagyis a regionális versenyképesség fejlesztésével az egész Unióban, amelyet létfontosságúnak tartanak a gazdaság egészének megerősítése és a gazdasági tevékenységek koncentrációja okozta torlódások veszélyének korlátozása szempontjából.

Meg kell ismételniünk, hogy ezeknek az egyenlőtlenségeknek a felszámolása csak egy nagyszabású információs kampánnyal, valamint az állampolgárok és a civil társadalom közötti párbeszéd kialakításával lehetséges, máskülönben a projektekhez továbbra sem fognak hozzáférni.

Hasonlóan, az uniós támogatással megvalósuló programok és projektek problémamentes végrehajtása magas szintű irányítási és ellenőrzési rendszereket kíván meg. Az olyan uniós jogszabályoknak való megfelelés, mint a környezetvédelmet és az esélyegyenlőséget irányító rendeletek, a projektfinanszírozás előfeltétele. Mielőtt – a támogatási előlegtől eltekintve – egyéb kifizetésre kerül sor, a Bizottságnak meg kell győződnie róla, hogy az irányítási és ellenőrzési rendszerek teljes mértékben megfelelnek a rendeleteknek.

Siiri Oviir (ALDE), írásban. – (ET) A területi kohézió megerősíti a gazdasági és társadalmi kohéziót, és egyike az Unió kohéziós politikai célkitűzéseinek eléréséhez szükséges létfontosságú összetevőknek, mivel segít a fejlettségbeli különbségek hatékony kiegyensúlyozásában mind a tagállamok és régiók között, mind azokon belül.

A területi kohézió fontos szerepet játszik továbbá az Unió regionális politikájának jövőbeli fejlődésében, ahogy azt a területi kohézió elvének a gazdasági és társadalmi kohézióhoz való hozzáadása mutatta a Lisszaboni Szerződésben.

A jelenlegi gazdasági válság összefüggésében az EU gazdaságának újjászülése egy nagyon fontos témává vált, és ezt a gazdasági siker, a tudományos felfedezések, a technológiai innováció és a munkahelyek szempontjából létfontosságú, ésszerű beruházások segítségével lehet elérni.

Teljes szívemből támogatom az előadó azon elképzelését, hogy az Uniónak, a területi kohézió címe alatt, ösztönöznie kell az átjárhatóságot és a tudásátadást a kutatási és innovációs központok és a környező régiók között, hogy a beruházások a lehető legnagyobb hatással legyenek az európai állampolgárokra.

Hogy a jelenlegi válság alatt a tagállamok által tapasztalt problémákkal és nehézségekkel hatékonyabban meg tudjunk küzdeni, egy közös európai uniós kohéziós stratégiára van szükség, amelyben a kohéziós politika területi dimenzióját kell hangsúlyozni, és az egyes tagállamok különleges szükségleteit figyelembe kell venni a politikai intézkedések alkalmazásakor.

Ma el kell indítanunk az európai uniós regionális és kohéziós politika 2013 utáni lehetséges jövőjéről és a strukturális alapoknak az elkövetkezendő programozási időszakban való lehetséges formájáról szóló szélesebb körű vitát annak érdekében, hogy ezzel tudatosan fejlesszük az Unió gazdaságának versenyelőnyét a világban.

Richard Seeber (PPE-DE), írásban. – (DE) Az Európai Unió mottójával, az „egység a sokféleségben”-nel összhangban többet kell tennünk annak érdekében, hogy kontinensünket a „régiók Európájává” tegyük. A területi kohézió fontos szerepet játszik ebben az összefüggésben. Ezért hangsúlyt kell fektetnünk külön célkitűzéssé tételére a gazdasági és társadalmi kohézió mellett.

A régiók megerősítésének folyamata során külön figyelmet kell fordítanunk az érzékeny területekre, ahogy a mostani kohéziós vita során említették. A költségek növekedését figyelembe kell venni, különösen a hegyvidéki területek esetében, amelyek irányítása rendkívül idő- és pénzigényes.

Ezeknek a nehéz körülményeknek a kompenzálása fontos lépést jelent egy olyan Európa megteremtése felé, ahol mindenhol érdemes élni. Ebben az összefüggésben ki kell emelnünk a mezőgazdasági ágazatot. A tejtermelés a hegyvidéken jelentős mértékben járul hozzá a vidéki térségek megőrzéséhez, és ezért elégséges támogatást kell kapnia. A kis- és középvállalkozásokat, amelyek munkahelyeket teremtenek a nagyobb európai kereskedelmi központokon kívül, szintén segíteni kell. Összefoglalásképpen a kohézióról szóló jelenlegi vita kijelöli a modern regionális politika irányát és Európa hagyományos struktúráját átviszi a jövőbe.

Bernard Wojciechowski (IND/DEM), írásban. – (PL) 2007–2013 között Lengyelország több mint 67 milliárd eurót fog kapni az Európai Unió költségvetéséből. A pénzeszközök átcsoportosításának részeként csak 2008-ban az Európai Bizottság 19,3 milliárd PLN-t küldött Lengyelországnak. Ezen programok végrehajtásának különös tulajdonságaiból azonban az következik, hogy a kifizetések jó részét a program utolsó éveiben fogják megtenni, vagyis 2013–2015 között. Sajnálatos módon alapvető korlátozások merültek fel, amelyek megakadályozzák a strukturális alapok támogatásainak hatékony realizálását Lengyelországban. A 2007–2013 közötti programok kezdetétől 2009 március elejéig közel 8400 megállapodást írtak alá programok pénzügyi támogatásról, amelyek teljes kiadása 15,4 milliárd PLN. Ebből 11,4 milliárd PLN az Unió hozzájárulása. Sajnálatos módon a pénzeszközökből való kifizetések iránti kérelmek 1,75 milliárd PLN-t tesznek ki. A közbeszerzési szerződésekkel kapcsolatos rendkívül hosszú eljárások késleltethetik a strukturális alapok realizálódását, és így hozzájárulhatnak a felszívás alacsony szintjéhez. A strukturális alapok közpénzek, és így a nemzeti közbeszerzési jogszabályok hatálya alá esnek. Ezeknek a jogszabályoknak egy egyszerű és hatékony eljárást kell létrehozniuk a szerződők kiválasztására. A rendkívül hosszú pályázati eljárások késleltethetik a strukturális alapok realizálódását. Az uniós alapoknak a pénzügyi válság egyik leg súlyosabb hatása enyhítésének eszközévé kell válnia. A kiadások felgyorsítása lehetővé fogja tenni a gazdaság megerősítését 2009-ben azáltal, hogy az infrastruktúrába, a humán tőkébe és a vállalkozásokba történő beruházásokat a GDP legalább 1,3%-val egyenértékűvé teszi. Hogy ez megtörténjen, a kormánynak meg kell könnyítenie az uniós alapokhoz való hozzáférést és egyszerűsíteni kell az eljárásokat.

(Az ülést 10.10-kor félbeszakították, függőben lévő szavazások órája következett, majd 10.35-kor folytatták)

ELNÖKÖL: COCILOVO úr

alelnök

Elnök. – A következő napirendi pont a szavazás.

(A szavazás eredményének részleteit: lásd a jegyzőkönyvben)

4. Szavazások órája

4.1. Az Európai Közösség és Nepál közötti, a légiközlekedési szolgáltatások bizonyos kérdéseiről szóló megállapodás (A6-0071/2009, Paolo Costa) (szavazás)

4.2. A kerekas mezőgazdasági vagy erdészeti traktorok (kodifikált szöveg) (A6-0130/2009, Lidia Joanna Geringer de Oedenberg) (szavazás)

4.3. A vámmentességek közösségi rendszere (kodifikált változat) (A6-0129/2009, Lidia Joanna Geringer de Oedenberg) (szavazás)

4.4. Az Európai Központi Bank által végzett statisztikai adatgyűjtés (A6-0119/2009, Sirpa Pietikäinen) (szavazás)

4.5. Az EU prioritásai az ENSZ Közgyűlésének 64. ülészakára (A6-0132/2009, Alexander Graf Lambsdorff) (szavazás)

4.6. Egy évvel Lisszabon után: működésben az EU és Afrika közötti partnerség (A6-0079/2009, Maria Martens) (szavazás)

4.7. Az MFC-szerződések (A6-0085/2009, Alain Hutchinson) (szavazás)

4.8. Művészeti tanulmányok az Európai Unióban (A6-0093/2009, Maria Badia i Cutchet) (szavazás)

4.9. A polgárokkal folytatott aktív párbeszéd Európáról (A6-0107/2009, Gyula Hegyi) (szavazás)

- A szavazás előtt

Gyula Hegyi, előadó. – Elnök úr, nagyon rövid leszek. Javaslatomra a Kulturális Bizottság szocialista tagjai tartózkodtak a jelentésről való zárószavazáson.

Előadóként meglehetősen elégedetlen voltam a módosításokról szóló szavazások kimenetelével. Sok új és úttörő ötletünket leszavazták más politikai csoportok. Véleményem szerint egy saját kezdeményezésnek egy bátor – sőt, néha provokatív – dokumentumnak kell lennie, amely mentes a régi dogmáktól. Úgy terveztem, hogy a plenáris szavazáson is tartózkodni fogok, és erre szólítom fel társaimat is, de bölcs és toleráns hölgy kollégáim meggyőzték, hogy ez nem lenne jó ötlet, és hogy egy felhívított jelentés még mindig jobb a semminél. Így arra szeretném megkérni a Parlamentet, hogy jelenlegi formájában támogassa a jelentést, abban a reményben, hogy a jövőben lehetőség lesz tovább fejleszteni.

4.10. Az AKCS-EU közös parlamenti közgyűlés 2008. évi munkája (A6-0081/2009, Thierry Cornillet) (szavazás)

4.11. Legjobb gyakorlatok a regionális politika terén és a strukturális alapok felhasználásának akadályai (A6-0095/2009, Constanze Angela Krehl) (szavazás)

4.12. A kohéziós politika vidékfejlesztési intézkedéseket kiegészítő jellege és vidékfejlesztési intézkedésekkel történő összehangolása (A6-0042/2009, Wojciech Roszkowski) (szavazás)

4.13. Kozmetikai termékek (átdolgozás) (A6-0484/2008, Dagmar Roth-Behrendt) (szavazás)

4.14. A biocid termékek forgalomba hozatala (A6-0076/2009, Daciana Octavia Sârbu) (szavazás)

4.15. A dohánygyártmányokra kivetett jövedéki adók szerkezete és adókulcsai (A6-0121/2009, Zsolt László Becsey) (szavazás)

- A szavazás előtt

Zsolt László Becsey, előadó. – (HU) Hogy a mai szavazás ne legyen olyan unalmas, szót kértem azért is, mert nem tudtuk a plenárison ezt a kérdést megvitatni. Csak röviden azt szeretném mondani a kollégáimnak, hogy nagyon hosszú tárgyalás végén vagyunk. Ez egy nagyon érzékeny téma, és én szeretném elkerülni azt, ami az alkoholnál történt, hogy a Parlament nem adott véleményt.

Itt figyelembe veszünk egy áremelést egészségügyi szempontokból is, de nem lehetünk olyan fanatikusak, hogy olyan áremelést hozzunk ki, amelyet bizonyos tagállamok egyszerűen nem tudnak tartani, vagy amelyben a csempészést megerősítjük, főleg a periférián lévő tagállamoknál.

Ezért mindenkit kérek arra, hogy felelősséggel szavazzon, és egy moderált, de hangsúlyos áremelést vegyünk figyelembe a minimumnál. És ebből kifolyólag kövesse azt a szavazási ajánlást, amit én kértem ebben a kérdésben, és amely bizonyos kompromisszummal a Gazdasági Bizottságban is átment. Ennek megfelelően kérek minden kollégát egy felelősségteljes eljárásra és arra, hogy nagy többséggel tudjunk véleményt adni a Tanácsnak ebben a mindig vitatott kérdésben.

4.16. Az EU-ban gyakorolt női nemi szervi csonkítás elleni küzdelem (A6-0054/2009, Cristiana Muscardini)

- A szavazás előtt

Lissy Gröner, a PSE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, Az Európai Parlament Szocialista Képviselőcsoportja az alternatív állásfoglalás mellett szeretne szavazni. Mindazonáltal szeretnénk megállapítani, hogy a G preambulumbekzdésbeli „szexuális és reprodukív egészségre” nem visszalépésként kell tekinteni a már meghozott döntések tekintetében. Fontos számunkra, hogy elismerjék a nők szexuális és reprodukív jogait.

4.17. Többnyelvűség: előny Európa számára és közös elkötelezettség (A6-0092/2009, Vasco Graça Moura) (szavazás)

- A szavazás előtt

Vasco Graça Moura, előadó. – (PT) Elnök úr, jelentésem összhangban van az összes korábbi többnyelvűségről szóló dokumentummal, függetlenül attól, hogy a Parlamenttől, a Tanácstól vagy a Bizottságtól származnak.

A benyújtott alternatíva kísérlet bizonyos Spanyolországban folyó nacionalista vitáknak az Európai Parlamentbe való behozására. Éppen tegnap az *El País* nevű spanyol napilap arról számolt be, hogy a spanyol legfelsőbb bíróság három hónappal ezelőtt úgy döntött, hogy egy rovatot kell beiktatni a jelentkezési lapba arra vonatkozóan, hogy a szülők milyen nyelven szeretnék, hogy a gyermekük oktatásban részesüljön, továbbá hogy a katalán hatóságok nem tartják be ezt a döntést.

Az alternatíva aláírói nem akarják, hogy a szülőknek ezt a jogát elismerjék az olyan országokban, ahol több mint egy hivatalos vagy regionális nyelv van.

Nem akarják elismerni az anyanyelven való oktatásnak a szükségességét, nem csak általában a tanulmányi sikerek tekintetében, de különösen a más nyelvek tanulása tekintetében sem.

Nem akarják biztosítani a teljes kölcsönös érthetőséget a beszélt nyelvek között egy ilyen helyzetben levő országban, különösen az idősebb állampolgárok és a jogi rendszer, az egészségügy, a közigazgatás és a munkavállalás tekintetében.

Nem fogadják el, hogy ezekben az országokban nem szabad egy nyelvet előmozdítani a más nyelvet vagy más nyelveket beszélők jogainak kárára.

Ez ellentmond mindannak, amit ez a Parlament és más európai intézmények fenntartanak.

Ennek eredményeképp jelentésem 11., 12., 14. és 17. bekezdései kimaradtak az alternatívából. Megvizsgálva ezeket a bekezdéseket, ezek a negatív álláspontok szemmel láthatóan ellentétesek az emberi jogokkal és alapvető szabadságokkal és nyilvánvalóan megsértik a szubszidiaritás elvét.

Jelentésem nem támadja vagy sérti az úgynevezett kisebbségi nyelveket. Tiszteletben tartja ezeket és elismeri értéküket, ugyanakkor kísérletet tesz bizonyos általános és alapvető szabályok lefektetésére.

Ez a Parlament nem lehet sem szélsőséges nacionalizmus, sem regionális vagy helyi gyűlölet és idegenkedés eszköze. Parlamenti képviselőkként a mi felelősségünk, hogy most ennek a veszélye fenyeget. Ezért arra szólítom fel önöket, hogy szavazzanak az alternatíva ellen és az általam írt jelentés mellett.

Elnök. – Hölgyeim és uraim, a figyelmüket szeretném kérni egy percre. Valaki kérte, hogy felszólalhasson, és lehet, hogy lesznek mások is. Ismerve mondanivalójuk tartalmát, biztosra veszem, hogy az előadó által tett megjegyzések nem fogják megkapni néhány képviselő támogatását, de, ahogy tudják, csak arra vonatkozó rendelkezés született, hogy az előadó kapjon szót két percre, és nem arra, hogy vitát nyissunk.

Ezért nem tudom megadni a szót és újranyitni a vitát; ezt csak abban az esetben tehetem meg, ha az eljárási szabályzatnak megfelelően ügyrendi javaslattal kapcsolatos felszólalásra érkezik kérés. Amennyiben ügyrendi javaslatról beszélünk, akkor megadom a szót Guardans Cambó úrnak. Ne vegyék gorombaságnak, ha elveszem tőle, amint világossá válik, hogy nem az eljárási szabályzattal kapcsolatos ügyrendi problémáról van szó.

Ignasi Guardans Cambó (ALDE). – Elnök úr, ténylegesen egy ügyrendi javaslatról van szó. Nem fogok vitába kezdeni, de az előadó éppen most mondott valamit, ami nem felel meg annak, amiről szavazni fogunk. Azt mondta, hogy az alternatív indítvány kitörölt négy bekezdést az eredeti állásfoglalásából, és ez nem igaz: csak a számozás változott meg. A négy esetből, amelyekre utalt, csak egy nincs benne mindkét állásfoglalásban. Ez tény. A másik három mindkettőben benne van.

(Kellemtlenkedő hozzászólás)

Tehát ez egy tisztázásra vonatkozó ügyrendi javaslat. A képviselők arról szavaznak, amiről kérte őket, hogy szavazzanak. Csak egy olyan pont van, aminek semmi köze a spanyol legfelsőbb bírósághoz, ami különbözik a két állásfoglalásban. Mivel az előadó állítása nem volt igaz, úgy gondolom, hogy ez egy ügyrendi javaslat.

Elnök. – Köszönöm, Guardans Cambó úr. Most áttérhetünk a szavazásra. Az 1. módosítást bocsátom szavazásra. A szavazás név szerint fog történni. A szavazást megkezdem.

Cristiana Muscardini (UEN). – *(IT)* Elnök úr, hölgyeim és uraim, csak azt szeretném kérdezni, hogy nem neveltséges-e, hogy egy ember jelentését el lehet lopni és egy azzal azonosat lehet bemutatni helyette, amikor, a régi rendszerben, módosításokat nyújtottak be. Ezért arra kérem, hogy vizsgálja felül eljárási szabályzatunkat, mivel az sok zavart okoz és hivatalosan is lehetővé teszi az igazságtalanságot.

Elnök. – Vállalom a felelősséget, hogy újra felvetem ezt az ügyet az elnökségnek, bár tudják, hogy néhány szabályozási hatáskört elvettek az elnökségtől, és ezeket az elnökök csoportján keresztül gyakorolják, de akárkinek is a feladata eldönteni, ha neveltséges, akkor neveltséges is fog maradni, bizonyára nem fog változni.

4.18. Zöld könyv a területi kohézióról és a kohéziós politika jövőbeli reformjáról folytatott vita állásáról (A6-0083/2009, Lambert van Nistelrooij) (szavazás)

4.19. A kohéziós politika városi dimenziója az új programozási időszakban (A6-0031/2009, Oldřich Vlasák) (szavazás)

4.20. A strukturális alapokra vonatkozó rendelet végrehajtása 2007–2013 között: a nemzeti kohéziós stratégiákról és az operatív programokról folytatott tárgyalások eredményei (A6-0108/2009, Miroslav Mikolášik) (szavazás)

4.21. Európai kezdeményezés a mikrohitel fejlesztésére a gazdasági növekedés és a foglalkoztatás támogatása érdekében (A6-0041/2009, Zsolt László Becsey) (szavazás)

5. A szavazáshoz fűzött indokolások

A szavazáshoz fűzött szóbeli indokolások

- Jelentés: Maria Martens (A6-0079/2009)

David Sumberg (PPE-DE). – Elnök úr, a Martens-jelentéssel kapcsolatban szólalok fel, mert címe, „Egy évvel Lisszabon után” lehetőséget nyújt számomra ahhoz, hogy reflektáljak arra, hol tartunk egy évvel Lisszabon után az Európai Unióban. Teljes zűrzavar vesz körül minket: nem tudunk válaszolni a gazdasági válságra; visszatérés tapasztalható a protekcionizmushoz, különösen a francia kormány esetében, és most fel kell ismernünk, hogy a Lisszaboni Szerződés nem csak rossz, de hatástalan is.

Az ír népre hallgattunk – vagy kellett volna hallgatnunk –, amely a népszavazáskor teljesen egyértelművé tette, hogy nem akarja ezt a szerződést. De ha nem is hallgattunk rájuk korábban, most hallgatnunk kellene. Ezt a szerződést nem szeretik, nem akarják és, talán legfontosabb, hogy hatástalan is, és ennek a Parlamentnek fel kell ismerni ezt a tényt.

Nirj Deva (PPE-DE). – Elnök úr, tudatában vagyok, ahogy kollégám, David Sumberg éppen most mondta, hogy a Lisszaboni Szerződés egy roncs az Európai Unió szempontjából.

Mindazonáltal Maria Martens kitűnő jelentésére szeretnék összpontosítani. Egy nagyon fontos dologról beszél azzal kapcsolatban, ahogy kifizetjük a segélyeket. Maria Martens felismerte, hogy amennyiben az AKCS-országok nemzeti parlamentjeit nem hatalmazzuk fel arra, hogy szemügyre vegyék az országstratégiai dokumentumokat és nyíltan megbeszéljék azokat, akkor azokat a támogatásokat, amelyeket az EU nyújt az AKCS-országoknak, rosszul is fel lehet használni. Ez hatáskört ad az AKCS-országok nemzeti parlamentjeinek arra, hogy alaposan megvizsgálják az általunk nyújtott fejlesztési segélyeket, ugyanúgy, ahogy a Lisszaboni Szerződésnek is nagyobb hatáskört kellene adnia az Unió nemzeti parlamentjeinek hogy megvizsgálhassák, mit csinálunk mi itt. Martens asszony jelentése figyelembe veszi az elszámoltathatóságot és az átláthatóságot, és én támogatom ezt.

Syed Kamall (PPE-DE). – Elnök úr, egyetértek előttem felszólalt kollégámmal, Sumberg úrral, amikor a Lisszaboni Szerződésre és arra reflektál, hogy hol tartunk egy évvel Lisszabon után. Mindazonáltal én erről az EU és Afrika közötti partnerség szempontjából szeretnék beszélni.

Úgy gondolom, hogy bármilyen partnerségnél fontos felismerni, hogy kivel folytatunk párbeszédet; gyakran kormányok közötti párbeszédéről van szó. Azonban ha vállalkozókkal – a jólét megteremtőivel – beszélünk sok afrikai országban, ők azt mondják: „segítetek nekünk, hogy segíthessük kormányainkat a piacok megnyitásában, hogy hozzáférhessünk azokhoz az árukhoz és szolgáltatásokhoz, amelyeket ti természetesnek vesztek a nyugaton”. Csak a vállalkozóknak nyújtott segítség által tudunk segíteni a jólét megteremtésében és tudjuk kiemelni a kontinent a szegénységből. Ne felejtjük el: a jólét megteremtői a fejlődés kulcsai és nem szükségszerűen csak a segélyszervezetek.

Philip Claeys (NI). – (NL) Elnök úr, én Martens asszony jelentése ellen szavaztam, nem azért, mert úgy hiszem, hogy ez a jelentés egészében kiegyensúlyozatlan, épp ellenkezőleg, számos olyan pont van a jelentésben, amelyek teljesen és kifejezetten helytállóak. Az jelenti a problémát, amikor egy ilyen típusú jelentés még érintőlegesen sem tesz említést az illegális bevándorlás problémájáról annak ellenére, hogy ez rendkívül fontos probléma az Afrikával való fejlesztési együttműködéssel kapcsolatos problémák tárgyalásakor.

Különösnek tartom, hogy a jelentés azért sürgeti az európai kékkártyarendszert, hogy csökkentse az olyan ágazatokban dolgozó afrikaiak vonzását, ahol szükség lenne rájuk Afrikában. Ez, ahogy látják, az egész kékkártyarendszer alapvető része. Az a probléma a kék kártyával, hogy azoknak az embereknek az elszívását szervezi meg, akikre feltétlenül szükség van a fejlődő országok fejlődése érdekében. Magunkhoz vonzzuk ezeket az embereket, ami azt jelenti, hogy a problémák csak súlyosbodnak Afrikában, és csak még nagyobb lesz az Európába való bevándorlás mértéke. Ez létfontosságú, és ezért vitát kellene folytatnunk erről ahelyett, hogy csak egy bekezdést szánunk rá egy jelentésben.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). (PL) – (először kikapcsolt mikrofonnal) ...az eszközök átfogó készlete, hogy segítse Afrika országait fejlődésükben. Ez egy átfogó csomag, mivel csak átfogó megoldásoknak lehet bármilyen eredménye az Afrikában felhalmozódott problémák sokféleségében.

Mi történt eddig? Az elmúlt néhány év során tapasztaltuk, hogy Kína nagy érdeklődést mutat Afrika iránt, és a beruházások terjeszkedő politikáját folytatja. Ezek a kezdeményezések hozzá fognak járulni a kontinens fejlődéséhez, de csak akkor, ha az afrikaiak, és különösen a helyi lakosok, lesznek azok, akiket bevonnak a jólét megteremtésébe, és nem az itt beruházó külföldi cégek alkalmazottai.

Az Európai Unió a gazdasági akadályok fokozatos növekedésének köszönheti sikerét. Segítenie kell az egyes államok gazdasági fejlődését, közös kötelek hálózatát kell kiépítenie és növelnie kell az afrikai termékek hozzáférhetőségét a világpiacon.

- Jelentés: Alexander Graf Lambsdorff (A6-0132/2009)

Charles Tannock (PPE-DE). – Elnök úr, én – a brit konzervatív delegációval egyetemben – tartózkodtam az ENSZ közgyűlés 64. ülészakájának prioritásairól szóló Lambsdorff-jelentés kapcsán. Pártom támogatja az ENSZ munkáját, de úgy tekint rá, mint egy nem tökéletes szervezetre, amelyet meg kell reformálni. Mindazonáltal számos olyan témát említettek ebben a jelentésben, amelyekkel a brit konzervatívok nem értenek egyet, például az NBB szerepe és a Biztonsági Tanács angliai és franciaországi állandó képviselői helyeinek megszüntetése, amelyeket egy egyedüli hellyel helyettesítenének az Európai Unió számára. Úgy gondoljuk továbbá, hogy a felnöttek halálbüntetésének bevezetése az egyes tagok lelkiismeretének kérdése, és nincs pártpolitikai nézetünk ezzel kapcsolatban. Ezért általánosságban tartózkodtunk.

- Jelentés: Maria Martens (A6-0079/2009)

Gay Mitchell (PPE-DE). – Elnök úr, Egy dolgot szeretnék megemlíteni Martens asszony jelentésével kapcsolatban.

Először is, engedjék meg hogy elmondjam, hogy a Lisszaboni Szerződés nem roncs, és semmi értelme illet állítani. Az Európai Unió huszonhét tagállamából huszonhat ratifikálni fogja vagy ratifikálta, és ebbe beletartozik a brit parlament is. Sajnálatos, hogy a brit tagok néhány itt elhangzott megjegyzésükben nem tisztelik saját parlamentjüket.

Az ír nép aggodalmának adott hangot néhány témával kapcsolatban, és az ír kormány és parlament próbálja tisztázni ezeket. Amennyiben sikerül ezeket tisztázni és az emberek igennel szavaznak a második referendum során idén, akkor vajon idejönnek koboldsapkájukban és ugyanolyan botrányos módon fognak viselkedni, mint az előzőnél tették? Hagyjuk az ír kérdéseket Írországra. Nem kell ebben nekünk segítség olyan emberektől, akiket 700 évünkbe tellett kizavarni országunkból.

A Lisszaboni Szerződést illetően engedjék meg, hogy elmondjam, hogy az Európai Unió népessége a világ népességének 6%-át fogja kitenni a következő generáció idején. Kínának és a többi országnak nagy hatalma lesz.

- Jelentés: Alain Hutchinson (A6-0085/2009)

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Elnök úr, szeretném elmagyarázni, hogy miért tartózkodtam a szavazástól a Hutchinson-jelentés kapcsán. Mint az AKCS-EU Közgyűlés tagja, egyetértek azzal, hogy a fejlesztési segély nem mindig hatékony. Nem jól koordinált és magasak az adminisztrációs költségei. Az előadó azt mondja, hogy a partnerországok nem mindig azonosulnak a fejlesztési stratégiával, hanem az állami segély az egyetlen hatékony eszköz – ebben egyetértek –, bár ennek természetesebben megjósolhatóbbnak kell lennie. Szilárdan hiszem, hogy első és legfontosabb lépésként harmonizálnunk kell prioritásainkat más pénzügyi segítséget szolgáltatókkal, mint például az USA-val és az olyan országokkal, amelyek támogatják korábbi gyarmataikat. Az előadó alábecsülte Kína befektetési politikájának hatását a fejlődő országokra. Ez a politika nem tartja tiszteletben sem a milleniumi fejlesztési célokat, sem más célkitűzéseket, hanem csak és kizárólag a kínai kereskedelmi érdekeket.

Nirj Deva (PPE-DE). – Elnök úr, szeretnék gratulálni kollégámnak, Hutchinson úrnak a témáról írt kitűnő jelentéséhez. A Bizottság és az Európai Unió rengeteg mennyiségű pénzt ad a fejlődő országoknak, a legtöbbet Afrikának. Az afrikaiak közel 50%-a még mindig kevesebb mint napi 1 USD-ból él, és az egész világon a segélyekben részesülők 75%-a Afrikából származik.

Ezeknek a megdöbbentő statisztikáknak a fényében jogos, hogy támogatnunk kell Afrikát, hogy tiszta ivóvizet biztosítsunk számukra, és lehetővé tegyünk, hogy az afrikai népesség fenntarthatóan fejlődjön. Mindazonáltal, amikor pénzt adunk az afrikai kormányoknak – ahogy most a Bizottság „költségvetési támogatás” címén teszi, ragaszkodnunk kell ahhoz is, hogy az afrikai országoknak nyújtott költségvetési támogatást szigorúan megvizsgálják saját parlamentjeik, és hogy a Bizottság és az afrikai nemzetek között aláírt pénzügyi megállapodások nyitva álljanak a közosság alapos vizsgálata számára az afrikai országok és az AKCS-országok nemzeti parlamentjeiben. Ez nagyon fontos annak érdekében, hogy megvédjük az európai adófizetők pénzét.

- Jelentés: Maria Badia i Cutchet (A6-0093/2009)

David Sumberg (PPE-DE). – Elnök úr, itt a Parlamentben mindannyian a művészetek és az oktatás támogatása mellett szállunk síkra saját országainkban. Remélem, ezt senki nem vitatja.

Mindazonáltal, ismételten, az a probléma ezzel a jelentéssel, hogy uniós perspektívát igényel, és ez nem megfelelő. Az Európai Unió sokfélesége azt jelenti, hogy a különböző nemzeteknek különböző kultúrájuk van, különböző történelmük és más hátterük, és ezért fontosnak tűnik számomra, hogy a művészetek és az oktatás kérdésében nemzeti szinten döntsenek. Ez nem olyan terület, amelybe bele kellene szólnia az Európai Uniónak vagy az Európai Parlamentnek.

A „virágozzék száz virág” véleményem szerint nagyszerű gondolat. Nos, hagyjunk – legalább – 27 virágot virágozni az Európai Unióban, de hadd virágozzanak külön. Úgy gondolom, ha így teszünk, sokkal jobban fognak virágozni és tovább fognak élni.

Hannu Takkula (ALDE). – (FI) Elnök úr, szeretném megköszönni Badia i Cutchet asszonynak jelentését.

Sumberg úr költői beszédét követően azt szeretném mondani, hogy nagyon fontos, hogy a kultúra virága teljes mértékben tudjon virágozni, és ez magában foglalja Európát. Rendkívül fontos, hogy az oktatás ne csak a tudásra és a vizsgákra összpontosítson, hanem figyeljünk az emberi növekedés fontosságára is. A kultúra, a művészetek és a sport nagy fontossággal bír, ha az egész személyiséget akarjuk építeni.

Ebben a tekintetben jó, ha az állami iskolarendszereket egy nyitott koordinációs folyamaton keresztül figyelemztetjük annak fontosságára, hogy a művészetek magasabb szintű oktatását tartsák meg az órarendben, és ebbe bele kell tartoznia Európának is, mert Európa jól ismert sokféleségéről, többelvűségéről, művészeti hagyományáról és kultúrájáról. Fontos számunkra, hogy megismerjük más országok kultúráját is és a jelentős európai kulturális személyeket a kultúra több területén.

Ewa Tomaszewska (UEN). – (PL) Elnök úr, az európai művészet univerzális jellege mutatja annak szükségességét, hogy visszaadjuk az iskolának a kultúra terjesztésében betöltött meghatározó szerepét. Ez egy lehetőség a kultúrához való hozzáférés demokratikussá tételére. A művészeti oktatás fejleszti az érzékenységet és feltárja a kreatív lehetőségeket. Ennek a fejlődés minden szintjén az iskolai tananyag kötelező részének kellene lenni.

A művészet és innováció európai éve kitűnő alkalom a művészet jogos helyének visszaállítására – az oktatásban is –, hogy értékelni lehessen integrációs szerepét. Az egyes régiók hagyományos kulturális identitásának megvédése és annak lehetősége, hogy a mobilitásnak köszönhetően ezeket megismerjük, beleértve a kulturális oktatás területét is, egy újabb lehetőség a kreatív fejlődésre.

Ezért olyan fontos egy közösségi mobilitási keret felállítása a művészeti és kreatív tevékenységeket űző európaiak számára. Ezért szavaztam a jelentés mellett, bár tiltakoznék a dokumentumról való vita gyorsított eljárása és a gyakorlatilag vita nélküli elfogadása ellen.

Avril Doyle (PPE-DE). – Elnök úr, mindig is művészetnek tartottam minden jó sportot. Mint az Európai Unión belüli művészet egy példájára, utalhatnék az összírországi rögbicsapat múlt szombati, a cardiffi Millennium Stadionban elért győzelmére, amikor kettő nullára legyőztük a walesieket. Legyőztük továbbá az angolokat, a franciákat, az olaszokat és a skótokat. Ez az összírországi csapat megnyerte a Six Nationst – a Grand Slamet. A sport művészet, a művészet sport. El kell ismernünk ezt a csodálatos teljesítményt.

Elnök. – Doyle asszony, ha tudtam volna, hogy említi az olaszoknak odaítélt Wooden Spoon díjat, nem adtam volna meg önnek a szót.

- Jelentés: Gyula Hegyi (A6-0107/2009)

Dimitar Stoyanov (NI). – (BG) Azért kértem szót, hogy elmagyarázzam, miért szavazott az Attack párt delegációja a jelentés ellen.

Nyilvánvalóan nem az intézmények munkájának átláthatósága szempontjából felhozott sok kedvező észrevétel miatt. Természetesen az átláthatóság mellett vagyunk az Európai Unió intézményeinek munkája tekintetében, de nem értünk egyet azzal a ténnyel, hogy ezt az átláthatóságot kizárólag a Lisszaboni Szerződés elfogadásával és ennek a Szerződésnek, amely már most „halott” számunkra, újbóli napirendre tűzésével lehet elérni, sok olyan új jelentéssel együtt, amelyek máskülönben különböző álláspontot fogadnak el, vagy különböző témákkal foglalkoznak.

Ezen kívül, a Lisszaboni Szerződés tekintetében, a Szerződés elfogadása ellen vagyunk, mert az meg fogja nyitni a kapukat Törökország tagsága előtt. Törökország európai uniós tagsága gazdasági és demográfiai halált jelent Bulgária számára. Ezért szavaztunk a jelentés ellen.

David Sumberg (PPE-DE). – Elnök úr, amikor megláttam a jelentés címét – „A polgárokkal Európáról folytatott aktív párbeszéd” –, azt gondoltam, ez valami tréfa, mert igazából bárcsak aktív párbeszédet folytatnánk Európa állampolgáraival. A párbeszéd lényege, hogy nem monológ: meg kell hallgatni, hogy mit mondanak Európa állampolgárai. Európa állampolgárai Hollandiában, Franciaországban és Írországban nagyon világosan azt mondták a Lisszaboni Szerződéssel kapcsolatban, hogy nem akarják azt a Szerződést.

Ezért ha a Parlament és az összes európai intézmény párbeszédet szeretne állampolgáraival, ami egy jó ötlet, akkor engedjük meg, hogy mellébeszélés nélkül kinyilvánítsák, hogy ez egy olyan párbeszéd, amelyre válaszolni fognak, és ők hallgatni fognak arra, amit az állampolgárok mondanak. Rendkívüli időpocsékolás még a párbeszéd ötletéről való vita, jelentés vagy szavazás is ebben a Parlamentben, ha kollektíven – és ez az igazság ebben a Parlamentben – nem ismeri el amit mondtak neki, vagy nem hajlandó válaszolni rá. Ez a kudarc.

Marian Harkin (ALDE). – Elnök úr, ez nagyon fontos jelentés – egyetértek az előadóval, hogy talán bátrabbak lehettünk volna és messzebbre merészkedhettünk volna.

Egy minden egyes szerződésről szavazó ország képviselőjeként tisztában vagyok azzal, hogy szükség van az állampolgárokkal való aktív párbeszéd folytatására. Tapasztalatom szerint egyre több ember veszti el hitét és bizalmát intézményeinkben. Az EU egy hatalmas intézmény, és kötelességünk annak biztosítása, hogy az aktív párbeszéd legyen a magja annak, amit csinálunk.

Különösen támogatom a 32. bekezdést, és köszönöm az előadónak, hogy támogatta módosításomat azzal kapcsolatban, hogy 2011-ben az önkéntesség európai éve ideális lehetőség lesz az Unió intézményeinek, hogy kapcsolatba kerüljenek az állampolgárokkal.

Felszólítottuk a Bizottságot, hogy nyújtson be megfelelő jogszabályokat 2011-re készülve, és ezt meg is kezdték. Most biztosítanunk kell, hogy értelmes párbeszédet folytassunk 100 millió önkéntessel Európa-szerte, és azt, hogy véleményük és elképzeléseik az új terveink, politikáink és programjaink magját adják, továbbá hogy az állampolgárokkal való aktív párbeszéd egy erős és szilárd Uniót biztosítson.

Hannu Takkula (ALDE). – (FI) Elnök úr, Hegyi úr jelentése kitűnő és szükséges. Aktív párbeszédre van szükség az európai nemzetek és állampolgárok között. Megértésre van szükség mindkét oldalon. Toleranciára is szükség van, hogy készek legyünk meghallgatni mit mondanak a különböző emberek. Erre szükség van itt is, az Európai Parlamentben.

Úgy gondolom, hogy nagyon szomorú, hogy néhány képviselő kísétált a teremből, amikor Klaus elnök úr beszélt, és hogy ennek kell történnie a cseh elnökség alatt. Nem állnak készen arra, hogy meghallgassák a különböző állampolgárok, elnökök, intézmények és személyek nézeteit az európai ügyekről?

Készen kell állnunk arra, hogy meghallgassuk a különböző álláspontokat. Kölcsönhatásra és párbeszédre van szükség, és mindezt a legszélesebb szinten, hogy a nyilvánosság érezhesse, hogy van beleszólása az ügyekbe, és hogy ne olyan véleménnyel legyenek az Európai Unióról, hogy az csak az elit vitaklubja. Támogatom azt a javaslatot, hogy minden szinten növeljük az aktív, toleráns, egész Európára kiterjedő párbeszédet. Ez az, amire igazán szükségünk van.

Nirj Deva (PPE-DE). – Elnök úr, a gazdasági válság alatt furcsa dolog történt a fórumra menet, ahogy régen mondták. Európa polgárai nem az Európai Uniótól várták, hogy megmentsen őket a gazdasági válságtól. A tagállamoktól és a nemzeti kormányoktól várták ezt. Az ember, aki azt állítja, hogy megmentette a világot néhány órán belül idejön, de félretéve ezt, a nemzeti kormányoktól várják – Párizsban, Londonban, Washingtonban vagy Rómában – ezen országok állampolgárai (akik állítólag európai állampolgárok is), hogy megvédjék őket, és nem ettől az Európai Uniónak nevezett nagyobb entitástól.

Megkérdezhetem, mi történt? Megkérdezhetem azokat, akik arról szónokolnak, hogy milyen nagyszerű gépezet ez az Unió, hogy feltegyék maguknak ezt a kérdést? Megmondhatom a választ. A válasz az, hogy nincs kapcsolat az Unió intézményei és az emberek között. Az emberek még mindig a nemzeti kormányoktól várják, hogy megmentsen őket.

Ewa Tomaszewska (UEN). – (PL) Elnök úr, tiltakozom az ellen, ahogy ezt a jelentést kezelik. Az Unió tagállamai állampolgárainak az európai intézményekbe vetett bizalmának felépítése nem csak azt jelenti, hogy tisztában kell lennünk stratégiáival és cselekedeteivel, amely gyakran hiányzik. Mindenekelőtt abból áll, hogy érezzék, hogy létezik együttdöntés, hogy van lehetőség arra, hogy elmondják véleményüket az Unióban, hogy a Szerződések által rájuk ruházott jogokat ne sértsék meg.

A valamennyi tagállamban megszervezett európai állampolgári vita a legjobb módja annak, hogy megnyugtassuk az embereket, hogy az Európai Unióban történő dolgok ténylegesen függenek az azt alkotó országok állampolgáraitól. Ez a legjobb módja annak, hogy elkerüljük, hogy a nagyjából 100 ember, akik részesei azon legfontosabb feladatok szövegezésének, amelyeket az Unió intézményeinek kell bevezetniük az összes lengyel nevében, megcsalva érezze magát. A követelések listáját alaposan figyelembe kell venni. Ez vonatkozik a vita más országokból érkezett résztvevői által szövegezett dokumentumokra is. Ez még meglepőbbé teszi az állampolgárokkal való párbeszéd kérdésével kapcsolatos bármilyen igazi megbeszélés akadályozását az Európai Parlamentben.

Martin Callanan (PPE-DE). – Elnök úr, ez a jelentés az állampolgárokkal való aktív párbeszédéről szól, és az európai állampolgárokkal való legjobb aktív párbeszéd az, amelynek alapja, hogy meghallgatjuk, mit mondanak a demokratikus szavazásokon. Nagymértékű iróniát jelent a Parlament részéről ennek a jelentésnek az elfogadása, miközben ugyanakkor teljes mértékben figyelmen kívül hagyunk néhány demokratikus

döntést, amelyet a tagállamok hoztak. Nem csoda, hogy az Európai Unió olyan népszerűtlen választókerületben, Északkelet-Angliában és máshol is Európában. A demokratikus párbeszédre való elképzelése egyoldalú: az Unió nem hallgatja meg, amit az emberek mondanak, hanem azt mondja csak meg nekik, hogy mit gondolhatnak és hogyan szavazzanak.

Visszanézve az elmúlt 10 évre, Franciaország, Hollandia és most Írország – kétszer – mind arra szavaztak, hogy állítsuk meg a nagyobb európai integrációt, és az EU teljes mértékben figyelmen kívül hagyta véleményüket.

Hogy tükrözheti a nép véleményét az, ha csak az EU által támogatott nem kormányzati szervezetekre hallgatunk? A legjobb módja az állampolgárokkal folytatott párbeszédnek, ha hallgatunk arra amit a szabad, demokratikus választásokon és népszavazásokon mondanak.

Syed Kamall (PPE-DE). – Elnök úr, valóban úgy gondolom, hogy félreértés van, amikor az európai állampolgárokkal folytatott aktív párbeszédre beszélünk, mert sokszor összekeverjük az állampolgárokkal és a civil társadalommal folytatott párbeszédet. Gyakran összekeverjük az állampolgárokkal folytatott párbeszédet a Bizottság által teljes egészében vagy részben támogatott szervezetekkel való párbeszédde. Valójában az EU intézményei beszélnek a Bizottság által támogatott szervezetekkel, amelyeket, végeredményben, az adófizetők pénzéből támogatnak.

Így amikor jogot adunk az állampolgároknak hogy véleményt nyilvánítsanak – ahogy tettük ezt az Alkotmánnyal kapcsolatban Franciaországban és Hollandiában és a Lisszaboni Szerződéssel kapcsolatban Írországban – és nemet mondanak, mit csinálunk: teljes mértékben figyelmen kívül hagyjuk a szavazás eredményét! Amikor az emberek nemet mondanak, a párbeszéd nem azt jelenti, hogy újra és újra elküldjük őket szavazni, amíg el nem érjük a kívánt eredményt. Ez nem párbeszéd. Ez a demokrácia feladása. Ideje, hogy ténylegesen aktív párbeszédet folytassunk az állampolgárokkal.

Jim Allister (NI). – Elnök úr, a Parlamentben eltöltött öt év után kevés dolog tud meglepni valakit a jelentésekben. De azt kell mondanom, hogy meghökkentett a jelentés önteltsége és azoknak a szándékos megsértése, akik merik nem talpnyaló módon karjaik köré fogni az európai projektet. Azt mondani ebben a jelentésben – mert ezt teszi –, hogy a kevésbé műveltebbek valószínűbben ellenzik a további európai integrációt, arcátlan sértés és hihetetlen arrogancia.

Az igazság az, hogy éppen azok fognak nagyobb valószínűséggel ellene szavazni, akik vették a fáradságot és elolvasták az Alkotmányt vagy a Lisszaboni Szerződést. És azok fognak nagyobb valószínűséggel mellette szavazni, akik – mint a biztosok – soha nem törődtek azzal, hogy elolvassák a dokumentumokat, hanem egyszerűen csak elfogadják a propagandát. Ezért visszautasítom a jelentésben foglalt sértést.

Azt is megjegyezném még Mitchell úr első kirohanására válaszolva – republikánus kirohanására azzal kapcsolatban, hogy 700 évig próbáltak megszabadulni a britektől Írország szigetén –, hogy örülhetnek, hogy ez nem sikerült teljes mértékben, mert a Six Nations bajnokságában néhány észak-írországi brit alattvaló segítségére volt szükségük a rögbigyőzelemhez.

Neena Gill (PSE). – Elnök úr, vonakodva szavaztam rá, nem amiatt az ostobaság miatt, amit a terem másik végéből hallottunk, hanem mert osztom az előadó, Hegyi úr aggodalmait.

Ezt a jelentést lényegesen felhígították azok itt a Parlamentben, akik nem akarnak aktív párbeszédet Európa állampolgáraival. Számomra az aktív párbeszéd nem a fényes brossúrákat jelenti, és úgy hiszem, hogy Bizottság kudarcot vallott ezen a területen. Kudarcot vallott az állampolgárokkal való beszédbe elegyedésben és kapcsolatteremtésben. Kudarcot vallott annak széleskörű megértésében, hogy az Unió szintjén végzett munka hogyan foglalkozik olyan valódi témákkal, amelyek befolyásolják az állampolgárok mindennapi életét. Remélem, hogy a jelentés eredményeképp újra fogja gondolni ezt, és a téma kezelésére vonatkozó eredetibb elképzelésekkel fog előállni.

- Jelentés: Wojciech Roszkowski (A6-0042/2009)

Jim Allister (NI). – Elnök úr, örülök ennek a jelentésnek, mert olyan témákat vet fel, amelyekről beszélünk kell.

Különösen egyetértek az előadó azon véleményével, hogy a vidékfejlesztési intézkedéseknek nem szabad elapasztania a termelőknek szánt közvetlen kifizetések forrásait. Ezért csatlakozom a kérdésfeltevéshez, hogy vajon a vidékfejlesztés támogatását a közös agrárpolitikához kell-e kötni egyáltalán, mivel ez

elkerülhetetlenül ahhoz vezet, hogy a termelőket megfosztjuk a támogatás korábbi formáitól. Míg amennyiben ez a kohéziós támogatás része volna, nem állna fenn az a lehetőség, hogy elorozzuk ezeket a támogatásokat.

Örülök ezért annak a kijelentésnek a jelentésben, hogy a mezőgazdaságban dolgozó népességnek kell a vidékfejlesztési politika támogató intézkedései célpontjának lennie. Ezt az egyensúlyt eltorzították sok vidékfejlesztési programban, beleértve azokat is, amelyek befolyással vannak régiómra, Észak-Írországra.

- Jelentés: Dagmar Roth-Behrendt (A6-0484/2008)

Kathy Sinnott (IND/DEM). – Elnök úr, én a jelentés mellett szavaztam, és üdvözlöm azt. Jó ideje úgy gondoltuk, hogy az egyetlen dolog, ami befolyásolt minket, az az, amit megesszünk. Úgy gondolom, hogy a jelentés ténylegesen kiemeli azt a tényt, hogy bármi, amit a bőrünkre teszünk, ugyanúgy bekerül a szervezetünkbe, mintha megennénk.

Sok, a főként a nőket megtámadó megbetegedés – például a mellrák, a fibromyalgia, az ME stb. – száma egyre növekszik. Úgy gondolom, hogy most e mögé kell néznünk, nem csak azáltal, hogy biztosítjuk, hogy a kozmetikumok biztonságosabbak legyenek, hanem igazi kutatásba is kell fognunk a kozmetikumok összetevői és az ilyen, nőket támadó betegségek közötti összefüggéssel kapcsolatban és biztonságosabb kozmetikumokkal kell előállnunk, mert természetesen továbbra is használni akarjuk őket.

Neena Gill (PSE). – Elnök úr, örülök ennek a jelentésnek, mert a kozmetikumok tesztelése olyan kérdés, amely sok választókerületet érint régióban, West Midlandsben, és sok levelet kaptam ebben az ügyben. Örülök a jelentésnek és támogattam, mert megalapozza a potenciálisan káros anyagok felhasználásának páneurópai szabványát és szabványokat állít a kozmetikumokat gyártó cégek által végzett tesztelésnek, de hasonló szabványok szükségesek az állatokon való teszteléssel kapcsolatban is. Utoljára, amikor ezt a jelentést vizsgáltuk, a tudományos célú állatkísérletekkel foglalkoztunk. Most van egy fontos eszközünk a vásárlók tudatosságának felhívására a kozmetikumokkal kapcsolatban, és a tudatosságot fokozni kell az állatkísérletekre való összpontosítással.

- Jelentés: Daciana Octavia Sârbu (A6-0076/2009)

Kathy Sinnott (IND/DEM). – Elnök úr, én a jelentés és a biocid termékek szigorúbb ellenőrzése mellett szavaztam, de szerettem volna megragadni ezt a lehetőséget, hogy rámutassak, hogy Írországból mi legálisan engedünk mérgező szennyezőanyagokat vizeinkbe – egy fluorid nevű biocid anyagot. Szeretnék gratulálni a Bizottságnak egy konzultációs eljárás megnyitásához, amelynek keretében szívesen fogadnak tudományos tanulmányokat, véleményeket stb. az ivóvíznek a fluorid nevű mérgező anyaggal való szennyezésével kapcsolatban.

- Jelentés: Zsolt László Becsey (A6-0121/2009)

Avril Doyle (PPE-DE). – Elnök úr, én a jelentés ellen szavaztam, mert úgy érzem, hogy gyengítette a dohánygyártmányok jövedéki adójának emeléséről szóló bizottsági javaslatot. A tanulmányok következetesen azt mutatják, hogy az adózás a leghatékonyabb és legállandóbb módja az emberek dohányzásról való leszoktatásának.

Az írországi University College Cork által készített tanulmányok azt mutatják, hogy miután teljesen betiltották a dohányzást a munkahelyeken 2004-ben, a következő évben a szívrohamok száma 11%-kal csökkent a térségben. Írországból alkalmazzák a legmagasabb jövedéki adót a dohányárakra az Unióban, amely 4,99 euro a 20 szál cigarettát tartalmazó dobozokra, amelynek hatására egy csomag ára több mint 8 euro.

Az elrettentő hatású árfeltételek és az adózási politika, a dohányzási tilalom, az oktató jellegű kampányok és a nikotinhelyettesítő terápiákhoz való nagyobb hozzáférés kombinált módszerének számos egészségügyi előnye van a népességre nézve.

A Cseh Köztársaság az Unió egyetlen tagállama, amely még nem ratifikálta az ENSZ dohányzás-ellenőrzési keretegyezményét, és ennek ellenére a dohányzás több mint egy millió halálesetért felelős az Unióban. Megtenné-e, mint a Parlament elnöke, hogy mindannyiunk nevében felszólítja a cseh elnökséget, pótolja ezt a komoly hiányosságot mielőtt lejár az elnöksége?

- Jelentés: Maria Martens (A6-0079/2009)

Richard Corbett (PSE). – Elnök úr, úgy tűnik, hogy a másik oldalon sokan arra használják a különböző jelentésekkel kapcsolatos szavazatok megmagyarázásának eljárását, hogy a Lisszaboni Szerződés ratifikálásáról

beszéljenek. Ennek során megalapozatlan állításokat tesznek, miszerint az emberek a Lisszaboni Szerződés ellen szavaztak, és mi nem akarunk hallgatni rájuk.

Attól eltekintve, hogy a Lisszaboni Szerződés ratifikálása a tagállamokon múlik – nem rajtunk –, ez természetesen egyáltalán nem igaz. Egy tagállam mondott nemet, és mi hallgatunk rá, és kell is hallgatnunk rá. A többi tagállam jelezte, hogy meg akarja hallgatni a nemmel való szavazás okait, hogy figyelembe vehesse és annak alapján haladhasson tovább. De amikor Dover úr nem is tesz különbséget az Alkotmányos Szerződés és a Lisszaboni Szerződés között, és azt mondja, hogy Franciaország és Hollandia ezt a Szerződést utasította vissza, nagyvonalúan nem tesz említést azokról az országokról, amelyek a népszavazás alkalmával támogatták a Szerződést.

Nem csak az érvelés egyik oldalára akarunk hallgatni. Meg akarjuk hallgatni mindkét oldalt és át akarjuk hidalni a szakadékot, egy minden tagállam számára elfogadható megoldást akarunk találni. Ők csak azokra akarnak hallgatni, akik nemmel szavaztak. Ők azok, akik bűnösök abban, hogy nem hallgatnak Európa polgáira. Ők azok, akik nem fogadják el a demokratikus eredményeket, csak azokat, amelyek nekik megfelelőek, és nem az összes tagállam számára.

- Jelentés: Cristiana Muscardini (A6-0054/2009)

Marian Harkin (ALDE). – Elnök úr, teljes mértékben támogatom a jelentés ötödik preambulumbekzdését. Jelenleg én is részt veszek egy olyan ügyben Írországbán, ahol egy anya két lányával együtt elmenekült hazájából, Nigériából, miután a legidősebb lánya meghalt női nemi szerveinek megcsönkítése következtében. Jelenleg az ügy az Emberi Jogok Európai Bírósága előtt van és a Bíróság levelet írt az ír kormánynak, amelyben kérte, hogy a kormány védekezzen az ügyben vagy az ügyet rendezzék a felek közötti egyezség útján.

Az ötödik preambulumbekzdés kimondja, hogy a női nemi szervek megcsönkítése az emberi jogok megsértésének minősül, és a szülők által benyújtott menedékkérel iránti kérelmeket egyre nagyobb számban indokolja az a fenyegetés, amely a gyermekük női nemi szerveinek megcsönkítéséhez való hozzájárulásuk megtagadása miatt éri őket. Remélem, hogy az Emberi Jogok Bírósága figyelembe veszi nyilatkozatunkat, amikor meghozza ítéletét az ügyben.

Végezetül, egyetértek Corbett úrral abban, hogy nagyon sokat beszéltünk ma itt a demokráciáról, azonban akik veszik az időt és fáradságot, és összeadják az európai népszavazásokon az Alkotmányról és a Lisszaboni Szerződésről szavazók számait, láthatják, hogy több mint 27 millió európai szavazott igennel és 24 millió nemmel. Ez jelenti a demokrácia működését.

Eleonora Lo Curto (PPE-DE). – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, köszönöm a szót. Szeretném kifejezni teljes támogatásomat ahhoz a figyelemhez, amelyet ma a Parlament tanúsított olyan fontos témák iránt, mint az egészséghez való jog, a szexuális identitáshoz való jog, a mentális egészség megóvásához való jog, valamint a nők testi és szellemi sérthetlenséghez való joga, amelyet nagyon gyakran megsértenek nőgyűlölő magatartással.

Európa kitűnik az emberi jogok iránti elkötelezettségével, ahogy azt épp most hallhattuk az előttem felszólaló képviselőtől. Gyermek és nők hálnak meg pontosan az ilyen gyakorlatok miatt, és ez teljesen elfogadhatatlan. Európa jó úton halad, hogy ilyen módon elkötelezze magát és kiemelt felelősséget vállaljon, amelyet feltételez az annak a biztosítására irányuló ajánlat, hogy a törvényeket ezen elveknek megfelelően harmonizálják.

Kathy Sinnott (IND/DEM). – Elnök úr, nagyon szerettem volna a női nemi szervek megcsönkítéséről szóló Muscardini-jelentés mellett szavazni, mivel én is évek óta támogatom e barbár gyakorlat betiltását, és támogatom egy család ügyét, amelyet ezen gyakorlattal fenyegetnek, amennyiben visszatérnek saját hazájukba.

Mindazonáltal rendszeresen előfordul, hogy kollégák megcsönkített lányok és nők nehéz helyzetét használják fel arra, hogy újra előhozzák a terhességmegszakítás ügyét a szexuális és reprodukciós jogok folyamatos ismételtetésével ebben a jelentésben.

(Mitchell úrnak a jelentésről való szavazatának módosítását követően, amely a szöveg végső formájára reflektál, nincs szükség a szavazás szóbeli indoklására.)

- Jelentés: Vasco Graça Moura (A6-0092/2009)

Milan Gaf (PPE-DE). – (SK) Elnök úr, szeretném megköszönni kollégámnak, Graça Moura úrnak a Kulturális és Oktatási Bizottságtól a jelentés tervezetének megfogalmazását, amely jelentést szavazatommal támogattam. Ez a jelentés olyan dokumentumokkal kapcsolatos, amelyekkel már foglalkoztunk az Európai Parlamentben.

A bővítés hozzájárult az EU nyelvi sokszínűségéhez. Ma 23 nyelvet valamint további 60 dialektust beszélünk különböző régiókban vagy csoportokban.

A globalizáció és az elvándorlás hozzájárul az európaiak által naponta használt nyelvek széles spektrumához. Éppen ezért a nyelvi sokszínűség kétségtelenül az egyik legmeghatározóbb tulajdonsága az Európai Uniónak, amely hatással van a polgárok társadalmi, kulturális és szakmai életére, valamint a tagállamok gazdasági és politikai tevékenységére. Véleményem szerint a bizottsági értesítés kivételesen fontos ezen a területen. Egyetértek az előadóval abban, hogy az EU nyelvi és kulturális heterogenitása rendkívüli versenyelőnyt jelent és egyértelműen támogatnunk kell a nyelvtanításra és iskolai kulturális csereprogramokra irányuló tevékenységeket.

Michl Ebner (PPE-DE). – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, a Graça Moura jelentéssel kapcsolatban ki kell jelentenem, hogy kollégánk kiváló munkát végzett. Én csak egy ügyrendi javaslatot szeretnék tenni erre a rendszerre vonatkozóan – Muscardini asszony már felvetette ezt a kérdést a mai nap folyamán –, remélem továbbítják kéréseinket abból a célból, hogy ne lehessen két olyan jelentést szavazásra bocsátani, amelyek gyakorlatilag azonosak és ezáltal hátrányos helyzetbe hozzák az előadót. Jelen esetben ez történt velem, és ez olyan dolog, amelyre nem vágytam.

Éppen ezen okból szeretném még egyszer kiemelni a nagyon pozitív munkát, amit kollégánk, Graça Moura úr végzett, annak ellenére, hogy a másik indítvány, amelyre én is szavaztam, került utólag elfogadásra. Szavazatom nem a Graça Moura jelentés elvetése; éppen ellenkezőleg.

Hannu Takkula (ALDE). – (FI) Elnök úr, először szeretném megköszönni Graça Moura úrnak a kiváló munkát. Teljes szívvel a nyelvvel kapcsolatos ügyeknek szentelte magát és teljes mértékben igaz, hogy az anyanyelv használata alapvető jog. A nyelv az ember identitásának az egyik legfontosabb meghatározója, és ezért kell a többnyelvűséget támogatni az Európai Unióban.

Azonban egy alternatív indítványra szavaztunk, előnyben részesítve azt az eredeti jelentéssel szemben. Én személyesen részt vettem az alternatív indítvány kidolgozásában, és talán helyénvaló megemlíteni, hogy miért láttunk hozzá Graça Moura úr rendkívüli módon dícséretes munkája mellett egy alternatíva kidolgozásának. Ennek oka, hogy különösen szeretnénk biztosítani a kisebbségi nyelvek helyzetét.

Ahogy mondani szokták, mi itt Európában épp olyan erősek vagyunk, mint a legszegényebb körülmények között élő emberek társadalmunkban. Ezért kell biztosítanunk, hogy a kisebbségi csoportok – mint például hazámban, Finnországban a lappok – megőrizhessék az anyanyelvük használatára vonatkozó jogukat, és alapvető szolgáltatásokat saját anyanyelvükön vehessenek igénybe. Felelősséget kell vállalnunk irántuk, mint ahogy az összes többi őslakos iránt is. Éppen ezért nagyon fontos, hogy az Európai Unió ellássa feladatát a kultúra területén és biztosítsa az összes nyelv életképességét, beleértve a kisebbségi nyelveket is.

Frank Vanhecke (NI). – (NL) Elnök úr, annak ellenére, hogy az európai többnyelvűségről szóló alternatív indítvány, amely végül elfogadásra került, sokkal jobb volt, mint az eredeti, amellyel foglalkoztunk, én mérlegelés után mégis ellene szavaztam; végülis mindkét indítvány, mind az elfogadott, mind az eredeti, a nyelvi sokszínűséggel foglalkozó európai ügynökség támogatására hív fel. Míg ez valóban jól hangzik és én ezt elviekben támogatnám, tovább olvasva azt látom, hogy például nem európai bevándorlókat akarnak arra bátorítani, hogy itt is saját anyanyelvüket használják, az Európai Parlament arra hív fel, hogy az idegen kisebbségek vagy a külföldről származó kisebbségek anyanyelve szerepeljen az iskolák programjában és a tagállamokat nem csak az eredeti nyelvek használatára, hanem különösen a bevándorlók fő nyelvének használatára biztatja. Elnézést kérek, de ez örültség. Ezáltal az alkalmazkodás és asszimilálódás ellenkezőjét fogjuk elérni. Ez ellentétes azzal, amelyre minden európai országban szükség van.

Philip Claey's (NI). – (NL) Elnök úr, én is a többnyelvűségről szóló jelentés ellen szavaztam. Annak ellenére, hogy továbbra is a többnyelvűség elősegítésének elkötelezett támogatója maradok, mind az eredeti jelentés, mind a módosítás, amely végül elfogadásra került, számos olyan javaslatot tartalmaz, amelyek problematikusak, amennyiben át akarjuk ültetni őket a gyakorlatba. A jelentés például arra ösztönzi a bevándorlókat, hogy továbbra is használják saját anyanyelvüket, ez azonban önmagában problémát jelent számos tagállamban, mivel a bevándorlók nem tanulják meg megfelelő szinten a befogadó ország nyelvét és ez számos következménnyel jár.

Egy másik lehetséges probléma az a módszer, ahogy a jelentés azokkal a tagállamokkal foglalkozik, amelyeknek egynél több hivatalos nyelve van. Természetesen, szükséges figyelembe venni azokat az egyedi helyzeteket, amelyek például Belgiumot is jellemzik, ahol minden régió – Brüsszelt kivéve – hivatalosan egynyelvű. A Flamand Régióban azzal a problémával szembesülünk, hogy a nagyszámú francia anyanyelvű bevándorló

nem hajlandó alkalmazkodni a Flamand Régió holland anyanyelvű jellegéhez, azonban nem Európa feladata ebbe a kérdésbe beleavatkozni és mindenféle nem létező jogokat ígérni.

Mario Borghezio (UEN). – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, osztom a jelentésben lévő számos, arra vonatkozó fenntartást, hogy az Európai Unió a saját nyelvek használatának folytatására és fejlesztésére bízta – annak ellenére, hogy a jelentések általános elgondolásai figyelmet és támogatást érdemelnek – és ez annak a következménye, hogy ma, ezekkel a jogosan felvetett problémákkal szembenézve nagy mértékben kockáztatjuk az európai nyelvek kihalását azáltal, hogy mi itt a Parlamentben és azon kívül is a szabványosított beszélt és írott angol nyelv használatát erőltetjük. Ez nagyon komoly kockázat, amellyel foglalkozni kell.

Nem szabad megfélekezni a helyi nyelvek jogairól. A nemzeti nyelvek kihalóban vannak: nehezen tudják kifejezni magukat, míg a helyi nyelvek valóban szégyenletes módon tűnnek el, holott meg kéne őket védeni, mint ahogy azt Olaszországban a föderalista reform indítványozásával és végrehajtásával próbáljuk elérni.

Vajon az Európai Unió mindent elkövet a helyi nyelvek megóvása érdekében? Nemrég hallottuk Lo Curto asszony beszédét. Minden bizonnyal nagyon jó lenne, ha néha a csodálatos szardíniai nyelven hallanánk őt felszólalni, hiszen biztos vagyok benne, hogy beszéli a nyelvet. Alkalmanként én is szeretnék piemonti nyelven beszélni, azonban itt a Parlament könyvtárában nincsenek a kulturális identitás nyelveivel vagy helyi nyelvekkel kapcsolatos kulturális dokumentumok, folyóiratok, egyebek.

Éppen ezért, mielőtt Európa azon aggódna, hogy megvédje magát harmadik országok nyelveinek szabványosításától, inkább a kisebbségeink és helyi nyelveink miatt kéne aggódnia.

Eleonora Lo Curto (PPE-DE). – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, Borghezio úr, én szicíliai vagyok, Szicília pedig egy jelentős civilizáció és nagy történelmi események bölcsője és hazája, és bízunk benne, hogy olyan jövőt képes kialakítani magának, amely független, és éppen ezért mindenképpen egyetért azzal, hogy nagyobb figyelmet kell szentelnünk az anyanyelveknek, amelyeknek használatát tovább kellene tanulnunk, és legfőképpen, meg kell tanulnunk, hogy átadhassuk gyermekeinknek.

Legfőképpen a bevándorlás történetére gondolok, amely Olaszországban, de egészen biztosan más országokban is végbement, és ami ma azt idézi elő és azt veszélyezteti, hogy a szicíliaiak – a velenceiekhez, szardíniaiakhoz és számtalan más népekhez hasonlóan Európában, akik korábban megtapasztalták ezt a folyamatot – új generációi nem emlékeznek és nem beszélnek már a szicíliai, velencei, szardíniai nyelvjárásukat.

Abbéli erőfeszítéseinkben, hogy Európa nagy intézményi színházát az olyan különbözőségek és autonóm identitások bölcsőjévé tegyük, amelyeket remélek a régiók Európájában, amelyet meg kell tanulnunk üdvözölni a jövőben, azt szeretném, elnök úr, hogy egyre több ember érjen el sikereket nyelveinek használva.

Avril Doyle (PPE-DE). – Elnök úr, én két ok miatt tartózkodtam a jelentésről szóló szavazáson, annak ellenére, hogy teljes mértékben egyetérték a „Többnyelvűség: európai tőke és közös elkötelezettség” címmel.

Ma azt hallottuk, hogy a jelentés a „Spanyolországban zajló bizonyos nemzeti vitákkal” foglalkozik. Nagyon szkeptikus vagyok azt illetően, hogy a többnyelvűségről folytatott vitát, valamint a nyelv támogatását afféle védelemként vagy helyettesítésként, vagy a tagállamokban a különböző nemzeti ügyek politikai alkudozási eszközeként használjuk, és ez láthatólag előfordult a Bizottságban és itt a Parlamentben az erről szóló vita kapcsán.

Nem támadom a kisebbségi nyelveket beszélők egyetlen jogát sem. Valójában teljes mértékben megvédem őket, és komolyan úgy gondolom, tiszteletben kell tartani azon uniós polgáraink jogait, akiknek első nyelve kisebbségi nyelv. Ezeknek a nyelveknek helyet kell kapniuk az Európai Parlamentben, de nem szükségszerűen mint hivatalos munkanyelvnek, főként akkor nem, ha ezen polgárok egyúttal kiválóan tudnak angolul – mint ahogy igaz ez a mi esetünkben. Ha a plenáris üléseken vagy a Bizottságokban zajló fontos vitákhoz például egy kisebbségi nyelven lehetne hozzászólni, amit aztán passzívan több mint 20 nyelvre kell lefordítani, a fordítás által elvesztett árnyalati különbség veszélyeztetetheti a demokratikus vita egész célját vagy félreértéshez vezethet. Az a demokratikus megbízatásunk, hogy a lehető legtöbb embert megismertessük álláspontunkkal, és a megfelelő számú megfelelően képzett tolmács megtalálása mindent összevéve egy másik dolog. Ezen két ok miatt tartózkodtam.

- Jelentés: Lambert van Nistelrooij (A6-0083/2009)

Michl Ebner (PPE-DE). – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, szeretném elmondani, hogy a van Nistelrooij-jelentés mellett szavaztam, azonban meg akarom ragadni ezt a lehetőséget azon néhány jelenlévő hasznára, akik még itt maradtak, hogy elmondjam: amennyiben ahelyett, hogy megkerülnénk az

Európai Uniót és azokat a szavazókerületeket, amelyek az Unió ellenében beszélnek, a Parlament azon tagjai, akik ma erőteljesen kritizálták az Európai Uniót és annak eljárási módszereit, sokkal objektívebb információt nyújtottak volna, az kétségtelenül egy teljesen más légkört eredményezne.

Tekintettel a van Nistelrooij-jelentésre, a kohéziós politika ezen elvek mentén került kialakításra a szolidaritás megteremtése és az együttműködés létrehozása érdekében, és, mindenek előtt, a krízis idejében úgy gondolom, hogy az európai régióknak – nemcsak a nemzeteknek, hanem a régióknak is egyaránt – együtt kell működniük, meg kell erősíteniük pozíciójukat és javítaniuk kell lakosaik életminőségét. Pontosan emiatt érdemelte ki a van Nistelrooij-jelentés a szavazatomat.

Rumiana Jeleva (PPE-DE). – (BG) A területi kohézió támogatásáról szóló jelentés mellett szavaztam, mert szilárd meggyőződése, hogy ezt a koncepciót kell továbbfejleszteni és alkalmazni egy olyan átfogó értéként, amely megerősítheti a közösségi politikákat és fellépéseket.

A kohéziós politikáról szóló mai vita folyamán megköveteltük a regionális és helyi hatóságok közvetlen részvételének jelentős megerősítését a releváns programok tervezésében és végrehajtásában a következő programozási időszakban. Az Európai Unió politikái, különös tekintettel a kohéziós politikára, átalakították a kormányzást egy gyakran központosított rendszerről egy egyre inkább integrálódó, többszintű rendszerre.

Ezért gondolom, hogy a tagállamokat egy olyan területi kormányzási rendszert létrehozására kellene ösztönözni, amely olyan integrált, „alulról felfelé” irányuló megközelítésen alapszik, amely intenzívebb polgári szerepvállalást tesz lehetővé. Arra ösztönözöm a tagállamokat, hogy kezdjenek el azon gondolkodni, saját nemzeti programjaikban és politikáikban milyen módon tudnák megerősíteni és jobban támogatni a területi kohézió koncepcióját.

Ebben az összefüggésben, úgy vélem, hogy az összehangolt fejlesztés és a város-vidék közti együttműködés alapvető elvei különösen fontosak és azokat szigorúan alkalmazni kell.

Marusya Ivanova Lyubcheva (PSE). – (BG) Én támogattam a területi kohézióról szóló jelentést azért, mert ez a politika rendkívüli fontossággal bír az Európai Unió összes régiója számára.

A kohéziós alapokból származó források, a nemzeti forrásokkal együtt, még a legelmaradottabb régiókat is jól fejlett régiókká képesek változtatni és a fejlett régiók szintjére tudja emelni azokat. Ez alapvető fontosságú hazám, Bulgária esetében. A jelenlegi tervezési időszak is nagyon fontos annak érdekében, hogy a források igazságosan kerüljenek elosztásra, valamint hogy a kohézió elvét alkalmazzák az Európai Unió összes politikai prioritásával kapcsolatban.

Tekintettel a kiegyensúlyozott regionális és társadalmi fejlődést befolyásoló valamennyi tényezőre, meg kell találnunk a legalkalmasabb mechanizmusokat, amelyek lehetővé teszik, hogy néhány alacsonyabb fejlettségi szinten lévő új tagállamnak megadjuk a lehetőséget a többiekhez való felzárkózásra.

Világos szempontokat kell meghatároznunk a tervezési időszakban, megelőzve, hogy bármelyik ország büntetést kapjon, hiszen éppen a tervezési időszakban történnek a nem megfelelő és nem hatékony elosztások, amelyek később hatással lesznek az állampolgárok életminőségére.

Marian Harkin (ALDE). – Elnök úr, szeretnék gratulálni van Nistelrooij úrnak az általa készített jelentéshez. Különösen szeretném támogatni a 42. bekezdést, amely igazi együttműködésre hív fel mindazon felek között, akik részt vesznek a regionális és helyi fejlesztésben akár uniós, nemzeti, regionális vagy helyi szinten.

Ez a területi kohézió elérésének előfeltétele. A helyi fejlesztési csoportok és nem kormányzati szervezetek bevonása a regionális fejlesztés és a területi kohézió megvalósítása során időről időre azt mutatta, hogy tényleges gazdasági és társadalmi érték hozzáadását jelenti. Amennyiben a régióink között nem érünk el területi kohéziót, alapvető fontosságú ilyen jellegű együttműködések létrehozása és elősegítése.

- Jelentés: Miroslav Mikolášik (A6-0108/2009)

Marian Harkin (ALDE). – Elnök úr, én támogatni akarom a 22. bekezdést, amely – a van Nistelrooij-jelentéshez hasonlóan – arra kéri a tagállamokat, hogy programjaikban erősítsék a partnerségi elvet a jelenlegi időszakban az Európai Regionális Fejlesztési Alap, az Európai Szociális Alap és a kohéziós alapok általános rendelkezéseinek 11. cikke értelmében.

Mi itt a Parlamentben írjuk ezeket a rendeleteket, azonban a tagállamok feladata ezen rendeletek végrehajtása és a Bizottság feladata a végrehajtás ellenőrzése. Egy közelmúltbeli jelentés, amely a nem kormányzati és

egyéb szervezeteknek az új tagállamokbeli strukturális alapok fejlesztésében, végrehajtásában és nyomon követésében való részvételéről szól, a „Befogadás illúziója” címet kapta, és úgy vélem, a cím magáért beszél. A tagállamok és a Bizottság nem vállalják a felelősséget. Nekünk itt a Parlamentben ragaszkodnunk kell hozzá, hogy ez ne így legyen.

- Jelentés: Zsolt László Becsey (A6-0041/2009)

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Én amellett szavaztam, hogy gyűjtsük be a jelentéseket azon képviselőtársainktól, akik kritizálják a kohéziós politika teljesítésének akadályait. Különösen a Krehl-jelentésről szeretnék beszélni. A mai megbeszéléshez hozzáfűzve szeretném azt kiemelni, hogy képviselőtársaim elfelejtették megemlíteni, hogy két héttel ezelőtt elfogadtunk egy gazdaságélénkítő csomagot. Ezt a csomagot elfogadta a cseh soros elnökség és a Bizottság. Az Európai Parlament által gyakorolt nyomás hatására a Bizottság világos javaslattervezeteket készített az adminisztráció egyszerűsítésére, illetve különösen világosan meghatározta a rugalmasság mértékét, amely mostantól mindenki számára, aki pénzt vesz ki a strukturális alapokból, lehetővé teszi, hogy a programok között forrásokat továbbítson, valamint hogy ezen forrásokból a kölcsönöket fedezzék, amely különösen fontos az új tagállamok számára. A csomag következő, mikrohitelről szóló jelentése is természetesen ezt támasztja alá. Én csak azt sajnálom, hogy jelenleg még nincsenek világos iránymutatások a mikrohitel felhasználására vonatkozó rendeletek összehangolására vonatkozóan, amely különösen hasznos lenne a kisméretű vállalkozások és a helyi hatóságok számára.

Marian Harkin (ALDE). – Elnök úr, én különösen támogatom ezt a jelentést, a hitelszövetkezetek és azoknak a mikrohitel lehetőségek elősegítéséhez való hozzájárulásának felismerésének említése miatt. Mint nonprofit szervezetek, a hitelszövetkezetek egyedülálló szerepet játszanak a mikrohitel nyújtásában olyanok számára, akiknek a többi pénzügyi intézmény közül sokan nem ajánlanának hitelt. Tudom, hogy a hitelszövetkezetek nem erősek minden európai országban, azonban sok országban igen, 40 milliárd eurót meghaladó tartalékokkal. A hitelszövetkezeteknek világszerte 1,1 milliárd USA dollárt meghaladó összegű tartaléka van, majdnem 180 millió taggal.

Akkor, amikor nagyon sokan elveszítik bizalmukat a bankintézményekkel kapcsolatban, a nonprofit pénzügyi intézmények elfogadható alternatívát jelentenek és szükségük van a támogatásunkra. Különösképpen bele kell őket venni a JASMINE programba, hogy ezáltal, mint a mikrofinanszírozás szolgáltatói, hozzáféréssel rendelkezzenek olyan vállalkozástámogató szolgáltatásokhoz, mint a mentorálás, képzés, tanácsadás, finanszírozás, oktatás stb.

Végezetül, egy pontosítás a Muscardini-jelentéssel kapcsolatban: úgy gondolom, hogy megszavaztuk és elfogadtuk az egyes számú módosítást, amelyben a „szexuális és reprodukciós jogok” kifejezést a „szexuális és reprodukciós egészség” kifejezésre módosítottuk. Ebben az összefüggésben nem vagyok benne biztos, hogy egyetértek ír kollégámmal, aki korábban ezzel az üggyel kapcsolatosan szólt.

Elnök. – Kamall úr, ahogy látja, ön az egyetlen az ülésteremben!

Syed Kamall (PPE-DE). – Elnök úr, hadd kezdjem azzal, hogy megköszönjem önnek és a tolmácsoknak a türelmüket a szavazások nagyon hosszú indoklása idejére.

Úgy gondolom, hogy konszenzus van a Parlamentben a mikrohitel érdemeivel kapcsolatban: ez az egyik olyan ügy, amellyel kapcsolatban a bal- és jobboldal egyetért a Parlamentben.

Ezen a ponton hadd emeljek ki két szervezetet. Az egyik az Opportunity International, amelynek vezetője egy afrikai ország központi bankjának korábbi elnöke, aki professzionális megközelítéssel fordul a mikrohitelhez, ami néha sajnálatos módon hiányzott. A másik egy szervezet és annak kiváló honlapja – www.kiva.org –, amely lehetővé teszi az emberek számára, hogy mindössze 25 USA dollárt adjanak kölcsön, amely aztán nagyobb mikrokölcsönökké adódik össze és azt világszerte vállalkozóknak adják oda, főként fejlődő országokban, lehetővé téve számukra, hogy a helyi közösségeikben jólétet és munkahelyeket teremtsenek.

Ki szeretném hangsúlyozni, hogy biztosítanunk kell, hogy a helyi, nemzeti vagy az uniós kormányzat ne szorítsa ki a közösség által irányított és a magántulajdonú kis mikrohitel-szolgáltatókat. Ilyen esetek előfordultak az én választókerületemben Londonban, ahol a helyi önkormányzat kiszorította a közösség által irányított szervezeteket.

Egészeben véve, azonban, úgy gondolom, abban egyetértünk, hogy a mikrohitel kiváló segítséget nyújt a vállalkozók számára a szegényebb országokban.

A szavazáshoz fűzött írásbeli indokolások

- Jelentés: Paolo Costa (A6-0071/2009)

Bogusław Liberadzki (PSE), írásban. – (PL) Az Európai Közösség és Nepál kormánya közötti, a légi közlekedés bizonyos kérdéseiről szóló megállapodás megkötésére vonatkozó tanácsi határozatra vonatkozó javaslatról szóló jelentés elfogadása mellett szavaztam.

Egyetértek az előadónak a megállapodás megkötésére vonatkozó javaslatával.

A záradékra, a légi járművek tüzelőanyagainak adóztatására és az árképzésre vonatkozó módosítások indokoltak összehasonlítva a meglévő kétoldalú megállapodásokkal.

Remélem, hogy a másik fél rendszereiben való kölcsönös bizalom elő fogja segíteni a megállapodás megvalósulását.

Luca Romagnoli (NI), írásban. – (IT) Én a Costa úr által készített, az Európai Közösség és Nepál kormánya közötti, a légi közlekedés bizonyos kérdéseiről szóló megállapodásról szóló jelentés mellett szavaztam.

Egyetértek az előadóval abban, hogy a Nepál által az Európai Unió teljes területén a légifuvarozóknak a személy-és áruszállításra kiszabott viteldíjainak az európai közösségi jog hatálya alá kell tartoznia. Továbbá támogatom a Közösség területén végrehajtott műveletekhez szükséges légi járművek üzemanyagának megadóztatását.

- Jelentés: Geringer de Oedenberg (A6-0130/2009)

Luca Romagnoli (NI), írásban. – (IT) Én a Geringer de Oedenberg asszony által készített, a kerekes mezőgazdasági vagy erdészeti traktorokról szóló jelentés mellett szavaztam.

Egyetértek a Bizottságnak a hatályos jogszabályszovegek kodifikációjára vonatkozó javaslatával, beleértve a műszaki kiigazításokat.

- Jelentés: Geringer de Oedenberg (A6-0129/2009)

Luca Romagnoli (NI), írásban. – (IT) Én a Geringer de Oedenberg asszony által készített, a vámmentességek közösségi rendszerének létrehozásáról szóló jelentése mellett szavaztam.

Egyetértek a hatályos jogszabályok kodifikációjára vonatkozó javaslattal, annak érdekében, hogy a közösségi jogszabályok megfelelően legyenek egyszerűsítve és megfogalmazásuk egyértelmű legyen.

- Jelentés: Sirpa Pietikäinen (A6-0119/2009)

Šarūnas Birutis (ALDE), írásban. – (LT) Tekintettel a pénzügyi piacok egyre összetettebb voltára és különös tekintettel a pénzügyi válságra, a statisztikák optimalizált begyűjtése szükségszerű. Az adatok megbízhatóságának és időszereőségének kell a módosított rendelet sarokköveként szolgálnia. Az önök előadója úgy ítéli meg, hogy a statisztikai információk időben való begyűjtése alapvető fontosságú. Ezért, amennyiben szükséges, a Központi Bankok Európai Rendszerének és az Európai Statisztikai Rendszernek havi rendszerességgel kell adatokat gyűjtenie. Ez javíthatja a statisztikák minőségét és optimalizálhatja hasznosságukat, különös tekintettel a pénzügyi szolgáltatási ágazat ellenőrzésére vonatkozóan. Egyetértek az Európai Központi Banknak azon javaslatával, hogy részlegesen módosítani kell a Központi Bankok Európai Rendszere által a statisztikai információk begyűjtésére vonatkozó tanácsi rendeletet, amelynek célja ezen adatok gyűjtésének hatékonyabbá tétele. Továbbá, a hatályos rendelet így alkalmazkodni fog a pénzügyi piacok alakulásához.

Luca Romagnoli (NI), írásban. – (IT) Én tartózkodni kívánok a Pietikäinen asszony által készített, az Európai Központi Bank által végzett statisztikai adatgyűjtésről szóló jelentéssel kapcsolatban. Valójában csak részben értek egyet a szóban forgó jelentéssel, mivel úgy találok, hogy van néhány olyan kritikus pont, amely miatt nem tudok teljes mértékben pozitívan nyilatkozni a jelentéssel kapcsolatban.

- Jelentés: Alexander Graf Lambsdorff (A6-0132/2009)

Philip Claeys (NI), írásban. – (NL) Én a Lambsdorff úr által készített jelentés ellen szavaztam, mivel nem teszi egyértelművé, hogy az EU tagállamait az szolgálja-e a legmegfelelőbben, ha elkerülnénk az ENSZ Emberi Jogi Tanácsát abban az esetben, ha a Durbanban megrendezésre kerülő felülvizsgálati konferencia

eredményeit tartalmazó dokumentum néhány elfogadhatatlan részlete megmaradna. Egyszer s mindenkorra egyértelművé kell tenni, hogy Európának nem kell leckéket vennie az emberi jogokkal kapcsolatban iszlám vallási vezetőségektől és más (fél-) diktatúráktól.

Glyn Ford (PSE), írásban. – Míg egyrészt örömmel fogadom Lambsdorff úr jelentését az ENSZ közgyűlésének 64. ülészakánai uniós prioritásairól, ugyanakkor ezen a ponton problémásnak találom azon felhívását, hogy az Európai Uniónak egyetlen képviselői helye legyen az Egyesült Nemzetek Biztonsági Tanácsában. Én a Biztonsági Tanács megreformálásának híve vagyok, felismerve az új globális politikai valóságot – Japán, Németország, India és Brazília jó eséllyel pályázhatnak a tagságra és bántó lenne, ha Afrikától megtagadnánk annak lehetőségét, hogy képviseltek magukat. Azonban az Unió egy képviselői helyének ügyét egy tárgyalási folyamat végén – még ha a logika máshogy is diktálná – és nem az elején kell támogatni, vagy elutasítani. Ezen az alapon éreztem helyénvalónak, hogy tartózkodjak ezzel a jelentéssel kapcsolatban.

Neena Gill (PSE), írásban. – Elnök úr, én tartózkodtam a jelentéssel kapcsolatban, mivel úgy gondolom, hogy az ENSZ sürgős felülvizsgálatára és reformjára van szükség. Nincs sok értelme az EU számára egy képviselői hely mérlegelésének a Biztonsági Tanácsban, ha a képviselet egész rendszere kérdőjeleződik meg.

Különösképpen, Ázsia hol képviselteti magát a Biztonsági Tanácsban? Jelenleg azt a kontinenst csak Kína képviseli, egy olyan nem demokratikus ország, amely megdöbbentő körtörténettel rendelkezik az emberi jogok terén. Felmerült-e az igény arra, hogy India is képviselve legyen, amely ország lakosainak száma gyorsan közeledik Kína lakosságához, és amelynek politikai, gazdasági és stratégia ereje mind regionális, mind globális szinten is jelentős?

Mielőtt az EU szerepéről beszélnénk az ENSZ-ben, végig kell gondolnunk, hogyan lehetne a jelenlegi ENSZ-t jobbra tenni. A világ legnagyobb demokráciájának a Biztonsági Tanácsban való megfelelő képviselete nagy lépést jelentene a helyes irányba.

Hélène Goudin és Nils Lundgren (IND/DEM), írásban. – (SV) Az „egy tag, egy szavazat” elve az Egyesült Nemzetek Szervezetén belüli együttműködés egyik alapköve, és annak is kell maradnia. Éppen ezért úgy gondoljuk, hogy nagyon nem szerencsés, ha a jövőben az Európai Parlament egy helyet kíván megszerezni az ENSZ Biztonsági Tanácsában. Magától értetődő, hogy a svéd külpolitika különbözik a lengyel külpolitikától, amely viszont eltér a görög külpolitikától. Másrészt viszont, hasonló gondolkodású országok egyesíthetik erejüket, ha úgy kívánják.

Ugyanakkor, a jelentés számos pozitív elemet tartalmaz, különösképpen az emberi jogok és a humanitárius jog tiszteletben tartására hív fel. Úgy érezzük, hogy ezek a megfogalmazások olyannyira fontosak, hogy a jelentés támogatása mellett döntöttünk azon hiányosságok ellenére, amelyek más szempontból jellemzik a jelentést.

Richard Howitt (PSE), írásban. – A munkáspárti parlamenti képviselők teljes mértékben támogatják az ENSZ Közgyűlésének munkáját, valamint azt a pozitív szerepet, amelyet az a békés és pozitív nemzetközi együttműködésben vállal. Különösképpen támogatjuk az indítványon belül a fokozott pozitív együttműködés előtérbe helyezését az emberi jogokkal, a pozitív ENSZ-reformmal, a nukleáris fegyverek elterjedésének megakadályozásával és a milleniumi fejlesztési célok végrehajtásával kapcsolatban.

Tartózkodtunk az erről a jelentésről szóló szavazáson, annak ellenére, hogy annak számos pontját támogatjuk, nem tudjuk támogatni az indítványon belüli azon felhívást, hogy az Európai Unió számára egy egységes ENSZ Biztonsági Tanács létezzen. Az ENSZ Alapokmánya nem tartalmaz a Biztonsági Tanácsban belüli regionális képviselői helyre vonatkozó rendelkezést. Európa nem tagja az ENSZ-nek, és az ENSZ Alapokmánya értelmében csak államok lehetnek az ENSZ tagjai.

Alexandru Nazare (PPE-DE), írásban. – (RO) Lambsdorff úr jelentése fontos adalékot tartalmaz az Európai Uniónak az ENSZ működésében és átalakulásában való részvételét illetően. Örömmel fejezem ki támogatásomat ezzel kapcsolatban.

A jelentésben lévő ajánlások megerősítik a legtöbb EU-tagállam állandó aggodalmait a világpolitika fő kérdéseivel kapcsolatban, miközben meggyőzően ismétlik a Romániát és a PPE-DE képviselőcsoportot érintő fontos kérdéseket.

Például az EU alapvető értékei arra készítetnek minket, hogy különleges fontosságot tulajdonítsunk a védelmi felelősség elvének. Továbbá pártom és a PPE-DE képviselőcsoport más tagjai az emberi jogokat a külpolitikai tevékenységünk alapköveinek, valamint nézeteink világszinten való kifejtésének kulcsfontosságú csatornájának

tekintik. Örömmre szolgál, hogy ezek az ajánlások nagymértékben foglalkoznak ezekkel az aggodalmakkal. Az ezeken a területeken való fejlődés megerősítése érdekében erősíteniünk kell a humánbiztonságot, nem csupán gazdasági és társadalmi szempontból, de a „kemény” biztonságot is növelniünk kell.

Végül, de nem utolsósorban, ezen szervezet megfelelő működése mindazok számára fontos, akik egy megerősödött, hatékony, többoldalú rendszert akarnak látni, amely cselekvése által elősegíti ezen értékek előmozdítását.

Ez, és egyéb, az európai polgárok érdeklődésére számot tartó témák érintésével Lambsdorff úr jelentése és ajánlásai előrelépést jelentenek, ezért szavaztam rá.

Toomas Savi (ALDE), írásban. – Én az Alexander Graf Lambsdorff által készített, az ENSZ Közgyűlésének 64. ülészakára az uniós prioritásokról szóló, az Európai Parlamentnek a Tanácshoz intézett ajánlását tartalmazó jelentése mellett szavaztam. Az Európai Uniónak egységesen kell fellépnie annak érdekében, hogy hatással legyen azon döntésekre és kötelezettségekre, amelyekről a 2009 szeptemberében megrendezésre kerülő ENSZ Közgyűlésén határoznak.

Mint a Fejlesztési Bizottság tagja, szeretném kiemelni a milleniumi fejlesztési célok felé tett fejlődés fontosságát. Az Európai Uniónak vezető szerepet kell betölteni az ENSZ-ben annak biztosítása érdekében, hogy a fejlődő országoknak – amelyek a leginkább szenvednek a jelenlegi gazdasági válságtól – tett ígéreteinket betartsuk, mivel sajnos cselekedeteink jelenleg kifogytak az ígéreteinkből.

Kétségkívül, a válság szinte az összes országot érintette, azonban, különösen a mostani nehéz időkben, az összes fejlett országnak együtt kell működni és távolabbra kell tekintenie a szűk nemzeti érdekeiknél, mivel emberek millióinak az élete szó szerint cselekedeteinktől és jövőbeni magatartásunktól függ.

A problémák jelenlegi figyelmen kívül hagyása katasztrofális következményekkel járhat, továbbá előfordulhat, hogy a jövőben nem fogjuk tudni őket megoldani.

Kathy Sinnott (IND/DEM), írásban. – Én az ENSZ Közgyűlés 64. ülészakára vonatkozó ENSZ-prioritásokról szóló jelentés mellett akartam szavazni, mivel számos prioritás figyelemre méltó, azokat támogatni, sőt elősegíteni kellene. Sajnálatos módon kollégák a „szexuális és reprodukciós jogokat” is megjelölték a prioritások listáján, és én nem tudom, és soha nem fogom elnézni emberi lények, ez esetben csecsemők megszületésük előtti meggyilkolását.

Geoffrey Van Orden (PPE-DE), írásban. – Míg támogatom egy ENSZ-en belüli összehangolt álláspont kialakítása irányába tett erőfeszítéseket a nyugati demokráciák között, valamint régóta kifejtettem az ENSZ struktúrák intézményi reformjaira vonatkozó álláspontomat, nem tartom elfogadhatónak, hogy az EU a mi nevünkben cselekedjen. Semmilyen körülmények között sem elfogadható, hogy az ENSZ egyes tagjai, és a Biztonsági Tanács kevesebb tagja, megengedi, hogy az EU elbitorolja azon jogukat, hogy saját véleményüket helyezték előtérbe. Elutasítom azon célkitűzést, hogy „az EU-nak képviselői helye legyen a Biztonsági Tanácsban”. Ezért elvileg – és semmiképpen sem visszautasítva olyan EU- kezdeményezéseket, mint a milleniumi fejlesztési célok vagy a „védelemhez való jog” elve – tartózkodtam a jelentéssel kapcsolatban.

- Jelentés: Maria Martens (A6-0079/2009)

John Attard-Montalto (PSE), írásban. – Az Európai Unió előtt álló egyik legnehezebb kihívás az illegális vagy jogszerűtlen bevándorlás. Mindig úgy gondoltam, hogy csak akkor lehet megoldásokat javasolni, ha mindkét fél partnernek tekinti a másikat. A migránsok nehéz helyzetét szem előtt tartva, akik átutaznak a mediterrán térségen, Európán és az észak-afrikai államokon (Maghreb), egységben kell dolgozniuk. Málta az 1970-es évektől kezdve folyamatosan kampányol ezért a megközelítésért, azonban akkor az Unió vezetőinek többsége nem látott kellőképpen előre. Most, amikor az elvándorlás bibliai méreteket ölt, Európa hirtelen rádöbbsent a valóságra.

Alessandro Battilocchio (PSE), írásban. – (IT) Én Marten asszony jelentése mellett szavaztam.

A 2007-ben elfogadott közös stratégia fényében, amely egy olyan erőteljesebb kétoldalú megközelítés bevezetését javasolta, amely az EU és Afrika számára egyenlőbb lehetőségeket biztosítana, egyetértek egy ilyen stratégia fontosságával. Ennek célja, hogy a nemzetközi szerveken és többoldalú tárgyalásokon belüli erőteljesebb EU–Afrika együttműködés olyan témákat illetően, mint az emberi jogok és az éghajlat-változás, a párbeszéd és együttműködés több legyen, mint „csak a fejlesztés”, „csak Afrika” és „csak az intézmények”,.

Egyetértek azzal, hogy az Európai Uniónak és Afrikának azon kell dolgoznia, hogy olyan nemzetközi intézmények, mint a Világbank, a Nemzetközi Valutaalap és a Kereskedelmi Világszervezet demokratikusabb és jobban képviselt legyen, biztosítva ezáltal, hogy Afrika területi nagyságának megfelelő befolyást tudjon gyakorolni.

A jelentés négy olyan területet emel ki, amelyek vonatkozásában különösképpen fontos hatékony eredmények elérése a közös stratégia sikeréhez: béke és biztonság, a legtágabb értelemben vett kormányzás, kereskedelmi kérdések, regionális gazdasági közösségek és a tőkekiáramlás, valamint olyan kulcsfontosságú fejlesztési kérdések, mint az egészségügy és az oktatás.

Továbbá, támogatom a közös stratégia végrehajtásához szükséges külön finanszírozási eszközre irányuló kérelmet, amely átlátható, megjósolható és tervezhető módon összpontosítja az összes meglévő finanszírozási forrást.

Koenraad Dillen (NI), írásban. – (NL) Én Martens asszony jelentése ellen szavaztam, annak ellenére, hogy számos ésszerű és elfogadható elemet tartalmaz és aránylag egy pártatlan jelentés. Sajnálatos ugyanakkor, hogy az EU és Afrika közötti partnerségről szóló jelentés nem szól az illegális bevándorlás problémájáról, amely igencsak sürgető probléma mind Európa, mind Afrika számára; és amely agyelszívást eredményez Afrikából és nagyon sok társadalmi problémát okoz Európában. Továbbá, a jelentés a naivitás egy szintjét mutatja, amikor az európai kékkártya-rendszer létrehozására szólít fel annak érdekében, hogy elriassza az afrikaiak bevándorlását olyan szektorokból, ahol Afrikában is szükség van rájuk. A jelentés nem szól arról, hogy ezt a valóságban hogyan lehetne csökkenteni.

Edite Estrela (PSE), írásban. – (PT) Én a Martens asszony által készített, az „Egy évvel Lisszabon után: működésben az EU és Afrika közötti partnerség” elnevezésű jelentés mellett szavaztam, mivel ez megismétli annak szükségességét, hogy meg kell erősíteni az Európai Unió és Afrika közötti kötelekeket, különösképpen a jelenlegi globális gazdasági instabilitás idején.

Szeretném hangsúlyozni, hogy a 2007-ben Lisszabonban megtartott EU–Afrika-csúcstalálkozó nagy mértékben az Európai Unió Tanácsa portugál elnöksége által végzett munka eredményeképp valósult meg. Ugyanakkor, még hosszú utat kell megtennünk a csúcstalálkozón körvonalazódott közös stratégia kialakításáig, különösképpen a béke, a biztonság, a kormányzás, az emberi jogok, a regionális integráció, az egészségügy és az oktatás területén.

Az Európai Uniónak külön finanszírozási eszközt kell létrehoznia a közös stratégia végrehajtásához és a civil társadalom hasznos bevonása érdekében.

Hélène Goudin és Nils Lundgren (IND/DEM), írásban. – (SV) Az előadó alapvetően nagyon pontos képet fest az Afrikát érintő számos kihívásról. Kétséget kizáróan igaza van annak leírásában, hogy mind a nemzetközi erőfeszítések és a nemzetközi együttműködés milyen jelentőséggel bírhatnak a szegénység kezelésében, az egészségügyi ellátás hiányában és a globális gazdasági visszaesés következményeiben.

Mindazonáltal, az előadó kidolgozott propagandát hajt végre annak érdekében, hogy az Európai Parlamentnek nagyobb szerepe legyen az Afrika és az EU közötti kapcsolatokban. Mindenféle objektív érv nélkül a jelentés többek között azt javasolja, hogy az Európai Parlament elnöke vegyen részt az afrikai kormányok képviselői és az Európai Bizottság és/vagy Tanács közötti találkozókon. Az előadó azt is szeretné, ha az Európai Parlamentnek nagyobb felelőssége lenne az Európai Fejlesztési Alap szerkezetét és funkcióját illetően. Úgy gondoljuk, hogy egy ilyen irányú fejlődés rendkívüli módon sajnálatos lenne. Ezért a teljes jelentés ellen szavaztunk.

David Martin (PSE), írásban. – Én támogatom a jelentést, amely az EU–Afrika-partnerség hatékonyságát vizsgálja. A jelentés megállapítja, hogy nagyon kismértékű új finanszírozás áll rendelkezésre a közös stratégia végrehajtásához, valamint felhív egy külön finanszírozási eszköz létrehozására, amely átlátható, megjósolható és tervezhető módon összpontosítja az összes meglévő finanszírozási forrást.

Luca Romagnoli (NI), írásban. – (IT) Én a Martens asszony által készített, az Afrika–EU-partnerségről szóló jelentés ellen szavaztam.

Valójában nem értek egyet az elfogadott megközelítéssel, amely gyakran alkalmatlannak tűnik az afrikai oldalon, úgy az intézmények, mint a magánszektor részéről felmerülő igények kielégítésére. Erre vonatkozóan, továbbá, az afrikai felek részéről is nagyobb erőfeszítésekre van szükség annak biztosítása érdekében, hogy a civil társadalom egy széles rétege valóban részt vegyen a partnerségi megállapodások végrehajtásában.

Az ezidáig megvalósult partnerségi stratégia csak kevés eredménnyel járt, amely jóval elmaradt a kitűzött elvárásoktól és céloktól. Mivel az első cselekvési terv véget ér 2010-ben, nem hiszem, hogy lehetséges lesz ezen célok elérése. Megismétlem, hogy ezen érvek miatt ellenzem a jelentést.

Geoffrey Van Orden (PPE-DE), írásban. – A jó kormányzás központi fontosságú a gazdasági fejlődés és jólét szempontjából Afrikában, és elsődleges prioritásnak kell lennie. Kár, hogy ez a jelentés ilyen hiányos figyelmet fordít erre és olyan módon foglalkozik ezzel, amely az afrikai kormányok iránti túlzott érzékenységet sugall. Nem kerül említésre az a tény, hogy a legtöbb afrikai kormány hallgatólagosan vagy nyíltan támogatja a Mugabe-rendszert Zimbabweban, mindazzal a pusztítással együtt, amivel a rendszer Zimbabwe népét sújtotta. És nem próbálhatjuk meg az EU intézményi struktúráját rákényszeríteni egy másik kontinensre anélkül, hogy előbb megítélnénk ezen rendszer alkalmasságát Európa esetében, Afrikáról nem is beszélve.

Frank Vanhecke (NI), írásban. – (NL) Továbbra is figyelemre méltó tény, hogy mi ebben az intézményben ragaszkodunk Lisszabon illúziójához, bármi is történjék. Ahogy most belegondolok, valójában nem is olyan figyelemre méltó, hiszen ez tökéletesen illusztrálja, hogy az európai bürokrácia milyen módon kezeli a jogszerűséget, az ellenzék jogait és mennyire tiszteli a választók szabad döntéseit.

Végző soron Lisszabon az írországi szavazás óta jogilag halott. Miért nem tudjuk ezt egyszerűen tiszteletben tartani?

Alapjában véve, azon gondolkodom, hogy valójában szükséges-e most újabb 55 millió eurót befektetnünk az Afrikai Unió intézményeinek támogatása érdekében. Ezek az intézmények alig fogalmaznak meg kritikát a hozzájuk tartozó véreskezű diktátorokkal kapcsolatban. Azt a kérdést is felteszem magamnak, hogy az arra vonatkozó tökéletesen helytálló megjegyzés, hogy a kékkártya rettegett eszköze további agyelszívást eredményezne Európába, hogyan egyeztethető össze a máshol elfogadott álláspontokkal. Továbbá ez a jelentés sehol sem említi az illegális bevándorlás kérdését. Talán lehet, hogy ezen a területen eredményesebben tudnánk 55 millió eurót befektetni.

- Jelentés: Alain Hutchinson (A6-0085/2009)

Alessandro Battilocchio (PSE), írásban. – (IT) Én Hutchinson úr jelentése mellett szavaztam, és teljes mértékben támogatom a Bizottsághoz intézett azon kérést, hogy folytassa költségvetési támogatásának összekapcsolását az egészségügy és oktatás, különös tekintettel az alapvető egészségügyi ellátás és az általános iskolai területén elért eredményekkel, valamint az MFC-szerződések bevezetésével növelje a költségvetési támogatás megíjósolhatóságát.

Továbbá, egyetértek az ezen szerződéseket meghatározó elvek több országba való kiterjesztésének fontosságával, feltéve, hogy az MFC-szerződés fő célkitűzése a segélyhatékonyság növelése és az MFC-k elérési folyamatának felgyorsítása azon országok esetében, amelyeknek a legnagyobb szükségük van rá.

Úgy gondolom, hogy a Bizottság számára különösen fontos, hogy a költségvetési támogatást ne csak a jó kormányzás és az átláthatóság, hanem az emberi jogok védelme – különös tekintettel a legszegényebbekre és kirekesztettekre, beleértve a fogyatékkal élőket, kisebbségeket, nőket és gyerekeket – területén elért eredmények alapján határozza meg; valamint annak biztosítása, hogy a költségvetési támogatásban ne részesüljenek olyan ágazatok, amelyeket nem ír elő az MFC-szerződés.

David Martin (PSE), írásban. – Én ezen jelentés mellett szavaztam, amely az MFC-szerződések létrehozását tűzte ki célul az EU és bizonyos országok között. Támogatom a jelentésben javasolt pénzügyi átláthatóságot, valamint a stabilitást, amelyet a szerződéses segély nyújt majd a partnerországok számára, hogy jobban tudják előre tervezni költségvetésüket.

Luca Romagnoli (NI), írásban. – (IT) Tartózkodni szeretnék a Hutchinson úr által készített, MFC-szerződésekről szóló jelentéssel kapcsolatban. Valójában, csak néhány említett ponttal értek egyet, és emiatt nem tudom támogatni a tárgyaltszöveget.

Kathy Sinnott (IND/DEM), írásban. – Az EU-nak teljes mértékben az MFC mögé kell állnia, azonban én az MFC ellen szavaztam, mivel a kollégák a jelentésben ismételten védelmezik a „szexuális és reprodukciós jogokat”. A gyermekek életre való esélyének megadása fontos MFC.

- Jelentés: Maria Badia i Cutchet (A6-0093/2009)

Jan Andersson, Göran Färm, Anna Hedh, Inger Segelström és Åsa Westlund (PSE), írásban. – (SV) Mi, szociáldemokraták úgy gondoljuk, hogy fontos mind a művészet, mind a kultúra elősegítése az EU-n belül.

Éppen ezért ezen a területen szeretnénk egy jelentősebb tapasztalatcserét és együttműködést látni a tagállamok között. Ez különösképpen fontos annak érdekében, hogy a művészetet tanuló diákok számára könnyebbé tegyük az egy másik tagállamban való tanulást.

Ugyanakkor, nem gondoljuk, hogy a tagállamok művészeti kurzusainak tartalmát uniós szinten kellene meghatározni. Ilyen döntéseket a tagállamoknak saját maguknak kell meghozniuk. Ezért döntöttünk úgy, hogy a jelentés ellen szavazunk.

Alessandro Battilocchio (PSE), írásban. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, én a jelentés mellett szavaztam.

„Minden gyermek született művész. A kérdés csak az, hogyan maradjon művész felnőttkorában is.” Ezekkel a szavakkal írta le Pablo Picasso a művészeti képzéssel kapcsolatos problémákat. Habár a művészeti oktatás jelenleg számos oktatási rendszerben kötelező, a tanítási módszerek meglehetősen különbözőek a tagállamokban.

Az új információs és kommunikációs technológiák fejlesztése támogatta a tudásalapú gazdaság elősegítését, amelyben a szellemi képességek és a kreativitás kiemelkedő helyet foglalnak el. Ebben az összefüggésben, a művészeti oktatás fontos eleme lett az identitás megőrzésének és a kultúrák közötti, valamint a vallások közötti megértés elősegítésének.

A művészeti oktatás továbbá olyan eszközként szolgál a nemzetek számára, amelyek fejlesztik a kulturális örökségük gazdagságának hatékony felhasználására fordított szükséges emberi erőforrásokat. Ehhez hozzá kell adni az igazolható versenyképesség iránti, számos területen növekvő igényt, amely eredményeképp ma számos oktatási rendszer prioritásnak tekinti a kreativitás oktatási programok segítségével történő fejlesztésének elősegítését, amely programokat olyan megfelelő pedagógiai módszerekkel fejlesztettek ki, amelyek jelentősen befolyásolják a diákok későbbi, munkahelyekre történő integrálását.

Šarūnas Birutis (ALDE), írásban. – (LT) Fontos az európai szintű művészeti tanulmányok összehangolására irányuló közös állásfoglalás kialakítása.

A művészeti tevékenység átfogja a kompetencia, tudás és anyagok különböző területeinek ismeretét, amelyek régóta szorosan kötődnek az oktatás és technológiai előrehaladásához. A történelem során a művészetek az adott időszak legkorszerűbb technológiáit alkalmazták és a tudományos viták számos esztétikai elméletet befolyásoltak. Ebből következően, a gyakorlati tapasztalat és bizonyos művészeti tudományágak is befolyásolták a technikai fejlődést, ezáltal hozzájárulva az emberi tudáshoz és a globális változáshoz. Azon tény ellenére, hogy a művészeti alkotást nem lehet a tudományos és technológiai tudásra, technológiák alkalmazására korlátozni, bár annak ellenére, hogy nem ezen céllal hozták létre, hasznos lehet a művészet számára, mint ahogy a művészet is elősegítheti olyan technológiák kutatását és fejlesztését, amelyeket nem csak a művészeti tevékenységek során alkalmaznak. Más szóval, a művészeti oktatás hozzájárul az oktatás, a kultúra, az információs és kommunikációs technológiák közötti szorosabb és eredményesebb kapcsolatához a 21. században.

Nicodim Bulzesc (PPE-DE), írásban. – (RO) Én ezen jelentés mellett szavaztam, mert egyetérték azzal, hogy minden területen egyensúlyt kell kialakítani az elméleti tanulmányok és a gyakorlati bevezetés között, beleértve a művészeti tanulmányokat is.

Badia i Cutchet asszony jelentése ragaszkodik ahhoz, hogy a művészettörténet tanításának részét kell képezze a művészekkel való találkozás, valamint kulturális helyek látogatása, hogy ezáltal felkeltsük a diákok kíváncsiságát és észrevételeket váltsunk ki belőlük. Remélem, hogy az európai kormányok és az Európai Bizottság elfogja fogadni a jelentésben szereplő ajánlásokat és nagyon hamar fejlődést tapasztalhatunk.

Marie-Hélène Descamps (PPE-DE), írásban. – (FR) A mai napon bemutatott saját kezdeményezésű jelentés, amely teljeskörű támogatásomat élvez, leszögezi, hogy a művészeti és kulturális oktatás, beleértve a vizuális képek oktatását is, alapvető része az oktatási rendszernek. Ezek az órák valójában segítik az egyének emancipálását és demokratikusabbá teszik a kultúrához való hozzáférést. Következésképp, a szubszidiaritás elvével összhangban, az indítvány a tanárok és diákok mobilitásának elősegítésére hív fel, valamint a képesítések európai szintű elismerésére és a tagállamok együttműködésére a művészeti és kulturális oktatás területén.

Továbbá, hangsúlyozza, hogy szükség van a tanárok és egyéb szereplők (művészek és szakemberek) képzésének fejlesztésére annak érdekében, hogy mindenféle oktatásba bevezessük a művészeti és kulturális elemet, és biztosítsuk a tanítás magas színvonalát. Továbbá, a jelentés igen helyesen kiemeli annak szükségességét, hogy kihasználjuk az új információs és kommunikációs technológiákat egy modern és minőségi oktatás biztosítása érdekében, amely összhangban áll a fiatalok törekvéseivel. E tekintetben a

jelentés az Europeana-ra, az európai digitális könyvtára utal, amely valódi hozzáadott értéket képvisel ebben az összefüggésben.

Koenraad Dillen (NI), írásban. – (NL) Mibe avatkozik most bele a Parlament? A jelentés első bekezdésében például azt olvasom, hogy a művészeti oktatásnak minden iskolai szinten kötelezően szerepelnie kell a tantervben a kultúrához való hozzáférés demokratizálásának elősegítése érdekében. Micsoda képtelenség és micsoda kotnyeleskedés! Engedjük meg a tagállamoknak, hogy saját maguk határozhassák meg, hogy mit tartalmazzon a tantervük. Ezt az elmúlt pár száz évben is tökéletesen meg tudták csinálni és a következő évszázadban is így fogják tudni folytatni anélkül, hogy szükségük lenne az Európai Unió és az Európai Parlament patronálására.

Hélène Goudin és Nils Lundgren (IND/DEM), írásban. – (SV) A June List úgy véli, hogy a kulturális kérdések a tagállamok politikai hatásköre alá tartoznak. Ez a jelentés nem képezi a jogalkotási eljárás részét, és nem képvisel többet, mint az Európai Parlament föderalista többségének azon véleményét, hogy az EU-nak nagyobb mértékben kellene beavatkozni a kulturális szférába.

Ezért mi a teljes jelentés ellen szavaztunk.

Zdzisław Zbigniew Podkański (UEN), írásban. – (PL) Igaz, hogy egész Európában oktatnak művészeti tantárgyakat. Az is igaz, hogy Európa, és most a társadalomra gondolok, gyorsan változik, mint ahogy az információs és kommunikációs technológiák is. Európa egyre egységesebbé válik, és a kulturális oktatás is legalább olyan mértékben tudja ezt a folyamatot szolgálni, mint például az egységes piac.

Ez az oktatás bármelyik szintjén végzett művészeti képzéssel érhető el, az európai sokszínűséggel és Európa számos kultúrájával kapcsolatos elméleti és gyakorlati tudás elmélyítésével. Ez a tudásanyag nagyon nagy és folyamatosan bővül. Mindazonáltal, a tény, hogy a művészeti tantárgyakat különböző módon oktatják a különböző országokban, nem teszi lehetővé például egy olyan művész képzését, akinek tudását és tehetségét egy másik tagállam használja fel.

Felmerül a politikák összehangolásának kérdése, és Badia i Cutchet asszony jelentése egy érdekes megoldást javasol, a nyitott koordinációs módszert, vagy gyakorlatiasabban, az országok egymástól való közös tanulását olyanok példája alapján, akiknek a legjobb módon sikerült megoldaniuk egyes problémákat. Éppen ezért ez a módszer szinte teljes mértékben a tagállamok kezében van.

Ez a megközelítés rugalmas és lehetővé teszi összetett ügyek összehangolását és az aktuális kihívásokra való gyors válaszadást. A művészeti képzés kérdése bonyolult: a kreativitást egy különleges és egyénre szabott tanár-diák megközelítéssel kell ösztönözni, Európa folyamatosan fejlődő kultúrájának, valamint a kreatív eszközök ismeretét tovább kell adni, és egy korlátok nélküli karrierfejlődési utat kell lehetővé tenni. A művészeti oktatásra vonatkozó ésszerű és építő jellegű észrevétel az egységében sokféle Európa jövőjébe és identitásába való befektetés.

Luca Romagnoli (NI), írásban. – (IT) Üdvözlöm a Badia i Cutchet asszony által készített, az Európai Unión belüli művészeti tanulmányokról szóló jelentését.

Jelenleg, amikor társadalmaink egyre inkább heterogénné válnak, úgy vélem, a kultúra alapvető fontosságú eszköz az identitás megőrzésében és egyidejűleg a különböző emberek és kultúrák együttélésének fejlesztésében.

Egyetértek azzal, hogy a művészet a kultúra megjelenése és segíti az ország kulturális gazdagságának, valamint a társadalom általánosságban vett fejlődését. Továbbá a művészeti tevékenység hasznos lehet a technológiai kutatások és fejlődés szempontjából, és hasonlóképpen azokis hatást gyakorolnak a művészetre.

Éppen ezért, a művészeti tantárgyak fontosságára való tekintettel, támogatom azok tanításának egy európai szintű összehangolását az oktatási intézményekben.

Carl Schlyter (Verts/ALE), írásban. – (SV) Fontos – sok más dolog mellett – hogy a művészeknek lehetőségük legyen szabadon mozogni, ezáltal előidézve a lehetőségeket a nem kereskedelmi jellegű művészetek számára, valamint elősegítve a művészeti örökségek megőrzésére szolgáló európai digitális könyvtárak további fejlesztését. A művészeti tanulmányok természetéről és időtartamáról szóló 9. bekezdést arra irányuló igényként értelmezem, hogy a művészeti tanulmányokat építsük bele a bolognai folyamatba, és ezzel a feltétellel én hajlandó vagyok a jelentés mellett szavazni.

- Jelentés: Gyula Hegyi (A6-0107/2009)

Philip Claeys (NI), írásban. – (NL) Én a jelentés ellen szavaztam a szövegben található szörnyű képmutatás miatt. Az EU nem hajlandó figyelembe venni az Európai Alkotmányról tartott francia és holland népszavazást, valamint a Lisszaboni Szerződésről tartott írországi népszavazást, mégis, ez a jelentés nem nehezményezi ezt a tényt. Éppen ellenkezőleg, a jelentés 5. bekezdése kimondja, különösen leereszkedő és sértő hangnemben, hogy a nők által leadott „nem” szavazatok az Európában való érdekeltség hiányának köszönhetőek.

A Bizottság úgynevezett D tervére való hivatkozások sem helyénvalók, mivel a tagállamok túlnyomó többségében a B terv a hasonló gondolkodásúak párbeszédévé alakult át, akik egyértelműen nem kívánják figyelembe venni a kritikus hangokat. A jelentésnek kritizálnia kellett volna az ilyen jellegű gorombaságokat ahelyett, hogy nyíltan elfogadja azokat.

Koenraad Dillen (NI), írásban. – (NL) Én erőteljes meggyőződéssel a föderalista és arrogáns jelentés ellen szavaztam. Milyen arrogáns azt állítani – ahogy azt a B preambulumbekkezdésben teszik –, hogy a lakosságnak az Európai Alkotmány ellen szavazó része nem érti megfelelően Európát. Ez nyilvánvalóan nem igaz. Pontosan azok a polgárok, akik túl jól értik a tényt, hogy Európa a tagállamok szuverenitásának utolsó maradványait akarja aláásni, szavaztak az Európai Alkotmány ellen. Micsoda arrogancia azt állítani, hogy az integráció csak a társadalom magasán képzett rétegei számára érthető. Ugyanakkor meg lehet érteni az előadót. Azokat, akik „rosszul gondolkodnak” bűnözőként vagy idiótaként kell kezelni. Akkor beszélhetünk a polgárokkal folytatott aktív párbeszédéről.

Brigitte Douay (PSE), írásban. – (FR) Én támogattam a Hegyi úr által készített, a polgárokkal Európáról folytatott aktív párbeszédéről szóló jelentést. Az ilyen jellegű párbeszéd nélkülözhetetlen és ez a jelentés nagy hangsúlyt fektet a helyi intézkedések fontosságára. Valóban, a polgárokhoz közelebbi valódi cselekvések által, valamint azáltal, hogy egyszerűen beszélünk velük Európáról, kaphatnak tisztább képet arról, hogy mit tesz értük az Európai Unió a mindennapi életükben.

Ezen párbeszédre való biztatás lesz a kulcs a június választási kampányban, különösen a vidéki térségekben és az leginkább EU-szeptikus csoportok, a fiatalok és a nők körében. A legutóbbi intézményközi politikai nyilatkozat, a „Partnerség az Európáról szóló kommunikációról”, amelyet a Parlament, a Tanács és az Európai Bizottság aláírt, ugyanezen elveket képviseli. Megünnepelhetjük annak jelentőségét, hogy az intézmények ragaszkodnak ehhez a párbeszédhez és azokhoz az erőfeszítésekhez, amelyekkel azt kívánják elérni, hogy a polgárok érintettek legyenek az Európai Unióban.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), írásban. – (PT) Mi a jelentés ellen szavaztunk, mivel úgy érezzük, hogy az a nyomás, amit a Lisszaboni Szerződés ratifikációs eljárásának befejezése érdekében alkalmaznak, az ír népszavazás eredményének ellenére, elfogadhatatlan. Először is, ha a jelenlegi Szerződés szabályait nézzük és amennyiben az ír polgárok szuverén döntését tiszteletben tartanánk, felhagynánk a Lisszaboni Szerződés tervezetével. Ez a jelentés ismételtelen egy antidemokratikus álláspontot hirdet. Egyébiránt, elfogadhatatlan, hogy ez Európai Parlament továbbra is az „EU átláthatóságáról és a polgárok döntéshozatali folyamatokba való bevonásáról” beszél, amikor a többség visszautasította a Lisszaboni Szerződés tervezetéről szóló népszavazás megtartását saját országukban, pontosan azért, mert félték az emberek többségi véleményétől.

Az is sajnálatos, hogy figyelmen kívül hagyják mindazok ellentétes véleményét, akik becsapva érzik magukat egy kapitalista integrációs folyamat által, amely súlyosbítja az egyenlőtlenségeket, növeli a szegénységet és a munkanélküliséget, ellentétben azzal, amit ígértek.

Még a jelentés néhány pozitív eleme is olyan összefüggésben szerepel, amelynek célja a közvélemény és a polgárok propagandakampányokkal való megtévesztése; ahelyett, hogy hatékonyan biztosítanak a demokratikus részvételt, és olyan változást segítenének elő a politikában, amely megválaszolná az egyének és a munkások indokolt aspirációit.

Bruno Gollnisch (NI), írásban. – (FR) Ön valóban javíthatatlan. Úgy véli, hogy ha az európai polgárok egyre inkább szkeptikusak az Európai Unióval kapcsolatban, annak a képzettség hiánya, a tudatlanság vagy akár a butaság az oka.

Én ennek pontosan az ellenkezőjét gondolom. Vannak azok, akik profitálnak a határoknak a személyek, áruk és tőke stb. mozgása előtt való megnyitásából, és ott van a túlnyomó többség, akik elszenvedik a következményeket: a munkanélküliséget, a kevésbé védett munkahelyeket, a csökkent vásárlóerőt, a bizonytalanságot, az identitás elvesztését, és ki tudja, hogy ezért kit kell okolni.

Az ön Európája egy maroknyi ellenőrizetlen és ellenőrizhetetlen oligarchia – a 27 biztos és az Európai Központi Bank igazgatóságának néhány tagja – által irányított technokrácia. Technokrácia, amely figyelemmel van az őt befolyásoló több ezer érdekcsoportra, de teljes mértékben siket a polgárok által kifejezett elutasításra, amikor méltóztatunk kikérni a véleményüket a népszavazásokon. Olyan rendszer, amelynek politikái a jelenlegi pénzügyi, gazdasági és társadalmi válság útját egyengették, illetve elmélyítették e válságot, és amelynek politikái aláásták a nemzeti véd- és mentőintézkedéseket.

Tehát – önhez hasonlóan – remélem, hogy júniusban az európai polgárok tömegesen mennek el szavazni, és ezt a szavazatot népszavazásként fogják használni: hogy „nem”-et mondjanak önnek.

Hélène Goudin és Nils Lundgren (IND/DEM), írásban. – (SV) Ez a jelentés nem része a jogalkotási eljárásnak és semmi mást nem képvisel, mint az Európai Parlament föderalista többségének véleményét. A javaslat a Lisszaboni Szerződés ratifikációs eljárásának befejezése mellett érvel.

Úgy gondoljuk ugyanakkor, hogy a Lisszaboni Szerződés kétszer megbukott – legutóbb amikor az ír állampolgárok szavaztak ellene 2008-ban, de már korábban is, amikor a szavazók Franciaországban és Hollandiában gyakorlatilag ugyanezen javaslat ellen szavaztak 2005-ben. Mikor fogja a föderalista többség az Európai Parlamentben felismerni, hogy az Európai Egyesült Államok létrehozása iránti igényt nem támogatják a szavazók?

A jelentéstervezet B preambulumbekzdése azt is megállapítja: „az Európai Unió politikáit és a szerződéseket kevésbé értő emberek nagyobb valószínűséggel ellenzik azokat”. Ez bizonyítja a föderalisták nemtörődömségét, arroganciáját és tudatlanságát azon szavazókkal szemben, akiknek politikai értékei különböznek azoktól, akik túlsúlyban vannak az Európai Parlament központosítása mellett.

Ezért mi a jelentés ellen szavaztunk.

Adrian Manole (PPE-DE), írásban. – (RO) A polgárokkal való kommunikáció és tájékoztatásuk nem maradhat továbbra is csak egy előírt és hatástalan javaslat. A civil társadalomnak részt kell vennie a következő területeken: jó kormányzás és demokratizáció, emberi jogok, társadalmi kirekesztettség javítása és az az elleni harc, környezetvédelem és fenntartható fejlődés.

Tekintettel a globális pénzügyi válságra és a folyamatosan növekvő fogyasztói hitelekre, az európai polgárokkal folytatott aktív párbeszéd azt jelenti, hogy az európai intézményeknek és a civil társadalomnak erőfeszítéseket kell tenniük annak érdekében, hogy javítsák a vásárlók pénzügyi képzésének szintjét, különös tekintettel jogaikra és kötelezettségeikre, valamint a takarékok és hitelek területén lévő legjobb gyakorlatra.

Továbbá a tagállamoknak növelniük kell az Európai Fogyasztói Központok hálózata részére előírányzott emberi és pénzügyi forrásokat, annak érdekében, hogy felhívják a figyelmet, és biztosítsák az emberi jogok alkalmazását az Európai Unióban.

Andreas Mölzer (NI), írásban. – (DE) A legutóbbi kampány, amely az energiatakarékos égők használatát teszi kötelezővé, és amelyből a gyártók fognak profitálni, kiemeli az Európai Unió és a polgárok közötti szakadékot. Hogyan érezhetnének Európa polgárai vonzódást az Európai Unióhoz, ha az addig ismétli meg a népszavazásokat – amennyiben egyáltalán tartanak népszavazást –, amíg a megfelelő eredményt kapják? Hogyan azonosulhatnak például az osztrák polgárok egy olyan EU-val, amely eredményeképp tranzitforgalom lavínja árasztotta el őket, szankciókkal büntették őket demokratikus szavazások megtartásáért és semlegességük, valamint banktitkuk feladására kényszerítették őket?

Az EU-t gazdasági okok miatt hozták létre, ez továbbra is nyilvánvaló. Nem a polgárok hozták létre; a valóságtól teljesen elrugaszkodott, és a liberalizáció és a tőke szabad áramlásának mantrájához ragaszkodó európai uniós vezető réteg kreálmánya. Ha nem vizsgáljuk felül gondolkodásmódunkat, és amennyiben az átláthatóság és demokrácia hiánya tovább folytatódik, egymás után fogadhatunk el szándéknyilatkozatokat, a polgárok továbbra is elidegenültek lesznek az Európai Uniótól és az ezzel kapcsolatos frusztrációjuk csak növekedni fog. Ezen okból tartózkodtam a jelentéssel kapcsolatos szavazáson.

Zdzisław Zbigniew Podkański (UEN), írásban. – (PL) A polgárokkal folytatott párbeszéd fontos és összetett kérdés, de a hatalmon lévő kormányoknak élen kell járniuk benne. A munkájuk lényege a kompromisszumhoz vezető párbeszéd. Ebben az összefüggésben úgy tűnik, a jelentés háttere valamelyest ellentmondásos. Felhív bennünket a Lisszaboni Szerződés ratifikálási folyamatának mielőbbi befejezésére, mivel az az Európáról folytatott párbeszéd egyik fontos feltétele. A jelentés azt állítja, hogy a Szerződés növelni fogja az átláthatóságot, és a polgárokat jobban bevonja a döntéshozatalba. Azt a benyomást keltheti, hogy akik nem

kedvelik a Szerződést, azokat figyelmen kívül hagyják, és ezért az ő hangjuk nem fog hallatszani. Így tehát nehéz párbeszédre és kompromisszumról beszélni.

Az európai történelem és az európai integráció tanulmányozásán alapuló „közös európai tudás” fogalma szintén ellentmondásos. Ezt egy olyan program eredménye lenne, amelyről közösségi szinten állapodtak meg, a tagállamok önkéntes alapon vezetnék be, és a közösségi költségvetés finanszírozná. Röviden szólva történelmi jelentőségű kompromisszum, amely eszközül fog szolgálni a közös európai értékek építéséhez. Szerintem nem kell ilyen távlatokba tekintetünk – a történelmi jelentőségű kompromisszum olyan fogalom, amely enyhén szólva is homályos, ha egyáltalán szükség van ilyen kompromisszumra. Továbbá a történelmet hátsó szándékkal felhasználni – ellenállást szül, még akkor is, ha a szándék őszinte. A hatékony párbeszéd kulcsa a mai napban rejlik, amely amúgy is épp elég problémával jár. Beszelnünk kell egymással! Más szóval „igen” a párbeszédre, és „nem” a jelentésre.

Luca Romagnoli (NI), írásban. – (IT) Hegyi úrnak a polgárokkal Európáról folytatott aktív párbeszédre szóló jelentésével kapcsolatban tartózkodni kívánok.

Noha valójában részlegesen egyetértek a benyújtott szöveggel, számos általam fontosnak tartott ponton eltér tőle a véleményem. Ezért nem tudom teljes egészében támogatni a jelentést.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE), írásban. – (PL) Nagy szükség van az Európai Unió és a polgárai közötti párbeszéd kérdésének megvitatására. Kulcskérdés, hogy az európai polgárok hogyan látják Európát, mit tudnak a Közösség funkciójáról. Az emberek azt fogadják el, amit ismernek, ami azonban a látókörükön kívül esik, az aggodalmat kelt bennük. Az írországi népszavazás és az azt megelőző franciaországi és hollandiai népszavazás példája azt mutatja, hogy nem vehetjük félvállról a polgáraink véleményét. A döntéseket nem zárt ajtók mögött kellene meghozni, a társadalom véleményének figyelmen kívül hagyásával. Nihil novi: semmi új közmegegyezés nélkül.

Arra van szükségünk, hogy elérjük a szegényebb és kevésbé iskolázott polgárokat. Az kell, hogy a nyilvánosságnak világosan és tömören átadjuk, min alapulnak az általunk tett lépések, milyen célokat tűztünk ki magunk elé, és különösen is azt, hogy ez milyen haszonnal jár a polgárok számára. Nem lehetséges a valódi integráció, ha a szavazóink nem fogadják el teljes mértékben az Európai Unió cselekvéseit.

Különböző tanulmányokból az derül ki, hogy az uniós polgároknak alig több mint a fele elégedett azzal, hogy országa tagja a Közösségnek. Ez természetesen országonként eltér, de nagy siker lenne, ha ez az adat elérné a 80%-ot.

Az a kötelezettség, hogy az Európai Uniót közelebb kell hozni a polgárokhoz, véleményem szerint nem csak az uniós intézményeké, hanem a miénk, európai parlamenti képviselőké is. Csak én magam minden évben találkozók százait szervezem meg fiatalokkal, gazdákkal és üzletemberekkel. Tanítsuk meg polgárainkat az EU kínálta előnyök kihasználására. Eredményességünk első próbáját a júniusi választások jelentik majd.

Søren Bo Søndergaard (GUE/NGL), írásban. – Az uniós polgárokkal való párbeszéd előmozdításával kapcsolatos Hegyi-jelentés azon a feltevésen alapul, hogy az emberek EU iránti szkeptikus hozzáállása a megfelelő tudás hiányából ered. A jelentésben különböző intézkedésekre tesz javaslatot, például az oktatásra, az Euronewsra és az Unió történelmét bemutató múzeum létrehozására. Ellenzem a lépéseket, mivel sokkal inkább hasonlítanak propagandához, mint párbeszédhez. A valódi párbeszédben a polgárok véleményét értékesnek tekintik.

Eva-Britt Svensson (GUE/NGL), írásban. – Az uniós polgárokkal való párbeszéd előmozdításával kapcsolatos Hegyi-jelentés azon a feltevésen alapul, hogy az emberek EU iránti szkeptikus hozzáállása a megfelelő tudás hiányából ered. A jelentésben különböző intézkedésekre tesz javaslatot, például az oktatásra, az Euronewsra és az Unió történelmét bemutató múzeum létrehozására. Ellenzem a lépéseket, mivel sokkal inkább hasonlítanak propagandához, mint párbeszédhez. A valódi párbeszédben a polgárok véleményét értékesnek tekintik.

Andrzej Jan Szejna (PSE), írásban. – (PL) Az előadó azt állítja, hogy az Európáról folytatott aktív párbeszéd a polgárokkal nem bontakozott ki eléggé. Sajnálatos módon igaza van. Az Európai Unióról szóló információk gyakran csak a jól képzett és tehetős emberekhez jutnak el, amelynek nyomán Európa országainak többi polgárában szkepticizmus és ellenszenv ébred. Ebből az okból kifolyólag az Európáról való ismeretterjesztés a polgárok felé az Európai Közösség továbbfejlődésében létfontosságú alkotóelem.

Az előadó különböző lehetőségeket vázol fel a szélesebb közönség megszólításához, amelyek elősegítik a lakosok uniós ismereteinek bővülését. A megközelítést a lehető legszélesebb közönség megszólítása

érdekében a következő pragmatikus és nagyon közkeletű módszerekre alkalmazza: egyéves, az EU 1945 utáni történelmét feldolgozó iskolai tantárgy bevezetése, az amerikai CNN-hez hasonló televíziós információs csatorna elindítása, illetve a fiatalok számára is hozzáférhető internetes weboldalak kialakítása.

Helyeslem és támogatom az EU-ról szóló információs kampány fontosságát, ez is egy módja annak, hogy a társadalom ismeretei bővüljenek, és úgy is gondolom, hogy az előadónak a kampány végrehajtására vonatkozó elképzelései is nagyon jók.

- Jelentés: Thierry Cornillet (A6-0081/2009)

Marie-Arlette Carlotti (PSE), írásban. – (FR) A Közös Parlamenti Közgyűlés, a KPK kulcsfontosságú eszközzé vált a politikai párbeszédben éppúgy, mint a konfliktusok megelőzésében és kezelésében.

A kialakult politikai válságok idején „sürgős vitáink” a kenyai, zimbabwei és mauritániai helyzetről folytatott alapos, konstruktív és tabuktól mentes párbeszédet tettek lehetővé.

A nagy észak-déli „vízszintes” kihívásokkal kapcsolatban (élelmiszerbiztonság, az állami segélyek hatékonysága és gyermekmunka) 2008-ban a KPK konstruktív, gyakorta merész álláspontokat fogadott el.

Az Európai Fejlesztési Alap végrehajtására vonatkozóan a KPK szert tett stratégiai dokumentumokra, amelyeknek a vizsgálatát a gazdasági bizottsága már meg is kezdte.

A KPK napirendjét ugyanakkor mindenekfölött egyetlen politikai prioritás határozta meg, a gazdasági partnerségi megállapodásoké. A „regionális találkozók” jelentékenyen járulnak hozzá a megállapodások monitorozásához és tagadhatatlan hozzáadott-értéket képviselnek benne.

Ezt a hozzáadott értéket el kell ismerni és meg kell becsülni. A KPK-nak kell élen járnia a parlamentáris ellenőrzés biztosítása és a megállapodások végrehajtása tekintetében.

Végül szeretném kifejezni Glenys Kinnock társelnök munkája iránt érzett nagyrabecsülésemet. Sikerral alakította át a KPK-t az észak-déli párbeszéd egyedülálló eszközévé, illetve a tisztességes, fenntartható és kölcsönösen támogató fejlődés lehetőségévé.

Luca Romagnoli (NI), írásban. – (IT) Cornillet úrnak az AKCS–EU Közös Parlamenti Közgyűlés 2008-as munkájáról szóló jelentésével kapcsolatban kritikával élek.

Sőt, valójában úgy gondolom, hogy az idáig megtartott munkaértekezletek alatt végzett munka nem mindig volt kielégítő, olyannyira, hogy bizonyos fontos témákban nem is fogadtak el határozatot.

Továbbá a Közgyűlés által kezdeményezett tárgyalások során bizonyos esetekben olyan partnerségi megállapodások születtek, amelyek sem az Európai Unió, sem a másik fél számára nem hoztak jó eredményt. Ennélfogva ellenzem a benyújtott javaslatot.

Frank Vanhecke (NI), írásban. – (NL) Épp most tartózkodtam az AKCS–EU Közös Parlamenti Közgyűlés 2008-as munkájáról tartott szavazáson, de visszanezve bárcsak inkább nemmel szavaztam volna. Az évek hosszú sora alatt, amióta képviselő vagyok, és itt dolgozom, az az egyre erőteljesebb benyomásom támadt, hogy az AKCS-állásfoglalások elsődlegesen kibúvóul szolgálnak a világ körüli és mindenféle irányban tett jó kis utazásokért. Tegyük a szívünkre a kezünket: elértek valamit is az állásfoglalások?

Talán mindössze arra van szükségünk, hogy kiértékeljük az összes eddig született parlamenti állásfoglalást. Tényleg egész csinosan néznek ki. Bizonyos vagyok benne, hogy Kovács Józsi költségén is nagyon kellemes valamit megnézni a világból, de igencsak kétkélok, hogy az adófizetőknek mindaz a pénze a szálloda-, illetve a légi közlekedési ágazaton kívül valójában másnak is hasznát hajtott volna.

- Jelentés: Constanze Angela Krehl (A6-0095/2009)

John Attard-Montalto (PSE), írásban. – A strukturális alapok az Európai Unió legfontosabb eszközei közé tartoznak. Az egyik legnehezebben érthető terület az, hogy a regionális politika terén hogyan lehet hozzáférni az alapokhoz. A címben is szerepel az „akadályok” szó, amely hét tételbe sűrítendő:

- túlzott bürokrácia;
- túlságosan kiterjedt és nehezen érthető szabályozási keret;
- egyes tagállamok gyakran változtatják a jogosultsági feltételeket és az előírt dokumentációt;

- az átláthatatlan döntéshozatali folyamatok és a társfinanszírozási rendszerek;
- késedelmes fizetések, a tagállamok nehézkes központosított irányított igazgatása;
- nem megfelelő decentralizált igazgatási kapacitás;
- a tagállamokban a regionális igazgatás egymástól eltérő modelljei, amelyek megakadályozzák az összehasonlítható adatok előállítását és a bevált gyakorlatok cseréjét.

Brigitte Douay (PSE), írásban. – (FR) Krehl asszony jelentése mellett szavaztam a regionális politika terén alkalmazott bevált gyakorlatokról, mivel újszerűen határozza meg ezeket a bevált gyakorlatokat, sikertörténetekre hoz példákat, és a témában igen részletes ajánlásokat sorol fel az összes uniós beavatkozási területre vonatkozóan.

Az előadó figyelmét különösen is felhívtam a csökkent mobilitású személyek számára a városi lét és közlekedés kényelmének jobb hozzáférhetőségére, illetve a magán-, a családi és a szakmai élet jobb, különösen a nők esetében való összehangolásának lehetőségére.

Reméljük, hogy ezek az átfogó ajánlások segítik és inspirálják majd azokat, akiknek érdekük fűződik a regionális politikához.

Emanuel Jardim Fernandes (PSE), írásban. – (PT) Krehl asszony jelentése mellett szavaztam, mivel jó néhány területen kiemeli a bevált gyakorlatokat, ideértve a környezetvédelem és a fenntartható energiapolitika területét is. Ide tartozik a madeirai autonóm régióban található Socorridos vízerőmű, amelyet a RegioStars kezdeményezés is elismer.

Krehl asszony jelentése felsorolja az ilyen projektek előtt álló legfőbb akadályokat, például:

- nehezen érthető szabályozási keret;
- átláthatatlan társfinanszírozási rendszerek;
- kevés lehetőség a tapasztalatcserére; és
- kevés lehetőség a régió belüli együttműködésre, valamint az ilyen jellegű együttműködésre alkalmas regionális struktúrák.

Ennek eredményeképpen létfontosságú a mutatók megszilárdítása és javítása, ezáltal a Közösség szaktudásának növelése ezen a területen, főként a következőkön:

- az egyenlő jogok elve iránti tisztelet és az együttműködés, valamint az innovatív cselekvés elveinek biztosítása;
- a projektek kötött szervezése, a források hatékony felhasználása és a tartamukkal kapcsolatos egyértelműség;
- a tudás átvitelének növelése, hogy az Európai Unió más régióiban is használható legyen a máshol megszerzett tudás.

Krehl asszony jelentése az összes fenti szempontra kitér.

Iosif Matula (PPE-DE), írásban. – (RO) A regionális politika bevált gyakorlatairól szóló jelentés mellett szavaztam, mivel úgy hiszem, hogy az elégséges, átlátható, időben érkező információ nyújtása mozdíthatja csak elő a strukturális és kohéziós alapokra vonatkozó fontos információk terjesztését.

A kohéziós politika célját addig nem lehet teljesen elérni, amíg olyan akadályok állnak fenn, mint a potenciális haszonélvezőket az Európai Unió strukturális forrásainak felhasználásban akadályozó bürokrácia és az adminisztráció. Az eddig problémákat jelentő akadályok közé tartozik az áthatolhatatlan dokumentáció, a folyton változó alkalmassági kritériumok vagy a pályázatok beadási határidejének rövidege.

A legjobb eredmények aktív információcserével, valamint a projektek végrehajtását bemutató sikertörténeteket tartalmazó, közösségi szintű adatbázis létrehozásával érhetők el. A régiókon belüli és a régiók közötti együttműködés, illetve a regionális politika terén bevált gyakorlatok összegyűjtése és cseréje javítani fogja az európai alapok befogadásának képességét.

Egy, az Európai Unió valamennyi hivatalos nyelvére lefordított európai portál jelentősen hozzájárulhat az európai alapokról szóló információ megfelelő, átlátható módon történő terjesztéséhez és a kohéziós politikán belül a bevált gyakorlatok cseréjéhez a nemrég csatlakozott tagállamok régióiban.

Luca Romagnoli (NI), *írásban*. – (IT) Krehl asszonynak a regionális politika bevált gyakorlatairól és a strukturális alapok felhasználásával szembeni akadályokról szóló jelentése ellen szavaztam.

Valójában meg vagyok győződve arról, hogy a jelentésben foglalt javaslatok nem jelentenek esélyt a regionális politika működésének javítására, amely rendkívül fontos szakpolitika az Európai Unión belüli fejlődési egyenlőtlenségek elleni fellépésben, és amely ugyancsak jelentékeny anyagi támogatást is élvez.

Leginkább pedig úgy vélem, hogy a bevált gyakorlatok cseréje nem tudja megoldani azt a problémát, hogy a strukturális alapokat hogyan használjuk fel még hatékonyabban, vagy hogy igazán képes lenne hozzájárulni az innovációs projektek fejlesztéséhez.

- Jelentés: Wojciech Roszkowski (A6-0042/2009)

Jan Andersson, Göran Färm, Anna Hedh, Inger Segelström és Åsa Westlund (PSE), *írásban*. – (SV) Roszkowski úr jelentése mellett szavaztunk, mivel egyetértünk a vidékfejlesztésre és a helyi fejlődési potenciál lehető legteljesebb kiaknázása érdekében folytatott tevékenységek diverzifikációjára vonatkozó átfogó célokkal. Ugyanakkor a jelentésben igenis szerepel néhány pont, amellyel nem értünk egyet, sem a tények, sem a megfogalmazás szempontjából. Például nem értünk egyet azzal, hogy a KAP második pillérén belüli támogatás jelentősen csökkent. Még ha vannak is a környezetvédelmi és regionális politikához kötődő fontos okok, nem gondoljuk úgy, hogy bizonyos típusú mezőgazdasági termelést támogatásokkal „mindenáron” fenn kellene tartani. Úgy is látjuk, hogy egyes megfogalmazások elővételezik a vidéki lakosság választásait. Ugyanakkor úgy döntöttünk, hogy ezeket a részeket – például az elsivatagosodás megakadályozását – jó szándékú, de kevésbé szerencsés megfogalmazásokként értelmezzük.

Iosif Matula (PPE-DE), *írásban*. – (RO) A kohéziós politika és a vidékfejlesztési politika egymást kiegészítő jellegéről és koordinálásáról szóló jelentés mellett szavaztam, mivel – ismerve Románia különleges mezőgazdasági adottságait – úgy gondolom, hogy ezek a politikák a nemzeti fejlesztés fontos pilléréül szolgálnak.

Úgy érzem, fontos, hogy a vidékfejlesztési politika célul tűzze ki a városi és a vidéki területek közötti gazdasági különbségek csökkentését azáltal, hogy meghatározza az egyes területekben tipikusan rejlő lehetőségeket, és támogassa a jellegzetesen azokra vonatkozó tevékenységek fejlesztését.

A vidékfejlesztési politikáknak olyan stratégiákra kell irányulniuk, amelyeknek nem kellene a vidéki lakosság által végzett gazdálkodási tevékenység lelassulását vagy abbamaradását eredményezniük. Sőt, helyben előállított biotermékekkel vagy hagyományos ételek-italok készítésével pont segíteniük kellene ezeknek a tevékenységeknek a diverzifikálását.

Az Európai Mezőgazdasági Vidékfejlesztési Alap azzal a szándékkal jött létre a strukturális alapok mellett külön alapként, hogy az európai támogatást vidéken hatékonyabban használják fel. Haszonélvező országgént azt az előnyt látjuk, hogy a vidékfejlesztési támogatások sokkal szélesebb skálájában osztozunk. Ebből következően képesek leszünk azt a célunkat elérni, hogy modernizáljuk a társadalmi struktúrákat, míg ezzel egyidőben növeljük a területi kohéziót a vidéki és a városi területek között.

Andreas Mölzer (NI), *írásban*. – (DE) Az elmúlt években a vidéki területeket nem csak a városokba való folyamatos elvándorlás sújtotta, hanem az infrastruktúra – a rendőrkapitányságok, élelmiszerüzletek, a tömegközlekedés és a többi – leépítése is. Ennek eredményeképpen ezek a területek egyre kevésbé jelentenek vonzerőt, hanyatlásuk pedig felgyorsult. Amennyiben a nemzeti postai szolgáltatások deregulációja a postahivatalok tömeges bezárásához vezet, a régióknak már semmilyen eszközük nem marad.

Nem kell csodálkoznunk azon, hogy a földek eladására és a mezőgazdasági termelők magas halálózási arányára vonatkozó tendencia az elkövetkezendő néhány évben valószínűleg tovább fog növekedni. Az elhibázott, általában csak a nagyobb szereplők számára előnyös európai uniós támogatási politika következményei, valamint a vidéki területek éveken át történő elhanyagolásának jelei fokozatosan láthatóvá válnak. Még mindig nincsen átfogó koncepciónk. E nélkül azonban az egyedi intézkedések eleve kudarcra vannak ítélve. Ezért szavaztam a Roszkowski-jelentés ellen.

Luca Romagnoli (NI), *írásban*. – (IT) Roszkowski úrnak a kohéziós politika és a vidékfejlesztési politika egymást kiegészítő jellegéről és koordinálásáról szóló jelentése ellen szavaztam.

Különösen is abban kételkedem, vajon a területi kohézió erősítésére a vidéki területeken a nem mezőgazdasági jellegű tevékenységek támogatása-e a leghatékonyabb módszer. Azt hiszem inkább, hogy ez a lépés a mezőgazdaság számára juttatott közvetlen segélyeket fenyegeti, és a vidéki területeken komoly szociális-gazdasági egyenlőtlenségekhez fog vezetni.

- Jelentés: Dagmar Roth-Behrendt (A6-0484/2008)

Adam Bielan (UEN), írásban. – (PL) A kozmetikai iparban használt egyes anyagokra vonatkozó ilyen szigorú rendelkezések sok lengyel vállalkozás érdekeivel szemben hatnak. A lengyel kozmetikai ipar főként kis- és középvállalkozásokból áll, amelyek nem engedhetik meg maguknak a helyettesítő anyagok sok kozmetikai termékben való bevezetéséhez szükséges összetett vizsgálatok elvégzését. Azok az összetevők, amelyeknek a használatát ez a rendelet betiltja, először is a kozmetikai termékek mindössze 5%-át érintik, másodszor pedig csak biztonságos koncentrációban használhatná az ágazat. Sajnos a lengyel oldalon benyújtott módosításokat nem fogadták el, ezért nem támogattam Roth-Behrendt asszony jelentését.

Šarūnas Birutis (ALDE), írásban. – (LT) Nagyon helyeslem, hogy a jelenleg hatályos irányelv helyett új jogi formára, a rendeletre esett a választás. Ez kiküszöböli majd a jogi bizonytalanságokat és ellentmondásokat, megadja a definíciót, valamint meghatározza a végrehajtás módját. A másik fontos cél a kozmetikai termékek biztonságának növelése. Mivel a hatályos kozmetikai termékekről szóló irányelvben nincsenek egyértelmű értékelési követelmények, a rendelet az ehhez kapcsolódó legalapvetőbb követelményeket is rögzíti.

Hanne Dahl (IND/DEM), írásban. – (DA) Vonakodva ugyan, de a kozmetikai termékekről szóló új rendelet mellett szavazunk, annak ellenére, hogy utat nyit a rákkeltő CMR-anyagok használatának tilalmától való eltérések felé. Szerencsére a Parlament korlátozta ennek lehetőségét azzal a követelménnyel, hogy az engedélyezési eljárás során számításba kell venni az összes lehetséges forrásból származó CMR-anyagnak való globális kitétséget. A rendelet elfogadása azt jelenti, hogy mi, Dániában, nem tilthatjuk be azokat az anyagokat, amelyekről pedig tudjuk, hogy rákkeltőek, allergének, vagy megzavarják a hormonháztartást, mivel a betiltás az áruk szabad mozgása elleni akadályként értelmeződne, noha a jogszabály pontosan az áruk szabad mozgását szeretné biztosítani.

Ezt ugyanakkor kiegyensúlyozza, hogy a Parlament bevezette a nanorészecskékről szóló rendeletet, és így az elővigyázatosság elvének alkalmazását. Mostantól arról kell számot adni a használat engedélyezése előtt, hogy a nanorészecskék nem károsak, nem pedig azt kell bebizonyítani, hogy károsak, mielőtt a használatuk megakadályozható lenne, ami gyakorlatilag az uniós jogszabályozásban a jelenleg érvényesülő elv.

A rendelet a részletes termékleírásra vonatkozóan is szigorúbb követelményeket vezet be.

Edite Estrela (PSE), írásban. – (PT) Roth-Behrendt asszony jelentése mellett szavaztam, amelyet a kozmetikai termékekről szóló rendeletről (átdolgozás) írt, mivel úgy érzem, elengedhetetlen, hogy a fogyasztók egészségének védelme érdekében olyan minimumelőírások révén növeljük a kozmetikai termékek biztonságát, amelyeknek a termékeknek a forgalomba hozatal előtt meg kell felelniük.

Sajnálom ugyanakkor, hogy nem fogadták el a minőségmegőrzés legrövidebb idejének a valamennyi – így a minőségét több mint 30 hónapig megőrző – termék esetében kötelező feltüntetését (15. cikk). Meg kell jegyezni, hogy bár a lejárt szavatosságú kozmetikai termék használata nem jelent kockázatot a fogyasztó egészségére nézve, ugyanakkor a feltüntetett jótékony hatást sem éri el.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), írásban. – (PT) Ebben a jelentésben az Európai Parlament általában véve egyetért az Európai Bizottság álláspontjával, amely a kozmetikai termékekre vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló, 1976. július 27-i 76/768/EGK tanácsi irányelv átdolgozása mellett döntött. Az 1976-os elfogadása óta 55-ször módosított, a kozmetikai termékekről szóló irányelv ormótlanná és túlhaladottá vált, és továbbá már nem nyújtja a szükséges jogbiztonságot ezen a gyorsan fejlődő területen. Az átdolgozással a Bizottság a jogbizonytalanságok és következetlenségek megszüntetését tűzte ki célul azáltal, hogy egy sor fogalommeghatározást és végrehajtási intézkedést vezet be. A nemzeti átültetésben fellépő különbségek elkerülése érdekében a Bizottság a szabály jogi formáját irányelvből rendeletté változtatta.

Egy másik célkitűzés a kozmetikai termékek biztonságának növelése. Mivel a jelenlegi kozmetikai termékekről szóló irányelv nem tartalmaz egyértelmű követelményeket a biztonsági értékelésre, a Bizottság most „minimumszabványokat” vezet be erre. Az előadó a fogyasztók védelme és egészsége érdekében megerősítette a biztonsági szempontot, amelyet a megfelelő hozzáállásnak vélünk.

Duarte Freitas (PPE-DE), írásban. – (PT) Általában véve támogatom Roth-Behrendt-jelentést és a Tanáccsal kötött kompromisszumot. Ugyanakkor sajnálom, hogy egy szempont kimaradt belőle, ami érzésem szerint hátrányosan érinthetné a fogyasztóvédelmet.

A jelenlegi kozmetikai termékekről szóló irányelv és a rendeletre irányuló javaslat leszögezi, hogy csak a minőségüket 30 hónapnál kevesebb ideig megőrző kozmetikai termékek esetében kellene feltüntetni a minőségmegőrzés időtartamát. Anyagi okokból az időtartamot gyakran 30 hónapnál hosszabbként adják meg. Így az előállítók bebiztosíthatják maguknak, hogy minden termékük mentesüljön a minőségmegőrzési időtartam feltüntetése alól. Bár a lejárt kozmetikai termék használata rendszerint nem jelent kockázatot a fogyasztó egészségére nézve, ugyanakkor a várt jótékony hatást sem éri el.

Sajnálatos módon a Parlament és a Bizottság jogi szolgálatai úgy döntöttek – véleményem szerint helytelenül –, hogy a szabályt az átdolgozási folyamatban nem lehetséges módosítani.

Eija-Riitta Korhola (PPE-DE), írásban. – (FI) Szeretném elmondani, mennyire elégedett vagyok azzal, amit ma a kozmetikai termékekről szóló rendelettel kapcsolatban elértünk. A kozmetikai piac tele van irreális ígéretekkel és áltudományos maszlaggal, ahol a termék hatékonyságának egyetlen fokmérője a termékleírás készítő személy választékos verbális meggyőzői képessége. Most szigorítják a szabályokat, és ez nagyon helyes. Az új rendelet értelmében a reklámok csak olyat állíthatnak, ami olyan jellemzőkön alapul, amellyel a termék ténylegesen bír. A hatásosságot tehát bizonyítani kell. Az előadó az állításokra vonatkozó akcióterv elkészítésére és az állítások kiértékeléséhez használt kritériumlista elfogadására kérte a Bizottságot.

A javaslat a meglévő jogszabályozást szándékozta egyszerűsíteni. Jelenleg a témában legalább 3 500 oldalnyi nemzeti jogszabályszöveg van, ezt kellene egy szövegbe sűríteni. Ilyen módon lehetségessé válik, hogy az emberek számára az EU-ban mindenhol nagyon megbízható védelemről gondoskodjunk, illetve garantáljuk a belső piac működését. Az elavult jogszabályok, különösen a kozmetikai iparban, egyrészt veszélyt jelentenek az egészségre nézve, másrészt megsabják, hogy milyen mértékig támaszkodhatunk a jogra. Ezek az elvek logikusan következnek abból a munkából, amely a REACH-rendelet megvitatáskor indult el.

Zita Pleštinšká (PPE-DE), írásban. – (SK) Az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) és az Európai Demokraták képviselőcsoportja előadójaként részt vettem az áruk forgalomba hozatalával kapcsolatos jogszabálycsomag-tervezet elkészítésében, amelyet 2008 februárjában a Parlament jóváhagyott. Az áruk forgalomba hozatalára vonatkozó közös keretről szóló határozattervezettel kapcsolatos jelentésen dolgoztam, és a módosítási javaslataim középpontjába a következőket helyeztem: az importőrök felelősségének növelése, a kkv-k adminisztrációs terhének csökkentése, az új megközelítés megtartása az áruk forgalomba hozatalának alapvető kereteként, illetve az európai szabványok rugalmasabb kialakítása és használata.

Ez az értékes csomag alapfeltétellé vált más szektorbeli irányelvek, különösen a mostanára jóváhagyott játékokról szóló irányelv, a kozmetikai termékekről, illetve az építőipari termékekről szóló irányelv felülvizsgálatához.

A kozmetikai termékekről szóló rendelet az áruk forgalomba hozatalára vonatkozó jogszabálycsomag alapelvein nyugszik. Egyrészt az előállító felelőssége biztosítani azt, hogy a termék megfeleljen az európai jogszabályoknak, másrészt a tagállamok felelőssége azt biztosítani, hogy az Unió piaca megfelelő felügyelet alatt álljon.

A kozmetikai termékekről szóló javasolt Roth-Behrendt-rendelet mellett szavaztam, amely a jelenlegi, ormótlanná és elavulttá vált irányelv helyébe lép. A kozmetikai ipar az elmúlt években eddig nem tapasztalt módon terjeszkedett, és a jelenlegi jogszabályok már nem nyújtják a szükséges jogbiztonságot.

Üdvözlöm az új jogszabályt, amely hozzá fog járulni a fokozottabb fogyasztóvédelemhez, és védelmet nyújt az egészségre káros kozmetikai termékekkel szemben.

Luca Romagnoli (NI), írásban. – (IT) Roth-Behrendt asszonynak a kozmetikai termékekről szóló, európai parlamenti és tanácsi rendeletre irányuló javaslatról készített jelentése mellett szavaztam.

Teljes mértékben egyetértek azzal, hogy a kozmetikai termékek biztonságának növeléséhez az összes fogyasztó védelmének és egészségének érdekében specifikus ellenőrzési eszközöket kell egyértelműen meghatározni. Abban is egyetértek az előadóval, hogy az ellenőrzési mechanizmus megerősítése végett a kozmetikai termékek állításaival kapcsolatos felelősséget egy független szervezetnek kellene viselnie, hogy a független kiértékelést biztosítani lehessen.

Flaviu Călin Rus (PPE-DE), írásban. – (RO) A kozmetikai termékekről szóló európai parlamenti és tanácsi (átdolgozott) rendeletjavaslatra vonatkozó európai parlamenti jogalkotási állásfoglalástervezet mellett szavaztam, mivel úgy gondolom, hogy minden forgalomba hozott terméknek meg kell felelnie minőségi követelményeknek és a biztonsági minimumszabványoknak egyaránt. Egy ilyen rendelet, amely a kozmetikai termékek biztonságának növelésére irányul, jótáll majd a fogyasztók védelméért és egészségéért.

Lydia Schenardi (NI), írásban. – (FR) Amióta a nanorészecskék a kozmetikai termékek összetevőjévé váltak, illetve azt figyelembe véve, hogy az ipari hamisítás többek között leginkább a kozmetikai ágazatot sújtja, fontos, hogy egyértelmű ellenőrzési eszközök legyenek a kezünkben, főleg a hamisított, tehát a jogi követelményeknek nem megfelelő kozmetikai termékek felismerésére.

Egyes termékeknek, főleg a szem körül, a nyálkahártyára, a sérült bőrfelületre használt, illetve a gyermekeknek és a legyengült immunrendszerű személyeknek alkalmazott kozmetikai termékeknek különös figyelmet kell szentelni. Egyértelműen kiemelt fontossággal kell kezelni a helyi toxicitás felmérését, a bőr- és szemirritációt, a bőrszenzitizációt, illetve az UV-elnyelés esetében a fény által indukált toxicitást. Az ellenőrzési eszközökkel folytatott hamisítás elleni küzdelem létfontosságú a közegészségügy és a környezetre tett hatás szempontjából, de a versenyképesség miatt is. Ezért támogatjuk a jelentést, de nem kellene új tesztek elvégzési a befejezett termékeken, ha az összetevők a rájuk vonatkozó ismert információ szerint a jogszabálynak megfelelőnek bizonyulnak.

- Jelentés: Daciana Octavia Sârbu (A6-0076/2009)

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), írásban. – (PT) Ebben a jelentésben az Európai Parlament néhány módosítással jóváhagyja a Bizottságnak a biocid termékek forgalomba hozataláról szóló 98/8/EK irányelv módosítására vonatkozó kérését. A Bizottság szerint szükségessé vált ez a módosítás, miután az irányelv végrehajtásának kiértékelése azt mutatta, hogy a 2010. május 14-én lezáruló tízéves időszak, amelyet a biocid termékekben található hatóanyagok értékelésére biztosítottunk azzal a céllal, hogy a közösségi pozitív listára helyezzük őket, nem lesz elegendő. Következésképpen az átmeneti időszak, amely alatt a biocid termékek piacát továbbra is a nemzeti jog szabályozza, anélkül járna le, hogy a közösségi pozitív lista elkészült volna. A gyakorlatban ez azt jelentené, 2010. május 15-től fontos termékeket, például kórházi fertőtlenítőket kellene kivonni a forgalomból.

Ennek a nem kívánt hatásnak elkerülése érdekében a Bizottság azt javasolja, hogy három évvel, 2013. május 14-ig hosszabbítsuk meg az átmeneti időszakot. Abban az esetben, ha még ez a három év sem bizonyul elegendőnek, a Bizottság elképzelhetőnek tartja, hogy komitológiai határozattal még tovább meghosszabbítsa az időszakot. Az előadó ugyanakkor nem szeretné, ha arra használnák ezt a lehetőséget, hogy a végtelenségig elnyújtsák az egész folyamatot, és ezért korlátokat is javasol.

Duarte Freitas (PPE-DE), írásban. – (PT) Támogatom a Sârbu-jelentést és a Bizottság javaslatát, amelyek formai módosítást tesznek hozzá a meglévő jogszabályhoz.

A jelenlegi irányelv átmeneti időszakot (2000-2010) jelöl ki, amelynek során a biocid termékek piacát továbbra is a nemzeti jog fogja szabályozni. Ugyanakkor a biocid termékekben használt hatóanyagok értékelésére tízéves programot szab meg, amelynek célja, hogy felvegyék a hatóanyagokat a Bizottság által létrehozandó pozitív listára.

Mivel az irányelv felülvizsgálati programja még nem áll azon a szinten, hogy lehetővé tenné a tervek szerinti befejezést 2010-ben, szükségessé vált megfelelő módosítások bevezetése, hogy az átmeneti időszak kiterjeszthető legyen a leghaladósabb esetekre. Ezért megfelelő ez a módosítási javaslat.

Rovana Plumb (PSE), írásban. – (RO) Ez a bizottsági javaslat, amely a biocid termékek forgalomba hozataláról szóló, 98/8/EK irányelvet módosítja, az után vált szükségessé, hogy a végrehajtás értékelése bebizonyította, a 2010. május 14-ig tartó tízéves időszak, amit a biocid termékekben található hatóanyagok kiértékelésére meghatároztak, azzal a céllal, hogy a hatóanyagok a közösségi pozitív listára kerüljenek, nem lesz elegendő. Következésképpen az átmeneti időszak, amely alatt a biocid termékek piacát továbbra is a nemzeti jog fogja szabályozni, anélkül járna le, hogy a közösségi pozitív lista elkészült volna. Ez gyakorlatilag azt jelentené, hogy az olyan fontos termékeket, mint például a kórházi fertőtlenítőket 2010. május 15-től ki kellene vonni a piacról.

A jelentés mellett szavaztam, mivel a jelenlegi átmeneti időszak meghosszabbítása lehetővé teszi a biocid termékekben használt hatóanyagok értékelésének befejezését, és megfelelő időt ad a tagállamoknak, hogy a rendelkezéseket átültessék, és az ezekre a termékekre vonatkozó engedélyeket kiállítsák és a bejegyzést

elvégezzék, illetve hogy az ipar is felkészüljön a teljes iratanyagok elkészítésére és benyújtására. A meghosszabbítás továbbá lehetővé fogja tenni, hogy alkalmazzuk a hulladékkeletkezés megakadályozásának elvét (a nem hulladéktermékként értékelt anyagok esetében), és segítsünk elkerülni a biocid termékek illegális forgalomba hozatalát.

Luca Romagnoli (NI), írásban. – (IT) A Sárbu asszony által benyújtott, a biocid termékek forgalomba hozataláról szóló 98/8/EK irányelvnek egyes határidők meghosszabbítása tekintetében történő módosításáról szóló európai parlamenti és tanácsi irányelvre adott javaslatról készített jelentése mellett szavaztam.

Tekintettel a biocid termékekben használt hatóanyagok értékelésének kényes és sok munkával járó folyamatára, egyetértek az előadóval az átmeneti időszaknak háromról négy évre való meghosszabbításával kapcsolatban azért, hogy elegendő időt adjunk az iparnak a kötelezettségei teljesítésére.

- Jelentés: Zsolt László Becsey (A6-0121/2009)

Koenraad Dillen (NI), írásban. – (NL) Noha tudatában vagyok, mennyire nagy szükség van társadalmunkban arra, hogy az embereket, főként a fiatalokat lebeszéljük a dohányzásról, tartózkodtam a jelentésről való szavazásnál. Az EU meg akarja emelni a cigaretta és a cigareta, illetve szivarka sodrására használt finomra vágott dohány árát, de a kérdés az, vajon az áremelésnek az adóemelés képmutató megközelítése-e a megfelelő módja. A dohányipar végeredményben rengeteg embert foglalkoztat a tagállamokban, és a válság idején bármilyen ilyen jellegű intézkedés hatását alaposan fel kellene mérni, mielőtt végrehajtják.

Nem lenne jobb, ha a dohányzás visszaszorulását az emberek felvilágosításával, nem pedig a megadóztatásukkal érnénk el?

Bruno Gollnisch (NI), írásban. – (FR) Becsey úr jelentése a dohánygyártmányok adóinak határozottabb, magasabb szinten való harmonizációját javasolja, és erőltetnül a közegészségügy célkitűzései mögé bújik, hogy igazolja a felvetést. Valójában az igazi cél az európai léptékű, tiszta és tökéletes cigarettapiac, az egyetlen adóval rendelkező egységesített piac, ahol a verseny elszabadulhat.

Egy kis koherenciát kérnék. Vagy az egészség az elsődleges vagy a piac. Bizonyos termékek esetében nem lehet a piac. A Bizottság egyes államokat, például Franciaországot és Belgiumot beperelte, amiért alsó árhatárt vagyis minimum eladási árat vezetett be. Nem ok nélkül való a dohánykereskedelem ilyen mértékű szabályozása nemzeti szinten (a terjesztés engedélyhez kötött), illetve nemzetközi szinten (korlátozott számú határokon átnyúló vásárlás), és hogy valójában igenis létezik határellenőrzés, még akkor is, ha az európai szabályozás akadályozza.

A jelentés végül aggasztó a francia dohányárusok jövője szempontjából, akik vidéken a helyi boltok fenntartásában és bizonyos közszolgáltatások nyújtásában olyan fontos szerepet töltenek be, és akik számára komoly fenyegetést jelentett egy előző adóemelés is.

Jörg Leichtfried (PSE), írásban. – (DE) Becsey úr jelentése mellett szavazok, amely a dohánygyártmányokra magasabb jövedéki adó kivetését javasolja.

Nagy örömmel fogadom a cigarettára és más dohánygyártmányokra vonatkozó adó 2014-től való fokozatos emelését. Azt is hiszem, hogy egyes dohánygyártmányok definíciójának frissítése elengedhetetlen a fokozottabb egészségvédelem garantálásához.

Évek óta határozottan kiállok a nemdohányzók védelme mellett, és úgy gondolom, a jelentés újabb lépés a megfelelő irányba. Megerősíti ezt a Bizottságnak az a várakozása, hogy a következő öt évben 10%-kal fog visszaesni a dohánygyártmányok fogyasztása.

Astrid Lulling (PPE-DE), írásban. – (FR) Azért szavaztam a Becsey-jelentésre, mert a dohánygyártmányokra kivetett jövedéki adó túlzott emelése – amint azt a Bizottság javasolja, különösen a jelenlegi súlyos válság idején – kárt okozna az európai dohányszektorban való foglalkoztatásnak. A tapasztalat azt mutatja, hogy a magas ár nem hatékony módszer a nikotinfüggőség elleni közdelemben.

Ezért vagyok éppilyen elégedett, hogy elkerültük a dohányosodásra vonatkozó adózás minimális szintjének hozzáigazítását a cigarettáéhoz. A sodorni való dohány védőzóna-funkciója elengedhetetlen annak érdekében, hogy megakadályozzuk az európai fennhatóság alatt álló területen a csempészet felvirágzását. Egy tanulmány szerint Németország egyes tartományaiban a cigaretta több mint fele csempészáru. A jelenség kordában tartása végett a finomra vágott dohánynak a cigaretta helyettesítőjéül kell tudnia szolgálni.

Sajnálom, hogy bizonyos nagyon ésszerű módosítások elfogadása csak nagyon kevés szavazaton múlt.

Bízom benne, hogy a mondanivaló mindazonáltal eljut a Miniszterek Tanácsához, amelynek egyhangúan kell döntenie.

David Martin (PSE), írásban. – Noha egyetértek a dohánytermékek megadóztatásával és egy európai minimális adószint bevezetésével, tartózkodtam a szavazásnál, mivel olyan nagy kárt tehetne a brit dohányadóban. A kormánynak szabadságában áll a dohánytermékek adóját emelni, ami ösztönzőkén hathat, hogy az emberek kevesebbet dohányozzanak, vagy leszokjanak, ami javítaná az egészségi állapotunkat, és csökkentené a brit egészségügyi rendszerre nehezedő nyomást. A jelentés gyengítette és behatárolta volna a kormány dohányadóztatási mozgásterét, és én emiatt tartózkodtam.

Luca Romagnoli (NI), írásban. – (IT) Becsey úrnak a dohánygyártmányokra kivetett jövedéki adók szerkezete és adókulcsai tekintetében a 92/79/EGK, a 92/80/EGK és a 95/59/EK irányelv módosításáról szóló tanácsi irányelvre irányuló javaslatról készített jelentése ellen szavaztam.

Nem támogatom az előbb említett javaslatot, mivel véleményem szerint gyengíthetné a Bizottság javaslatát. Az eredmény pedig az lenne, hogy az eredeti cél teljesülése, 2014-re a dohánytermékek fogyasztásának 10%-os csökkenésének elősegítése, szenvedne csorbát.

Olle Schmidt (ALDE), írásban. – (SV) A Bizottság javaslatának célja, hogy a jelentékeny, határokon átnyúló dohánykereskedelem megakadályozása érdekében a dohánygyártmányok adózását harmonizálja az EU-ban. Az ilyen jellegű dohánykereskedelem azzal a veszéllyel jár, hogy a tagállamok közegészségügyi célkitűzései csorbát szenvednek. A Gazdasági és Monetáris Bizottság véleményének előadója által benyújtott javaslat jelentősen gyengébb, mint a Bizottság eredeti szövege. A Liberálisok és Demokraták Szövetsége Európáért Képviselőcsoport képviselőjeként mindent elkövettem, hogy a jelentést javítsam. A dohánytermékek adójának kérdését nagyon nehéz megoldani, mivel az adókulcsokat és a dohányzás káros hatásait érintően is jelentős különbségek vannak az EU-ban. Nagy volt az egyes képviselőcsoportokon belüli megosztottság is, ideértve a saját képviselőcsoportomat is. Az erőfeszítéseim ellenére arra a következtetésre jutottam végül, hogy a Parlament javaslata nem fog tudni jelentős eredményeket felmutatni. Ezért döntöttem aztán úgy, hogy a dohánygyártmányok új adóiról történő végszavazásnál tartózkodom.

Peter Skinner (PSE), írásban. – Az Európai Parlament munkaspártja egyetért abban, hogy a túl alacsonyan meghatározott adószint ösztönzi a határokon átnyúló üzletelést, és a dohánygyártmányok ellenőrizetlen és engedély nélküli viszonteladásához vezet. Az adókiegészítés minimumszintjének megállapítása tehát nagyon alkalmas eszköz a szükséges változások eléréséhez, hogy ennek megváltoztatása elinduljon. Előfordulhat, hogy némelyik európai ország igazolt tudományos és szociális okokból a minimumszintnél tovább szeretne menni, és az is helyénvaló.

Marianne Thyssen (PPE-DE), írásban. – (NL) Értékelem az előadónak a jelentés elkészítésére kifejtett erőfeszítéseit, de nem tudom támogatni azt, amit végül kiadott a kezéből. Teljes mértékben meg vagyok győződve arról, hogy a dohánygyártmányok jövedéki adójának emelése jótékony hatású a dohányhasználat elleni küzdelem segítségével. Szeretném hangsúlyozni, hogy számomra az egészségügyi megfontolások előnyt élveznek az önmagukért való gazdasági megfontolásokkal szemben. Azt is sajnálatosnak tartom, hogy az előadó felvizezi a Bizottság javaslatait. Ezek az okok vezettek ahhoz, hogy Becsey úr jelentése ellen szavazzak.

- Jelentés: Cristiana Muscardini (A6-0054/2009)

Alessandro Battilocchio (PSE), írásban. – (IT) Mellette szavaztam.

Az elmúlt harminc évben az öreg kontinensre való bevándorlással egy barbár és törvénytelen, Afrika legnagyobb részében elterjedt gyakorlat jelent meg észrevétlenül Európában.

A WHO adatai egészen egyértelműek: a női nemi szerv megcsonkítása (FGM) bevett gyakorlat 28 afrikai országban, a Közel-Keleten és egyes ázsiai országokban. Világszerte megközelítőleg 100–140 millió asszony és lány esett át a beavatkozáson, míg 4 millióan potenciálisan veszélyeztetettek. Az FGM egyenlő az európai integrációs folyamat lealacsonyításával, valamint a nemek közötti esélyegyenlőség befekettítésével.

Az Európai Parlament, amely évek óta elkötelezett minden polgár alapjainak támogatása mellett, már 2001-ben állásfoglalást fogadott el a kérdésben. Ugyanakkor elérkezett az idő, hogy újabb lépést tegyünk előre a Daphne III program támogatásával is, amely napjainkig már 14, FGM elleni küzdelemmel összefüggő projektet finanszírozott, valamint az európai FGM megelőzésével és megszüntetésével kapcsolatos prioritások

meghatározásával. Az egyik olyan terület, amelyen az FGM elleni harcban kifejtett erőfeszítéseket fokozni kell, a lányok tekintetében való intenzívebb megelőzés. Ebbe az irányba tett kulcslépés a kockázatnak kitett gyerekek azonosítása és a családjukkal együttműködve megelőző intézkedések végrehajtása pszichológiai támogató rendszerek segítségével.

Martin Callanan (PPE-DE), írásban. – Nehéz bármi szörnyűségebbet és primitívebbet elképzelni, mint a női nemi szerv megcsonkítása. Sajnálatos módon e a barbár gyakorlat az EU-ban is felbukkant az olyan országokból való folyamatos bevándorlási folyamatra köszönhetően, ahol rendszeresen elvégzik.

A Muscardini-jelentés jogosan ad hangot elszörnyedésünknek, amelyet ez a köreinkben található brutalitás ébreszt bennünk, és javaslatokat tesz annak biztosítására, hogy az értékeink – az egyenlőség és a szabadság – a női nemi szerv megcsonkítása elleni konkrét fellépésben nyilvánuljanak meg. Az Európai Unió multikulturalizmus melletti elkötelezettsége dacára biztosítanunk kell azt, hogy a politikai korrektségnek az uniós jogszabályokból áradó könyörtelen folyama ne ütközzön össze azzal az eltökéltségünkkel, hogy kiirtjuk ezt az aljas gyakorlatot.

Vannak természetesen határai annak, hogy mit tehetünk a harmadik országokban a női nemi szerv megcsonkításának megelőzése érdekében. Ugyanakkor fel kell készülnünk arra, hogy a kereskedelmi és segélyezési kapcsolatokat az emberi jogok terén tett előrelépéshez kapcsoljuk, különösen is ennek a nők ellen irányuló, visszataszító bűncselekmény illegálissá nyilvánításához.

Charlotte Cederschiöld, Christofer Fjellner, Gunnar Hökmark és Anna Ibrisagic (PPE-DE), írásban. – (SV) Muscardini asszonynak az EU-ban a női nemi szerv megcsonkítása elleni küzdelemről készített saját kezdeményezésű jelentése (A6-0054/2009) mellett szavaztunk ma. A jelentés nagyon súlyos problémát vet fel, és egyértelműen bemutatja, hogy az ilyen gyakorlat ellen tenni kell. A jelentés különböző javaslatokat is tesz ennek elérése érdekében. Ezért üdvözljük, hogy a tagállamok együttműködnek a probléma elleni küzdelemben.

Ugyanakkor szeretnénk hangsúlyozni, hogy az EU-ban menedékjogot kapott lányok és asszonyok rendszeres, megelőző, nemi szerv megcsonkítása veszélyeztetettsége miatti egészségügyi vizsgálatának kérdésével külön-külön kellene foglalkoznia az egyes tagállamoknak, tiszteletben tartva az illető személy jogait.

Proinsias De Rossa (PSE), írásban. – Támogatom ezt a jelentést, amely a női nemi szerv megcsonkítása (FGM) súlyos problémáját veti fel. Az FGM az elmúlt 30 év során a bevándorlás miatt megszokottabbá vált Európában. Az FGM nem csak súlyos és helyrehozhatatlan károsodást okoz a nők és lányok fizikális és mentális egészségében – sőt bizonyos esetekben halálos kimenetelű is volt már –, hanem a nemzetközi egyezményekben megállapított alapvető jogokat is megsérti, amit a tagállamok büntetőjoga tilt, és ellentétes az Európai Unió Alapjogi Chartájában megfogalmazott elvekkel.

Becslések szerint Európában 500 ezres nagyságrendben szenvedtek el nők FGM-et, és megközelítőleg évente 180 ezer Európába bevándorló nő esik át FGM-en, illetve fenyegeti az FGM.

A jelentés együttműködésre hívja fel a Bizottságot és a tagállamokat a jelenlegi jogszabályok harmonizációja érdekében. A cél egyrészt a megelőzést a középpontba helyezni a bevándorló családok jobb integrációján keresztül, másrészt információkat nyújtani a hagyományos gyakorlathoz szülő kampányok előmozdítása és párbeszédforumok kezdeményezése által. A jelentés határozottan támogatja az FGM-et végzők bíróság elé állítását, az áldozatoknak való orvosi és jogi segítségnyújtást, valamint a veszélyeztetettek védelmét, ideértve bizonyos esetekben a menedékjog megadását.

Avril Doyle (PPE-DE), írásban. – A női nemi szerv megcsonkításának (FGM) gyakorlata az Amnesty International szerint 130 millió nő életét érinti, akik számára a körülményes kulturális, vallási vagy más nem terápiás okokból „értékelt” társadalmi gyakorlat, amelyet rájuk kényszerítenek. Kutatások szerint a gyakorlat a miatt a hit miatt maradt fenn, hogy a körülményes megfélemez a női szexualitást, és így biztosítja az azt követő „férjhez adhatóságot”, és hogy a vallás szentesíti. Ismeretes, hogy az FGM egy sor azonnali, hosszú távú komplikációt – sőt, halált is – okoz a gyakorlatnak alávetett nők esetében. Főként a globalizáció és az emberek mobilitása segítette elő, hogy a látókörünkbe kerüljön, és bonyolult módon összekapcsolódott a bevándorlási és menedékjogi szabályozásokkal és politikával.

Amikor valaki üldöztetéstől tart, jogában áll a határt átlépni, és menedéket és védelmet keresni. Az FGM jelenleg központi jelentőségű a menedékjogi esetekről folytatott vitában, ahol Michael Aondoakaa, a nigériai igazságügyi miniszter a közelmúltban feljárnította, hogy tanúskodik azok ellen a nigériai családok ellen, akik az FGM állítólagos nigériai fenyegető veszélye miatt folyamodtak menedékjogért, ahol hivatalosan a törvény

tiltja. Nem hivatalosan ugyanakkor szerintem még mindig széles körben bevett gyakorlat, még Nigériában is.

Írországból az FGM-et a nemi alapú erőszak kifejezésének tekintik. Támogatom Muscardini asszony jelentését.

Lena Ek és Olle Schmidt (ALDE), írásban. – (SV) Ma állásfoglalást fogadtunk el a női nemi szerv megcsonkítása elleni küzdelemről szóló saját kezdeményezésű jelentésre vonatkozóan. Úgy döntöttünk, hogy nem támogatjuk az alternatív állásfoglalást, amit a képviselőcsoportunk nyújtott be többek között itt, a Parlamentben, amely végül is megnyerte a többségi szavazást. Döntésünk oka az volt, hogy szerintünk az eredeti jelentés jobb volt. Az alternatív állásfoglalás olyan szöveget tartalmazott, amely szerint a női nemi szerv megcsonkításának veszélye miatt menedékjogot kapott nőknek kötelező lenne rendszeres orvosi vizsgálaton részt venni. A megfogalmazás célja a női nemi szerv megcsonkítása EU-n belüli előfordulásának megelőzése. Ugyanakkor úgy véljük, hogy az intézkedés sérti a magánszférát, és túl messzire megy, illetve elfogadhatatlan módon terhet fog jelenteni a már amúgy is kiszolgáltatott fiatal nők számára. Az orvosi vizsgálatnak önként vállaltnak kellene lennie. Ezért úgy döntöttünk, nem támogatjuk az alternatív állásfoglalást.

Edite Estrela (PSE), írásban. – (PT) Az EU-ban gyakorolt női nem szervi csonkítás elleni küzdelemről szóló európai parlamenti állásfoglalásra irányuló indítvány mellett szavaztam. A női nemi szerv megcsonkítása (FGM) nem csak a nők fizikai és mentális egészségében okoz nagyon súlyos és helyrehozhatatlan károsodást, hanem sérti az alapvető emberi jogokat is. Az FGM által okozott, helyrehozhatatlan károsodás miatt a társadalomnak nagyon súlyos bűncselekményként kell tekintenie ezt a műveletet, és erőteljes küzdelmet kell ellene folytatni.

Becslések szerint Európában körülbelül 500 000 nő esett ennek a bűnténynek az áldozatául, ami miatt létfontosságú, hogy az Európai Bizottság és a tagállamok együttműködjenek a jelenlegi jogszabályozás harmonizációja érdekében, hogy az Európai Unióban gyakorolt FGM-et megelőzzék, és megszüntessék.

Hélène Goudin és Nils Lundgren (IND/DEM), írásban. – (SV) A női nemi szerv megcsonkítása kegyetlen és embertelen szokás, és a modern társadalomban helye nincs. Mivel a júniusi lista az EU-t nem pusztán a fokozottabb növekedés és kereskedelem érdekében folytatott együttműködés formájaként látja, hanem mint a közös alapvető emberi jogok védelmének fórumaként is, úgy döntöttünk, hogy a jelentés mellett szavazunk.

Ugyanakkor teljes mértékben ellenzünk jó néhány messzire nyúló következményekkel bíró megfogalmazást, amely a tagállamok büntetőjogára vonatkozik. A társadalom működésének fenntartását célzó jogszabályoknak a nemzeti, megválasztott parlamentek kezdeményezési és döntéshozatali hatáskörébe kellene tartozniuk, nem pedig az Európai Parlamentébe.

Anna Ibrisagic (PPE-DE), írásban. – (SV) Ma Muscardini asszonynak az EU-ban gyakorolt női nemi szervi csonkítás elleni küzdelemről szóló saját kezdeményezésű jelentése (A6-0054/2009) ellen szavaztam. A jelentés nagyon súlyos problémával foglalkozik, és egyértelművé teszi az ellene való küzdelem intézkedéseinek szükségességét. Üdvözlöm a tagállamok közötti együttműködést ezen a területen.

Én mindazonáltal úgy döntöttem, hogy ellene szavazok, mivel úgy gondolom, minden egészségügyi ellátásban való részvételnek önkéntesnek kell lennie. Ellenzem a női nemi szerv megcsonkításának kitett veszély miatt menedékjogot kapott lányok és asszonyok rendszeres megelőző orvosi vizsgálatát, mivel diszkriminatívnak tartom, és úgy gondolom, hogy a magánszféra megsértését jelenti.

Jörg Leichtfried (PSE), írásban. – (DE) Muscardini asszonynak a női nemi szerv megcsonkítása visszaszorításáról készített jelentése mellett szavazok. Jelenleg több mint félmillió nőt érint ez a borzasztó rituálé, amelyet egyszer és mindenkorra be kell tiltani, az elkövetőket pedig bíróság elé kell állítani. Szükség van a múltban hozott intézkedések és határozatok egyesítésére és kiterjesztésére. Átfogó stratégiák és cselekvési tervek kellenek, hogy lehetővé tegyék számunkra a nőknek a körülmetélés ősi hagyományával szembeni védelmét.

A harmadik országokkal folytatott tárgyalások során a Bizottságnak továbbra is meg kell kísérelnie záradékként csatolni a női nemi szervi csonkítás tiltását, és lehetővé kell tenni, hogy aki uniós tagállamban a női körülmetélés bűncselekményét elköveti, azt bíróság elé állítsák.

Luca Romagnoli (NI), írásban. – (IT) Muscardini asszonynak az EU-ban gyakorolt női nemi szervi csonkítás elleni küzdelemről szóló jelentése mellett szavaztam.

Az ilyen gyakorlatokat a személyes integritáshoz való emberi jog szörnyű megsértésének tartom. Ezért egyetértek az előadóval, hogy alapos stratégiát kell kidolgozni az FGM megelőzésére és megszüntetésére.

Lydia Schenardi (NI), írásban. – (FR) Természetesen támogatni fogjuk ezt a bátor jelentést, amely ódivatú gyakorlatok ellen intéz támadást – olyan gyakorlatok ellen, amelyek Európa-szerte a bevándorlás következtében terjednek el.

Az emberi jogok egyetemes nyilatkozatát és a Nők elleni diszkrimináció minden formájának megszüntetéséről szóló egyezményt követően többé nem elfogadható, hogy az ilyen gyakorlatok Európában és világszerte fennmarad hassanak.

Az Egészségügyi Világszervezet összegyűjtött adatai szerint a világon 100–140 millió nő és lány ment keresztül a nemi szerv megcsonkításán, és évente 2–3 millió nőt fenyeget a veszély, hogy ezt a súlyos és fennmaradó sérülést okozó gyakorlatot el kell szenvednie.

Nem szabad elfeledkeznünk róla, hogy az ilyen gyakorlatok olyan társadalmi struktúrában gyökereznek, amely a nemek egyenlőtlenségén, és a szociális és családi nyomásnak kitett dominancia és ellenőrzés kiegyensúlyozatlan hatalmi erőviszonyain alapul, és hogy mindez az alapvető jogok megsértésével egyenlő, illetve súlyos és helyrehozhatatlan károsodást okoz.

Teljes mértékben el kell ítélnünk és meg kell büntetnünk ezeket a gyakorlatokat. A bevándorló csoportoknak meg kell felelniük a mi jogszabályainknak és az egyén iránt tanúsított tiszteletünknek, és nem szabad magukkal hozniuk ezeket az elfogadhatatlan és barbár gyakorlatokat.

Søren Bo Søndergaard (GUE/NGL), írásban. – A női nemi szerv megcsonkítása olyan gyakorlat, amelyet a tagállamoknak el kell ítélniük. A gyakorlat a nők alapvető jogainak, különösen a személyes integritás, illetve a szexualitás és a fajfenntartás jogának megsértése. Vannak ugyanakkor olyan pontok a Muscardini-jelentésben, amelyeket nem támogatok teljes mértékben, például azokat a megfogalmazásokat, amelyek megkérdőjelezzik azoknak a szülőknek a hitelességét, akik azért folyamodnak menedékjogért, mert megtagadták a hozzájárulást ahhoz, hogy a gyermekük női nemi szerv megcsonkításának legyen alávetve. Nem látom, milyen okból kellene különösebben gyanakodni azokra, akik ilyen alapon folyamodnak menedékjogért. A jelentésben szereplő másik megfogalmazás, amellyel nem értek egyet, a rendszeres orvosi vizsgálat javaslása az olyan aszonyok és lányok számára, akik a származási országban a női nemi szerv megcsonkítása veszélyének vannak kitéve, és emiatt kaptak menekültstátust. Diszkriminatívnak tartom ezt a gyakorlatot az említett nők és lányok ellen. Ha valaki menekültstátust kap egy tagállamban, akkor ugyanazok a jogok és kötelezettségek vonatkoznak rá, mint az ország más polgáira.

Eva-Britt Svensson (GUE/NGL), írásban. – A női nemi szerv megcsonkítása olyan gyakorlat, amelyet a tagállamoknak el kell ítélniük. A gyakorlat a nők alapvető jogainak, különösen a személyes integritás, illetve a szexualitás és a fajfenntartás jogának megsértése.

Vannak ugyanakkor olyan pontok a Muscardini-jelentésben, amelyeket nem támogatok teljes mértékben, például azokat a megfogalmazásokat, amelyek megkérdőjelezzik azoknak a szülőknek a hitelességét, akik azért folyamodnak menedékjogért, mert megtagadták a hozzájárulást ahhoz, hogy a gyermekük női nemi szerv megcsonkításának legyen alávetve. Nem értem, milyen okból kellene különösebben gyanakodni azokra, akik ilyen alapon folyamodnak menedékjogért.

A jelentésben szereplő másik megfogalmazás, amellyel nem értek egyet, a rendszeres orvosi vizsgálat javaslása az olyan aszonyok és lányok számára, akik a származási országban a női nemi szerv megcsonkítása veszélyének vannak kitéve, és emiatt kaptak menekültstátust. Diszkriminatívnak tartom ezt a gyakorlatot az említett nők és lányok ellen. Ha valaki menekültstátust kap egy tagállamban, akkor ugyanazok a jogok és kötelezettségek vonatkoznak rá, mint az ország más polgáira.

Frank Vanhecke (NI), írásban. – (NL) Támogatásomat adtam Muscardini asszony jelentéséhez, vagy inkább a módosított szöveg egészéhez, mivel nyilvánvalóan nincs olyan épkézláb ember, akit ne háborítana fel az, amit a nők és lányok borzasztó, nemi szervi megcsonkításáról hall egyes – és ezt a szót tisztelet nélkül ejtem ki – visszamaradott kultúrákban és vallásokban.

Igenis sajnálatosnak tartom, hogy megint bedobták a szokásos kódszavakat, a „reproduktív jogokat”, noha nem igazán megfelelőek, és valószínűleg csak a jelen levő politikailag korrekt baloldal megszerzését szolgálják. Rejtély marad számomra, mi köze van az abortuszhoz való jognak a nemi szerv barbár csonkítása elleni küzdelemhez.

Jobb lenne arra használni ezt a lehetőséget, hogy feltegyük magunknak a kérdést például, hogy az iszlám megfelelően tiszteltben tartja-e a férfiak és a nők esélyegyenlőségének ezt az alapvető értékét, és amennyiben „nem” a válasz, vajon kellene-e helyet fenntartani Európában az iszlám számára.

Anders Wijkman (PPE-DE), írásban. – (SV) A női nemi szervi csonkítás elleni küzdelemről szóló eredeti, saját kezdeményezésű jelentés nagyon jó volt, de a felülvizsgált változat, amelyik a szavazást megnyerte, olyan megfogalmazást tartalmaz, amelyben a szerzők azzal az igénnyel lépnek fel, hogy a női nemi szervi csonkítás veszélyének való kitettség miatt menekültstátushoz jutott nők számára rendszeres orvosi vizsgálatot kellene bevezetni. Az eredeti oka ennek a fogadó uniós országban a női nemi szervi csonkítás megelőzése. Azonban úgy gondolom, hogy a kiereszkolt orvosi vizsgálat a magányszféra súlyos megsértése. Orvosi vizsgálaton való részvételnek önkéntes alapon kell történnie. Ebben a helyzetben teljesen elfogadhatatlan a kényszer alkalmazása. Ezért a felülvizsgált változat ellen szavaztam.

Anna Záborská (PPE-DE), írásban. – (SK) Határozottan törekedtem annak biztosítására, hogy az általam elnökölt bizottság képes legyen befejezni az állásfoglalás elfogadásához vezető munkát. Ez a téma kétségtelenül fontos.

A női nemi szerv megcsonkítása az érintett lányok és asszonyok fizikai és mentális egészségében súlyos és helyrehozhatatlan károsodást okoz, emberi lényként visszaél velük, és sérti az integritásukat. Egyes esetekben végzetes következménnyel jár.

A jelentésben az Európai Parlament felhívja a tagállamokat, hogy a fiatalkorú lányok védelmére irányuló intézkedéseket tartalmazó megelőzési stratégiát fogadjanak el, amely nem bélyegezné meg a bevándorló közösségeket, és amely közösségi programokon, illetve társadalombiztosítási szolgáltatásokon keresztül működne azzal a céllal, hogy megelőzze az ilyen gyakorlatokat, valamint segítse az ilyen gyakorlatoknak áldozottait. Felkéri a tagállamokat, hogy a gyermekvédelmi jogszabályozással összhangban gondolják át, vajon a fiatalkorúak nemi szerv megcsonkításának veszélye vagy kockázata nem jelent-e okot az állami hatóságok beavatkozására.

A tagállamoknak útmutatót kellene készíteniük az egészségügyi dolgozók, tanárok és szociális munkások számára azzal a céllal, hogy a szülőket tapintatosan tájékoztassák a női nemi szervi csonkítás kockázatairól, ha szükséges, tolmács segítségével.

Az állásfoglalás ugyanakkor a szexuális és reprodukció egészség támogatására is felhív. Ezt a fogalmat a WHO vagy a közösségi vívmányok eszközei sohasem határozták meg. Ezért egyes csoportok kihasználják az abortusz aláátasztatására.

Sajnálom, de emiatt tartózkodtam a szavazástól.

- Jelentés: Vasco Graça Moura (A6-0092/2009)

Alessandro Battilocchio (PSE), írásban. – (IT) Már jó néhány alkalommal felszólaltam a többnyelvűséggel kapcsolatos kérdések mellett, így azt hiszem, elég egyértelmű az álláspontom.

Az Európai Unió nyelvi és kulturális sokfélesége hatalmas versenyelőny. Véleményem szerint létfontosságú előmozdítani a nyelvtanárak tanítási gyakorlatait, valamint a kulturális és diákcserét az EU-n belül és kívül egyaránt, amint én is tettem, amikor az Erasmus Mundus programot támogattam. A többnyelvűség elengedhetetlen a hatékony kommunikáció érdekében, és eszköz arra, hogy az egyének megértsék egymást, és ennélfogva elfogadják a sokféleséget és a kisebbségeket.

A nyelvi sokféleség az uniós polgárok mindennapjaira is jelentős hatást gyakorol, a médiával való átitatottság, a megnövekedett mobilitás, bevándorlás és az egyre inkább teret hódító kulturális globalizáció miatt. Minden uniós polgár számára nagyon nagy jelentőségű egy sor különféle nyelvi készség elsajátítása, mivel az képessé teszi őket, hogy a maga teljességében gazdasági, társadalmi és kulturális hasznot húzzanak az Unión belüli szabad mozgásból, és az Uniónak a harmadik országokkal való kapcsolataiból. A nyelvtudás valójában a szociális inklúzió alapvető tényezője.

Európa nyelvi sokfélesége tehát létfontosságú kulturális értéket képvisel, és hiba lenne, ha az Európai Unió csak egyetlen nyelvre korlátozná magát.

Adam Bielan (UEN), írásban. – (PL) Az Európai Unió többnyelvűsége nagyszerű tulajdonság a harmadik országokkal való kapcsolatokban. Jelentős versenyelőnyt adhat a számunkra, ezért az oktatási és nyelvi

csereprogramokat támogatni kellene, de nem csak a nagyvárosokban, ahol az ezekhez való hozzáférés eleve egyszerűbb.

Amikor azonban ilyen szakpolitikát vezetünk be, arról sem szabad megfeledkezni, hogy az európaiak, noha egységesek, legelőször is a saját országuk polgárai. Gondot kellene fordítani arra, hogy képesek legyenek a saját nyelvükkel azonosulni. Ezt a szompontot is említi Moura úr jelentése.

Martin Callanan (PPE-DE), írásban. – Az Európai Unió minden évben irdatlan összegeket költ el az adófizetők pénzéből a többnyelvűség nevében. Noha az EU olyan intézmény, amely igyekszik elmosni a népek és nemzetek közötti különbségeket, nagy jelentőséget tulajdonít a nyelvi nacionalizmusnak. Ennek egy példája, hogy engedélyezte az ír nacionalistáknak, hogy hivatalos uniós nyelvvé tegyék az ír nyelvet.

A többnyelvűség elhibázott politikájával járó költségek és bürokrácia az EU további bővülésével csak egyre nőni fog. A választópolgárimat jogosan aggasztja, amit ők a közpénzek válogatás nélküli felhasználásának látnak: egy olyan politika kielégítése, amely a kirakatpolitikán túl vajmi kevés gyakorlati haszonnal bír.

Annak ellenére, hogy az angol vált az Európai Parlament közös nyelvvé, nem sürgetném, hogy tegyék az egyetlen munkanyelvvé. Ismerve az EU harmonizáció iránti lelkesedését, azt hiszem, hogy az egy közös nyelv természetes lépés a föderális szuperállam létrehozása felé. Ezért úgy gondolom, inkább néhány munkanyelvnek kellene lennie. Ha az ENSZ a 200 körüli tagállamával elműködik hat nyelvvél, akkor biztos vagyok benne, hogy az EU is vissza tud venni a nyelvek számából.

Koenraad Dillen (NI), írásban. – (NL) A jelentés ellen szavaztam, mivel a flamand területeken élő bizonyos kisebbségek helytelen módon használhatnák bizonyos rendelkezéseit. Természetesen értékes dolog a fiatalok nyelvi sokféleségét, különösen az EU-ban minden lehetséges módon előmozdítani, de az ilyen természetű politikának nem szabad a helyi anyanyelv iránti jogi tisztelet rovására mennie. Itt például a flamand Brabant tartományban használt holland nyelvre gondolok. Egy, a nyelvi sokféleséggel foglalkozó európai ügynökség hamar a francia ajkú kisebbség eszközévé válna a kötelező hollandnyelv-használat kijátszására a flamand területeken. A múlt jó néhány alkalommal megmutatta, hogy mennyire kevésbé ért meg „Európa” bizonyos helyzeteket a tagállamokban. A bevándorlók és kisebbségeken múlik, hogy megtanulják és használják annak a területnek a nyelvét, ahol élnek. Ez tanúskodik a nyelvi sokféleségről, nem pedig fordítva.

Edite Estrela (PSE), írásban. – (PT) A Többnyelvűség: európai tőke és közös elkötelezettség című Graça Moura-jelentésre készült alternatív állásfoglalási indítvány ellen szavaztam, mivel annak a lehetőségnek megszüntetése, hogy a szülők választhatják meg, a gyermekeik oktatása melyik hivatalos nyelven folyjék olyan országokban vagy régiókban, ahol egynél több hivatalos nyelv vagy regionális nyelv létezik, ellentmond az Európai Parlament által vallott bizonyos elveknek.

Az alternatív állásfoglalási indítvány e helyett egyszerűen utal annak szükségességére, hogy speciális figyelmet szenteljünk azoknak a diákoknak, akik nem tudnak anyanyelvi oktatásban részesülni, ezáltal leértékeljük az anyanyelvi oktatás létfontosságú szükségességének alapelvét, nem csak általában a tanulmányi siker miatt, hanem a más idegen nyelvek megtanulása érdekében is.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), írásban. – (PT) Mindent egybevetve ez egy nagyon helytálló dokumentum, amely olyan feltevésekkel és ajánlásokkal él, amelyeket támogatunk. A fő kérdés, amely felmerül, vajon végrehajtható-e, mivel sok tennivaló van annak elérésére, amit a dokumentum elengedhetetlennek tart, annak tudatában, milyen politikai irányultság jellemző mostanában az Európai Unióra.

Egyes felvetésekkel kapcsolatban, mint például bizonyos európai nyelvek dominanciája mások kárára, egyértelműen negatív helyzetből indulunk ki. Ebben a tekintetben rámutatnánk arra a nyelvi és kulturális leszíveteltségre, amelybe bizonyos nemzeti politikák sodortak egyes kisebbségi csoportokat Európában, amely jelentős diszkriminációhoz vezetett. Európa népeinek kulturális öröksége, valamint a jövő nemzedékekre való átörökítés sikere forog kockán.

Szeretnénk a tanárok, fordítók és tolmácsok mint szakemberek szerepének is nyomatékot adni, akiknek a munkája létfontosságú az Európai Unióban beszélt nyelvek tanítása, terjesztése és kölcsönös megértése szempontjából.

Ezért sajnálattal vesszük tudomásul, hogy az alternatív állásfoglalási indítványt elfogadták, mivel az felvizezi a Graça Moura-jelentés bizonyos aspektusait – nem utolsósorban az anyanyelv védelmét és a szülő jogát arra, hogy a gyermekét melyik hivatalos nyelven oktassák – az olyan országokban vagy régiókban, ahol egynél több hivatalos vagy regionális nyelv van.

Hélène Goudin és Nils Lundgren (IND/DEM), írásban. – (SV) A Júniusi Lista szerint a kulturális kérdéseknek a tagállamok politikai hatáskörébe kellene tartozniuk.

Ez a jelentés nem része a jogalkotási eljárásoknak és nem képvisel mást, mint az Európai Parlament föderalista többségének véleményét, miszerint az EU-nak még jobban be kell avatkoznia a kulturális szférába.

Az Európai Parlament Kulturális és Oktatási Bizottsága szokás szerint kitart amellett, hogy új, költséges uniós szintű programokat javasoljon és új szervek felállítását szorgalmazza. Mi a Júniusi Lista tagjaiként nem hisszük, hogy egy többéves program vagy egy nyelvi sokszínűséggel és a nyelvtanulással foglalkozó európai ügynökség sokat számítana Európa körülbelül 500 millió lakosa számára, attól eltekintve, hogy még tovább terhelné az adófizetőket.

Azt sem hisszük, hogy a nyelvtanulás előnyeivel kapcsolatos tájékoztató és figyelemfelhívó kampányokra vonatkozó bizottsági terveknek lesz bármilyen hatása a való életben. A tagállamoknak kell az oktatási politikájuk keretében motiválniuk az állampolgáraikat, hogy tanuljanak nyelveket. Ez nem az EU-ra tartozik.

Ezért a javaslat ellen szavaztunk.

Adrian Manole (PPE-DE), írásban. – (RO) Manapság Európa a globalizáció, a megnövekedett mobilitás és migráció, valamint a regionális rehabilitáció új világát éli, ahol a határokon átnyúló régióknak különösen nagy szerepe van. Ezért kell, hogy a többnyelvűség új megoldásokat kínáljon az európai polgárok és a társadalmunk számára.

Gratulálni szeretnék az előadónak a jelentéshez. Remélem, hogy az általunk benyújtott módosítások garantálják majd a nyelvek kölcsönös tiszteletben tartását, ideértve a nemzeti kisebbségek vagy a kivándoroltak nyelvét is, mert az élő nyelvi örökségünk valóságos kincs: olyan erőforrás, melyet meg kell becsülnünk.

A nyelv mindannyiunk számára a kultúránk legközvetlenebb kifejezését jelenti. Így más nyelvek tanulásával más kultúrákat, értékeket, elveket és attitűdöket fedezünk fel. Felfedezhetjük Európában a közös értékeinket. Ez a párbeszédre iránti fogékonyság európai polgári mivoltunk elengedhetetlen része, és indokolja, miért olyan fontos ebben a nyelvek szerepe.

Andreas Mölzer (NI), írásban. – (DE) A többmillió eurós nyelvoktatási és csereprogramok egyrészt támogatják a többnyelvűséget és a honlapjukon hangsúlyozzák a többnyelvűség szerepét, mivel az alapvető fontosságú az EU átláthatóságának, legitimitásának és hatékonyságának növelésében; másrészt viszont az EU maga sem követi ezeket az elveket. Még a jelenlegi elnökség honlapja sem veszi figyelembe azt a tényt, hogy 18%-os részesedéssel a német az a nyelv, melyet anyanyelvként a legtöbben beszélnek az EU-ban, az uniós polgárok további 14%-a pedig idegen nyelvként beszéli.

Az EU elmulasztja ezt a lehetőséget, pedig közelebb kerülhetne a polgáraihoz. A három munkanyelv, a német, az angol és a francia következetes használata gyakorlatilag lehetővé tenné, hogy elérjék a lakosság többségét. Mivel úgy tűnik, az előadó is hasonló következtetésre jutott, a jelentés mellett szavaztam.

Zita Pleštinská (PPE-DE), írásban. – (SK) Ez a jelentés ismét megmutatta, hogy a 45. cikk második bekezdésének súlyos hiányosságai vannak. A módosítás és a kiegészítő javaslat alapján az új jelentés lehetővé teszi az előadó eredeti, a támogató bizottság által megszavazott jelentésének módosítását. A javaslattevők veszik át a jelentést és új szakaszokat illesztenek be, melyekbe az előadónak nincs beleszólása. Így a bizottságban jóváhagyott alternatívaként elfogadott jelentés helyére új szöveg kerül. Ezt az eljárást nagyon tisztességtelennek tartom az előadóval szemben. Remélem, hogy a Parlament a közeljövőben ártértékeli az eljárást és igazságosabb megoldást vezet be.

Graça Moura úr jelentését nagyon kiegyensúlyozottak találtam, ezért nem szavaztam meg a PSE, az ALDE és a Verts/ALE képviselőcsoport alternatív javaslatát. Mivel ezt a javaslatot elfogadták, az eredeti jelentésről nem volt szavazás. Egyetértek az előadóval abban, hogy a nyelvi és kulturális sokszínűség jelentősen befolyásolja a polgárok mindennapi életét. Hatalmas előnyt jelent az EU számára, ezért támogatnunk kell a nyelvoktatási programokat, az iskolai és egyéb kulturális csereprogramokat, egy olyan keretben, amely túl is nyúlik az EU-n.

Az oktatás minden szintjén dolgozó pedagógusoknak szóló csereprogramok, melyek célja a különböző tantárgyak idegen nyelven történő oktatásának gyakorlása, segítenek a pedagógusok felkészítésében, akik aztán a hazájukban átadhatják a nyelvi ismereteiket a tanulóiknak, hallgatóiknak. Arra hívom fel a tagállamokat, hogy következetesen összpontosítsanak a nyelvtanárok képzésére, és ugyanakkor biztosítsák, hogy megfelelő javadalmazásban részesüljenek.

Zdzisław Zbigniew Podkański (UEN), írásban. – (PL) A többnyelvűség és annak megőrzésének kérdése a Közösség előtt álló egyik legnagyobb kihívás. A többnyelvűségi politika hatásai messzire nyúlnak és nyilvánvalóak, de hibás alkalmazás mellett szánalmas eredményre vezethetnek.

Európa egyik erénye az, hogy multikulturális, ami a többnyelvűségben is kifejezésre jut. Ez egy szükségleteken alapuló közös kötelezettség is, ugyanakkor megnehezíti azt, hogy a multikulturalizmust olyan egyértelmű előnnyé kovácsoljuk, amelynek hatása túlnyúlik a határokon és amelynek köszönhetően Európa elfoglalhatja az öt megillető helyet a világban. A tét tehát nagy. A rossz többnyelvűségi politika egy nyelvet részesít előnyben, a többit pedig marginalizálódásra ítéli a közélet minden területén. Az Európai Uniónak jogalkotása és intézményei révén remek lehetősége nyílik arra, hogy jó nyelvpolitikát folytasson. Ez is tovább növeli a felelősségét a kérdésben.

Graça Moura úr jelentése nem oldja meg az egyes európai nyelvek egymás mellett éléshez való jogából és az ebből fakadó előjogokból származó összes problémát. A hivatalos nyelvek mellett számos egyéb nyelvet is beszélnek Európában, amelyeket különböző mértékben fenyeget a kihalás veszélye. Egy jó többnyelvűségi politika egyik eleme e nyelvek védelme lenne. A jelentés azonban inkább a hivatalos nyelvek tanulására, és nem a többnyelvűség eszméjének megvalósítására koncentrál. A kérdésben ésszerű, evolúciós jellegű politikára van szükség, és véleményem szerint egy ilyen irányba mutató jelentést el kell fogadni.

Luís Queiró (PPE-DE), írásban. – (PT) Európai összefüggésben létfontosságú a többnyelvűség kérdése. Ezért vettem részt különböző olyan kezdeményezésekben, melyek célja, hogy támogassák a többnyelvűséget és biztosítsák a teljes körű tiszteletben tartását. Az az Európa, amelyben én hiszek, egyben a nyelvi sokszínűség Európája is. Ezért azonosulni tudok Graça Moura úr eredeti jelentésével. Azonban az előadóhoz hasonlóan én sem tudom elfogadni, hogy a nyelvi sokszínűség valamint az egyéni és családi szabadság tiszteletben tartásának helyes elvét a szélsőséges nacionalizmus melletti érveléshez lehet vagy kell eszközként felhasználni. A vitánk nem ilyen jellegű, és nem szabad, hogy ilyen jellegű legyen.

A többnyelvűséget Európa nyelvi és kulturális sokszínűsége tiszteletének a nevében kell támogatni ebben az esetben. Másfajta küzdelemre azonban nem megfelelő az idő és a helyszín, különösen nem olyanra, amely elutasítja a szubszidiaritást és a szabadságot.

Luca Romagnoli (NI), írásban. – (IT) Támogattam Graça Moura úrnak a többnyelvűségről mint európai tőkéről és közös elkötelezettségről szóló jelentését.

Mint egyetemi előadó, különösen azt a javaslatot támogatom, amely a nyelvoktatási és csereprogramokat támogatja az oktatási és kulturális szférában, mint amilyenek a jól ismert ifjúsági mobilitási programok. Ezek a Bizottság Oktatási és Kulturális Főigazgatósága által irányított programok jelentős értékkel gazdagítják a hallgatók oktatáson belüli tapasztalait, ezáltal hozzájárulnak ahhoz, hogy az EU tovább fejlődjön a tudásalapú társadalom felé.

Flaviu Călin Rus (PPE-DE), írásban. – (RO) Azért szavaztam meg a „Többnyelvűség: európai tőke és közös elkötelezettség” (2008/2225(INI)) című európai parlamenti állásfoglalás tervezetét, mert úgy vélem, az Európai Unió belüli kulturális és nyelvi sokszínűség olyan kincs, amely hatékonyan járul hozzá az „egységhez a sokféleségben”. Azt is gondolom, hogy az iskolai és kulturális csereprogramok, valamint az EU-n belüli és kívüli országokban történő idegennyelv-oktatást célzó programok hasznosak és azokat támogatni kell.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE), írásban. – (PL) A többnyelvűség kétségkívül az egyesült Európa egyik nagy erénye. A nyelvi készségek megszerzése hozzájárul ahhoz, hogy az egyén fejlessze a képzettségét, jobb munkát találjon vagy új személyes kapcsolatokat teremtsen. Nyelvészek által végzett éves felmérések szerint a többnyelvű személyek ügyesebbek, jobb a képzelőerejük és eredetibb ötleteik vannak, mint az egynyelvűeknek. Kreatívabbak is, és szélesebb a látókörük. Nem említem a nyilvánvaló előnyeit annak, ha valaki több olyan emberrel képes kommunikálni, akik a különböző kultúráknak és népeknek köszönhetően teljesen eltérő észjárásúak.

A többnyelvűség ezen előnyei mutatják, hogy mindannyiunknak előtérbe kell helyeznünk a nyelvtanulást. Ezért olyan fontos, hogy a Közösség minden polgára egyenlő mértékben férjen hozzá a nyelvtanulási lehetőségekhez. Ezért támogatom a Bizottság minden olyan lépését, amely az idegennyelv-tanulás, a nyelvtanulási módszerek és programok vizsgálatát és értékelését szolgálja. Úgy vélem, ennek az a célja, hogy a jövőben uniós-szerte harmonizálják a nyelvtanulást, ami magasabb szintű nyelvi kompetenciához vezet és amelyet végül a Közösség magasan képzett polgárainak száma is tükröz majd.

Catherine Stihler (PSE), írásban. – A többnyelvűség nagy értéke az Európai Parlamentnek. Mivel ez az egyetlen olyan parlament a világon, ahol 23 különböző nyelven folyik szinkrontolmacsolás, mindent meg kell tennünk annak érdekében, hogy megőrizzük a munkánk ezen egyedi vonását. Minden európai uniós polgár számára lehetővé kellene tenni, hogy az uniós intézmények munkájáról a saját nyelvén olvasson, és a tagállamoknak minden tőlük telhetőt meg kellene tenniük azért, hogy minden uniós polgárnak lehetősége nyíljon más EU-s nyelveket megtanulni.

Andrzej Jan Szejna (PSE), írásban. – (PL) Egyértelműen támogatom az Európai Unió többnyelvűségét. Európa többnyelvűsége a földrész egységét bizonyító kulturális sokféleséget hangsúlyozza. Az egyesült Európa polgárainak nyelvi kompetenciáit folyamatosan fejleszteni kell. Az európai integráció egyik alapvető eleme a többnyelvűség, ez teszi lehetővé, hogy az EU polgárai szabadon válasszák meg lakóhelyüket és hogy hol keresnek munkát. Ugyanakkor hangsúlyoznunk kell az anyanyelv jelentőségét is, mert az egyén azáltal jut megfelelő oktatáshoz és szakképzéshez.

Kiemelt figyelmet kell fordítanunk arra, hogy folyamatosan szükség van az idegennyelv-tanárok további képzésére és új oktatási módszerek bevezetésére. Az előadó hangsúlyozza annak jelentőségét, hogy segíteni kell a nyelvtanulásban azokat, akik önállóan szeretnének tanulni, és ezzel együtt elismeri az idősebbek nyelvtanulásának fontosságát. Az előadóhoz hasonlóan magam is úgy vélem, hogy elengedhetetlen, hogy folyamatosan támogassuk a polgárok nyelvtanulását, és hogy különös figyelmet kell fordítani a hátrányos helyzetben lévőkre. Úgy gondolom, hogy a nyelvtanulás szembeszáll majd a diszkriminációval és elősegíti az egyesült Európa országainak integrációját.

Teljes mértékben támogatom az Európai Parlament Európa többnyelvűségével kapcsolatos igényeit.

Anna Záborská (PPE-DE), írásban. – (SK) A többnyelvűséggel kapcsolatos állásfoglalás érték Európa számára és fontos lépést jelent a művelt Európa felé, mivel ragaszkodik hozzá, hogy az EU hivatalos nyelveit egyenlő értékűnek ismerjék el a közelet minden területén. Szilárd meggyőződése, hogy Európa nyelvi sokszínűsége jelentős kulturális értéket képvisel. Az EU részéről nem lenne helyes, ha egyetlen nyelvre korlátozódna.

Az állásfoglalás megemlíti a többnyelvűség fontosságát, amely nemcsak a gazdasági és társadalmi szférára vonatkozik, hanem a kulturális és tudományos eredményekre és ezen eredmények támogatására is, valamint megemlíti, milyen fontosak a műfordítások és szakfordítások az EU hosszú távú fejlődése szempontjából.

Végül, de nem utolsósorban a nyelvek fontos szerepet játszanak az identitás kialakításában és megerősítésében is.

A többnyelvűség nagyon szerteágazó kérdéskör. Rendkívül nagy hatást gyakorol az európai polgárok életére. A tagállamok számára kihívás, hogy a többnyelvűséget ne csak az oktatásba építsék be, hanem minden jövőbeli politikába.

Értekelem, hogy az állásfoglalás támogatja egy második uniós nyelv tanulását az olyan tisztviselők esetében, akik a munkájuk során más tagállambeli személyekkel kerülnek kapcsolatba.

Az uniós intézmények szerepe döntő annak biztosításában, hogy a nyelvi egyenlőség alapelveit betartsák a tagállamok közti viszonyokban és az egyes EU-s intézményekben, valamint az uniós polgárok és belföldi intézmények, Községi testületek vagy nemzetközi szervezetek közti viszonyokban.

Támogattam az állásfoglalást, gratulálok az előadónak és büszke vagyok rá, hogy az első szlovák képviselő lehettem, aki írásbeli nyilatkozattal intézményes keretek között vitát indított a többnyelvűségről.

- Jelentés: Lambert van Nistelrooij (A6-0083/2009)

Edite Estrela (PSE), írásban. – (PT) Szavazatommal támogattam van Nistelrooij úr jelentését, mivel a területi kohézió nagyon fontos szerepet játszik annak biztosításában, hogy az EU továbbra is a fenntartható és harmonikus fejlődés útját járja, és egyre inkább értékke alakítja a területi kohézióját és sokszínűségét.

A zöld könyv fontos előrelépést jelent a területi kohézió és az Unió megosztott hatásköreinek fejlődésében. Támogatja továbbá a kérdéssel kapcsolatos széleskörű vitát az európai intézmények, nemzeti és regionális hatóságok, gazdasági és szociális partnerek és az európai integrációban és területi fejlesztésben részt vevő egyéb szereplők között.

A legkedvezőbb vonásokat egyrészt az európai terület lehetőségeinek és sokszínűségének tulajdonított érték, másrészt a régiók kiegyensúlyozottabb és harmonikusabb fejlődését célzó három fő koncepció alkotja: a

népsűrűségbeli különbségekkel kapcsolatos negatív hatások csökkentése; a területek közötti kapcsolat a távolság leküzdése érdekében; valamint az együttműködés, hogy legyőzzék a megosztottságot.

Emanuel Jardim Fernandes (PSE), írásban. – (PT) Gratulálok van Nistelrooij úrnak a jelentéshez, és különösen ahhoz, hogy készségesen elfogadta a jelentése tervezetéhez fűzött különböző módosításokat is.

Teljes mértékben támogatom a jelentést.

Mélyszélesen egyetérték azzal, hogy a területi kohézióról szóló vitát összekapcsoljuk az EU kohéziós politikájának jövőjéről szóló vitával, mivel az utóbbi reformjának magába kell foglalnia az előbbi következtetéseit is.

Egyetérték azzal, ahogyan a jelentés értékeli a zöld könyvet, és a területi kohézió fogalmának elemzésével is, és támogatom a területi kohézió jövőjére vonatkozó javaslatait, különösen ami a következőket illeti:

- a területi kohézió meghatározása;
- fehér könyv kiadása a területi kohézióról;
- az európai területi együttműködési célkitűzés megerősítése;
- a területi kohézió beépítése minden közösségi politika jövőbeli továbbfejlesztésébe;
- további minőségi mutatók kidolgozása;
- az ágazati közösségi politikák területi hatásainak mérése és javaslat a területi és ágazati politikák közti szinergiák megteremtésének módozatairól;
- átfogó európai stratégia kifejlesztése a különleges földrajzi jellemzőkkel rendelkező régiókra;
- az átálló régióknak nyújtott fokozatos átállási segítség átfogó rendszerének létrehozása; és
- a többszintű területi kormányzás fejlesztése.

Tehát a jelentés mellett szavaztam.

Hélène Goudin és Nils Lundgren (IND/DEM), írásban. – (SV) Az előadó azt írja a jelentésében, hogy a kohéziós politika az EU egyik legsikeresebb befektetése. Ez riasztó következtetés, nem utolsósorban azért, mert az Európai Számvevőszék még tavaly novemberben is azt erősítette meg, hogy az EU kohéziós politikája keretében jóváhagyott 42 milliárd euro 11%-át soha nem kellett volna kifizetni.

Az előadó látszólag teljes mértékben tisztában van ezzel és a 17. szakaszban arra biztatja a területi kohézióról szóló vitában érintetteket, hogy kerüljenek minden, a javasolt politika költségvetési és pénzügyi vonzataival kapcsolatos utalást: más szóval tartsák a szájukat.

Az EU kohéziós politikája nem elég átgondolt. Társadalmi-gazdasági szempontból, ahol az adófizetők pénzét is figyelembe kell venni, egyenesen totális katasztrófa. A júniusi Lista természetesen teljes egészében elutasította a jelentést.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), írásban. – (PT) Mit jelent az, hogy az Európai Parlament elutasította az EU kohéziós politikájának jövőjéről szóló állásfoglalásra irányuló javaslatainkat? A javaslatok a következőket emelték ki:

- a strukturális politika elsődleges és fő célja a valódi konvergencia támogatása kell, hogy legyen, azáltal, hogy az Európai Unió legkevésbé fejlett országait és régióit célzó újraelosztás eszközévé válik;
- nem válhat másodlagossá a területi kohézió mellett az a célkitűzés, hogy csökkentsük a legkedvezőtlenebb helyzetű régiók lemaradásának mértékét;
- az új prioritásokhoz új közösségi pénzügyi forrásokat kell találnunk, annál is inkább, mivel a jelenlegi közösségi pénzügyi források nem elegendőek a valódi konvergencia szükségleteinek kielégítéséhez;
- szükséges a közösségi költségvetés megnövelése annak érdekében, hogy uniós szinten támogassuk a gazdasági és társadalmi kohéziót;
- a földgazdálkodás és a tervezés az egyes tagállamok feladata;

- intézkedéseket kell hozni az úgynevezett statisztikai hatás kiküszöbölésére;

- a társadalmi-gazdasági fejlődésben lemaradt tagállamokban és régiókban a versenyképesség nem helyettesítheti a konvergenciát, és a kohéziós politikát és az ahhoz tartozó pénzügyi forrásokat nem szabad alárendelni a lisszaboni stratégia által támogatott versenynek és liberalizációnak.

Az egyik lehetséges válasz az, hogy a kihirdetett kohéziós politika legalábbis veszélyben van ...

James Nicholson (PPE-DE), írásban. – A társadalmi és gazdasági kohézióval együtt most már a területi kohézió elképzelését is az Unió alapvető célkitűzésének tekintik.

A területi kohézió lényege a kiegyensúlyozott fejlődés megvalósítása EU-szerte, és ebben az összefüggésben valamennyi közösségi politika központi célkitűzését kellene képeznie. A jelentés rámutat arra a tényre, hogy a területi kohézió különösen fontos lesz a földrajzilag hátrányos területek, például a hegyvidéki régiók vagy a szigetek számára.

Annak érdekében, hogy el is érje a területi kohéziót, a Közösségnek most egy jogalkotási csomaggal kell tovább haladnia, amely a területi kohézióra vonatkozóan konkrét előírásokat és politikai lépéseket határoz meg.

Luís Queiró (PPE-DE), írásban. – (PT) A területi kohézióról szóló vita sokkal több, mint egy költségvetési vagy a közösségi politikákat érintő vita; ez a vita az Európa-szemléletünket megalapozó és abban fontos szerepet játszó egyik eszme alapelveiről szól. A 27 tagra kibővült és jelenleg épp gazdasági válságon áteső Európa kohéziós politikájának értékelése és a legjobb megoldások keresése ezért megérdemli az egyetértést és a tapsot. Ez nem jelenti azonban azt, hogy a zöld könyv teljes tartalmával egyetértünk és az egészet megtapsoljuk.

Az általunk értékelt szempontokból helyes az értékelés három alapgondolata, vagyis: a népsűrűségbeli különbségekhez kapcsolódó kedvezőtlen hatások mérséklése; a területek összekapcsolása a távolság leküzdése érdekében; és együttműködés a megosztottság megszüntetése érdekében. Ez azonban – tekintve, hogy pontosan mi forog kockán – nem vezethet oda, hogy a strukturális támogatás mértéke az érintett lakosok számától függjön; éppen ellenkezőleg. Magának a területi kohézió elgondolásának azon kell alapulnia, hogy vonzóvá és életképesse tegyük azt a területet, amelyet az emberek elhagynak. Ez az egyik célkitűzésünk, melyet nyilvánvalóan követnünk kell.

A kohézió fogalma alapvetően a szolidaritást jelenti, amely mindannyiunkat összeköt és amelyből mindannyiunknak előnye származik.

Luca Romagnoli (NI), írásban. – (IT) Nem szavaztam meg van Nistelrooij úrnak a területi kohézióról szóló zöld könyvről és a kohéziós politika jövőbeli reformja vitájának állásáról szóló jelentését.

Egyet nem értesem oka a területi kohézióról vallott nézetek különbözőségében rejlik, ezért érzem úgy, hogy nem tudom támogatni az előadó elgondolásait.

Catherine Stihler (PSE), írásban. – Egyetértek az előadóval abban, hogy egyértelműbben kell meghatároznunk a területi kohézió elvét.

- Jelentés: Oldřich Vlasák (A6-0031/2009)

Filip Kaczmarek (PPE-DE), írásban. – (PL) Szavazatommal támogattam Vlasák úrnak az új programozási időszak kohéziós politikájának városi dimenziójáról szóló jelentését. Poznańban élek, Wielkopolska regionális központjában. Szinte napról napra látom a város fejlődésének az egész régió fejlődésére gyakorolt kedvező hatásait. Még azt is megkockáztatom, hogy megvalósult a regionális- és városfejlesztés közti régen várt szinergia.

A városfejlesztésnek semmi köze a helyi centralizmushoz. Azok, akik ellenzik a nagyvárosok fejlődését, gyakran nincsenek tisztában azzal, milyen fontosak azok a városok a régiók számára. A természetükből fakadóan a nagy városközpontok némely funkcióját nem lehet átadni a vidéki területeknek. A városok irányítóinak különös felelősségük van. A tervezéssel, területrendezéssel, társadalmi párbeszéddel, kultúrával és oktatással valamint a fenntartható, tudásalapú munkahelyek megteremtésével kapcsolatos feladataik mind igen összetettek. E feladatok közül néhány szoros együttműködést igényel a helyi önkormányzatokkal más szinteken.

Fontos az is, hogy a kohéziós politika városi dimenziója nem verseng a vidékfejlesztéssel, hanem kiegészíti azt. A vidéki és városi területeket egyaránt lehet és kell fejleszteni, az Európai Unió pedig mindkét folyamatot támogatja.

Luca Romagnoli (NI), írásban. – (IT) Nem szavaztam meg Vlasák úrnak az új programidőszak kohéziós politikájának városi dimenziójáról szóló jelentését.

Bár megértem a fenntartható városfejlesztés fontosságát, úgy vélem azt nehéz lenne elérni a „városi területek” közös meghatározása nélkül.

Brian Simpson (PSE), írásban. – Támogatom a jelentést, és megragadom az alkalmat a kohéziós politika átfogó megközelítését szorgalmazó nézet hangsúlyozására.

Az átfogó megközelítésnek azonban jótékony hatásokkal kell járnia, nem lehet korlátozó jellegű intézkedés és ezt az elemet gondosan figyelemmel kell kísérni.

A városi kohézió elengedhetetlen a fenntartható gazdasági és társadalmi fejlődés megvalósításához. Ebben a vonatkozásban szeretném kiemelni a közlekedés szerepét és a modern közlekedési infrastruktúra megvalósítását, mert ezek létfontosságúak a kohéziós politika megvalósításához a városi területeken.

Catherine Stihler (PSE), írásban. – A kohéziós politika városi dimenziójának kiemeltebb szerepet kell kapnia.

- Jelentés: Miroslav Mikolášik (A6-0108/2009)

Luca Romagnoli (NI), írásban. – (IT) Nem szavaztam meg Mikolášik úr „A strukturális alapokról szóló rendelet végrehajtásáról (2007–2013): a nemzeti kohéziós stratégiákról és az operatív programokról folytatott tárgyalások eredményei” című jelentését.

Catherine Stihler (PSE), írásban. – Szorosan figyelemmel kell kísérni a 2007–2013 közötti időszakra vonatkozó strukturális alapokról szóló rendelet végrehajtását, hogy biztosítsuk az adófizetők pénzének megfelelő felhasználását és hogy lehetőségünk nyíljon megfelelően értékelni a 2013 utáni programokat.

- Jelentés: Zsolt László Becsey (A6-0041/2009)

Adam Bielan (UEN), írásban. – (PL) A kisvállalkozások jelentős szerepet játszanak az európai munkahelyteremtésben, és meg kell könnyítenünk a működésüket. Szeretném hangsúlyozni, hogy támogatok minden olyan kezdeményezést, amelynek célja az uniós kisvállalkozások és az önfoglalkoztatóvá válni kívánók támogatása.

Támogattam a Becsey-jelentést, mert kedvezően értékeli az európai mikrohitelek iránti kezdeményezést.

Šarūnas Birutis (ALDE), írásban. – (LT) Egy sikeres európai mikrohitel-kezdeményezés alapvető módon segítené elő a megújított lisszaboni stratégiában lefektetett növekedési és foglalkoztatási célok elérését, és egy modern, kreatív és dinamikus európai gazdaság megteremtését. A kisvállalkozások a növekedés, foglalkoztatás, üzleti érzék, innováció és kohézió alapvető forrásai az EU-ban. A mikrohitelek elsősorban a lisszaboni stratégia négy prioritásának egyikét támogathatnák: az új üzleti lehetőségek megnyitását az egyének társadalmi és gazdasági (re)integrációjának elősegítése és a foglalkoztatásuk által. A lisszaboni stratégiát valójában csak akkor tekinthetjük sikeresnek, ha jelentős mértékben nő a foglalkoztatás szintje. A mikrohitelek területén indított európai kezdeményezés végeredményének modernnek kell lennie, és a legtöbb figyelmet azokra a célcsoportokra kell fordítania, amelyek eddig nem kaptak kellő figyelmet.

Małgorzata Handzlik (PPE-DE), írásban. – (PL) A mikrohiteleknek a fejlődő országokból, főleg dél-ázsiai és dél-amerikai szegénység csökkentésében elért sikere még nem vert gyökeret az EU-ban. A mikrohitelekre azonban nagy szükség lenne, különösen azok körében, akik a hagyományos bankszektortól nem tudnak kölcsönt felvenni. A mikrohitelkezési üzletág eltér a hagyományos banki szolgáltatásoktól. A mikrohitelket nemcsak pénzügyi alapon és nemcsak profitszerzési céllal nyújtják, hanem azért is, hogy a kedvezőtlen helyzetbe került és mikrovállalkozást indítani tervező emberek integrációjának megkönnyítésével segítsék a kohézió támogatását.

A mikrohitelek fejlesztését célzó sikeres európai kezdeményezés segíthetne a megújított lisszaboni stratégia növekedési és foglalkoztatási céljainak elérésében és segítene innovatívabbá, kreatívabbá és dinamikusabbá tenni az európai gazdaságot. Az integráció támogatásával, vagy az emberek önfoglalkoztatás útján történő

ismételt társadalmi és gazdasági integrációjával különösen a gazdasági lehetőségek feltárásának célkitűzését segítenének megvalósítani.

Ezért támogatom az előadó indítványát, aki arra kér bennünket, hogy fogadjunk el megfelelő nemzeti intézményi, jogi és kereskedelmi kereteket, hogy támogassuk a mikrohitelek fejlődése szempontjából kedvezőbb környezetet, és hogy harmonizált európai keretet hozzunk létre a mikrohitelezéssel foglalkozó nembanki intézmények számára.

Bogusław Liberadzki (PSE), írásban. – (PL) A szavazatommal támogattam a jelentést, amely a növekedés és foglalkoztatás támogatása érdekében a mikrohitelek fejlesztését célzó európai kezdeményezésre tesz javaslatokat a Bizottságnak. Egyetértek az előadóval abban, hogy a kisvállalkozások elengedhetetlen forrását jelentik az EU-ban a növekedésnek, foglalkoztatásnak, vállalkozói készségeknek, innovációnak és kohézióknak.

Hangsúlyoznunk kell, hogy a mikrohiteleket gyakran nem csupán gazdasági okokból és profitszerzési céllal nyújtják, hanem azért, hogy a hátrányos helyzetben lévő személyeket megpróbálják integrálni vagy visszaintegrálni a társadalomba, kohéziós célokat is szolgálnak.

Támogatom a jelentés elfogadását. Tekintve, hogy a mikrohitelek azzal, hogy az önfoglalkoztatás által segítik az embereket, üzleti lehetőségeket tehetnek elérhetővé, úgy vélem, hogy ezt a módszert be kellene vezetni az EU-ban.

Jamila Madeira (PSE), írásban. – (PT) Az EU-nak a kohéziós politika, valamint az együttműködési és fejlesztési politika terén kifejtett munkája tekintetében ez a jelentés alapvető fontosságú.

Ezt a nézetet messzemenően támogatta az Európai Parlament is a 2008. május 8-án elfogadott, P6_TA(2008)0199 számú írásos nyilatkozatában, amelyet volt szerencsém az elsők között aláírni.

Ezért a jelentés mellett szavaztam, mivel ezen a területen bármiféle beruházás vagy terjeszkedés életbe vágó és sürgős, különösen a jelenlegi gazdasági és pénzügyi válság összefüggésében. Az Európai Bizottság és a Tanács célja most tehát a konkrét és gyors cselekvés annak érdekében, hogy növeljék a rendszer hitelét és koherenciáját.

David Martin (PSE), írásban. – A mikrohitel-rendszereknek a fejlődő országokban a szegénység enyhítése terén elért sikereit mindeddig nem ültettük át az EU kontextusába. Azért támogatom a jelentést, mert az európai mikrohitel-kezdeményezés sikere jelentős mértékben járulna hozzá a megújított lisszaboni stratégia célkitűzéseinek eléréséhez, mivel a kisvállalkozások elengedhetetlen forrását jelentik az EU-ban a növekedésnek, foglalkoztatásnak, vállalkozói készségeknek, innovációnak és kohézióknak.

Alexandru Nazare (PPE-DE), írásban. – (RO) Jelenleg napirenden vannak a hitelezési tevékenységek újraindításával kapcsolatos intézkedésekről szóló megbeszélések. A mostani gazdasági válságban, és főként a Romániához hasonló olyan országokban, amelyek épp hiteltárgyalásokat folytatnak nemzetközi pénzügyi intézményekkel, létfontosságú, hogy a bankok újra ellássák fő funkciójukat, vagyis ismét hitellel lássák el a lakosságot.

Úgy vélem, Becsey úr jelentése innovatív, mert ismét a tárgyalóasztalra helyezi a kérdéskört, azonban új szemszögből közelít, a mostani pénzügyi patthelyzet megoldásának keresésekor kilép a bankrendszeren kívülre.

A mikrohitelek témakörével foglalkozó jelentés a társadalom hátrányos helyzetben lévő csoportjait célozza, például a kisebbségeket, a roma közösséget vagy a vidéken élőket, akiknek vannak kiaknázatlan lehetőségeik, és akik szeretnék kisvállalkozást alapítani, de nem tudnak, mert banki intézménytől nem tudnak hitelt felvenni. Nekik nincs sok választási lehetőségük.

Ezért tartom időszerűnek Becsey úr javaslatát, hogy közösségi alapot hozzunk létre a banki hitelekhez közvetlenül hozzá nem jutó személyek és cégek számára nyújtott mikrohitelek támogatására, és az ilyen finanszírozási eszközökről való tájékoztatás fejlesztésére.

Luca Romagnoli (NI), írásban. – (IT) Becsey úrnak a növekedés és foglalkoztatás támogatása érdekében a mikrohitelek fejlesztését célzó európai kezdeményezésről szóló jelentésével kapcsolatban tartózkodni kívánok.

A jelentés bizonyos pontjaival egyetértek, azonban határozottan ellenzek számos más pontot, így nem tudom teljes mértékben támogatni a benyújtott szöveget, tehát tartózkodom.

Catherine Stihler (PSE), írásban. – A mikrohitelprogramok a világ sok szegényét segíthetik ki a teljes nyomorból, különösen nőket. Az EU intézményeinek és tagállamainak többet kellene tenniük az ilyen programok támogatása érdekében.

6. Szavazathelyesbítések és szavazási szándékok: lásd a jegyzőkönyvet

Elnök. – Ezzel elérkeztünk a szavazás indoklásának végéhez.

Délután 3 órakor a G20-ak csúcstalálkozójának előkészítésével kapcsolatos nyilatkozatokkal folytatjuk a munkát.

(Az ülést 13.35-kor felfüggesztik, és 15.05-kor újra megnyitják)

ELNÖKÖL: PÖTTERING ÚR

elnök

7. Az április 2-i G20 csúcstalálkozó előkészítése - Gordon Brown, az Egyesült Királyság miniszterelnöke és az Európai Tanács tagja részvételével (vita)

Elnök. – Hölgyeim és uraim, kedves kollégák, nagy örömmre szolgál, hogy ma délután itt üdvözölhetem az Egyesült Királyság miniszterelnökét, Gordon Brown urat. Miniszterelnök úr, üdvözlöm az Európai Parlamentben!

(Taps)

A miniszterelnök úr nyilatkozatot tesz az Európai Parlament előtt a G20-ak jövő heti csúcstalálkozójának előkészületeiről. A 2009. április 2-án Londonban tartandó csúcstalálkozóra a jelenlegi nemzetközi gazdasági és pénzügyi válság kezelése szempontjából kritikus időpontban kerül sor. Rendkívül fontos lehetőséget kínál az iparosodott világ és a fejlődő gazdaságok vezetői számára, hogy együtt dolgozzanak az azonnali gazdasági stabilitás és a hosszabb távú kilábalás közös programján. A londoni csúcshoz meg kell állapodnia azokról a makroökonómiai politikákról és szabályozási struktúrákról, amelyek átsegíthetnek bennünket a jelenlegi válságon, és egy jobb, fenntarthatóbb keretet kell bevezetnie a jövőre nézve.

A G20-ak elnökeként Gordon Brown tevékeny nemzetközi vezető szerepet vállalt ebben az időben, amely a közelmúlt egyik legnehezebb időszakának bizonyul. Biztató és figyelemre méltó sebességgel segített a G20-akat a nemzetközi gazdasági irányítás új eszközeivé fejleszteni. A miniszterelnök úr jelentős és pozitív hatást gyakorolt azzal is, hogy megmutatta, hogyan tud az Egyesült Királyság hatékonyan együttműködni az európai uniós partnereivel, mivel együtt innovatív megoldásokat találhatunk a számos közös kihívásra.

Mindig is úgy gondoltam, hogy létfontosságú, hogy Nagy-Britannia az Európai Unió központi szereplőjeként elkötelezett szerepet játsszon.

(Taps)

Miniszterelnök úr, nagyon szívesen fogadjuk az ilyen szerepvállalásra vonatkozó elhatározását.

Nagy örömmel adom át a szót Nagy-Britannia miniszterelnökének, Gordon Brown úrnak.

(Taps)

Gordon Brown, Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királyságának miniszterelnöke. – Elnök úr, engedje meg, hogy megköszönjem önnek a felszólalásra való kivételesen megtisztelő felkérést, és a sikeres parlamenti elnökségét. Hadd mondjak köszönetet az európai parlamenti képviselőknek és a Barroso elnök úr vezette Európai Bizottság tagjainak is: mindannyiuk munkájának és az előző generációk munkájának, amelyre építkezünk, köszönhető az, hogy ma a béke és egység Európáját élvezhetjük, amely méltán kap majd helyet az emberiség történetének legkiválóbb vívmányai között, és amely ma reménysugár az egész világ számára.

(Taps)

És ha bármely országban vagy bármely földrészen bárkinek kétsége támadna afelől, hogy a kétségbeesés elmúlt évtizedeiből hogyan képes az emberi akarat és a küldetéssel rendelkező képviselők bátorsága új jövőt építeni, gondolkozzon el egyszerűen azon, hogy 60 évvel ezelőtt az európaiak örökre berögzült

ellenségeskedésről és soha rendbe nem hozható kapcsolatokról beszéltek. Kemény, hosszú és keserves hidegháborúról beszéltek. Nem hitték, hogy Európánk valaha is teljes békében élhet, még kevésbé, hogy képes egyesülni és együttműködni.

Gondoljon arra, hogy ma, az együttműködés és egység évei után csak a politikai szélsőségesek kérdőjeleznék meg, hogy együtt erősebbek vagyunk és nagyobb biztonságban vagyunk, mint külön valaha is voltunk.

(Taps)

Idén november 9-én ünnepeljük a 20. évfordulóját annak, ami bizonyára itt a teremben mindannyiunk számára az életünk egyik legmeghatározóbb eseménye volt – a berlini fal leomlásának. A falat azoknak az elhatározása döntötte le, akik eltökélték, hogy Európa lakóit semmiféle korlát, megfélemlítés, elnyomás nem oszthatja meg többé.

Barátaim, ma már nincs régi Európa, új Európa, Kelet- vagy Nyugat-Európa. Egyetlenegy Európa létezik, az otthonunk.

Büszkén állok itt, mint brit és mint európai, egy olyan ország képviselőjében, amely nem Európától elsodródott szigetnek, hanem egy Európa közepén lévő országnak tekinti magát – nem Európa farvizén, hanem a fősodorban van.

(Taps)

Ezért vagyok büszke arra is, hogy a brit parlament nagy többséggel ratifikálta a Lisszaboni Szerződést.

(Hangos taps)

Úgy vélem, mi itt Európában kivételes helyzetben vagyunk ahhoz, hogy élen járjunk a globalizáció előttünk álló, egészen új és jelentős kihívásainak kezelésében. Amiatt vagyunk különleges helyzetben, amit elértünk az Uniónkban. Köszönetet szeretnék mondani az Európai Parlament képviselőinek. Mindannyian büszkék lehetnek arra, amit együtt elértünk – a világ legnagyobb és legnagyobb közös piacára, amely már 500 millió ember számára jelent lehetőségeket, és a világ legsikeresebb gazdasági együttműködési törekvéseire. Büszkék lehetnek rá, hogy mindezt az Európai Unió érte el.

Büszkék lehetnek a környezetvédelem átfogó keretére is, amelyet építünk – európai koordinációval létrejött meghatározó teljesítmény ez, melynek köszönhetően ez a földrész lesz a világon az első, amely egyértelműen az alacsony szén-dioxid-kibocsátású gazdaság felé vezető útra lép.

(Taps)

Büszkék lehetnek arra is, hogy a világ legnagyobb segélyprogramja keretében ez az Európai Unió tette a világszerte életet mentő és megváltoztató legkitartóbb erőfeszítést.

A fogyasztói és munkával kapcsolatos jogok közül, melyeket Európa-szerte mindannyian élvezünk, sok olyan kampány eredménye, amelyet e Parlament egyéni képviselői vagy csoportjai vezettek.

Ne felejtjük el, hogy a Európai Unió rendelkezik a világ legátfogóbb szociális védelmi rendszerével – jogok és kötelezettségek rendszere ez, melyet Nagy-Britannia lakói számára megerősített az, hogy – büszkén jelenthetem ki – a kormányunk vezetésével Nagy-Britannia elfogadta a szociális fejezetet.

Elnök úr, Európa e sikerei nem jöhettek volna létre a népek együttműködése nélkül, amelyet ön és ez a Parlament valósított meg. Igen, láthatjuk, ahogy a hivatalnokok határokon átnyúló találkozóit építik az egységet. Igen, egységet látunk, mikor vezetők találkoznak vezetőkkel. De az igazán tartós egység az e Parlamentben képviselt emberek közös értékeiben gyökerező demokratikus egység, és nem annyira a szerződések, az intézmények, az egyének, hanem ezek a meghatározó értékek kötnek össze szorosan bennünket – hogy hisszük, mint Európai Unió, hogy a szabadság, gazdasági fejlődés és társadalmi igazságosság vagy együtt fejlődik, vagy sehogyan sem.

Ezek az értékek gyökereznek az együttes munka során megtanult leckékből – annak az igazsága, hogy a szabadság soha nem jelentheti, hogy mindent szabad, hogy a piacoknak szabadoknak kell lenniük, de nem értékektől mentesnek, és az a meggyőződés, hogy az igazságosság fontosabb, mint a be nem avatkozás.

E válság során ismét megtanultuk, hogy a vagyonnak nincs nagy értéke a társadalom számára, ha csak a vagyonosokat szolgálja. A gazdaságnak csak akkor van értéke, ha nemcsak pár közösséget gazdagít, hanem mindenkit.

Ez nem csupán a politikai filozófiánk – Európában azért hiszünk ezekben az igazságokban, mert az országainkban végzett munka során megéltük őket.

Most, a történelemben soha nem tapasztalt sebességtű, kiterjedésű és nagyságrendű globális válság közepette azt szeretném megvitatni önökkel, hogy a már a génjeinkbe ivódott értékek – az Európában az idők során megtanult leckék – alkalmazásával hogyan tud Európa és a világ szembenézni a globalizáció négy nagy kihívásával: pénzügyi instabilitás az azonnali globális tőkeáramlás világában; környezetpusztulás az energiaellátási zavarok világában; szélsőségesek és az ezzel kapcsolatos biztonsági kockázat a soha nem látott mobilitás világában; és növekvő szegénység az egyre egyenlőtlenebbé váló világban.

Szeretném azt is megvitatni, hogy az együttes munkánkkal megfelelően irányított globális gazdaságban ázsiaiak és mások milliói, akik közül sokan csak a *saját* árucikkeiket termelik meg, hogyan válhatnak a jövőben a *mi* termékeink fogyasztóivá, a következő húsz év során hogyan tapasztalhatjuk majd a középosztály munkalehetőségeinek és jövedelmének valaha látott legnagyobb növekedését, és a mai problémáink ellenére hogyan láthatunk a jövőben egy megduplázódott méretű világ gazdaságát, amely új lehetőségeket teremt mindannyiunknak, minden országban.

Szeretném megvitatni, hogy egy ma fenntarthatatlannak, veszélyesnek és egyenlőtlennek tűnő világból hogyan építhetünk valóban globális társadalmat, amely mindenki számára fenntartható, mindenkinek biztonságos és mindenkihez igazságos.

Hadd ismételjem meg: úgy gondolom, az Európai Unió kivételes helyzetben van ahhoz, hogy vezesse e jövő megépítését, éppen azért, mert az elmúlt 60 év során bebizonyítottuk, hogy mi, mint Európa, képesek vagyunk megfelelni a határokon átnyúló együttműködés, a népek közötti koordináció kihívásának és egységet tudunk kovácsolni a sokféleségből.

Néhányan bizonyára tudják, hogy sok éven át a globális Európa ügyét, és az ahhoz szükséges gazdasági reformokat támogattam. Tudom, hogy néhány kritikus szerint azért álltam inkább a globális fellépés mellé, mert kevésbé támogattam az európai fellépést. De az elmúlt években épp azért támogattam oly határozottan az ügyet, mert lelkesen akarom, hogy Európa vezető szerepet töltsön be a világban, és mert úgy vélem, hogy a szabadság, igazságosság és felelősség értéke mentén egyesült európai országok oly sokat adhatnak a világnak, amely szintén az egyesülés felé halad.

Olyan globalizációt szeretnék látni, amelyet nyíltság, szabad kereskedelem és rugalmasság jellemez, de amely egyben megreformáló, átfogó jellegű és fenntartható is. Ez az az üzenet, amelyet Európa ebben a nagy megpróbáltatást jelentő gazdasági helyzetben a világnak küldhet és amelyet megoszthat azzal.

Manapság, mint tudják, nemzetközi léptékű hurrikán söpör végig a világon. Hatása egyetlen európai országot sem kerül el. Elér minden vállalkozást, minden munkavállalót, minden ingatlantulajdonost és minden családot.

Legyünk őszinték egymással: a globális gazdasági rendszerünk oly módon fejlődött és torzult el, amely ellentétes a családunkban, közösségeinkben és az életünk minden egyéb területén vallott és ünnevelt értékekkel – olyan értékekkel, mint például a másokkal szembeni igazságosság és a felelősségvállalás, a kemény munka becsülete és a felelőtlen mértéktelenség helytelenítése.

Az olyan összetett termékek, mint a származékos banki ügyletek – amelyeknek világszerte el kellett volna osztaniuk a kockázatot – ehelyett járványt terjesztettek. Nem engedhetjük meg tovább, hogy a kockázatot világszerte felelősségvállalás nélkül ruházzák át. Azt mondom, hogy az eddigi árnyékbankrendszer minden elemének a felügyeleti háló alá kell tartoznia.

(Taps)

Az egyes országokban vagy régiókban megállapított piaci korlátokat kezdi felülírni az országok közti globális verseny. Azt mondom, nem elég támogatni az önszabályozást és engedni a lefelé húzó versenyt: nemzetközi standardokat kell megállapítanunk az átláthatóságra, az információk közzétételére és – igen – a javadalmazásra vonatkozóan is.

(Taps)

Ahogy a globalizáció átlépett a nemzeti határokon, tudjuk, hogy morális határokat is áthágott. Ahogy a saját kárunkon megtanultuk, a felügyelet nélkül maradt piactéren szabadon engedett zabolátlan szabad piacok problémája az, hogy leredukálja az összes kapcsolatot az ügyletekre, az összes motivációt az önérdekre, az értékítéletet a fogyasztói választásra és az értéket az árcédulára.

Egy jó társadalomnak és egy jó gazdaságnak azonban jobban tisztában kell lennie az értékekkel. Nem a piacból eredőekkel, hanem azokkal, amelyeket mi viszünk a piacba, a becsületesség, felelősségtudat, igazságosság és a kemény munka becsületének alapvető értékeivel – ezek valójában nem a piacokból erednek, hanem a szívünkben.

Így a mai vitával kezdődően, miközben a jövő heti londoni csúcsra készülünk, azt javaslom, hogy mi – mint Európa – vállaljunk központi szerepet abban, hogy az egykor washingtoni konszenzusként ismert megállapodást a jelenre nézve új, elvi alapon álló gazdasági konszenzussal váltsuk fel.

Mindezen globális problémákkal szembenézve nem állhatunk egy helyben. Cselekednünk kell. Természetesen van választásunk, és tudom, hogy néhányak számára nagy a kísértés, hogy erre az újkeletű bizonytalanságra visszavonulással reagáljanak – hogy a felvonóhidat felhúzza és az órát visszatekerve próbálják biztonságban érezni magukat. De azt mondom, ha valamit megtanultunk a történelemből, az az, hogy a protekcionizmus a kishitűség politikája, a visszavonulás és a félelem politikája, és hogy végső soron egyáltalán senkit nem véd meg.

(Taps)

Ahelyett, hogy az elszigeteltség szirtjei felé vennénk az irányt, határozzuk meg együtt az együttműködés irányát. Ez mindannyiunk nemzeti érdeke. Ezért javaslom, hogy Európa vállalja a vezető szerepet abban a vakmerő tervben, melynek célja, hogy minden földrész elvégezze a közös felvirágzáshoz utat nyitó változtatásokat a bankrendszerében, hogy minden ország vegyen részt és működjön közre a pénzügyi szabályozás globális standardjainak meghatározásában, és hogy minden kontinens bocsássa rendelkezésre a gazdasági növekedés és a munkahelyek biztosításához szükséges erőforrásokat.

Mi van napirenden? Először is, a piacnak kell bennünket szolgálnia, nem nekünk a piacot. Ezért mi, britek, más európai országok és – tegnap óta – Amerika, véget vetettünk a bankszektor bizonytalanságának azért, hogy ismét beindítsuk a hitelezést azok számára, akiknek kell a kölcsön ahhoz, hogy folytatni tudják a mindennapi életüket ebben a nem mindennapi időszakban. Úgy gondolom, a bankok adósságainak rendezésére irányuló amerikai, egyesült királysági és európai tervek mögött húzódó közös alapelvek segítenek majd helyreállítani a bizalmat és újraindítani a hitelezést a gazdaság szélesebb köre számára.

A világon most először egyetértünk abban – és ezt a de Larosière-jelentés, Paul Volcker G30-jelentése, az Egyesült Királyságban a Turner-jelentés és a pénzügyi stabilitási reform is tükrözi –, hogy a lakossági megtakarítások védelme érdekében szigorú szabályozási normákat kell bevezetni Európa-szerte és világszerte, és azokat végre is kell hajtani és szigorúan nyomon kell követni nemcsak egy országban, hanem az összes földrészen.

Úgy gondolom, most először megállapodhatunk az offshore adóparadicsomok és offshore központok végének kezdetét jelző összehangolt fellépéshez szükséges nagy változtatásokról is.

(Taps)

Mondjuk ki együtt, hogy a rendeleteinknek mindig, mindenhol, minden bankra érvényeseknek kell lenniük, nincs kivétel az árnyékbankrendszer számára, és a világon sehol nem található búvóhelyre az adócsalók, akik nem hajlandóak megfizetni a rájuk eső részt.

Tudjuk azt is, hogy a gazdaságunk egész világra kiterjedő fiskális és monetáris élénkítése minden országban kétszer annyira hatékony lehet, ha azt minden egyes ország elfogadja. Úgy vélem, idén a vala látott legnagyobb kamatlábcsökkenéseket tapasztaljuk majd, és megvalósul a legnagyobb költségvetési élénkítő program, melyről a világon valaha megállapodás született.

Biztos vagyok benne, hogy a londoni csúcs építhet arra a fellépésre, amelyben az Európai Tanács és a G20-ak pénzügyminiszterei állapodtak meg pár napja. Amit csak kell, mindent megteszünk azért, hogy megteremtjük a szükséges munkahelyeket és növekedést. Úgy gondolom, egész Európa egyetért majd Obama elnök úrral abban, hogy a fellépésünknek kitartónak és erőteljesnek kell lennie, amíg el nem érjük a kilábalást.

Felelősséggel tartozunk a munkanélküliekért is. Véleményem szerint senkinek nem szabadna hónapokig munka nélkül maradnia anélkül, hogy képzést, munkát vagy munkavállalási segítséget ajánlanának neki, és az iskolát befejezők sem maradhatnak hosszú ideig képzés és munka nélkül úgy, hogy ne kapnának lehetőséget a jövőben szükséges készségek elsajátítására.

Úgy vélem, ebben a válságban sürgős, komoly és nagyszabású lépéseket kell tennünk annak érdekében, hogy a kilábalás alacsony szén-dioxid-kibocsátással járjon, és hogy a gazdaságunkat fenntarthatóvá tegyük. Európa

vezette az ipari forradalmat, és most vezetheti az alacsony szén-dioxid-kibocsátás forradalmát – azáltal, hogy befektet az energia-hatékonyságba, a megújuló energiaforrások és az atomenergia terjesztésébe, a szén-dioxid elválasztásának és tárolásának szemléltetésébe, az intelligens hálózatok fejlesztésébe és az elektromos és a minimális szén-dioxid-kibocsátású járművek kereskedelmi hasznosításába. Ezért vagyok büszke arra, hogy részese lehetek az energiáról és a klímaváltozásról szóló 2020-as európai csomagnak, melyről 2008 decemberében állapodtunk meg – ez szintén e Parlament határozata volt, és a globális vezető szerep legmagasabb elvárásait rögzítette arra az útra vonatkozóan, amely ahhoz a klímaváltozási egyezményhez vezet, melyet idén Koppenhágában mindannyian látni szeretnénk.

(Taps)

Az, amit Kelet- és Közép-Európa némely országában jelenleg tapasztalunk, megmutatja, miért kell újjáépítenünk a nemzetközi gazdasági együttműködést, hogy megsegíthessük a szükségét szenvedő országokat, amikor kell.

Az új, megreformált Nemzetközi Valutaalapot, melyben szívesen látjuk a fejlődő gazdaságok nagyobb arányú képviselőit, és amelynek legalább 500 millió amerikai dollárnyi forrással kell rendelkeznie – ez kétszerese a mai összegnek – fel kell hatalmazni arra, hogy segítsen a tőke elvándorlásával szembesülő országoknak, segítsen nekik hozzájárulni a bankjaik működésének helyreállításához, hogy a bankok ismét nyújthassanak hiteleket az iparnak. Olyan Nemzetközi Valutaalapot szeretnék, amely nemcsak reagál a válságokra, hanem megelőzi azokat, és olyan Világbankot szeretnék, amelynek megvannak a forrásai a szegénység megelőzésére és arra, hogy a kereskedelmi hitelek összeomlása közepette lehetővé tegye a világkereskedelem bővülését.

Mivel emlékszünk rá és ünnepeljük, hogy az Európai Unió és ez a Parlament oly sikeresen bővült, hogy új családtagokat üdvözölhessen, azt üzenem a kelet-európai tagállamoknak, hogy nem hagyjuk magukra őket semmiféle bajban. Minden tőlünk telhetőt megteszünk, hogy mellettük álljunk.

(Taps)

Ne feledjük azt sem, hogy a legszegényebb országokban több százmillió, rendkívüli szegénységbe taszított ember számára ez a válság nem kevesebb, mint élet és halál kérdése. Az a kegyetlen igazság, hogy mivel a bankok fizetéseképtelenek lehetnek és a piacok a kereskedelemmel együtt összeomlanak, idén plusz félmillió gyermek – összesen tíz és fél millió – fog meghalni azért, mert szó szerint túl szegények az életben maradáshoz. A tíz és fél millió gyermek nem csak statisztikai adat. Egy gyermek, aztán egy második, majd egy harmadik, egy negyedik; egyikük sem csupán csak gyermek, hanem valakinek a gyermeke; egy temetés, melyre nem kellett volna, hogy sor kerüljön; egy élet, melyet meg lehetett volna menteni – olyan tragédia, mely érzésem szerint a lényünk legmélyét rendíti meg.

(Taps)

Az, hogy nehéz időket élünk, soha nem lehet mentség arra, hogy hátat fordítsunk a legszegényebbeknek, vagy hogy hagyjuk, hogy a tönkrement bankok megszegett segély-ígéretkezőkhez vezessenek vagy azok igazolására szolgáljanak. Ahelyett, hogy hagynánk, hogy európai segélyfelajánlásaink egyre inkább csak pusztá szándékká, majd halvány törekvéssé, és végül tragikusan csendes árulássá váljanak, meg kell duplázunk az erőfeszítéseinket, hogy biztosítsuk, hogy a mi generációnk lesz az, amely végre tényleg véget vet a szegénységnek.

(Taps)

Együtt képesek vagyunk megvalósítani a legnagyobb költségvetési élénkítő csomagot, a legjelentősebb kamatlábcsökkentést, a nemzetközi pénzügyi rendszer legjelentősebb reformját, a banki javadalmazásra és banki szabványokra vonatkozó első nemzetközi elveket, az első adóparadicsomok elleni átfogó fellépést a világon, és, egy világválság közepette először, új és további segítséget tudunk nyújtani a szegények számára.

Hogy hogyan teremthetjük meg a szükséges globális változásokra vonatkozóan az egyetértést? Hadd mondjam el, hogy az előttünk álló egyik nagy lehetőség az, hogy Európa és a többi földrész együtt munkálkodhat. Azt is szeretném ma hangsúlyozni, hogy Európa és Amerika együttműködése is szorosabb lehet.

Tegnap arról beszéltem Obama elnök úrnak, amiről ma önöknek kívánok szólni: az Európa és Amerika közti fokozott együttműködés új korszakáról. Az elmúlt években soha nem volt még olyan amerikai vezetés, amely ennyire kész lett volna minden szinten együttműködni Európával a pénzügyi stabilitás, az éghajlatváltozás, a biztonság és fejlődés kérdéseiben. Egy ilyen együttműködés szinte soha nem szolgálta még ennyire egyértelműen az egész világ érdekét.

A pár nap múlva kezdődő EU–USA-csúcstalálkozóval kezdődően, amikor Obama elnök Prágába jön, egyszerű éves találkozóból megállíthatatlan, fejlődő partnerséggé változtathatjuk a csúcstalálkozót, hogy biztosítsuk a globális változást, amelyre a világnak most szüksége van.

Gondolják csak el mindazt a haladást, amelynek érdekében a transzatlanti együttműködés új korszakában Európa és Amerika együtt dolgozhat. Munkálkodjunk együtt egy új, egész világra kiterjedő éghajlatváltozási egyezményen – a 2005. évi G8 csúcson Merkel kancellár asszony által kezdeményezett egyezményen – a szén-dioxid-kibocsátás valaha látott legnagyobb mértékű csökkentése érdekében. Dolgozzunk együtt Amerikával, hogy legyőzzük az egyre növekvő fenyegetést, amelyet a pakisztáni és afganisztáni terrorizmus jelent, amely bármikor lecsaphat bármelyikünk hazájának utcáira.

Most, hogy Franciaország Sarkozy elnök úr vezetésével újra a NATO központi részét képezi, dolgozzon együtt Európa és Amerika egy olyan célért, amely eddig csak álom volt, de most – véleményem szerint – megvalósítható: egy olyan világért, ahol a nukleáris fegyverek nem terjednek és ahol az atomhatalmak az atomfegyver-arsenáljuk valódi csökkentéséről egyeznek meg.

(Taps)

Dolgozzunk együtt azért a sürgős és elengedhetetlen dologért is, amelyet mindannyian meg szeretnénk érni, és amelyet véleményem szerint e Parlament minden pártja kíván: a közel-keleti békéért, ahol egy biztonságos Izrael terül el az életképes palesztin állam mellett.

(Taps)

De az európai-amerikai együttműködés leggyorsabb és leginkább várt hozadéka az lehet, hogy a lépéseink eredményeként több munkahely lesz, több vállalkozás és nagyobb mértékű lesz a kereskedelem, mivel együtt szembenézünk az időszak nagy pénzügyi kihívásaival és legyőzzük őket.

Minden idők egyik leghíresebb európaijától, Michelangelótól származik az idézet, mely szerint jobb magasra törni és kudarcot vallani, mint sikeresen elérni az alacsonyabb célt. Ez a Michelangelo által is megírt választás áll előttünk, mert ahogy szétnézek ma itt a teremben, azt látom, hogy mi itt mind nemcsak tanúk és nézők vagyunk, hanem lehet, hogy mi valósítjuk meg a változást, szabadon formálhatjuk a sorsunkat.

Nem kell, hogy az európaiakat az események uralják. Történjen bármi, mi uralhatjuk az eseményeket. Elmondható rólunk, hogy a legrosszabb időkben, a legmélyebb hullámvölgyekben is kitartottunk jövőbe vetett hitünk mellett és együttes erővel újraformáltuk és megújítottuk a világ rendjét.

Azt hiszem, hogy majd csak ha már megírták a történelemkönyveket, akkor fogjuk fel igazán a globalizációból eredő, minden földrész minden országa számára feladatot jelentő rendkívüli kihívások mértékét és nagyságrendjét. Több ez, mint a változás egy pillanata a közös történelmünkben. Ez a változás világa, és emlékeztetnünk kell magunkat, hogy az európai történelem legkorszakalkotóbb évtizedeit a jelenükben sohasem értették meg teljes egészükben.

Ha visszatekintünk a reneszánszra, a valaha látott egyik legnagyobb korszakra, a világra gyakorolt hatását nem tudjuk egy bizonyos dátumhoz, személyhez vagy egyetlen áttöréshez kapcsolni. Vagy ott a felvilágosodás – nem tudjuk biztosan megmondani, hogy mikor és hogyan kezdődött, vagy ki kezdte, csak azt tudjuk, hogy nélküle nem létezhetne a mai Európa vagy a mai világ. Ha felidézzük az ipari forradalmat, nem mutathatunk rá egyetlen napra, amikor sípszóra elkezdődött, és nem emelhetünk ki egyetlen feltalálót, vállalkozót vagy irányító bizottságot, aki felügyelte volna. Ma csak annyit mondhatunk ezekről az akkoriban nem teljesen felfogott eseményekről, hogy mindannyian a haszonélvezőik vagyunk.

A generációnk egy még nem teljesen megértett, változó világgal áll szemben, ahol a mindennapok során meghozott számtalan döntésünkkel gyorsíthatjuk vagy lassíthatjuk a fejlődést. Azt mondom, ebben az elképesztően változó világban – éghajlatváltozás, környezetvédelmi követelmények, energiaszükséglet, terrorveszély, szegénység és egyenlőtlenség, melyeket kezelni kell, megoldásra váró pénzügyi válság – ne vonuljunk vissza a pusztuláshoz vezető protekcionizmusba.

Hagyjuk ezt örökölni: hogy előre láttunk és egy valóban globális társadalmat formáltunk az új időkre; hogy ahelyett, hogy a globalizáció az igazságtalanság és az egyenlőtlenség ereje lett volna, mi globális szinten az igazságosság szolgálatába állítottuk; és hogy a legnehezebb kihívással szemben az egyesült Európa, melyet közös eszmékre alapítottak és közös értékekre épült, segített újjáépíteni a világot.

(Szűnni nem akaró taps)

Elnök. – Miniszterelnök úr, az Európai Parlament nevében köszönöm, hogy elmondta ezt az igazán figyelemreméltó beszédet itt az Európai Parlament előtt.

(Taps)

Örömmel kérem fel az Európai Bizottság elnökét, José Manuel Barroso urat a hozzászólásra.

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – Elnök úr, a G20-ak londoni csúcstalálkozója mérföldköve lesz a globális válságra adott globális válasznak. Biztos vagyok benne, hogy Brown miniszterelnök úr vezetésével a csúcstalálkozó sikeres lesz.

A globális válságra adandó globális válasz kezdeményezése Európából származik. Emlékszem, hogy Sarkozy elnök úr és jómagam is azért mentünk Camp Davidbe, hogy globális választ javasoljunk Bush elnöknek. A G20-ak 2008. novemberi washingtoni csúcstalálkozója pontosan e közös erőfeszítések eredménye volt.

Európának tehát különös felelőssége van a jelenlegi G20-as folyamatban. Azt szeretnénk, hogy sikeres legyen a londoni csúc, és biztos vagyok benne, hogy az is lesz. Európa egyesül Londonban és egyesült üzenetet küld. Ahogyan a múlt héten az Európai Tanácsban megállapodott a 27 tagállam, proaktív terveink vannak Londonra. Konkrét eredményeket szeretnénk a világgazdaság élénkítésével és az összes pénzügyi szereplő szabályozásával kapcsolatban, a bankoktól a fedezeti alapokon át a hitelminősítő intézetekre vonatkozó új szabályozásig.

Egyértelművé kell tennünk, hogy a gazdaság élénkítése és a szabályozás továbbfejlesztése nem ellentétes egymással – mindkettőre szükségünk van. Sőt, ennél tovább kell mennünk: el kell utasítanunk a gazdasági nacionalizmus és protekcionizmus minden formáját, és meg kell újítanunk a világ kevésbé fejlett része iránti elkötelezettségünket, így biztosítva, hogy Európa tiszteletben tartsa a milleniumi fejlesztési célkitűzéseket.

A gazdasági lassulás különösen súlyos. Ezért szükség van a gazdaságnak az általános kereslet támogatása általi összehangolt élénkítésére. Az Európai Unió már most is sokat tesz ezen a téren: a diszkrecionális intézkedést és automatikus stabilizálókat vegyítő fiskális csomagunk egésze közel jár a GDP 4%-ához.

Az élénkítési terveinket most lendületesen kell megvalósítanunk. Tudjuk, mit kell tennünk: újra beindítani a hitelezést; megtartani a munkahelyeket; fejleszteni az emberek készségeit, készülve a fellendülésre; továbbra is beruházni a termelékenységbe és az európai versenyképességbe. A Bizottság figyelemmel kíséri és értékeli majd a tagállamok lépéseit, hogy összehangolja a válságra adott átfogó válaszunkat.

A pénzügyi szabályozással kapcsolatban az Európai Unió ki szeretné terjeszteni a határt: egyetlen pénzügyi termék, intézmény, piac vagy joghatóság sem mentesülne a szabályozás alól. De a szabályozás nem öncélú – azért van további szabályokra szükségünk, mert a piacoknak újra rendesen kell működniük, finanszírozniuk kell a munkahelyeket és a befektetéseket. Csak így lehet helyreállítani a bizalmat, a bizalom pedig kulcsfontosságú. Az, hogy ismét etikát vigyünk a pénzügyi rendszerbe, szintén feltétele a nyílt gazdaságokban szükséges bizalomnak.

Az Európai Unióban máris mozog a határvonal: a Bizottság tökemegfeleléssel és a hitelminősítő intézetekkel kapcsolatos javaslatokat nyújtott be, melyeket jelenleg ez a Parlament is tárgyal. Az elkövetkező hetekben a Bizottság javaslatokat tesz majd a fedezeti alapokra, magántőkére és a vezetőik javadalmazására vonatkozóan, és a júniusi Európai Tanács előtt időben egy új európai felügyeleti rendszerről szóló csomagot nyújt majd be. Az Európai Unió mozgásban van: ezt hangosan és egyértelműen közöljük majd Londonban, hogy együtt munkálkodhassunk a partnereinkkel, nevesül amerikai barátainkkal.

Azt szeretnénk, ha a többiek is velünk mozdulnának; globális szabályok kellenek a globális gazdaságra. Vegyük csak az értékvesztett eszközök esetét: nyilvánvaló, hogy a bankrendszer megtisztítása nélkül nem áramlik majd vissza a hitel a gazdaságba. Az Európai Uniónak most van egy, a Bizottság által nyújtott kerete arra, hogy foglalkozzon a kérdéssel. Alig két hete a G20-ak pénzügyminiszterei hosszasan tárgyalták az értékvesztett eszközök kérdését. Az általuk elfogadott alapelvek nagyban tükrözik a kérdéskörrel kapcsolatos európai uniós álláspontot. Tehát még egyszer, rendelkezünk a szupranacionális és transznacionális szabályok megállapításának egyedülálló tapasztalatával, ez is mutatja, hogy az Európai Unió mindenki másnál jobban felkészült nem arra, hogy bevezesse e globalizáció szabályait, hanem hogy javaslatot tegyen azokra.

Londonban az Európai Uniónak erőteljes üzenettel kell elutasítania a protekcionizmust. Meg fogjuk védeni az otthoni belső piacunkat, nyitva tartjuk, és a nyitott globális piacokért dolgozunk majd. Nem szabad lemondanunk Doháról és hamarosan megállapodásra kell jutnunk. Nem feledkezhetünk meg a leginkább

rászoruló országokról sem: ki kell tartanunk a Milleniumi Fejlesztési Célokban foglalt kötelezettségvállalásaink mellett.

Mindig észben kell tartanunk, hogy amit teszünk, az csak eszköz a cél eléréséhez, az emberek jólétének fokozásához. Az intézkedések nem a pénzügyi rendszerért – a gazdaság e szegmenséért – vannak, hanem az emberekért. A jelenlegi nehéz helyzetben ez azt jelenti, hogy ki kell párnáznunk és enyhítenünk kell az Európai Unió gazdasági hullámvölgyének a foglalkoztatásra gyakorolt hatásait. Igen, most elsősorban a foglalkoztatással törődünk. Május 7-én foglalkoztatási csúcstalálkozót tartunk, hogy mobilizáljuk a munkahelyek megőrzését és a jövőbeli munkalehetőségeket szem előtt tartó átképzést szolgáló ötleteket és lépéseket. Együtt dolgozunk a szociális partnerekkel, mert véleményünk szerint ez – a szociális partnerekkel való együttműködés – is része az európai modellnek, és úgy véljük, így segíthetünk a munkavállalóknak abban, hogy felkészüljenek a munkalehetőségekre, melyek abban a jövőbeli fenntartható és alacsony szén-dioxid-kibocsátású gazdaságban várnak rájuk, melyet szeretnénk, hogy Európa vezessen.

A G20-ak londoni találkozásának tehát elég sok területen kell eredményt hoznia – nagyon ambiciózus program. Biztos vagyok benne, hogy Gordon Brown vezetésével és erőteljes európai hozzájárulással a G20-ak eredményesek lesznek és globális konszenzust építenek majd a nemzetközi gazdaságot illetően.

(Taps)

Joseph Daul, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök úr, hölgyeim és uraim, üdvözölni szeretném a brit miniszterelnököt, Gordon Brown urat, aki néhány nap múlva házigazdája lesz a G20-ak olyan csúcstalálkozásának, amelyre Európát úgy várják, mint eddig nem sokszor.

A válságból leszünderhető első tanulság az, hogy a gazdaságok ma annyira összefüggenek, hogy a nemzeti megoldások már elképzelhetetlenek. A nehézségek, amelyek meg kell mondjuk, főként az Egyesült Államokból érkeznek hozzánk a szabályozás hiányának eredményeképp, teret nyertek és Európának, Brown úr, meg kell értenie, hogy csak akkor lesz erős, ha egyöntetűen szólal fel közös érdekei védelmében. Elég erővel kell rendelkeznie még ahhoz is, hogy az összes regionális gazdaságot az új növekedés felé vezető útra rángassa. Nem tudom nem megemlíteni Manuel Barroso urat és azt, hogy Európa – és különösen Nicolas Sarkozy – ösztönzésére hívták fel a G20-akat arra, hogy segítsenek helyreállítani a rendet a megzavarodott pénzügyi rendszerben.

A szolidaritás és a felelősségvállalás Európa két fontos alapelve. Készek vagyunk együttesen megsegíteni és támogatni azokat, akik közülünk a legnagyobb nehézségekkel küzdenek. Bár a legjobbakat kívánom az országának, miniszterelnök úr, az IMF legutóbbi számadatai az Egyesült Királyságról sajnos meglehetősen aggasztóak az ön számára, mint Európai Unió más országaira, különösen Magyarországra vonatkozó adatok is.

Sok éven át voltam önkéntes tűzoltó, így tudom, hogy ha egy ház kigyullad, akkor hamarosan a szomszéd házát is veszélyeztetik a lángok.

Képviselőtársaim, kétségtelen, hogy a beszédem után a Ház bal oldalán helyet foglaló barátaiak szociálisabb Európáért és nagyobb védelemért szólalnak majd fel. Mielőtt ezt tennék, azt felelem, hogy pontosan ezek a leegyszerűsített, a meg nem lévő pénzek elköltését magukban foglaló szlogenek vezettek az 1980-as évek politikáinak kudarcához sok európai országban.

(Taps)

Az önében természetesen nem, miniszterelnök úr, tisztában vagyok vele, hogy a 80-as években nem az ön kormánya volt hatalmon. Ugyanezen képviselők nem mulasztják majd el megismételni, hogy a jelenlegi válság a globalizáció és a piacgazdaság szülötte. Már előre azt válaszolnám nekik, hogy köszönhetően ennek a piacgazdaságnak a honfitársaink átlagos jövedelme 40%-kal nőtt az elmúlt 40 év során. Arra is emlékeztetném őket, hogy míg a piacgazdaságon kívüli, a berlini fal védelmében élő népeket elérte jól dokumentált végzetük, a globalizáció és a piacgazdaság lehetővé tette, hogy a nyugat-európaiak évi átlagosan 2%-os növekedés mellett jólétben éljenek. Mindez azt mutatja, hogy nem biztos, hogy azok a szociális Európa védelmezői, akiket annak gondolunk.

Miniszterelnök úr, az európai integráció mindig is az országok polgárai közti szolidaritás kérdése volt, és a jelenlegi nehéz helyzetben Európa kötelessége minden eddiginél inkább az, hogy ezt a tettei által ismét bizonyítsa. A bankok támogatása szükséges volt, mert ez óvta meg a bennük bízókat attól, hogy mindenüket elveszítsék, és ez már valami, de nem elég. Az első és legfontosabb dolog a munkájukat elvesztők és a megélhetési problémákkal küzdő családok támogatása kell, hogy legyen. A bizalom és a munkalehetőségek

csak akkor fognak visszatérni, ha mi visszatérünk a növekedéshez és helyreállítjuk a vállalkozások számára kedvező gazdasági és költségvetési helyzetet. A 400 milliárd eurós európai segélyprogram segíteni fog a válság legyőzésében. Lehetővé teszi új beruházások indítását, megerősíti a keresletet, egyúttal támogatja a növekedést és munkahelyeket teremt.

Az európai belső piac fontos emelőként működhet, másrészt viszont minden protekcionista intézkedés csak ront a helyzeten. Brown úr, nem elég külföldön elítélni a protekcionizmust. Otthon is el kell kerülnünk a „brit munkát a briteknek” szlogenhez hasonló jelmondatok szentesítését, mert nagyon veszélyes gazdasági nacionalizmusba sodorhat bennünket. Bízom azonban a Bizottságban, a szerződések őrében, hogy biztosítja a jogszabályok tiszteletben tartását és azt, hogy a vállalataink szabad és igazságos piacon kereskedhetnek. A legfontosabb feladatunk egy új globális pénzügyi rendszer felállítása, amely stabilabb, jobban felügyelt és legfőképpen átláthatóbb. Fel kell gyorsítanunk a „Basel II” reformokat és szigorú ellenőrzés alá kell vonnunk a spekulatív alapokat.

Miniszterelnök úr, méltányolom, hogy nem azért jött, hogy elképzeléseket erőltessen ránk, hanem hogy meghallgassa a polgárok elvárásait. Ne feledje, miniszterelnök úr, különösen a jövő héten, hogy ön egy valódi európai.

(Taps)

Martin Schulz, a PSE képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, micsoda bátor beszéd, és milyen ragyogó leírása a mostani idők szükségleteinek. Pontosan ezt az utat kell követnünk, és mi, az Európai Szocialisták és Szociáldemokraták – és nemcsak a képviselőcsoportom tagjai nevében beszélek, hanem Rasmussen úr, az európai szociáldemokrata mozgalmunk vezetője nevében is – azonosulni tudunk a beszéde minden szavával, miniszterelnök úr. Kiváló irány!

(Taps)

a PSE képviselőcsoport nevében. – (FR) Ami képviselőtársam, Daul úr megjegyzéseit illeti, a legkevesebb, amit az ember elvár egy európai parlamenti képviselőcsoport vezetőjétől, az az, hogy képes legyen megkülönböztetni a protekcionizmust a szociális védelemtől. Hatalmas különbség van köztük.

(Taps)

Ami a nagyszerű elnökét, Sarkozy urat illeti, ő tudhat valamit a protekcionizmusról, de van valami, amiről biztosan nincs halvány fogalma sem, és ez a szociális védelem.

a PSE képviselőcsoport nevében. – (DE) Igaza van, elnök úr, valóban nagyszerű pillanat ez. A G20-ak csúcstalálkozójának előestéjén Gordon Brown eljött ide, hogy az Európai Parlament előtt szólaljon fel. Ez a látogatás mutatja, hogy az európai népek fóruma – ez a Parlament – pont a megfelelő hely annak a perspektívának a bemutatására, amelyet ön, miniszterelnök úr, ma leírt nekünk.

Ezért az ittléte több az Európai Parlamentbe tett egyszerű látogatásnál. Kijelöli az utat, mert megmutatja, hogy ön, mint országa miniszterelnöke és mint a G20-ak csúcstalálkozójának házigazdája, olyan fontosságot tulajdonít az Európai Parlamentnek, amelyet az megérdemel. Azt értem ez alatt, hogy olyan helynek tekint, ahol Európa kontinentális viszonyai és a világ más részeivel fennálló viszonyai keretében meg kell vitatni a multinacionális és nemzetközi politikát. Ezért köszönetet mondok önnek, Brown úr! Megfelelőképpen cselekedett.

(Taps)

Miniszterelnök úr, ön három alapvető elvet említett, amelyekre szeretnék visszatérni, mert a mi mozgalmunknak is alapvető elvei. Nem a mohóság, az egyéni mohóság volt a döntő tényező. Az állandó eleme volt az emberi történelemnek és mindig is létezni fog. A gond a rendszerrel van, melyben ez az egyéni mohóság terjedni tud és destruktívvá válhat. Ez a rendszer az, ami nem jó. A korlátlan piaci radikalizmus és liberalizmus e rendszere elbukott és csődbe jutott. Ezért kell megváltoztatni.

Tehát igaza van abban, hogy európai és az egész világra kiterjedő szabályozásra van a szükség a magántőkével, a fedezeti alapokkal és a bezárandó offshore központokkal kapcsolatban, és szabályok kellene a hitelminősítő intézetekre vonatkozóan is. Ezen túlmenően be kell tiltani a fedezetlen eladást. Ez egy egész sor intézkedést jelent, amelyeket mi Rasmussen úr vezetésével és a többi képviselőcsoport ellenzése dacára már régóta követeltünk. Pontosan ezt kell tenni.

(Taps a bal oldalon)

Tudom, kedves jobb oldalon ülő képviselőtársak, hogy nehéz elfogadniuk, hogy az önök által 10 éven át támogatott politika tévesnek bizonyult. Nehéz most lépést tartaniuk azzal, mi történik. Ezt megérttem, de nem változtat azon, hogy mindig is elleneztek ezt a politikát.

Igaza van abban, hogy le kell állítani a nukleáris fegyverkezési versenyt. Igaza van abban, hogy az Amerikai Egyesült Államokkal való együttműködés lehetővé teszi majd, hogy a nukleáris leszerelés új korszakába lépjünk. Abban is igaza van, hogy szolidaritásra van szükség a társadalomban az emberek között, de az államok között is. Ezért a képviselőcsoportom nevében aláírom, hogy biztosítani kell, hogy az Unió újabb tagállamai számíthassanak az Unióra. Valóban ez a helyes út, miniszterelnök úr.

Tennék egy utolsó megjegyzést. Kérem, azzal az üzenettel menjenek a G20-akhoz, hogy aki a jelenlegi gazdasági helyzetben megpróbálja kijátszani a környezetvédelmi politikát a gazdaságpolitika ellen, végzetes hibát vét. A gazdasági válság majd elmúlik, de az éghajlatváltozás megmarad. Ezért mindkét dologra szükségünk van. Mindenekelőtt a jobb éghajlat-politikáért folyó hatékony küzdelem szükséges. Ez a küzdelem lehetőséget teremt majd sok új munkahely létrehozására is. A két dolog összekapcsolása pont a megfelelő megközelítés.

(Taps)

Gordon Brown nagyszerű beszédet mondott. Minél jobban ellenzik a jobb oldalon az elhangzottakat, annál nyilvánvalóbb a beszédéből, Brown úr, hogy a helyes úton haladunk. Örömmel tölt el bennünket, hogy egy igazi szociáldemokrata kormányfő szólalt fel itt ma.

(Taps)

Graham Watson, az ALDE képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, üdvözlöm a miniszterelnök urat itt, a „Brown G20 világturné” első állomásán. Miniszterelnök úr, ön nagy ívű programot vázolt fel a G20-találkozóra, a szegénység elleni küzdelemtől a nukleáris leszerelésen át a közel-keleti békéig, és én sok sikert kívánok önnek. A képviselőcsoportom gratulál önnek és az európai tanácsbeli kollégáinak ahhoz, hogy megrajzolták egy közös megközelítés körvonalait a jövő heti csúcstalálkozóra, bár egy korlátozottabb programra vonatkozóan.

Az Obama-kormányzattal való együttműködés lehetőségeit nem kellene tönkretennie egy transzatlanti szócsatának. Tudom, hogy ebben egyetértünk, de Amerika továbbra is a vázlatos szabályozást szereti, és a recesszió valósága azt mutatja, hogy most azok szenvednek a legjobban, akik szándékosan figyelmen kívül hagyták a rossz gyakorlatot. Európai pénzügyi szolgáltatási hatóságra van szükség. Minden lehetséges eszközzel azon legyen, hogy másokat rávegyen ugyanezen elvek támogatására, de mások óvatossága nem lehet mentség a mi passzivitásunkra. Ahogy mondta, becsületességet, átláthatóságot és jogállamiságot kell vinnünk a pénzügyi rendszerbe. Szükség van a globális pénzügyi intézmények reformjára is, hogy a folyó fizetési mérlegnek többlete és a többletlikviditás ne táplálja a fellendülés és visszaesés hullámvasútját.

Arra van szükség, hogy az IMF töltsen be ezt a szerepet. Képes több vagyont összegyűjteni, ha jobban hozzáfér a válságalapokhoz? Válgjon a globális megtakarítások egy részét illetően valódi vagyonkezelővé, amely kitalálja a spekulánsok gondolatait, megelőzi a pánikot és stabilizálja a piacokat? Hogyan tudjuk megreformálni a döntéshozatali mechanizmusait, hogy azok tükrözzék a demokratikusabb felügyelet igényét és a felemelkedő gazdaságok erejét?

Az is döntő fontosságú, hogy a recesszió fájdalma ellenére szembenézzünk az éghajlatváltozás kihívásával és a szegénységgel kapcsolatos problémákkal.

Miniszterelnök úr, a cselekvés szükségességéről beszélt, tehát fog ön kifejezett megbízást adni az IMF-nek és a Világbanknak, hogy kezeljék az aszályt, áradásokat és járványokat, melyek a globális felmelegedést kísérik a fejlődő országokban? Biztosítja, hogy nemcsak a piaci sikerek érdekében adnak, hiteleznek és terveznek, hanem a társadalmi fejlődés és zöld célok érdekében is? Új és fenntartható gazdaságra van szükség, melyet egy globális társadalmi szerződés szentesít. A könnyen szerzett pénz korszaka véget ért. A jövőbeli növekedés érdekében a megélhetés nem lehet egyenlő a nagyot kaszálassal.

De e célok elérése érdekében Európának konszenzusra kell jutnia, és ebben az Egyesült Királyságnak is részt kell vennie. Miniszterelnök úr, mi ketten a politikai paletta különböző színeit képviseljük, de mint a progresszív politikában szenvedélyesen hívó skót honfitársak, tudom, hogy mindketten megértjük Burnst, mikor azt írja: „Adná az ég, hogy hidegen néznénk magunk, mint idegen”. És a magukat és Nagy-Britanniát Európa partvonalára taszító pártok sokba kerülnek az országuknak.

Legyen hát Nagy-Britannia pozitív partner, amelyet európai fából faragtak. Miniszterelnök úr, arra számítok, hogy a közös valuta erősebben kerül ki ebből a válságból. A recesszió fagyos szelében a befektetők az euro szárnyai alatt kerestek menedéket. Ön öt bonyolult próbatételt tervezett, amelyek az elmúlt 10 évben megakadályozták Britannia belépését. Most fog azért dolgozni, hogy a recesszió utáni időszakban az Egyesült Királyság belépjen az eurózónába? Az Egyesült Királyságnak nem kellene a fal mellé húzódnia, mikor mások a parketre lépnek. Olyan tánc ez, melybe Nagy-Britanniának is be kell szállnia.

(Hangos taps)

Brian Crowley, az UEN képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, ahelyett, hogy elragadna a szocializmus, liberalizmus, konzervativizmus vagy bármely más olyan „izmus”, amellyel e Házban rendszeresen dobálózunk, először is szeretnék gratulálni a miniszterelnöknek ahhoz, hogy hajlandó volt eljönni, bemutatni egy álláspontot és erőteljesen védeni azt, de legfőképp ahhoz, hogy áthidalja a szakadékot Európa és Amerika között azzal kapcsolatban, hogy hogyan tudjuk megoldani az élénk tárult problémák némelyikét, különösen, mivel globális válság idejét éljük. A globális válság miatt azonban nem szabadna elfelejtenünk a múltbéli sikereket.

Az elmúlt 15 évben soha nem látott mértéket öltött a gazdasági növekedés, a foglalkoztatás növekedése, példa nélkül álló volt a jólét növekedése is és még soha nem tettünk ennyit a fejlődő országok megsegítése érdekében. A mostani új terveinkkel nem szabadna a fürdővízzel együtt a gyereket is kiöntenünk. A meglévő sikerekre kellene építenünk, felismerve a korábban elkövetett hibákat és biztosítva, hogy képesek vagyunk a globális fellendülés érdekében olyan ambiciózus tervet alkotni, mely közös értékek közös céljain alapul és közös utat követ. A közös út alapja mindig az kell, hogy legyen, hogy az emberek számára teremtsünk jobb dolgokat, ne a piacok vagy a gazdaság számára.

Miniszterelnök úr, ön korábban Michelangelót idézte a beszédében; származik egy jó idézet egy ír költőtől, Oscar Wilde-től is, aki szerint: „Valamennyien a csatornában fekszünk, de vannak köztünk olyanok, akik a csillagokat bámulják”. És most elérhetjük a csillagokat! Az újkeletű válság lehetőséget teremt. Barack Obama meglátta az alkalmat arra, hogy visszahozza Amerikát a világ színpadára. Az az igazság, hogy a második világháború utáni Marshall-tervvel összehasonlítva most nincs a világon olyan jelentős szereplő, aki megmenthetné a világgazdaság többi részét. Kölcsönösen függünk egymástól az előttünk álló kihívásokban, de a kidolgozható megoldásokban is.

Amikor a legnagyobb szükség van az új út kijelölésére, úgy vélem, természetesen beszélhetünk a szén-dioxid-semleges gazdaságról, az abból eredő munkalehetőségekről – ez nagyon fontos – és a továbbképzésről és átképzésről, amelyek életbe vágóan fontosak. A legnehezebb helyzetben lévők szociális védelme szükséges a fejlődéshez, de ne ragadjunk le annál, hogy azt mondjuk, az általunk kínált megoldás meghatározó eleme az, hogy mennyi pénzt kap egy bankár. Jobb szabályozás, jobb felügyelet – továbbá a szabályok hatékonyabb végrehajtása – mert a banki válsággal kapcsolatosan sok esetben nem a szabályozás hiánya, hanem a felügyelet és a végrehajtás hiánya okozott problémát.

Úgy vélem, a jelenleg keresett és a jövőre nézve kidolgozandó elemek közül az egyik legfontosabb az, hogy ne csak a piacok működésének minkéntjével és a megszüntetendő bűvőhelyekkel, az adóparadicsomok és az árnyékbankrendszer felszámolásával kapcsolatos bizonyosságot vigyük bele a tervekbe, hanem adjunk vissza némi bizakodást az embereknek is. Mutassuk meg nekik, hogy van kiút a válságból, hogy van fény az alagút végén, de a legfontosabb, hogy mutassuk meg, hogy ők is részei a megoldásnak.

Az ír nyelvben van egy szavunk, *meitheal*: azt jelenti, hogy az emberek összeállnak és együttműködnek a termés megmentése érdekében. Most van itt az idő, hogy mindannyian összeálljunk, nemcsak a termés, hanem a bolygó megmentéséért.

Monica Frassoni, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, örömmel látom itt a miniszterelnök urat. Tekintettel arra, hogy sokáig milyen kevés figyelmet szentelt az EU-nak és az Európai Parlamentnek, a jelenlétét kedvező jelnek veszem arra vonatkozóan, hogy az emberek változhatnak.

Bízom benne, hogy a mai nap után, miniszterelnök úr, talán bejelenti majd egy pár mentesség végét, vagy talán, ahogy Graham Watson barátom mondta, bejelenti, hogy az Egyesült Királyság bevezeti az eurót.

Emlékeztetnem kell azonban arra, hogy az ön által említett legtöbb kérdésben – demokratikus reformok, társadalmi problémák, a munkaidő-irányelv, adózás – az ön kormánya a rossz oldalon állt.

a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, miniszterelnök úr, számos kollégájával és saját elnökünkkel, Barroso elnök úrral együtt önök a felelősek azért, hogy az Európai Uniónak nincs

semmilyen pénzügyi szabályozási eszköze és fiskális vagy monetáris politikája, amelyek pedig ma nagy hasznunkra lennének és lehetővé tennék a válság kezelését. Jó ezt észben tartani, mert ha a cél az, hogy hiteles megoldásokat javasoljunk, akkor jó modorra vall beismerni, hogy kezdetben azért történtek tévedések.

Vegyük hát az adóparadicsomok elleni keresztes hadjárat hitelességét. Könnyű célpontnak tűnnek – mindenki utálja őket –, de a valóság kicsit más. Még az a gyanú is felmerül, hogy azért beszélünk róluk annyit, mert nem sok egyéb témáról tudunk megállapodni.

Miniszterelnök úr, úgy véljük, fontos leszámolni azzal a gondolattal, hogy nem lehetséges a tőke szabad áramlásának korlátozása, és hogy a spekulációkra elpazarolt eurómilliókat nem lehet jól felhasználni. A spekuláns fedezeti alapok működését nem szabályozni kell, hanem megállítani. A bankokat vissza kell helyezni arra a helyre, ahol azt a feladatot látják el, amelyre évszázadokkal ezelőtt Toszkánában kitalálták őket: finanszírozzák a reálgazdaságot.

A piacfelügyelet megerősítése nem elég; csökkentenünk kell a spekulánsok nyereségét. Ki kell emelni, hogy a maffiának ma 120 milliárd eurója van biztonságba helyezve az adóparadicsomokban. Határozottan a kettős bevallást és a kettős átláthatóságot kell megcéloznunk: akik más országban helyeznek el pénzt, be kell azt vallaniuk. Nincs középút. Minden más csak üres beszéd, és attól tartok, az üres beszéd maga alá temet bennünket, ha a G20-ak nem mutatnak fel olyan eredményt, amely erőteljesebb a minket körülvevő fecsegésnél.

Miniszterelnök úr, az elődjéhez hasonlóan ön is erőteljes és szenvedélyes szavakat használt Shakespeare nyelvén, de – szintén az elődje példáját követve – kevés konkrét javaslatot tett. A környezet ökológiai rehabilitációjáról beszélt. Mégis, az ön kormányának terve szerint a befektetéseknek csak 7%-a érint környezeti projekteket, miközben Dél-Korea, Kína és még az Egyesült Államok is olyan tempót diktálnak, amellyel a szép szavaink nem fognak tudni lépést tartani.

Koppenhágáról beszélt, de ismét csak, az Európai Tanács nem jutott megállapodásra a fejlődő országok éghajlat-változási alpjáról. Pedig nagyon jól tudja, hogy jelentős pénzügyi elkötelezettség nélkül Koppenhága kudarcra van ítélve, és ezzel együtt azon törekvéseink is, hogy uraljuk az éghajlatváltozást.

a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – Szép beszéd volt, Brown úr, de mit kész megtenni valójában?

(Taps)

Francis Wurtz, *a GUE/NGL képviselőcsoport nevében.* – *(FR)* Elnök úr, Barrot úr, Brown úr, ahogy emlékeztetett rá bennünket, 20 évvel ezelőtt leomlott a berlini fal, és egyszer és mindenkorra véget vetett az általa megtestesített modellnek, amely már egyébként is haldoklott egy ideje.

Ilyen körülmények között túl nagy volt a kísértés arra, hogy szabad utat adjuk a zabolátlan kapitalizmusnak. Másokat követve az Európai Unió is engedett ennek a kísértésnek. Az új modell atyjait vagy utódaikat mára legyőzte kezelhetetlenné vált teremtményük. Ahhoz, hogy túljussunk azon, ami egyben egzisztenciális válság is, először is mernünk kell kérdeni. Nem az a benyomásom, hogy ilyen úton járunk.

A legutóbbi Európai Tanácson a Bizottság elnöke azt mondta, hogy képesek vagyunk megbirkózni a helyzettel. A Tanács soros elnöke elmondta, hogy nagyon elégedett az elért eredményekkel, míg a pálmát, mint oly gyakran, Berlusconi úr vitte el, aki az Európai Uniót egy vírus által megtámadott egészséges testhez hasonlította. Majd meglátjuk.

Eddig az önkritika kőszá hangjai magukból a gazdasági körökből érkeztek, mint például a Morgan Stanley elnökéé Ázsiában, aki azt mondta, mindannyian felelősek vagyunk: a pénzügyi intézmények, a szabályozók, a minősítő intézetek, az igazgatótanácsok, a politikusok és a jegybankok, és hogy mindezt kollektíven el kell fogadnunk. Ez fog megváltoztatni bennünket.

Úgy vélem, miniszterelnök úr, hogy ön az első európai politikai vezető, aki bűnbánatot gyakorolt, amikor rá került a sor. A 10 évvel ezelőtti, az ázsiai krízis kapcsán felvett álláspontra vonatkozott: ma már úgy véli, az a hozzáállás nem volt elég szigorú azokkal szemben, akik szerint csak átmeneti problémáról volt szó.

Azt mondta, hogy a régi elképzelés, amely szerint a piacok hatékonyak és képesek szabályozni magukat, már a múlté. Azt kell mondjam, jobbnak tartom az alázat e gesztusát annál a legkevésbé sem helyénvaló beszédnél, melyet az elődje tartott ebben a Házban egy előző életben.

Meggyőződéseim azonban, hogy a probléma máshol van. Ahogy az ENSZ Kereskedelmi és Fejlesztési Konferenciája titkárságának legutóbbi jelentésében áll, be kell zárunk a nagy kaszinót. Az elmúlt 20 évben alkalmazott doktrína látványos kudarcot vallott.

Ezért azok, akik fellengzősen, új Bretton Woodsként jelentették be a G20-ak találkozóját, ahol a kapitalizmust újraformálják vagy akár erkölcsössé teszik, megtevéstették a honfitársainkat. Április 2-án Londonban nem lesz forradalmi este.

A Unit, az ön országának egyik nagy szakszervezete, úgy vélem, nagyon egyszerű és pontos kifejezést talált arra, hogy hol van a kutya elásva. A jövő szombaton a brit fővárosban rendezendő felvonulásuk szlogenje, idézem, „legyen előtérben az ember”. Ez nyilvánvalónak tűnik, de az uralkodóvá vált rendszerrel összehasonlítva szinte kopernikuszi forradalomnak tűnik.

Ez nagyon sokat mond a mostani idők kihívásainak természetéről.

(Taps)

Nigel Farage, az IND/DEM képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, a miniszterelnököt érte pár kritika ma délután a „brit munkát a briteknek” kijelentésért, de ezt nyugodtan félre lehet tenni, mert attól a pillanattól, hogy kimondta, nem hinném, hogy bárki is komolyan elhitte volna, hogy brit miniszterelnökként valaha is az európai álmai elé helyezi a brit munkavállalók érdekeit. Te jó ég, ezt megmutatta ma délután, miniszterelnök úr.

Csak sajnálatos, hogy az UKIP kivételével úgy tűnik, gyakorlatilag senki nem vette a fáradságot, hogy eljöjjön és meghallgassa. Itt ön nagyon népszerű. Igazán népszerű, mert pár nappal azután, hogy az írek nemet mondtak a Lisszaboni Szerződésre, ön keresztülverte a brit parlamenten, megszegve azt a konkrét választási ígéretet, hogy népszavazáson terjeszti a britek elé az alkotmányszerződést.

Szégyellje magát, miniszterelnök úr, amiért ezt tette! Ön elértéktelenítette a demokráciát az országunkban, és elértéktelenítette a szavazók önbe, mint brit miniszterelnökbe vetett bizalmát. Természetesen tudjuk, miért tett így. Azért, mert nemmel szavaztunk volna. A beszédében azt mondta, hogy csak a szélsőségesek ellenzik az Európai Uniót. Ez talán így van a hivatásos karrierpolitikusok között, a brit nép egyértelmű többsége azonban azt szeretné, ha barátai lennénk az Európai Uniónak és szabadon kereskednénk vele, de nem akarnak tagként részt venni ebben a politikai Unióban.

Nem építheti tovább ezt az Európai Uniót a közvélemény ellenében. Ha a közakarat ellenére továbbra is ezt teszi, hatalmas társadalmi és politikai problémákat halmoz fel a jövőre nézve. Kérem, engedje, hogy Európa népei döntsenek a sorsukról. Ezt ne az ehhez és a westminsterihez hasonló parlamentekben intézzék el. Nem fog működni!

Ami a gazdaságot illeti, azt mondta nekünk, ön valami gazdasági guru, ön az az ember, aki meg tudja menteni a világot. Hát, én nagyon jól emlékszem az első nagy pénzügyminiszteri lépésére, mikor 400 tonna aranyat adott el a világ tőzsdéin, unciánként 275 USD áron. A mai értéken ez 10 milliárd dollárral többet érne. Nem csak arról van szó, hogy tévedett, hiszen mindannyian tévedhetünk. Arról van szó, hogy előre bejelentette, mennyit fog eladni és melyik napon. Ez olyan alapvető tévedés volt, amelyet még egy zöldfülű közgazdászhallgató sem követett volna el, még a mai hanyatló oktatási rendszer mellett sem. Ezt tetézendő ön tönkretette a magánnyugdíj-rendszerünket, és megvonta a Bank of Englandtól bankok szabályozásának lehetőségét, és az FSA ikszelgetős, Canary Wharf-i bürokratáinak adta.

Nem hallottunk bocsánatkérést. A kormánya bocsánatot kért az amritsari mészárlásért; ön bocsánatot kért a rabszolgaságért; gyakorlatilag már mindenért bocsánatot kért. Megtenné, hogy bocsánatot kér azért is, amit brit pénzügyminiszterként tett? Akkor majd talán meg is hallgatjuk.

Daniel Hannan (NI). – Elnök úr látom, hogy a miniszterelnök úr már elsajátította az európai politikusok alapvető fogását, vagyis képes egy dolgot mondani ebben az ülésteremben és valami teljesen mást az otthoni választóknak.

Miniszterelnök úr, a szabadkereskedelemről beszélt itt, „ámen” rá. Most önt hallgatva ki gondolta volna, hogy ön találta ki a „brit munkát a briteknek” frázist, és hogy ön szubvencionálta – már ahol nem egyenesen államosította – a gazdaságunk egyes részeit, ideértve az autóipart és sok bankot?

Talán több erkölcsi tekintélye lenne ebben a Házban, ha a tettei tükröznék a szavait. Talán nagyobb legitimitása lenne a világ tanácskozásain, ha a mostani recesszió kezdetén nem az Egyesült Királyság lenne a G20-as országok közül a legrosszabb állapotban.

Az az igazság, hogy ön kifogyott a pénzből. Az ország, mint olyan, eladósodott. Minden brit gyermek körülbelül 20 000 GBP tartozással születik. Az adósság kamatának törlesztése többbe kerül, mint a gyermek oktatása.

Ma ismét próbálja elkenni a felelősséget. Nemzetközi recesszióról, nemzetközi válságról beszélt. Igaz, hogy mindannyian együtt hajózunk be a viharba, de a flottában nem minden bárka van ugyanolyan roszkatag állapotban. Más hajók arra használták a jó éveket, hogy tömítsék a hajótestet és megtisztítsák a kötélzetet – vagyis törlesszék adósságaikat –, míg ön a jó években tovább növelte a hitelfelvételt. Ennek következményeképp az ön kapitánysága alatt a tartozásainak összedódott súlya mélyen a vízvonál alá nyomja a hajónk testét.

A deficitünk most majdnem eléri a GDP 10%-át – ez szinte hihetetlen szám. Több, mint Pakisztán vagy Magyarország számadata – ezek az országok már az IMF-hez fordultak.

Nem az a probléma, hogy nem kér bocsánatot. Mint mindenki más, én is régen elfogadtam már, hogy ön betegesen képtelen felelősséget vállalni ezekért a dolgokért. A gond az, hogy ön szándékosan folytatja, egyre ront a helyzeten, könnyelműen elkölte azt a keveset is, amink megmaradt.

Az elmúlt 12 hónapban a magánszektorban 100 000 munkahely szűnt meg, ön mégis 30 000 új munkahelyet hozott létre a közzsférában. Miniszterelnök úr, nem sanyargathatja tovább örökké a gazdaság termelékeny részét azért, hogy finanszírozza a nem termelékeny rész példa nélkül álló felduzzasztását. Nem lehet költekezéssel kijutni a recesszióból és nem lehet hitelfelvétellel megoldani az adósságot, és mikor olyan mereven és rutinszerűen ismétli, hogy a mi helyzetünk jobb másokénál, és hogy jó helyen vagyunk ahhoz, hogy kibírjuk a vihart, azt kell mondjam, pont úgy hangzik, mint egy, a párt álláspontját közlő brezsnyevi pártfunkcionárius.

Ön is tudja, mi is tudjuk, és ön tudja, hogy mi tudjuk, hogy ennek semmi értelme. Mindenki tudja, hogy e nehéz idők kezdetén Nagy-Britannia rosszabb helyzetben van, mint bármely másik ország. Az IMF is ezt mondta. Az Európai Bizottság is ezt mondta. A piacok is ezt mondták, ezért veszített a valutánk 30%-ot az értékéből, és hamarosan a szavazók is lehetőséget kapnak, hogy ezt mondják.

Ők is látják, amit a piacok már megláttak – hogy ön egy elértéktelenedett kormány értékét veszített miniszterelnöke.

Gordon Brown, Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királyságának miniszterelnöke. – Elnök úr, az Európai Parlament érdemeit mutatja, hogy ilyen sokan ilyen rövid idő alatt ennyi különböző nézetet fogalmazhatnak meg, és köszönöm önöknek a véleményüket.

Azt remélem azonban, hogy a pártpolitika elcsitulása után is emlékezni fogunk három dologra. Először is, hogy fontos, hogy a világ összefogjon a válság megoldása érdekében. Az elkülönülés, a tartózkodás, a más országokkal való együttműködés hiánya a kudarc receptje és azt jelenti, hogy nem tudunk megoldani egy problémát, amely tulajdonképpen egy, az ipargazdaságra áterjedt globális banki hiba. Ha nem értjük meg a problémát, nem tudjuk majd megérteni a megoldást sem.

Áramszünet volt az egész bankrendszerben világszerte. Rájöttünk, hogy az általunk függetlennek gondolt bankok teljesen össze vannak gabalyodva más országok különböző bankjaival, és nekünk foglalkoznunk kell ezzel a problémával. Bármilyen pártpolitikai irányvonalat is akarnak az emberek elfogadni ezzel kapcsolatban, az igazság az: kezelnünk kell a globális banki szervezetátalakítás problémáját.

Európa járt az élen. Feltőkésítettük a bankjainkat. Azóta más országok is ezt tették. Több mint egybillió dollárt költöttek világszerte a bankok feltőkésítésére. Biztosítási és egyéb megoldásokat hoztunk létre az értékvesztett eszközök kezelésére. Ezt meg kell tenni, és globális együttműködésben kell megtenni.

A második dolog, amit tudomásul kell vennünk, hogy az e Parlamenten belüli különböző politikai nézetek ellenére a globális együttműködés – nemcsak a banki intézmények együttműködése, hanem a más területeken, a fiskális és monetáris politikában és a kereskedelemben történő globális együttműködés is – nagyon fontos részét kell, hogy képezze a jövőhöz való hozzáállásunknak. Tetszik vagy sem, a világ hihetetlenül gyorsan változik. Ázsia többet termel, mint Európa. A kereskedelem világszerte olyan sebességgel folyik, amelyet e válság előtt még soha nem láttunk, és ezt egy szabad, de egyben igazságos globális kereskedelmi környezet

létrehozásával kell kezelnünk. Bármit is gondoljanak itt a Parlamentben, úgy vélem, az embereknek erre is fel kell készülniük.

A harmadik dolog, ami nyilvánvalóvá vált a vitából számomra, az az, hogy a globális problémák globális megoldásához nemcsak az európai intézményeinknek kell erőseknek lenniük, hanem a globális intézményeinknek is. A beszédemre reagálók azt kérdezték, mit tehetünk e globális intézmények megreformálásáért. Az IMF, a Világbank és a Kereskedelmi Világszervezet mind az 1940-es években jöttek létre, hogy megküzdjenek az 1940-es évek problémáival. Most 2009-et írunk. Korábban nemzeti tőkepiacaink voltak. Most globális tőkepiacok vannak. Korábban belföldi verseny volt. Most globális verseny van. A világ alapjaiban változott meg, és olyan intézményekre van szükség, melyek a működésükben és a problémák kezelésében a globális gazdaságot tükrözik.

Azt kérdezték, biztosítanám-e vagy megpróbálnám-e biztosítani azt, hogy a Nemzetközi Valutaalap rendelkezzen elég forrással arra, hogy megoldja azoknak a gazdaságoknak a problémáit, amelyek jelenleg, a tőke elvándorlása mellett nem tudják fenntartani magukat. A válasz: ezt kell tennünk. Azt kérdezték, hogy a Világbank és más nemzetközi intézmények segíthetnek-e azoknak az országoknak, ahol a válság jelentős szegénységet generál. Muszáj ezt tennünk. Azt hiszem, a jelenlegi válság tanulsága az, hogy a gazdaság már globális. Globális problémák vannak, melyekre globális megoldás kell. Ez tőlünk globális intézmények kialakítását követeli meg, és a Parlament számára megfogalmazott üzenetem nagyon egyértelmű. Európa már annyi más területen állt az élre: most itt az idő, hogy vezesse a globális problémáinkat megoldó és globális megoldásokat nyújtó globális intézmények felállítását is.

Most derül ki, hogy mi, akik az elmúlt 60 év során egy szociális védelemmel és gazdasági fejlődéssel is rendelkező Európát teremtettünk, hogyan tudunk segíteni egy olyan világ kialakításában, ahol egyszerre van gazdasági fejlődés, környezetvédelem és társadalmi igazságosság. Úgy vélem, hogy bármilyen különböző vélemények fogalmazódtak is meg itt a Parlamentben, minden nép közös szándéka egy ilyen világ megteremtése, és mi, Európa, fő szerepet játszhatunk ebben.

(Hangos taps)

Elnök. – Kedves kollégák, a mai élénk vita megmutatta, hogy itt az Európai Parlamentben számunkra milyen fontos annak biztosítása, hogy a G20-ak csúcstalálkozója pozitív kimenetelű legyen. Tudom, hogy a miniszterelnök úrnak rövidesen távoznia kell, hogy New Yorkba utazzon a jövő heti csúcstalálkozó további előkészítése céljából.

Miniszterelnök úr, nagyon örülünk neki, hogy csatlakozni tudott hozzánk ma délután, és sok sikert kívánunk a jelenlegi fontos feladatához. Mindig érdekes esemény, ha a brit miniszterelnök az Európai Parlamentbe látogat. A mai kiváló vita sem volt kivétel. Miniszterelnök úr, nagyon köszönöm!

(Taps)

A vitát lezárom.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 142. cikke)

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), írásban. – (PT) Olyan nyilatkozatokra kerül sor, melyek egy éve még elképzelhetetlenek lettek volna. Ugyanakkor még mindig vannak véleménykülönbségek a főbb vezetők között. Ez bizonyítja egyrészt azt, hogy igyekeznek kibújni a neoliberális politikák komoly következményei alól, másrészt azt, hogy szándékosan felveszik a port, hogy elhomályosítsák az előttünk álló utakat, melyek alapjában véve ugyanazok, mint eddig, nagyon kevés kisebb változtatással. Ez azt jelenti, hogy ismét a Luchino Visconti által A párdúc című filmjében oly jól feldolgozott „a dolgoknak változni kell, hogy minden ugyanolyan maradjon” elvet támogatják.

Ennek megfelelően míg a brit miniszterelnök, Gordon Brown kijelentette, hogy „a piac van értünk”, hozzátéve, hogy „nem mi vagyunk a piacért”, de anélkül, hogy alapvető intézkedéseket vezetett volna be a piac hatékony irányítására, és csak az adóparadicsomokra vonatkozóan ragaszkodott a koordinációs és szabályozó intézkedésekhez, addig az Európai Bizottság elnöke, Barroso úr kitartott a nemzetközi kereskedelem liberalizációja és a dohai program mellett.

Nem esett szó a közszolgáltatásokat és a gazdaságaink stratégiai szektorait érintő privatizációnak véget vető intézkedésekről. Nem esett szó a liberális lisszaboni stratégiával való leszámolásról, sem arról, hogy jogokkal védjük meg a munkahelyeket azáltal, hogy véget vetünk a munkaügyi jogi szabályozást hátrányosan megváltoztatni kívánó törekvéseknek.

ELNÖKÖL: VIDAL-QUADRAS ÚR*alelnök***8. Az előző ülés jegyzőkönyvének elfogadása: lásd a jegyzőkönyvet****9. Az EBB és az EBRD 2007. évi jelentése - Az Európai Beruházási Banknak nyújtott közösségi garancia (vita)**

Elnök. – A következő napirendi pont a közös vita a következő jelentésekről:

- A6-0135/2009 számú jelentés Mitchell úrtól a Gazdasági és Monetáris Bizottság nevében, az Európai Beruházási Bank és az Európai Újjáépítési és Fejlesztési Bank 2007-es éves jelentéséről (2008/2155(INI)); és

- A6-0109/2009 számú jelentés Seppänen úrtól a Költségvetési Bizottság nevében, a Közösségen kívüli projektekhez adott hitelek és hitelgaranciák veszteségeinek fedezésére az Európai Beruházási Banknak nyújtott közösségi garanciáról szóló európai parlamenti és tanácsi határozatra vonatkozó javaslatról (COM(2008)0910 - C6-0025/2009 - 2008/0268(COD)).

Esko Seppänen, előadó. – (FI) Elnök úr, az Európai Beruházási Banktól származó alacsony kamatú hitellel az Európai Unió pénzügyi segítséget nyújthat a fejlődő országoknak és az EU-n kívüli más országoknak. Az EU úgy garantálja a hiteleket, hogy a hitelezőnek semmilyen vesztesége nem keletkezik és piaci pénzzel tovább finanszírozhatja a saját hitelfelvételeit.

Amikor az Európai Beruházási Bankra vonatkozó EU-garanciákat megújították és kiterjesztették, hogy az addigánál több országot fedjenek le, az Európai Parlament véleménye az volt, hogy a határozatokat együttdöntési eljárásban kell meghozni, valamint hogy azok az Európai Parlament hatáskörébe is tartoznak, nem csak a Tanácséba. Az Európai Bíróság egyetértett, és ennek megfelelően a Tanács egyoldalú döntését együttdöntési eljárásra utalta vissza. Az új határozatot idén november 6-ig kell meghozni.

Most itt van előttünk a Bizottság határozati javaslata, amely ideiglenesnek tekinthető, és amellyel kapcsolatban a Bizottság jövő április végéig készíthet új általános javaslatot. A Parlament rajta hagyta a keze nyomát az „ideiglenes” határozaton, és a Tanács azt elfogadta. Kedvező jel, hogy bonyolult tárgyalások után most egyetért a Tanács és a Parlament, és hogy a határozatot ma első olvasatban meg lehet hozni, nincs szükség további mérlegelésre.

Ebben az összefüggésben szeretnék köszönetet mondani a cseh elnökség képviselőinek, akik a Tanácsban oly keményen dolgoztak a konszenzus megteremtéséért. A Cseh Köztársaság aktív közreműködése nélkül nem jöhetett volna létre ez a határozat.

Ugyanakkor meg kell rónom mindazokat, akik az Európai Beruházási Banknál kavargást okoztak. Az Európai Beruházási Bank megszokhatta, hogy különféle ügyeiben megkapja az Európai Parlament támogatását, de a képviselői ezúttal nem értették meg, hogy együttdöntési eljárás indult, és hogy az ügyben jelentősen megnövekedett a Parlament hatásköre. A Parlament teljes mértékben gyakorolni kívánta a jogosultságait, ami a korábbi konzultációs eljárásban nem volt lehetséges. Teljességgel helytelennek tartom, hogy az Európai Beruházási Bank, az EU egyik intézménye, nem mutatott tiszteletet a Parlament szokásos gyakorlata iránt, ehelyett a politikai perifériáról próbálta befolyásolni a határozatot.

A végeredmény mindazonáltal jó lett. Az Európai Beruházási Bank nagyrészt megkapta, amit szeretett volna. Elnyerte a Parlament együttrészét a döntéshozatali eljárásban, ahol a Parlament kialakította a saját véleményét. A határozat mögött most ott áll a politikai csoportok széles konszenzusa, ami nem így lenne, ha az Európai Beruházási Bank megközelítését fogadták volna el. Szeretnék köszönetet mondani az Európai Unió Tanácsa elnökségének a kompromisszum eléréseért. Köszönöm a Költségvetési Bizottságnak és árnyékelőadónak is a konszenzust, hogy első olvasatban határozatot lehessen hozni. Biztos vagyok benne, hogy a határozat minden érintett számára jó lesz.

Gay Mitchell, előadó. – Elnök úr, így az elején elmondanám, hogy határozottan ellenzem, ahogyan a parlamenti képviselők idejét lerövidítik. Ezen a héten nincs kérdések órája, sem a Tanácshoz, sem a Bizottsághoz intézett kérdésekre. Mások bejöhetnek ide és hosszasan beszélhetnek. A Parlament nevében jelentést előadó képviselők idejét viszont értesítés nélkül lerövidítik. Ez felháborító módon korlátozza az európai parlamenti képviselőket.

Mint előadó, először is üdvözlöm Maystadt és Mirow elnök urakat itt az ülésteremben, első alkalommal, amikor az Európai Parlament egyidejűleg készített elő jelentést az Európai Beruházási Bank (EBB) és az Európai Újjáépítési és Fejlesztési Bank (EBRD) tevékenységéről. Nem férhet kétség ahhoz, hogy a jelenlegi pénzügyi válság kiemelte az EBB és az EBRD munkájának jelentőségét. Mindkét bankot dicséret illeti a gazdasági válság hatásainak kezelése terén végzett erőfeszítéseikért. Mindkét intézmény szembeszáll a kihívásokkal, és ezért elismerésem nekik. Fontos, hogy mindkét bankot egyszerre vizsgáljuk, hogy így biztosítsuk a jobb együttműködésüket és az átfedések megszüntetését.

A gazdasági kilábalásra való felkészülés és annak elősegítése érdekében mindkét banknak biztosítania kell a lehető legnagyobb mértékű szinergiát. Különösen üdvözlendő a kis- és középvállalkozásoknak nyújtandó hitelek 50%-os növelésére vonatkozó döntés. A KKV-k számára nyújtott hitelek eredetileg tervezett évi 5 milliárd eurós mértékét a 2008–2011 közötti négy éves időszakra évi 7,5 milliárd euróra emelték.

Az új finanszírozás egyik példája az a 310 millió euro, amelyet az EBB nemrég hagyott jóvá az írországi kkv-kba való befektetésre. Az EBB egyértelművé tette, hogy nagyobb összeg is elérhetővé tehető nagyon versenyképes kamattal az ír és egyéb kkv-k számára. Véleményem szerint Európának egy Marshall-segélyhez hasonló tervben kell gondolkoznia, amely oly jól működött a második világháború után.

Ha az EBB-t meg lehetne győzni arról, hogy mondjuk vegyen kölcsön Kínától a bankba történő befektetésre, felhasználhatná az ilyen forrásokat arra, hogy segítse berúgással beindítani a gazdaság élénkítését és felgyorsítsa a kilábalást. A kölcsönt úgy lehetne visszafizetni, ha erre a célra áldoznák a megújult külkereskedelemből származó, az EU által beszedett extra vámbevétel és az újabb hía-bevételek egy részét. Ennek meglenne az a további előnye is, hogy levenné a terhet az uniós tagállamok válláról és nem kellene újabb hitelt felvenniük a stabilitási és növekedési paktum egyedi követelményeinek betartásához.

2007-ben az EU 7,16 milliárd eurót ruházott be Kínában, míg Kína csupán 0,6 milliárd eurót ruházott be az EU-ban. Mindkét fél számára előnyös lenne a kereskedelem növelése. Tudatában vagyok annak, hogy a Bizottság, a Gazdasági és Monetáris Bizottság és az Európai Központi Bank elnöke karácsony előtt Kínába látogatott. A közelmúltban tartott EU–Kína nyomon követő csúcstalálkozó a remény örömteli jele.

Azért kerültünk bajba, mert nem koncentráltunk a problémákra. Ideje, hogy elkezdjünk a kilábalásra összpontosítani, ideértve azt is, hogy az EU-t versenyképesebbé tegyük, ahogyan azt a Lisszaboni Szerződés is javasolja. Nagyon elégedett vagyok az energiaválság és a hőmérséklet-szabályozás kapcsán tett javaslatokkal, és különösen az EBB ebben játszott szerepével. Örülök annak is, hogy bejelentették a Bíróság együttdöntési eljárással kapcsolatos határozatát, és hogy a Parlament szerepe ezután megnő e két bankkal kapcsolatban.

Jelentésemben azt javasoltam – és ezt jóváhagyta a bizottság és biztos vagyok benne, hogy a Parlament is jóváhagyja majd –, hogy a Bizottság és a két bank jelenjen meg rendszeresen a Gazdasági és Monetáris Bizottság előtt, hogy számot adjanak a szerepek koordinációjáról és a politikák megvalósításáról, mindkét bankra vonatkozóan. Úgy vélem, ez nagyon hasznos fejlemény lesz. Magasabb fokú átláthatóság és elszámoltathatóság kell. Hallottuk, hogy Brown miniszterelnök úr a nemzetközi pénzügyi válságra vonatkozóan beszélt erről. Nekünk az e Háznak történő elszámoltathatóságról kell gondolkoznunk a saját pénzügyi intézményeink és a részben általuk finanszírozott intézmények vonatkozásában.

Üdvözlöm a bankok szándékait, különösen a hőmérséklet-szabályozással és az energiával kapcsolatban, és remélem, hogy a Ház támogatja majd a beterjesztett jelentésem fő törekvéseit.

Joaquín Almunia, a Bizottság tagja. – (ES) Elnök úr, a Bizottság nevében szeretném ma délután itt üdvözölni az Európai Beruházási Bank elnökét, Maystadt urat, és az Európai Újjáépítési és Fejlesztési Bank elnökét, Mirow urat. A Ház előtt szeretném megköszönni mindkettejüknek, és az intézményeiknek is a Bizottsággal folytatott rendkívül pozitív együttműködést, különösen a gazdasági válság elleni nehéz küzdelem során.

Seppänen úr, nagyon köszönöm a szavait és az előadóként végzett munkáját egy olyan témakörben, amely nehéz volt, de ahogyan ön is mondta, a kimenetelle örömteli; nevesül az első olvasatban történő megállapodás azon jogi problémák megoldásáról, amelyek az Európai Beruházási Bank, vagyis az EBB külső megbízásával kapcsolatban merültek fel.

Ez a külső megbízás az EBB lépései révén és az európai politikákkal összhangban lehetővé teszi számunkra, hogy nagyon határozott és hatékony lépéseket tegyünk a politikákkal és az olyan egyéb területekkel kapcsolatban, melyekhez az Európai Uniónak és az összes európai intézménynek, köztük e Parlamentnek is különös érdeke fűződik.

A Bizottság elégedettségének ad hangot azzal kapcsolatban, hogy mostantól fogva a Parlament közvetlenül részt vesz a külső megbízással kapcsolatos megbeszéléseken. Nagyon meg kell köszönnünk azonban a Parlamentnek és a Tanácsnak is a rugalmasságukat, melynek köszönhetően elég gyorsan jutottak megállapodásra ahhoz, hogy ne teremtsenek bizonytalanságot, vagy ne növeljék azt az idei évre vonatkozóan azzal kapcsolatban, hogy lehetséges-e tovább használni a külső megbízás forrásait és eszközeit.

A mi részünkről 2010 elején a következő Bizottság benyújtja majd a vonatkozó jogi szöveget a Parlamentnek és a Tanácsnak. Reméljük, hogy ismét első olvasatban biztosíthatjuk majd a külső megbízás jogi stabilitását, amely megbízás – ahogy korábban mondtam – lehetővé teszi a mindannyiunkat érintő európai politikák fejlesztését.

Szeretnék továbbá gratulálni Mitchell úrnak, és megköszönöm a jelentését. Ez volt az első alkalom, hogy egy jelentés nemcsak az Európai Beruházási Bankra vonatkozott, hanem az Európai Újjáépítési és Fejlesztési Bankra, vagyis az EBRD-re is. Úgy gondoljuk, helyes e két pénzügyi intézményt együtt kezelni, különösen a jelenlegi időszakban, mikor a lépéseik hatékonysága meg kell, hogy erősítse a gazdasági válsággal kapcsolatos politikáinkat, és mikor különösen fontos a két intézmény közti együttműködés.

Mindkét bankot hatalmas erőfeszítésre kérjük. A tavaly év végén elfogadott fellendítési tervben mindkét intézményt arra kértük, hogy egy olyan időszakban, mikor számukra is nehéz a piacokról pénzhez jutni, jelentős mértékben növeljék a hitelezési kapacitásukat.

A fokozott aktivitásra irányuló felhívásra azzal reagálnak, hogy az általunk kiemelt fontosságúnak tartott területeken tesznek lépéseket, ahogy Mitchell úr is mondta, mint például a kis- és középvállalkozások terén, az energiahatékonysági szektorban és más területeken. Különösen elégedettek vagyunk azzal a megállapodással, melyet mindkét bank a Világbankkal kötött, egy arra irányuló közös kezdeményezés keretében, hogy megerősítsék pénzügyi eszközeiket és fejlesszék a közép- és kelet-európai országokban a hiteleszközök alkalmazásának hatékonyságát, mivel ezek az országok különösen nehéz helyzetben vannak.

Reméljük, hogy mostantól a jövő évig a Tanács és a Bizottság által Maystadt úrral egyetértésben, az EBB külső megbízása jövőjének áttekintésére felállított szakértői csoport alapozó munkája és megbeszélései, valamint az EBRD stratégiai áttekintése, melyre szintén a Parlament és a következő Bizottság következő ülészakájának elején kerül sor, lehetővé teszi számunkra, hogy egy a jelenlegi gazdasági helyzetnél nyugodtabb időszakban tovább használhassuk a bankok know-how-ját, hitelezési kapacitását, pénzügyi eszközeit, humán erőforrását és tapasztalatait, hogy támogassuk azokat a politikákat, melyeknek mindannyiunk szerint utat kell mutatniuk az Európai Unió számára a következő évtizedben.

Gabriele Stauner, a Költségvetési Ellenőrző Bizottság véleményének előadója – (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim, szeretném összefoglalni a Költségvetési Ellenőrző Bizottság véleményét az Európai Beruházási Bankról szóló éves jelentésről.

A Költségvetési Ellenőrző Bizottság arra hívja fel az EBB-t, hogy játsszon tevékenyebb szerepet, és vezessen be hatékonyabb politikát a csalások elleni küzdelemben, ideértve a csalásokkal, korrupcióval, pénzmosással és a terrorizmus finanszírozásával szembeni zéró toleranciát. Az EBB által a múltban tett minden, elismerésre méltó erőfeszítéstől függetlenül a banknak most olyan politikát kell folytatnia, amely nemcsak papíron létezik, hanem a nyomon követhetőség érdekében konkrét intézkedéseket és átláthatósági kritériumokat tartalmaz. Tehát a már korruptnak bizonyult cégeknek nem szabadna engedni, hogy hitelt vegyenek fel, az informátoroknak pedig megfelelő védelmet kell biztosítani. Az EBB vizsgálati és megelőző funkciójának fontosabb szerepet kell játszania, mint eddig.

Különösen a jelenlegi gazdasági és pénzügyi válságra tekintettel szeretnénk, hogy ugyanazok a felügyeleti szabályozások vonatkozzanak az EBB-re, mint a kereskedelmi bankokra, mert valódi felügyeleti ellenőrzés nélkül az EBB nem lehet hiteles résztvevő a hitelpiacon. Szükség van független ellenőrző struktúrára is, melyek biztosítják az EBB eredményeinek minőségét és azt, hogy a bank betartja a magatartási kódexet.

A fő gondunk az, hogy a jövőben a Parlamentnek külön jelentést kellene készítenie az EBB munkájáról. Véleményünk szerint egy ilyen jelentés lehetséges és helyénvaló lenne, mert az EBB egyetlen részvényesei a tagállamok, ami azt jelenti, hogy a bank közvetlenül kapcsolódik a Parlamenthez, és így közvetlen költségvetési felelősséggel is tartozik neki. Köszönöm szépen!

Zsolt László Becsey, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – (HU) Először is szeretnék gratulálni a két jelentéstevőnek a jelentésekhez, és én is örülök annak, hogy ez a kérdés most, a két pénzügyi intézettel

kapcsolatos problémák egyszerre kerültek ide, és hát valóban, azt hiszem arra szükség is lesz, hogy a jövőben mind a két intézménnyel hosszabban foglalkozzunk.

Az első kérdés, csak nagyon schlagvortokban, a duplázás ügye. Itt valóban valamiféle hosszú távú munkamegosztást kell kidolgozni a két intézmény között és a kooperációnak egy szorosabb lehetőségét. Láttam, hogy a jelentéstevő ugye a nagy projekteket osztotta le az EIB-re és inkább a kisebb vállalkozásokkal kapcsolatos tevékenységet az EBRD-re. Mindenféleképp azt hiszem, hogy valamiféle kedvező szakosodásra szükség van.

Örülök neki, hogy az Európai Parlament beléphet végre Mekkába és foglalkozhatunk azzal, hogy itt milyen jövőbeli irányokat visznek el. Óvatos vagyok ezzel a kifelé fordulás és befelé fordulás kérdésével. Ezelőtt 12 éve Magyarországon mi azt hittük, hogy az IMF-et örökre elfelejthetjük, most itt vannak a kapuink előtt, szaladgálunk oda hitelekért.

Ezelőtt pár évvel úgy gondoltuk, hogy az EBRD sem fog olyan nagy szerepet játszani például azokban a tagállamokban, akik az eurózónán kívül esnek, és inkább kelet felé halad majd az EBRD, most meg örülünk, hogy a Világbankkal együtt ez a két szervezet egy nagy közép-európai alapot hozott létre.

Szeretném arra felhívni a figyelmet, hogy a kis- és középvállalkozások likviditása, finanszírozása számomra – én a frakció vonatkozó munkacsoportjának az elnöke vagyok – abszolút fontos, és ezért szeretném kérni, hogy azok a lehetőségek, amelyeket mostanában elhatároztunk, azok minél hamarabb lépjenek életbe, és valóban a kereskedelmi bankokkal együtt egy valós likviditási lehetőséget adjunk elsősorban a közép-európai kis- és középvállalkozások számára.

Udo Bullmann, a PSE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim, a jelenlegi gazdasági válságot mint az egyensúly hiányának problémáját tárgyaljuk, ahol az egyik oldalon a szabályozatlan piac, a másikon a közérdeklődés hiánya szerepel. Nem mindig sikerült felkeltenünk a közvélemény érdeklődését a pénzügyi piacok és a valódi gazdasági folyamatok iránt. Ezért olyan fontos ma, hogy a pont ezen a határvonalon elhelyezkedő nyilvános beruházási bankokról beszélünk, amelyek lehetővé teszik a piac működését és amelyek közmegbízata az, hogy képviseljük jövőbeli érdekeinket. E bankok ma itt velünk együtt jelen lévő elnökei számára azt jósolom tehát, hogy a jövőben még inkább szükségünk lesz rájuk, mint most, vagy a múltban bármikor.

Mitchell úr jelentésének két hangsúlyos területe van. Arra sürget bennünket, hogy jó munkamegosztást találjunk, optimális helyzetet arra, hogy az erősségekre összpontosítsunk. Azt is javasolja, hogy engedjük a két banknak, hogy a jövőben előttünk álló feladatokra koncentráljanak. Ezek az éghajlatváltozás, az az aggodalom, hogy ha nem teszünk ellenlépéseket, tömeges munkanélküliség és recesszió fenyeget, és a főleg kis- és középvállalkozásoktól érkező felhívás a közcélú infrastruktúrát illetően, hogy haladást érzünk el, lélegzethez jussunk és áttekinthessük a helyzetet. Ezért szeretnék köszönetet mondani Mitchell úrnak a szép munkáért. Kedvező jelentést készített. Az Európai Parlament megküzdött azért, hogy megtartsa a szerepét, és azt a jövőben még erőteljesebben fogja gyakorolni. Ez a képviselőcsoportom üzenete.

Még egy megjegyzés Stauner asszonynak, aki az imént említette a felügyeleti szabályozást. A felügyeleti szabályoknak és a megfelelő ellenőrzésnek természetesen az állami bankokra is vonatkoznuk kell. Azonban ezekre nem lehet ugyanazokat a felügyeleti szabályokat alkalmazni, mint a rendes bankokra, különben nem lennének olyan helyzetben, hogy vállalják azokat a kockázatokat, melyeket gyakran szeretnénk, hogy vállaljanak. Ezért támogatom az ellenőrzést, de egy más fajtáját.

Wolf Klinz, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim, az Európai Beruházási Bank és az Európai Újjáépítési és Fejlesztési Bank sokáig az árnyékban létezett. Az elmúlt évek során a közvélemény nagy része nem is nagyon tudta, hogy léteznek. Remélem, hogy a pénzügyi és gazdasági válság idején ez most változni fog, mert e jelentős európai intézmények most fontosabbak lesznek, mint valaha.

Tekintettel a két bank által kezelt és hitelek formájában kihelyezett hatalmas pénzüsszegekre, életbevágó, hogy a bankok egyértelmű kritériumok és elvek alapján működjenek. Az, hogy közintézmények, önmagában még nem garantálja ezt. Németországban például vannak állami bankok, amelyek megszegték ezeket az elveket és bajba kerültek, ugyanúgy, ahogyan sok magánbank is. Remélem, hogy mindkét intézmény, az EBB és az EBRD is nagyon egyértelmű megfontolások alapján határozza meg a prioritásait, és hogy a jövőben, mikor visszatekintünk erre az időszakra, ezek a prioritások helyesnek és realisztikusnak tűnnek majd.

A fontos az, és ebben a tekintetben csak támogatni tudom a bankokat, hogy továbbra is az európai gazdaság gerincét képező közepes méretű vállalatokra összpontosítsanak, és hogy olyan projektekre koncentráljanak,

melyek egyértelműen megfelelnek a fenntarthatóság követelményének. A bankok besorolása nagyon jó, jobb mint „AAA”. Ez lehetővé teszi számukra, hogy viszonylag kedvező feltételekkel kapjanak vagy nyújtsanak finanszírozást. Biztosítanunk kell, hogy nem helyezzük őket túl nagy nyomás alá, és – különösen a válság idején – nem próbáljuk őket tőkeforrásként használni olyan területeken, ahol a tőke egyéb forrásai elapadóban lehetnek.

Elégedettséggel tölt el, hogy a jövő évtől az Európai Parlament képviselői is részt vesznek a prioritások meghatározásában. Úgy vélem, hogy az, hogy a bankok a múltbélínél nagyobb mértékben elszámoltathatók a Parlamenttel szemben, jó és konstruktív együttműködés alapját fogja képezni.

Egy utolsó megjegyzés: mindkét bankot bátorítanám arra, hogy fokozzák az erőfeszítéseiket és biztosítsák, hogy nincs átfedés a tevékenységeik közt. Inkább ki kellene egészíteniük egymás munkáját, és így kellene együtt dolgozniuk.

Az is fontosnak tűnik számomra, hogy az EBRD továbbra is játsszon szerepet az átalakulóban lévő országokban, mert ezeket az országokat nem szabad magukra hagynunk, különösen válság idején nem.

Sepp Kusstatscher, a *Vers/ALE képviselőcsoport nevében*. – (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim, először is szeretnék köszönetet mondani a jelentések készítőinek, a Zöldek/az Európai Szabad Szövetség Képviselőcsoportja támogatja a jelentéseket. Támogatjuk az Európai Beruházási Bank tevékenységének kiterjesztését a fejlődő országokra. Régóta kampányolunk azért, hogy az EBB-s projektfinanszírozás kötődjön társadalmi és környezetvédelmi normák betartásához és az emberi jogok tiszteletben tartásához. Az EBB-projekteknek nyújtott közösségi garanciának köszönhetően ez most gyakorlatilag meg fog valósulni. Szeretnénk köszönetet mondani a Költségvetési Bizottságnak, amely felkarolta ezt az ügyet és sikeresen megvalósította a Tanáccsal.

Az EU-n belül az EBB nagyon fontos eszköz, mely lehetővé teszi a tagállamok társadalmi, környezetvédelmi és gazdasági fejlődésének ellenőrzését. Ezért az eddigieknél szorosabb ellenőrzéseket kérnék minden, az EBB által támogatott projekt esetén, hogy el lehessen dönteni, garantálható-e a társadalmi-környezetvédelmi fenntarthatóság és jövedelmezőség. Különösen fontos ez a jelenlegi pénzügyi és gazdasági válságban.

Például komoly hiba lenne az EBB részéről, ha támogatna olyan nagyszabású projekteket, mint a Messinai-szoros feletti híd vagy a nagy sebességű utasszállító vonatoknak készülő Brenner-alagút. Ezekhez a projektekhez nagyon sok gép szükséges, és nagyon tőkeérzékenyek. A munkaerőpiac és a környezeti hatás szempontjából sokkal kedvezőbb a meglévő infrastruktúra modernizációjának és kiterjesztésének támogatása.

A mennyiségi növekedés a „gyorsabban, magasabbra, messzebbre” idejétmúlt filozófiájának eredménye. Fenntartható társadalmi-környezeti politikára van szükség mind a polgároknak, mind a környezetre vonatkozóan. Köszönöm!

Konstantinos Droutsas, a *GUE/NGL képviselőcsoport nevében*. – (EL) Elnök úr a jelentés üdvözlí a két bank tevékenységét, anélkül azonban, hogy megemlítené a felelősségüket vagy a hozzájárulásukat a kapitalista válsággal kapcsolatban. Az EBB magára vállalta azt a szerepet, hogy hitelt nyújt a bankoknak és vállalatoknak, azzal a céllal, hogy támogassa a tőke profitját.

Az Európai Unió gazdaságélénkítési intézkedéseit a pénzügyi körülmények kötelező intézkedései kísérik. Az Európai Unió egyik közös alkotóeleme a lisszaboni stratégia, a Stabilitási Egyezmény és a Maastrichti Szerződés helyi szintű kezdeményezéseket ellenző politikája, amelynek célja az, hogy a válság terhét a munkavállalók vállára tegye át azáltal, hogy csökkentik a fizetéseket, a rugalmas munkaszerződések lesznek általánosak, megszlik a munkanélküliség és új biztosítássalélenes fordulatok történnek.

Az egyik tipikus példa a hazám, amely ellen öt év alatt kétszer indítottak túlzott hiány miatti eljárást. A Bizottság állandó és tartós jellegű intézkedéseket követel: további lépéseket a szociális kiadások lefaragására, különösen a közegészségügy és az állami gondoskodás területén, míg ugyanakkor a magánszektor egyre gazdagabb lesz ezen a területen. A Bizottság ezzel egyidőben az alapvető fogyasztási cikkek adójának emelését és a hía mértékének növelését követeli.

Az emberek érdekeit szolgáló egyetlen megközelítés a tőke által megszabott intézkedéseknek az elutasítása – amelyet illetően alapvetően a Maastrichti Szerződést és az Európai Uniót támogató erők mindegyike egyetért –, valamint társadalmi-politikai szövetség létrehozása a polgárokhoz közel álló gazdaság és a helyi szint ereje érdekében.

John Whittaker, az IND/DEM képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, engem leginkább az az utalás aggaszt, amely szerint az Európai Beruházási Bankra (EBB) jelentős szerep vár a pénzügyi válság megoldásában – hogy valahogyan egy európai testületként léphet fel a gazdaság élénkítésében ott, ahol a tagállamok egyesével nem tudták koordinálni a saját élénkítő lépéseiket.

Az a veszély fenyeget, hogy ha a bank túlságosan kiterjeszti a tevékenységét a kereskedelmi bankok és a kormányzatok támogatására – ahogyan azt javasolták –, akkor az irigylésre méltóan jó hitelminősítése leromolhat, mint ahogyan az néhány kormányunkkal történt.

Az EBB hűzóereje körülbelül 35-ször ekkora, a részvényesei pedig tagállami kormányok. Komoly probléma lenne, ha – némely kereskedelmi bankunkhoz hasonlóan – tönkremenne. A jelentés még arra is biztatja az EBB-t és a Bizottságot, hogy új, innovatív pénzügyi eszközökkel kísérletezve növeljék a hitelezést. Azt hittem, a világ már épp elég ügyes pénzügyi trükköt látott.

Laima Liucija Andrikienė (PPE-DE). – Elnök úr, először is szívélyesen köszönöm finn kollégáknak, Esko Seppänennek az erőfeszítését, amely hozzájárult, hogy a Bizottsággal és a Tanáccsal kompromisszumra jussunk az EBB hitelei és a közösségi garanciák kérdésében.

Mint mindannyian tudjuk, miután az Európai Parlament nyert a Bíróság előtt, a vonatkozó tanácsi határozatot megsemmisítették, de az új határozat elfogadásáig még egy évig hatályban marad. A Bizottság az együttdöntési eljárást javasolta, és holnap a háromoldalú párbeszéd során megállapodott kompromisszumról szavazunk, lezárva az együttdöntési eljárást.

Fontos ésszen tartani, hogy az EBB-t eredetileg az EU-n belüli műveletek finanszírozására hozták létre. Tehát az EBB EU-n kívüli tevékenysége alapját a veszteségekre és hitelgaranciákra vonatkozó közösségi garancia adja. A ma tárgyalt javaslat az EBB tevékenységének nagyjából 10–15%-át érinti, vagyis a banknak az EU-n kívül, a csatlakozás előtt álló országokban, a mediterrán országokban, Ázsiában, Dél-Amerikában és Dél-Afrikában végzett tevékenységét. Az EBB ezen tevékenysége főként a közepes bevételű országokban és az infrastruktúra, a pénzügyi és a kereskedelmi ágazat területén jelentős. A globális pénzügyi válság és a recesszió időszakában az EBB e műveletei rendkívül fontosak.

Örülök, hogy sikerült kompromisszumra jutnunk minden nagyobb kérdésben, például az új határozati javaslat bemutatásának határidejében, amely most 2010. április 30-a, és a megszüntetési záradékban, amely 2011. október 31-ét, a határidő után 18 hónapos időtartamot tartalmaz.

Az Európai Parlament módosította a Bizottság javaslatát, kiemelve az emberi jogok tiszteletben tartásának fontosságát, a fejlesztési politikákat, az energiaellátás diverzifikálását, a stratégiai dokumentumok megkérését valamint az EBB politikáinak és tevékenységeinek jobb átláthatóságát.

Az eredmény jó, és remélem, hogy holnap a szükséges többség elfogadja majd a kompromisszumot. Számítok a Ház valamennyi politikai csoportjának támogatására.

Paulo Casaca (PSE). – (PT) Elnök úr, csatlakozom képviselőtársaimhoz, akik üdvözlik előadónk, a Költségvetési Bizottság tagja által végzett remek munkát, és azt, ahogyan küzdenie sikerült az Európai Parlament jogaiért és előjogaiért.

A 2008. november 6-i európai bírósági ítéletnek megfelelően az Európai Parlament teljes együttdöntési jogkörrel rendelkezik a kérdéskörben. Az Európai Beruházási Bank továbbá egyértelmű megbízással rendelkezik arra, hogy támogassa a fenntartható gazdasági és társadalmi fejlődést, a fejlődő gazdaságok világgazdaságba történő integrációját, a szegénység elleni hadjáratot, és hogy ezen országok betartsák a jogállamiságot, az emberi jogokat és az alapvető jogokat.

Itt leszünk, hogy biztosítsuk, hogy az EBB beruházásai ezeket a célokat követik.

Margarita Starkevičiūtė (ALDE). – (LT) Az Európai Beruházási Bank a világ legnagyobb bankja és nyilvánvaló, hogy fontos szerepet játszik a gazdaság fejlesztésében az Európai Unió belső piacán és azon túl is. Jelenleg számos javaslatot tesznek az Európai Beruházási Bank funkcióinak kiterjesztésére vonatkozóan. Én tagja vagyok a Gazdasági és Monetáris Bizottságnak, de sok javaslatra nem is emlékszem. Úgy tűnik, most mindenki tudja, mit kell tennie az Európai Beruházási Banknak. Sok javaslat szól a bank Európai Unión kívül végzett tevékenységének újraértékeléséről is. Az előadó által megfogalmazott dokumentum célja pontosan az, hogy kiterjessze a közösségi garancia érvényességét az Európai Beruházási Bank Európai Unión kívüli hitelezési tevékenységéből származó veszteségek fedezésére.

A javaslatok változatossága egyértelműen mutatja, hogy szélesebb körű vitára van szükség az Európai Beruházási Bank tevékenységéről és arról, hogy azt milyen irányba kell fejleszteni. Remélem, hogy a Bizottság talál majd időt arra, hogy az európai gazdaságélénkítési terv átfogó összefüggésében tüzetesebben megvizsgálja ezt a problémát. Ami az Európai Beruházási Bank által kínált garanciákat illeti, sok kiegészítő feltételt állapítottak meg annak érdekében, hogy figyelembe legyenek véve az emberi jogok és az egyenlő fejlődés szempontjai. A kezdeményezés üdvözlendő, de a külpolitikájában az Európai Uniónak azt kell céloznia, hogy a harmadik országokban tevékenykedő többi bank is ezen elvek alapján folytassa a tevékenységét. Csak ekkor lesz egyenlő verseny az Európai Unión kívül, az Európai Beruházási Bank pedig nem kockáztatja majd, hogy sok veszteség éri.

Jean-Pierre Audy (PPE-DE). – (FR) Elnök úr, biztos úr, Maystadt úr, az első kérdésem az Európai Beruházási Bank jelentésével kapcsolatban. Azon tűnődöm: felállították a Parlament által igényelt szabályozó és felügyeleti missziót? Továbbá, biztos úr, nem értem, hogy miért nem él a 105. cikkben önre ruházott lehetőséggel, és jelenti ezt a Tanácsnak, hogy az Európai Beruházási Bank létrehozasson egy ilyen missziót. Sajnálatosnak tartom, hogy nagyon kitérő válaszokat kaptam öntől.

Meg kell említenem a garancia kérdését is: Nem értem, hogy az így megadott garanciát miért nem honorálják. Az összesen körülbelül 30 milliárd eurónyi tervezett garancia így az Unió költségvetése számára 30 és 100 millió euro közötti forrásvesztést jelent. Azt sem értem, elnök úr, hogy a Banknak adott garancia kérdésében miért nem kérték ki a Költségvetési Ellenőrző Bizottság véleményét, amelynek a hatáskörébe tartoznak az Európai Beruházási Bankkal kapcsolatos ügyek.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). – (PL) Elnök úr, az Európai Beruházási Bank és az Európai Újjáépítési és Fejlesztési Bank két olyan, rendkívül erős intézmény, amely az Európai Unióban és harmadik országokban egyaránt elősegítheti a regionális fejlődést. Ez különösen jól látszik ma a pénzügyi válság idején, amikor a krízis következtében a beruházáshoz nyújtott hitelek hozzáférhetőség korlátozott.

Míg a bankok többsége drasztikusan csökkentette az EU-val szomszédos országok pénzügyi programjaihoz nyújtott hitelek mértékét, a két Bank intenzíven előmozdította a közlekedés és a környezetvédelem területén történő beruházásokat.

Ugyanakkor az Európai Beruházási Bank az európai kis- és középvállalkozási ágazat hiteleinek és hitelgaranciáinak egyik legfontosabb forrása. A mostani nehéz időkben ez felbecsülhetetlen segítséget jelent a vállalkozók számára. Fontos az is, hogy az Európai Beruházási Bank által végrehajtott hat prioritás az Európai Unió számára biztosított fenntartható és biztonságos energiaversenyt is magában foglalja.

Thomas Mirow, EBRD. – Elnök úr, nagyon köszönöm ezt a jelentést, valamint a lehetőséget, hogy folytathatjuk a Bizottsággal novemberben megkezdett vitát. Három oka van annak, hogy ez miért jó időben történik és miért üdvözlendő.

Először is, a pénzügyi és gazdasági válság következtében még relevánsabbá válik az EBRD és az EBB közötti intenzívebb együttműködés kérdése. A válság azonban azt is jelenti, hogy a nemzetközi pénzügyi közintézmények közötti kooperáció immár nem csupán a politikák meghatározta törekvés, hanem létszükséglet.

Miután szembesültünk a hiteláramlás drámai visszaesésével, a múlt hónapban összeültünk a Világbank csoportjával, hogy elindítsuk a közös IFI akciótervet a bankrendszerek támogatására és a közép- és kelet-európai reálgazdaságnak nyújtott hitelek biztosítására.

Ez egy a 24,5 milliárd eurós csomag a 2009-es és 2010-es évekre vonatkozóan, amely összegből az EBRD 6 milliárd eurót nyújt. A cselekvési terv felismeri, hogy Európa integrált pénzügyi piacain a válságra adott hatékony reakcióhoz szükség van arra, hogy minden érintett – az anyabankok, amelyek a régió pénzügyi szektorainak nagy részét tartják kezükben, a fontos helyi bankok, a határokon átnyúló banki tevékenységet végző csoportok saját országának és befogadó országának hatóságai, az európai intézmények és a nemzetközi pénzügyi szervezetek – gyorsan és koordinált módon lépjenek fel. Az érintettek csoportja ilyen sokszínű csoportjával dolgozunk a terv végrehajtásán, és ennek érdekében kialakítjuk a szükséges koordinációs és kooperációs mechanizmusokat.

Látjuk – és láttuk tavaly augusztusban, amikor Grúziában a konfliktus következtében banki válság következett be –, hogy ez a szükségből kialakuló IFI-együttműködés a leghatékonyabb.

Másodszor, az Európai Unió égisze alatt az EBRD és az EBB közötti együttműködés új strukturái kiváló új lehetőséget nyújtanak arra, hogy együtt dolgozzunk.

Gondolok itt elsősorban nyugat-balkáni országok beruházási keretrendszerére, amely éppen most kezd majd meg működését, valamint a keleti partnerségre, amelyet az Európai Tanács az utóbbi napokban jelentett be, és amely az egyetértési nyilatkozat és a szomszédsági beruházási eszköz révén már megvalósult együttműködésre épül majd.

E kezdeményezések, amelyek EK-alapokból kerülnek finanszírozásra, arra készítetnek minket, hogy adott projekteken és programokon dolgozzunk, mégpedig az egyes intézmények erősségeit egyesítve, és így hozzunk létre egy műhelyt úgymond, ahol közös munkák előrehaladása érdekében munkálkodhatunk.

Úgy vélem, hogy ebben a kontextusban valósul meg az a munkamegosztás, a közös szakértelem kihasználása és a szükséges kooperációs mechanizmusok – ideértve a közös szabványokat is –, amelyeket önök sürgettek.

Harmadszorra, az Európai Parlament meglátásai véleményem szerint igen hasznosak az EBRD tőkeforrása negyedik felülvizsgálatának korai szakaszaiban; a folyamatot a 2010 májusában Zágrábban megtartott éves gyűlésünkön zárjuk majd le.

Az EBRD proaktív módon reagál a válságra: támogatjuk a fogadó országokban ügyfeleinket, bővítjük eszközeinket, és 2009-ben 7 milliárd eurót szándékozzunk beruházni – ez az összeg 20%-os emelkedést jelent.

Ugyanakkor el kell ismernünk, hogy nagyobb kockázattal kell számolnunk. Még nem látjuk világosan, hogy a jelenlegi helyzet milyen hatással lesz portfólióinkra és üzletmenetünkre. Azonban világosabb, mint valaha, hogy partnerségünk az EBB-vel és az Európai Unióval milyen fontos szerepet játszik abban, hogy részvényeseink és fogadó országaink felé tett kötelezettségvállalásainkat teljesítsük.

ELNÖKÖL: BIELAN ÚR

alelnök

Philippe Maystadt, az EBB elnöke. – (FR) Elnök úr, hölgyeim és uraim, először is szeretném megköszönni önöknek, hogy lehetőségünk nyílik folytatni azt a konstruktív párbeszédet, amely az Európai Befektetési Bank és a Parlament között már több éve kezdődött.

Különösen öröömre szolgál, hogy megvitathatjuk azt a két jelentést, amelyek ma kerültek benyújtásra, mivel Mitchell úr és Seppänen úr jelentései igen érdekesek, és merőben releváns kérdéseket vetnek fel. Remélem, hogy később alkalmunk nyílik visszatérni ezekre a kérdésekre.

Nyilvánvaló, hogy ma kivételesen súlyos válságot élünk át – talán a legsúlyosabbat a második világháború vége óta – és ezért ebben a helyzetben rendben lévő, hogy a tagállamok arra kéri két intézményünket, hogy segítsék az Európai Uniót a válságkezelésben. Önök is tudják, hogy a tagállamok – részvényeseink – arra kérték az EBB-t, hogy 2009-ben nagy mértékben növelje az általa nyújtott hitel mértékét (ez az első előrejelzésekhez képest körülbelül 30% növekedést jelent), és hogy ezt az erőfeszítést alapvetően három területen tegye meg: a kis- és középvállalkozásoknak hitelező bankoknak nyújtott hitel, az energia (különösen a klímaváltozás elleni fellépés) és a válságtól legerősebben sújtott országok esetében tett különleges lépések területén.

Meddig jutottunk el ma? Szeretnék megosztani önökkel statisztikai adatokat 2008 legutóbbi három hónapjára vonatkozólag – azaz onnan kezdve, hogy az EBB-hez beérkeztek az első kérések –, valamint 2009 első két hónapjáról. Ebben az öt hónapban több mint 31 milliárd eurót hiteleztünk; ez a 2007 végének és 2008 elejének hasonló időszakához képest 38%-os növekedést jelent. Ami az első területet, a kis- és középvállalkozásoknak nyújtott hitelekkel illeti, e rövid időszakban 5,6 milliárd eurónyi hitelről beszélhetünk. Önök közül többen hangsúlyozták, hogy a jelenlegi gazdasági helyzetben fontos szerepet játszanak a kis- és középvállalkozások. Igen nagy erőfeszítéseket teszünk ezen a területen, és már most elmondhatom, hogy túl fogjuk teljesíteni a célt, miszerint 2008-ban és 2009-ben 15 milliárd eurónyi ilyen típusú hitelt adunk.

Ami a második területet, az energiát és a klímaváltozás elleni fellépést illeti, itt is komoly erőfeszítéseket tettünk, és ide kell sorolnunk a személygépjármű-ipar finanszírozását is. Egyértelműen ki kell mondanunk: ebben a szektorban támogatásunkat olyan projekteknél nyújtjuk, amelyek kutatással, fejlesztéssel és környezetbarát autók előállításával kapcsolatosak, azaz olyan autókéval, amelyek megfelelnek a szén-dioxid-kibocsátás csökkentésére vonatkozó új uniós szabványoknak.

Végül, ami a harmadik területet illeti – vagyis a válságtól leginkább sújtott országoknak nyújtott segítséget – ugyanezen öthónapos időszak folyamán 910 millió euro hitelt nyújtottunk Magyarországnak, 600 millió eurót Lettországnak, 1 milliárd eurót Romániának és 1,1 milliárd eurót Litvániának.

Úgy vélem tehát, hogy elmondhatjuk: minden tőlünk telhetőt megtettünk azért, hogy a lehető legjobban reagáljunk a tagállamok kéréseire, és késedelem nélkül végrehajtsuk az elfogadott intézkedéseket. Mirow úr is említette már a Nemzetközi Pénzügyi Társaság és az Európai Újjáépítési és Fejlesztési Bank közös cselekvési tervét, amely Közép- és Kelet-Európa bankszektorát érinti.

Természetesen hiteink mértékét csakis azért emelhetjük, mert részvényeseink úgy döntöttek, hogy megemelik tőkéiket – ez a tagállamoknak semmibe sem kerül. Arról azonban döntés született, hogy tartalékainkat kizárólag részvényeseink beleegyezésével tőkésíthetjük.

Önök közül többen tettek fel kérdéseket az EBB ellenőrzéséről és felügyeletéről. Személy szerint úgy vélem, hogy a kérdés teljes mértékben jogos. Amikor egy pénzügyi intézmény ilyen módon fejlődik, érthető, hogy felmerülnek az ellenőrzéssel kapcsolatos kérdések. Jelenleg a következő rendszer működik, és ez a rendszer nem mondható teljesen jelentéktelennek: van bizonyos mértékű belső ellenőrzés, és mindenekelőtt van külső ellenőrzés is, amelyet a Kormányzótanács tagjainak közvetlenül felelős ellenőrző bizottság végez. Emellett a Lisszaboni Szerződés magában foglalja e bizottság megerősítését úgy, hogy banki felügyeletben bizonyíthatóan jártas személyeket is bevesz a bizottságba.

Talán még többet kellene tennünk? Szeretném emlékeztetni önöket arra, hogy a Számvevőszék már jelenleg is ellenőrzi az EBB működését abban az esetben, ha az adott működés európai költségvetésből származó összegekkel is kapcsolatos. Tovább kellene lépniünk a banki felügyelet valamely formálisabb rendszere felé? Stauner úr ezt remélte. Bullmann úr rámutatott, hogy a dolog talán nem ennyire egyszerű. A kérdést mindenképpen érdemes megvitatni. Ma csak annyit tehetek, hogy megerősítem: az EBB teljes mértékben nyitott áll arra, hogy formális banki felügyelet alá vonják, amennyiben ennek hasznosságáról döntés születik.

Jelenleg – a luxemburgi Pénzügyi Felügyeleti Hatóság mellett – egyfajta informális felügyeletet szerveztünk meg.

Audy úrnak válaszom a következő: az, amit tavaly az európai bankfelügyelő bizottsága (CEBS) kért tőlünk, valóban végrehajtásra került. Ezért kérdést intéztünk a CEBS-hez, de úgy informáltak minket, hogy nem rendelkeznek hatáskörrel az adott területen, és hogy tanácsadói szerepet sem tölthetnek be. Következésképpen még mindig azok kezében vagyunk, akik ebben a tekintetben szeretnék kézbe venni a kezdeményezést. Ismét hangsúlyozom: nyitottak vagyunk az ilyen kezdeményezésekre.

Hadd szóljak néhány szót még a két intézmény közötti együttműködésről. Mirow úr már jelezte, hogy az együttműködés jól halad, különösen a Nyugat-Balkánon és keleti szomszédainkkal, legújabban Törökországgal. Nem szeretném túllépni az időt, ezért csak annyit szeretnék mondani, hogy teljes mértékben egyetértünk a Mitchell úr jelentésében foglalt javaslatokkal. Úgy véljük, hogy mindkét intézmény – és hitelezettjeink – érdekében áll, hogy a munkamegosztás racionálisabb és funkcionálisabb legyen.

Végezetül hadd szóljak néhány szót Seppänen úr jelentéséről. Igen nagyra értékeljük Seppänen úr konstruktív megközelítését. Ideiglenes megoldást javasol, amely lehetővé teszi, hogy az EBB folytassa tevékenységeit, de ugyanakkor meghatároz egy időpontot az EBB Európai Unión kívül játszott szerepének részletes megvitatására. Nem kétkem, hogy ez a vita nem lesz majd rövid, de azt sem, hogy épp a legjobbkor veszi kezdetét.

Joaquín Almunia, a Bizottság tagja. – (ES) Elnök úr, szeretnék köszönetet mondani minden képviselőnek, aki a vitában felszólalt. Úgy vélem, hogy a felszólalások legtöbbször a konszenzus jellemezte azon iránymutatásokkal kapcsolatban, amelyet a két bank elnökei határoztak meg most, amikor válságot élünk át, de ugyanakkor lehetőségek is nyílnak előttünk. Forrásaikat és cselekvéseiket felhasználva az a céljuk, hogy az Európai Unió alapvető fontosságú politikáit támogassák, úgymint az energiahatékonyságot, a klímaváltozás elleni fellépést, a kis- és középvállalkozások támogatását, valamint a jelenleg igen súlyos problémákkal küzdő szektorokban (például a személygépjármű-iparban) alkalmazott tiszta technológiát.

Úgy vélem, általános konszenzus van arra nézve, hogy amennyire csak lehetséges, intenzívebbé kell tenni a bankok működését a válságtól különösen erősen érintett vagy sújtott országokban, az Európai Unión belül és kívül egyaránt. Egyetértek mindazon képviselőkkel, akik arra kérték a bankokat, hogy tegyenek többet; nem tudom elfogadni azt a véleményt, miszerint a bankoknak ebben a nehéz időszakban kevesebb aktivitást kell mutatniuk vagy kevésbé bátran kell fellépniük. Úgy vélem, hogy a mostanihoz hasonló nehéz időkben a bankok, mint például az Európai Beruházási Bank vagy az Európai Újjáépítési és Fejlesztési Bank, különösen létjogosultak.

Végül szeretnék néhány szót szólni az EBB felügyeletével kapcsolatos megjegyzésekről. Örömmel fogadom, hogy Maystadt úr nyitottságról tett tanúbizonyságot a kérdés áttekintése és megoldása kapcsán – ezt a nyitottságot egyébként már korábban is tapasztaltam. Erről már a tavalyi vita során tettünk említést.

A Bizottság természetesen készen áll arra, hogy együtt dolgozzon Maystadt úrral a leghatékonyabb, de ugyanakkor szabályozásainknak megfelelő eszközök meghatározása érdekében, mégpedig azért, hogy megoldást találjunk e rendkívül fontos kérdésre, különösen most, amikor az EBB és az EBRD is olyan piacokhoz kénytelen fordulni, ahol a tavalyi évhez képest jóval nehezebben lehet csak kedvező feltételek mellett és a két bank által használt legmagasabb lehetséges minősítés mellett finanszírozási forrásokat találni.

Gay Mitchell, előadó. – Elnök úr, szeretnék köszönetet mondani a biztosnak és minkét elnöknek, valamint a vitában részt vevő összes képviselőnek.

Először is, hadd válaszoljak röviden, három pontban. Igen ígéretesek Maystadt elnök úr megjegyzései, miszerint az EBB további pénzügyi támogatása lehetővé fogja tenni a gyors kifizetéseket és pozitív hatással lesz a reálgazdaságra, különösen annak köszönhetően, hogy védelmet nyújt a jó projekteknek és segíti az életképes társaságokat ezekben a nehéz időkben. Véleményem szerint a lehető legnagyobb mértékben segítenünk kell a küszködő vállalatokat, hogy rendelkezésükre álljon a fennmaradáshoz és a munkahelyek megőrzéséhez szükséges hitel.

A jelentés ugyanakkor felhívja a figyelmet az éberség fontosságára: figyelemmel kell kísérni, hogy a kereskedelmi bankok hogyan használják fel az EBB-hiteleket, valamint arra, hogy a kereskedelmi bankok és az EBB részére e tekintetben alkalmazandó magatartási kódexet kell kialakítani. Remélem, hogy a képviselők számára ez világos az elhangzott megjegyzésekből.

Másodszor, Európára jelenleg az aggodalom jellemző: az ingatlanárak egyes országokban továbbra is zuhannak, az emberek pedig felhalmozzák megtakarításaikat. Ahhoz, hogy e válság következményeit ellensúlyozzuk, el kell kezdenünk beszélni a fellendülésről. Amikor beállt a jelenlegi válság, szem előtt tévesztettük a célt. Most ismét ugyanezt tesszük. Most következik a fellendülés: lehet, hogy az idei év végén, lehet, hogy jövőre, de mindenképpen bekövetkezik. El kell kezdenünk beszélni a fellendülésről, fel kell rá készülnünk, és eléggé versenyképesnek kell lennünk majd ahhoz, hogy kihasználjuk a fellendülés nyújtotta lehetőségeit. Erre buzdítom a három intézményt, amely ma képviselteti magát itt, valamint a Parlamentet.

Végül szükség van arra, hogy az EBB és az EBRD együtt dolgozzon más nemzetközi és regionális pénzintézetekkel, például a Világbankkal, az Ázsiai Fejlesztési Bankkal és az Afrikai Fejlesztési Bankkal annak érdekében, hogy az Európától távolabb eső területeken is előmozdítsák a fejlődést. Ezek a bankok pozitív hatással vannak annyiban, hogy segítséget nyújtanak a fejlődő országoknak, de úgy vélem, hogy ezt a hatást megfelelő módon kell értékelni.

A földtulajdon finanszírozását a fejlődő országokban úgy kell tekinteni, mint az EBB külső hitelnyújtási megbízások keretein belüli beruházási költséget. Ezt már többször felvettem. Az ország, ahonnan érkezem, átélte éhínségeket. Megtapasztaltuk mindazt, amin jelenleg az afrikai országok keresztülmennek. Szigetünk északkeleti részét éppen az változtatta meg, hogy az emberek kis területű földekbe fektettek be.

Nézzük meg a fejlődő világ számára a modellt. Ezekre az országokra szükségünk van mint kereskedelmi partnerekre, és arra kérem mindkét bankot, hogy gondolják végig, amit ma elmondtam, mert úgy vélem, ez egy lehetséges módja a fejlődő világ megsegítésének. Ugyanezt a kérdést Nagy-Britannia miniszterelnöke vetette fel ma néhány perce. Ezt a gondolatot mindkét bank figyelmébe ajánlom.

Köszönöm, elnök úr, a lehetőséget, hogy hozzászólhattam ehhez a vitához. Remélem, hogy továbbra is Európa javára, a kölcsönös együttműködés jegyében tevékenykedünk majd.

Esko Seppänen, előadó. – (FI) Elnök úr, biztos úr, hölgyeim és uraim, úgy veszem észre, hogy nagyfokú a konszenzus a Parlamentben az EBB új külső hitelnyújtási megbízásainak jogalapját illetően.

Mivel az EBB képviselői késve érkeztek, és nem hallhatták bevezető beszédemet; szeretném felhívni a figyelmüket arra, hogy a kérdésekről együttdöntési eljárás keretében születik majd döntés, és hogy az Európai Parlamentet már nem lesz olyan könnyű kihasználni, mint ahogy egészen eddig volt az Európai Beruházási Bankkal kapcsolatos ügyekben.

Az EBB a továbbiakban már nem építhet a néhány megbízható képviselő támogatására. Az együttdöntési eljárás során szüksége lesz az Európai Parlament komoly támogatására. Ahhoz, hogy ez bekövetkezzen, az EBB-nek az Európai Parlamenttel való viszonyában konstruktívabb gyakorlatot kell követnie, annál, amit

érzésünk szerint a külső hitelnyújtási megbízások tárgyalása idején követett. Meggyőződésem, hogy ez világossá vált a bank számára, és remélem, hogy megérti azt, amit a Parlament akart közölni vele. Minden jó, ha a vége jó.

Elnök. – A vitát lezárom.

A szavazásra 2009. március 25-én, szerdán kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 142. cikke)

Paolo Bartolozzi (PPE-DE), írásban. – (IT). Az EBB szerepe az európai fejlesztési és kohéziós politika alkalmazása területén egyre fontosabbá válik.

Jóllehet az EBB-t bírálták amiatt, hogy egyes vélemények szerint némileg eltért az Európai Unió által kitűzött, gazdasági és társadalmi kohézióhoz kapcsolódó céloktól, most, hogy energiáit mindenekelőtt a köztestületekre fordítja, láthatólag irányt vált a 2007–2013-as fejlesztési és kohéziós kilátások tekintetében.

Az Európai Bizottsággal való szorosabb együttműködés révén az EBB ma modern és dinamikus bankként mutatkozik, és ez annak köszönhető, hogy növekedett a kevésbé fejlett európai régiók társadalmi és gazdasági egyensúlyának helyreállítását célzó pénzügyi projektek száma. Ami az intézkedések alkalmazását illeti, különösen nagy örömmel fogadjuk azt, hogy bevezetésre kerültek a kkv-kat célzó támogató mechanizmusok; a kkv-k így a pénzügyi piacokhoz való jobb hozzáférésnek köszönhetően képesek lesznek növelni beruházásaikat.

Az intézkedéscsomag mellett, amelyet az Európai Bizottság a kkv-k közösségi szintű támogatása érdekében alakított ki, az EBB-nek hozzáadott értéket kell nyújtania, és a kkv-k tevékenységét fel kell gyorsítania, fejlődésük tempóját fokoznia kell, hiszen ezek képviselik Európában a munkahelyek legfontosabb, semmivel nem helyettesíthető forrását.

Alexandru Nazare (PPE-DE), írásban. – (RO) A jelen riportban tárgyalt alapvető kérdések nem magát a közösségi garanciát érintik, hanem a lehetséges módokat, amelyekkel az EBB nyújtotta finanszírozás felhasználása hatékonyabbá tehető. Nem kétséges, hogy az EBB a gazdasági fejlődést támogató uniós eszközként fontos szerepet játszik. Az EU a külkapcsolatok terén pénzügyi eszközök egész sorával rendelkezik – az EBB tevékenységének ezt kell kiegészítenie.

Ami a finanszírozás prioritásait illeti, örömmel konstatalem, hogy a jelentés jelenlegi változata tartalmazza javaslatomat, miszerint a kelet-európai és dél-kaukázusi energiaprojektek kérdését tisztázni kell, nevezetesen „összhangban az energiaforrások diverzifikációjára vonatkozó közösségi politika célkitűzésével és annak érdekében, hogy a fogyasztók számára biztosítottak legyenek az állandó és biztos források.”

Örülök, hogy az európai vezetők kompromisszumra jutottak az EU energiaprojektjeinek finanszírozása – az Európai Fellendülési Terv része – kapcsán. Valamint azt is örömmel fogadom, hogy a Nabucco projekt túlélte ezt a kompromisszumot, és prioritást élvező energiaprojektnek nyilvánították. Remélem, hogy ez EBB-t is bevonják annak érdekében, hogy ez a projekt megkaphassa a szükséges mértékű befektetést és hogy 2013-tól kezdve gázt szállíthassunk a Kaszpi-tengertől Európába.

10. A költségvetési erőforrások felosztására szolgáló gazdálkodási eszköz – A 2007–2013-as pénzügyi keret félidős felülvizsgálata (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont az alábbi jelentésekről szóló együttes vita:

- A6-0104/2009, Virrankoski úr a Költségvetési Bizottság nevében a TKT/TAI módszerről mint a költségvetési források elosztásának irányítási eszközéről (2008/2053(INI))

és

- A6-0110/2009, Böge úr a Költségvetési Bizottság nevében, a 2007–2013-as időszakra szóló pénzügyi keret félidős felülvizsgálatáról (2008/2055(INI))

Kyösti Virrankoski, előadó. – (FI) Elnök úr, itt van előttünk a tevékenységalapú költségvetés-tervezésről és irányításról szóló jelentés. Szeretnék köszönetet mondani a Költségvetési Bizottságnak ezért a határozott és következetes jelentésért, valamint a Bizottság Titkárságának és mindenkinek, aki segítségemre volt.

A tevékenységalapú költségvetés-tervezés (TKT) és a tevékenységalapú irányítás (TAI) a Prodi-bizottság ideje alatt került bevezetésre, Kinnock biztos úr vezetésével. A reformhoz szükséges mozgatóerőt szakértők külső csoportja adta, amelyet azzal bízta meg, hogy vizsgálja meg az előző Bizottságot érintő válságot. A jelentés az úgynevezett „Kinnock-reformok” egyfajta féldős felülvizsgálatát tartalmazza.

A TKT és a TAI célja, hogy egyértelműbbé tegye az adminisztrációt azzal, hogy az adott politikaterületnek megfelelően végzi el a hozzáférhető források és humán erőforrások költségvetési tervezését. Az adminisztrációnak az elért eredményeket is világosan kell mutatnia, hogy az eredmények értéke az inputhoz képest világosan meghatározható legyen.

A középpontban az eredmények állnak, és nem annyira az, hogy ezek az eredmények hogyan valósultak meg. A megközelítés az üzleti életben használatos megközelítésekre hasonlít.

A rendszert egyszerűbben is le lehet írni. Nem csupán arról van szó, hogy a pénzt legálisan vagy a szabályoknak megfelelő módon költik el (vagy „pumpálják bele”) – az adminisztráció minőségét nem a jó szándék, hanem az eredmények határozzák meg.

Az eredmények azt is mutatják, hogy az irányítás és az adminisztráció mennyire hatékony. Nézzük meg például a strukturális és kohéziós politikát. Ha a programperiódus kezdete után két évvel és hat hónappal még nem alkalmazták az adminisztrációs és ellenőrző rendszer több mint háromnegyedét, akkor az adminisztráció nem tekinthető sikeresnek. Ez lehet mind a Bizottság, mind a tagállamok hibája, de a tény az tény: az adminisztráció ebben az esetben bürokratikus és nem hatékony.

A TKT és a TAI a hatékonyságra helyezi a hangsúlyt, azt mozdítja elő. Csökkenti a bürokrácia mértékét és megerősíti a polgárok jogállását, valamint azon személyekét, akikre az adminisztráció (az irányítás tekintetében) hatással van.

A TKT a személyes felelősséget hangsúlyozza, de ugyanakkor biztosítja a cselekvési szabadságot is. A jó adminisztrációs rendszerre a felelősség egyértelmű megosztása jellemző. Az irányítás nem arctalan – és ez az alsó és a felső szintekre egyaránt igaz.

Mivel az irányítás célja a megfelelő produktivitás, az irányítónak nem szabad fölöslegesen korlátozni a munkát. Csupán a legalapvetőbb szabályozásra van szükség; fölösleges jelentésekre és tervekre nincs.

A jelentés a legújabb tanulmányokra alapul, amelyek közül a legfontosabbak felsorolásra kerülnek az indokolásban. Általános hangvételük azt mutatja, hogy a TKT és a TAI alkalmazása sikeres volt és jelentős kulturális változást hozott a Bizottságban, míg ugyanakkor segít tisztázni a személyes felelősséget és elszámoltathatóságot, és hatékonyabbá, eredmény-orientáltabbá és átláthatóbbá teszi az irányítást.

Azonban bürokrácia és az, hogy a mértéke egyre nő, valódi veszélyt jelent. Különösen azt kell felmérnünk, hogy a jelenlegi éves tervezési és felülvizsgálati folyamat vajon nem foglal-e magában túlságosan sok tervezést, különösen annak fényében, hogy milyen az elért eredmények prezentációja és értékelése.

Szintén meg kell vizsgálnunk azt, hogy a Bizottság ötéves stratégiai céljainak összessége, a „kormányprogram” hogy kapcsolódik a többéves pénzügyi kerethez (MFF) és az éves politikai stratégiához. Az éves politikai stratégia sokszor olyan elemekkel kerül összefüggésbe, amelyek nem állnak egyértelmű kapcsolatban a kormányprogrammal, ötéves stratégiai célkitűzésekkel vagy a többéves pénzügyi kerettel. Ez általában problémát jelent a költségvetés megalkotásakor, mivel a forrásokat a pénzügyi keret felülvizsgálata tartalmazza – és a Tanács különösen ezt kifogásolja. Erre egyértelmű példákat láthatunk gyakorlatilag ötévente.

A Bizottságnak különös nehézséget jelent a „negatív prioritások” meghatározása, vagyis azon tevékenységeké, amelyek fölöslegesek vagy kevésbé fontosak, és amelyekkel fel kell hagyni. Remélem, hogy a jövőben Bizottság bátrabban közelíti majd meg a kérdést.

Továbbra is nehéz megbecsülni az adminisztrációs költségeket – jöllehet ez külön költségvetési elem –, mivel az adminisztrációt még mindig funkcionális előirányzatokból finanszírozzák, és ez a végrehajtó ügynökségeket és gyakran a tagállami technikai segítségnyújtást is magában foglalja. A jelentés ezért tér ki a humán erőforrások fontosságának ellenőrzésére fordított figyelem jelentőségére.

Végül, elnök úr, hadd tegyem hozzá, hogy az előttünk lévő jelentés európai örökségünkre alapszik: az 1789-es nagy francia forradalom idején megfogalmazott Emberi és Polgári Jogok Nyilatkozatának 15. cikkére: „A társadalomnak joga van a közigazgatás minden tisztviselőjét számadásra vonni.”

Reimer Böge, előadó. – (DE) Elnök úr, biztos úr, hölgyeim és uraim, ma a 2007–2013-as időszakra szóló pénzügyi keret felülvizsgálatát tárgyaljuk. Ismételten szeretném önöket arra emlékeztetni, hogy eredetileg intézményközi nyilatkozatokat fogadtunk el – a jelentés ezek végrehajtását szorgalmazza –, amelyeket most a következő néhány hónap során lezajló viták folyamán alkalmazandó, az Európai Parlament jövőbeli magatartásra vonatkozó irányelvek formájában nyújtunk át az újonnan megválasztott Parlamentnek.

Három olyan fontosabb kijelentés volt, amely azt célozta, hogy a Parlament a jövőben vegyen részt a bevételekkel és a költségekkel kapcsolatos politika tárgyalásain – méghozzá olyan módon, amelyre eddig még nem volt példa. Ezért a Bizottság vállalta, hogy az intézményközi megállapodás működéséről 2009 végére jelentést készít. A Bizottság emellett, elkezdett egy teljes, széleskörű költségvetési felülvizsgálat készítésébe az EU 2008/2009-es költségeinek és forrásainak minden aspektusáról – az előbbibe beleértve a közös mezőgazdasági politikát is, az utóbbiba pedig az Egyesült Királyságnak járó visszatérítést. Emellett nem szabad megfeledkeznünk arról, hogy a Parlamentben 2010-ben számos többéves program felülvizsgálata készül majd el.

Azok, akik a nyilvános konzultáció oldaláról vizsgálják majd e dokumentumokat, azt fogják látni, hogy a tagállamok – a többi véleménynyilvánító testülettel ellentétben – arra tesznek kísérletet, hogy kibújjanak azon felelősségek és kötelezettségek alól, amelyeket azáltal vettek magukra, hogy közvetlenül a következő pénzügyi tervre tértek át. Éppen most érkeztem az úgynevezett európai fellendülési tervről szóló vitáról, és szeretném elmondani, hogy az, ami ott történik – a többé el nem érhető ráhagyások kihasználására való törekvés és a Parlament költségvetési jogainak megnyirbálására kísérletet tevő új tervek – azt mutatja, hogy nem folytathatjuk úgy, ahogy eddig csináltuk. Ezért kérem a Bizottságot arra, hogy ősszel nyújtson be javaslatot, amely nem csupán a 2013 utáni időszakra vonatkozik, hanem a pénzügyi terv felülvizsgálatát is magában foglalja, a jövőre nézvést pedig új perspektívákat mutat fel.

Egyértelműen kimondjuk ebben a jelentésben, hogy mindenekelőtt a meglévő hiányosságokra és a hosszú távú kilátásokra fókuszálunk majd, anélkül, hogy részletesen foglalkoznánk a Lisszaboni Reformszerződés költségvetésre gyakorolt hatásaival. A Költségvetési Bizottság ezért szavazott nagy többséggel egy háromlépéses megközelítés mellett: a fontos, eddig sikeresen nem tárgyalt kérdésekkel kapcsolatos hiányosságok és nyilvánvaló deficitek megnevezése, valamint annak kimondása, hogy vannak olyan költségvetési tételek – politikáink legfontosabb területéhez kapcsolódó tételek –, amelyeket krónikus alulfinanszírozottság jellemez. Példának okáért, nem fogjuk elérni célkitűzéseinket a kutatás és fejlesztés területén. A 3a. és 3b. tétel területein nem leszünk képesek elérni a kultúrával, az ifjúsággal, az oktatással, valamint a külső és belső biztonság garantálásával kapcsolatos céljainkat. A közös kül- és biztonságpolitika szintén krónikusan alulfinanszírozott.

Ezért a Tanács felé a következő javaslatot tettük: vitassuk meg e hiányosságokat és folytassunk tárgyalásokat e témakörökről, de ez ne legyen az éves költségvetési folyamattal kapcsolatos küzdelem része. Javaslatunk lényege, hogy ambiciózus felülvizsgálat keretében oldjuk meg e problémákat, és ugyanakkor a jelenlegi pénzügyi tervet terjesszük ki 2015-ig vagy akár 2016-ig, hogy hosszú távon megvalósítsuk a szükséges demokratikus legitimitást a pénzügyi keret kérdésében. Ez magában foglalja majd azt, hogy a Bizottság hivatali idejét és a pénzügyi keret által felölelt időszakot közelítjük majd egymáshoz. Emellett nem szabad megfeledkeznünk arról – különösen az EBB-ről szóló vita kontextusában –, hogy biztosítsuk: a közösségi költségvetés mellett nincsenek járulékos „árnyékköltségvetések.”

Végezetül szeretném hozzáfűzni, hogy ez a jelentés egybevág az Alkotmányügyi Bizottság jelentéseivel. Ezért szeretnénk közölni a Bizottsággal és a Tanáccsal: számunkra nem tárgyalási téma a Bizottság hivatali idejével párhuzamosan futó ötéves pénzügyi keret bevezetése. Csupán azt kívánjuk megvitatni, hogy ezt a célkitűzésünket hogyan érhetjük el. Nagyon köszönöm!

Dalia Grybauskaitė, a Bizottság tagja. – Elnök úr, szeretném megköszönni ezt a két jelentést – amelyet tekinthetünk úgy is, hogy az új Parlamentnek, és talán a jelenlegi és az új Bizottságnak egyaránt szól –, amelyek a tárgyalás mikéntjét, az európai költségvetés irányítási eszközeit és a jövőbeli európai költségvetést tárgyalják.

Szeretnék gratulálni a Parlamentnek és a Bizottságnak. Az öt év alatt példátlan események történtek. A pénzügyi keretet három alkalommal módosítottuk (a Galileo, az élelmezésfinanszírozási eszköz és most az 5 milliárd euro kapcsán) – erre korábban nem volt példa.

Ez éppen annak tudható be, hogy az intézmények képesek arra, hogy ezt a merev pénzügyi környezetet, amelyben jelenlegi pénzügyi keretek rendszerében működünk, képességeikhez mérten a legjobban kihasználják, és ott lépjenek, ahol szükséges.

A Bizottság ezért figyelmet szentel mindkét jelentésnek, különösen Böge úr jelentésének, amely az európai költségvetés jövőbeli jellemzőire vonatkozik. A Bizottság készen áll – és készen is fog állni – arra, hogy tárgyalásokat folytasson a jelentésben foglaltak alapján. Meg fogjuk erősíteni azon kötelezettségünket, hogy félidős felülvizsgálatot készítsünk, és értékeljük az intézményközi megállapodást. Megerősítjük, hogy az intézményközi megállapodásban megfogalmazott, az ez év végéig végrehajtandó költségvetési reformmal kapcsolatos kötelezettségeinknek eleget teszünk.

Mindezt figyelembe véve, szeretnék személyesen köszönetet mondani a Parlamentnek. Lehetséges, hogy ez a felszólalás lesz utolsó itteni felszólalásaim egyike, és szeretnék köszönetet mondani önöknek az együttműködésért, amelyet itt tapasztaltam, valamint a megértésért, amellyel a kezdetektől fogva fordultak felém. Ezekben a nehéz időkben sikerült kiváló eredményeket megvalósítanunk együtt.

Michael Gahler, a Külügyi Bizottság véleményének előadója – (DE) Elnök úr, először is szeretnék hangot adni annak, hogy támogatom a félidős felülvizsgálat Böge úr által kialakított és bemutatott háromlépéses megközelítését. Ez a módszer lehetőséget nyújt arra, hogy alaposabban elemezzük politikai céljainkat, a rendelkezésünkre álló eszközökön végrehajtandó változtatásokat, valamint a finanszírozás kérdését.

Ceterum censeo: külügyi szakértőként szeretném ismét hangsúlyozni, hogy véget kell vetni a külügyek krónikus alulfinanszírozottságának. A Bizottság beleegyezett abba, hogy e területen értékelést végez. Azt szeretnénk, hogy a rövid távú megoldások a jelenlegi pénzügyi keret részét képezzék, valamint megvalósítható lehetőségek legyenek a következő pénzügyi keretben. Egyebek mellett megfelelő mértékű finanszírozást kell nyújtani az európai külügyi szolgálatnak. Olyan Európai Uniót akarunk, amely eleget tesz kötelezettségeinek a külkapcsolatok terén, és válság idején gyorsan és megfelelően tud reagálni. Az unió hitelessége múlik ezen, valamint az, hogy képes-e hatékony partner lenni.

Örömmel fogadjuk az európai szomszédságpolitika fejlődését, amely a keleti partnerséget és az Unió a Mediterrán Térségért közösséget is magában foglalja immár – ez az unió partnereinek két hatékony és megbízható keretet nyújt. Mindazonáltal arra a kérdésre még választ kell adnunk, hogy a pénzügyi rendelkezések vajon működőképesek-e a külpolitikai kihívások mellett is. Új jogszabályokat sürgetünk, valamint a következő pénzügyi keretben megfelelő mértékű finanszírozást annak érdekében, hogy harmadik országokkal hivatalos fejlesztési támogatás kontextusán kívül is lehessen együttműködni.

Szeretném továbbá jelezni, hogy olyan jövőt tartok kívánatosnak, amely túlmutat a Lisszaboni Szerződésen. Úgy vélem, hogy az EU költségvetésének minden külső tevékenység finanszírozását magában kell foglalnia. Ez az Európai Fejlesztési Alappal és az Athena-mechanizmussal is kapcsolatos. Kormányainak nem riadhatnak vissza attól, hogy átláthatóságot biztosítsanak egy bizonyos területen, hogy egyértelmű legyen: mennyit vállalunk közösen az európai térségben a külpolitika (ezen belül különösen a katonai akciók) terén.

Herbert Bösch, a Költségvetési Ellenőrző Bizottság véleményének előadója – (DE) Elnök úr, szeretnék gratulálni a Bizottságnak a közleményéért, amelyet úgy nyújtottak be, ahogy ezt elképzeltük. Gratulálók!

A 300 vagy annál is több hozzászólást érdemes áttekinteni. Olyan elkötelezett javaslatokról van szó, amelyek segítik majd előrelépésünket. Nagy örömmel fogadom, hogy az elszámoltathatóságot, az átláthatóságot és a politikák láthatóságát is magában foglalja a közlemény. Ez meghatározó szerepet fog játszani. Az előző felszólalót természetesen azért tapsoltam meg, mert ilyen hatással volt rám az a kérdés, hogy a Tanács az Európai Uniót milyen értékben tudja kivonni az Európai Parlament ellenőrzése alól. Lisszabon kapcsán ez annyit jelent, hogy amennyiben valóban több jogra tesznek szert, úgy több, mint 8 milliárd esetben nem lesz parlamentáris vagy állami ellenőrzés.

Hogy még világosabban fejezzem ki magam, hadd mondjam el, hogy semleges országból érkezem. Azoknak az embereknek, akik megválasztottak, meg kell tudnom mondani, hogy mi történik ezzel a pénzzel. Nem tudom megmondani, holott én vagyok a Költségvetési Ellenőrző Bizottság elnöke. Ezeket a meglátásokat a jövőben figyelembe kell majd venni. Nagyon köszönöm javaslatokat!

Sajnálom, hogy ez a vita lezáratlan marad, ahogy elköszönünk egymástól és minden jót kívánunk egymásnak. Ezt szeretném én is megtenni: biztos úr, ön jó munkát végzett. Gratulálók!

Paul Rübig, az Ipari, Kutatási és Energiaügyi Bizottság véleményének előadója. – (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim,, Európának sikerült egy úgynevezett nullköltségvetést kialakítania. Mi vagyunk az egyetlen politikai szint, amely ilyen költségvetéssel rendelkezik. Rendelkezésünkre áll a bruttó nemzeti jövedelem 0,89%-a, és jó példát mutatunk arra, hogy az európai adófizetők pénzét milyen körültekintően lehet használni.

Emellett bevételünk már több éve meghaladja kiadásainkat. Minden évben marad egy bizonyos összeg; ezt a fennmaradt összeget végre arra kellene használnunk, hogy európai hozzáadott értéket hozzunk létre. A Parlamentnek és a Tanácsnak meg kell egyeznie arról, hogy ez az összeg hogyan fordítható az európai hozzáadott érték kialakítására. Nagyon fontos, hogy ezeket az alapokat létrehozzuk.

Továbbá, éppen most folytattunk vitát az Európai Beruházási Bankról. Úgy vélem, hogy – különösen a válságos időkben – az összegeket a lehető leghamarabb elérhetővé kell tenni. Az összegeket azonnal el kell osztanunk, különösen a kutatás területén, amely új szolgáltatások és új termékek lehetőségét kínálja. Az adminisztráció egyszerűsítése és a bürokrácia mértékének csökkentése fontos követelmények, különösen a kis- és középvállalkozások esetében, mert ezek a világpiacokon kívánnak üzleti tevékenységet folytatni, és ehhez szükségük van a támogatásunkra.

E tekintetben rendkívül fontos a tagállamok közötti infrastruktúrák – például a Nabucco és a többi energiavezeték – fejlesztésére irányuló figyelem (ezzel egyébként a gazdaságélénkítési terv kezd foglalkozni), mert ezen a területen lehetséges a gyors fejlődés. Ha belegondolunk abba, hogy ezekhez a vezetékekhez mennyi acél szükséges, akkor az is világos lesz, hogy acéliparunk, legalábbis rövid távon, kiemelkedő eladásokat tud majd produkálni és biztos munkahelyeket tud majd nyújtani. Ennek érdekében kell dolgoznunk.

Rumiana Jeleva, a Regionális Fejlesztési Bizottság véleményének előadója. – (BG) Hölgyeim és uraim, a Regionális Fejlesztési Bizottság előadójaként szeretném hangsúlyozni a 2007–2013-as időszakra szóló pénzügyi keret félidős felülvizsgálatának fontosságát.

Örömmel fogadom Böge úr jelentését, mert azokra a területekre is rámutat, ahol szükség van változtatásra és fejlesztésre, és ezzel kikövezi a hatékonyabb Európai Unió útját. Bizottságunkat elsősorban az érdekli, hogy a kohéziós politika forrásait hogyan költik el, mivel ez a költségvetés egyik alapvető fontosságú része. Továbbra is fenntartjuk álláspontunkat, miszerint a pénzügyi források nagyobb részét a kevésbé fejlett, uniós támogatást igénylő régiók felé kell irányítani. Örömmel veszem tudomásul, hogy a jelentés nem áll ellentétben az e kérdésről alkotott véleményünkkel.

Új, globális jellegű problémákkal szembesülünk, amelyek igen nagy területen éreztetik hatásukat. Ahhoz, hogy ezeket megoldjuk, megfelelő mértékű finanszírozást kell biztosítanunk a 2013 utáni időszakra is. Az EU GDP-jének 0,35%-a talán nem lesz elégséges ahhoz, hogy megvalósítsuk célkitűzéseinket. Sajnálattal látjuk azt, hogy a jelentés nem fogadta el javaslatunkat, de örömmel fogadjuk, hogy olyan következtetésre jut, amely igen hasonló a miénkhöz.

Felülvizsgáltuk továbbá a strukturális alapok státuszát; egyes országokban sajnálatos módon igen kis mértékben használják a forrásokat. A nemzeti hatóságok bizonyos mértékben hibásak abban, hogy munkájuk során kis hatékonysággal használják e forrásokat. Úgy vélem, hogy a használat alacsony fokának egyik oka a rendszer bonyolultsága. Bizottságunk az eljárások egyszerűsítését javasolta, és örülök annak, hogy Böge úr jelentése hasonló gondolatmenetet követ.

Bizottságunk úgy véli, hogy újra vitát kell indítani azon források elköltéséről, amelyeket az N+2/N+3 szabály miatt veszítünk el. A 2007–2013-as időszakra szóló, a strukturális alapokra vonatkozó szabályokkal kapcsolatos tárgyalások során a Parlament azt a javaslatot tette, hogy az el nem költött forrásokat az operatív programokra kellene felhasználni, jobb hatásokkal. A Böge-jelentés nem tér ki erre az elképzelésre, de úgy vélem, hogy ezt is át kell gondolnunk, mint a tovább vita kiindulópontját.

Végezetül szeretném megköszönni Böge úrnak a konstruktív együttműködést és ezt a kiváló jelentést.

Esther De Lange, a Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Bizottság véleményének előadója – (NL) Elnök úr, ma a Tanácsot szerettem volna megszólítani, de úgy tudom, hogy a Tanácsból senki nincs jelen és hogy ezért ennek a vitának némileg kisebb a jelentősége. Ez meglep, mivel a költségvetéssel kapcsolatos vállalások a múlt hétvégén kerültek megfogalmazásra, és aztán, amikor e vállalások konkrét finanszírozásának megtárgyalására kerül sor, a Tanács visszalép.

Mindazonáltal itt álllok, és megvan bennem a helyzet megkövetelte humorérzék. Hivatalosan azért vagyunk itt, hogy megvitassuk a félidős felülvizsgálatot, de valójában már minden szükséges információ elhangzott a gazdaságélénkítő csomagról, amelyről a múlt hétvégén megegyezés született. A csomag onnan indul, ahol a félidős felülvizsgálat és a többéves költségvetés elégtelennek bizonyul, mivel a jelenlegi többéves keret kezdete óta egymás után háromszor babráltunk bele saját megegyezésünkbe. A Galileo, az Afrikának nyújtott élelmezési segély, valamint az, ahogyan ezek finanszírozására kerültek, egyáltalán nem voltak elegáns lépések.

Most ismét a gazdaságélénkítő csomagról vitázunk. A Tanács megfogalmazta a kötelezettségvállalásokat, de láthatólag nem tudja még, hogy honnan lesz majd meg erre a pénz. Csak az energia területén 2 milliárdot kell energiával kapcsolatos projektekre fordítani, és nem csupán az idei költségvetésből, hanem a jövő éviből is, és esetleg még az azt követő éviből is. Ez azt jelenti, hogy a mezőgazdasági költségvetés ráhagyásánál leszünk? Amikor így teszünk, akkor mondhatják az emberek azt, hogy az nem maga mezőgazdaságra szánt pénz, hanem csak a ráhagyás, de ha csupán egy állatbetegség-járvány tör ki, akkor erre a pénzre már a mezőgazdasági költségvetésben lesz szükség. Emlékeznek a száj- és körömfájás-járványra? Vagy mi történik akkor, ha a tejtermékek piacán továbbra is alacsonyok maradnak az árak, és intervenció lesz szükséges? Emellett a mezőgazdasági költségvetés ráhagyás a következő pár évben kisebbedni fog. A Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Bizottság féldíós felülvizsgálati jelentése erre nagyon helyesen rámutat.

Ezért szeretném, ha a Bizottság és a Tanács megerősítené – már ha a Tanács jelen lenne, vagy, ha ez nem lehetséges, írásban tenné meg a megerősítést –, hogy először a mezőgazdasággal kapcsolatos már meglévő kötelezettségeket tekintsük át, és csak utána foglalkozzunk azzal, hogy mi a ráhagyás, és csak ezután azzal, hogy az adott ráhagyás valóban használható-e más célokra. Ezek a szabályok, amelyekben közösen egyeztünk meg. Ha nem tartjuk magunkat hozzájuk, akkor, úgy vélem, a gyereket is kiöntjük a fürdővízzel.

Ingeborg Gräßle, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, biztos úr, hölgyeim és uraim, szeretném nagyon megköszönni Virranovski úrnak saját kezdeményezésű jelentését, amely egy, a Költségvetési Bizottságot régóta aggasztó kérdéssel foglalkozik nevezetesen azzal, hogy hogyan is tervezünk. Milyen tervezési eszközöket teszünk hozzáférhetővé? Hogyan garantáljuk, hogy prioritásaink végrehajtásra kerülnek? Virranovski úr, köszönöm fáradtságos munkáját!

Véleményünk szerint rendkívül fontos, hogy költségvetési prioritásaink a humán erőforrás területén is megmutatkozzanak. Ezért szeretnék javaslatot tenni a Bizottságnak. Jobban ki kellene használnunk a Bizottság jelentéstevési kötelezettségét, és így közelíteni egymáshoz az éves politikai stratégiát és a költségvetési tervezetet. Véleményünk szerint a főigazgatóságok éves jelentései nem foglalkoznak eléggé részletesen vagy egyáltalán nem foglalkoznak a költségvetési ráhagyásokkal. Azt szeretnénk tudni, hogy mi történt a Parlament prioritásaival? E tekintetben milyen magas az éves politikai stratégia találati aránya?

Véleményem szerint mindannyiunknak még mindig nagyon sokat kell tanulnunk, és még többet tapasztalnunk, ha nem akarjuk, hogy a jelentési folyamat teljes egészében tisztán elméleti célkitűzés maradjon. Ez nem elméleti feladat; a pénz helyes kezeléséhez szükséges. Ezért kérjük azt, hogy a irányítási eszközök további fejlesztésre kerüljenek, hogy még többet tudjunk meg arról, hogy a költségvetés hogyan kerül végrehajtásra és hogy a végrehajtási folyamat erősebben jelenjen meg a tervezés során.

Azt a kérdést tesszük fel magunknak, hogy az éves irányítási tervet hogyan lehetne hatékonyabban integrálni az éves politikai stratégiába. Többet szeretnénk tudni az TAI-kör költségeiről; a kört egyébként egyszerűsíteni is kell. Javaslatra került, hogy e kérdéseket bele kell foglalni az átvilágító jelentésbe. Az átvilágító jelentés már elkészült – köszönjük szépen! Tanulmányozni fogjuk, és részleteiben megismerjük. Ez azonban azt jelenti, hogy mindennek legalább a következő jelentésben benne kell lennie.

Két olyan módosítás került benyújtásra, amelyet képviselőcsoportunk nem tud elfogadni. Nem gondoljuk úgy, hogy a két évre történő kiterjesztés helyes lenne, mivel az irányítási eszközt még inkább leértékeli, ahelyett, hogy javítana rajta. Az a célunk, hogy az TKT/TAI irányítási eszközt javítsuk, és nem az, hogy két évre kiterjesszük. Továbbá a tanulmányról szóló módosítás ellen fogunk szavazni. Jó módosítás, de ebben a jelentésben nincs helye.

Szeretnénk a biztos asszonynak köszönetet mondani munkájáért, és mindenkinek sikereket kívánunk a választásokra.

Gary Titley, a PSE képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, ami ezt a költségvetési felülvizsgálatot illeti, egyszerűen csak egy kérdést kell feltennünk magunknak: vajon a költségvetés a 21. század politikai prioritásait tükrözi? Amennyiben nem, úgy változtatni kell rajta. Vajon eléggé rugalmas ahhoz, hogy a változó időknak megfeleljen? Mert ebben a pillanatban többek között azért érzek csalódottságot a költségvetés miatt, mert a negatív prioritásokat nem megfelelően kezeljük. Túlságosan is sok ilyen maradt a költségvetésben; ennek az az oka, hogy az MFF korlátozottsága miatt nem tudjuk megváltoztatni a dolgokat.

Hogy a tevékenységalapú költségvetés-tervezésre és irányításra térjek: úgy vélem, hogy a Bizottság hatalmas előrelépést tett ennek kapcsán, de felhívnam a figyelmet annak veszélyére, hogy ez a gyakorlat túlbürokratizálódhat – minőségértékelésre van szükségünk, nem pedig arra, hogy egyszerűen pipákat rajzoljunk négyzetekbe. Nem akarjuk, hogy az emberek az idejüket azzal töltsék, hogy saját magukat értékelik,

amikor haladniuk kellene a munkával. Körültekintően kell tehát eljárunk. Személy szerint úgy vélem, hogy az éves politikai stratégia jobb lenne, ha két évente vagy két és fél évente kerülne rá sor, és így illeszkedni a parlamenti ciklushoz. Ez lehetővé tenné számunkra, hogy a Bizottság éves munkaprogramja mellett még világosabb képet kapjunk a politikákkal kapcsolatos kilátásokról.

Silvana Koch-Mehrin, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, biztos úr, hölgyeim és uraim, az EU pénzügyeinek reformja már régóta esedékes, és szeretnék köszönetet mondani az előadónak, Böge úrnak, hogy ezt megfogalmazta. Az EU-nak méltányos, egyszerű, átlátható, megbízható és fenntartható bevételi és költség-rendszerre szüksége. Az EU költségvetési összegeinek csupán két forrásból kell érkezniük: a hagyományos saját forrásokból és az egyes tagállamok gazdasági erejének megfelelő – vagyis a bruttó nemzeti jövedelem arányán – alapuló befizetésekből. Ebben az esetben a tagállamoknak legfeljebb GNI-jük 1%-át kellene befizetniük.

Ahelyett, hogy az EU részére több pénzt tennénk hozzáférhetővé, a meglévő összegeket olyan területekre kellene irányítani, ahol tényleges hozzáadott érték jön létre európai szinten – ilyen terület például a közös külpolitika, a transeurópai hálózatok, a külső határok kezelése és a kutatás. Másfelől, több hosszú távú támogatásra lenne szükség. Ez azt is jelenti, hogy a héa alapú saját forrásokat meg kell szüntetni, és – ami ennél is fontosabb – semmilyen formában nem lehet uniós adó addig, amíg az EU nem valódi képviseleti demokrácia. Helyes, hogy tiltás vonatkozik az uniós államadóságra. Ez egy kiváló politika, és meg kell tartani. Emellett az EU gazdasági minisztereinek végre nemzeti szinten megbízhatósági nyilatkozatot kell tenniük. Nagyon köszönöm, és új feladatához sok sikert kívánok!

Wiesław Stefan Kuc, az UEN képviselőcsoport nevében. – (PL) Elnök úr, a ma benyújtott két jelentés olyan értékeléseken alapul, amelyek elvégzésre az Európai Unió különböző testületei döntései nyomán kényszerültünk. A TAI, a TKT, az ABB, valamint a stratégiai terv és program talán szükséges, de a „l'art pour l'art” benyomását keltik. A politikákkal kapcsolatos célkitűzések megvalósítását hogyan lehet összehasonlítani egy erőmű felépítésével vagy szállítóhálózat kiépítésével? Vajon az Európai Unió egy üzleti vállalkozás, amelyben hasonló hatékonysáértékelő mechanizmusokat próbálunk alkalmazni?

Ugyanez vonatkozik a többéves pénzügyi keret féldíós felülvizsgálatára is. Nap mint nap értékeléseket végzünk, és forrásokat vonunk el az éves költségvetésből. Ezeket a döntéseket az Európai Tanács hozza, amely növeli a fontos egyedi feladatok kivitelezése céljára hozzáférhető összeg mértékét. A stabil többéves pénzügyi keretek a biztonság több éven keresztül tartó érzését adják – és ezt kell leginkább megbecsülnünk, különösen a mostani nehéz időkben.

Szívből gratulálok Böge úrnak és Virrankoski úrnak a kiváló jelentésekhez! Grybauskaitė asszony, sok sikert kívánok a küszöbön álló választásokhoz!

Helga Trüpel, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, biztos úr, hölgyeim és uraim, a jelenlegi pénzügyi tervről szóló szavazás idején mindhárom európai intézmény – a Tanács, a Parlament és a Bizottság – megértette, hogy ha lépést akarunk tartani az idővel, akkor reformokra van szükség. Most a tagállamok kihátrálnának – ez helytelen megközelítés. Épp ellenkezőleg: egyfelől a folytonosság és a kiszámíthatóság, másfelől pedig az új kihívásokhoz való gyors alkalmazkodásra való képesség egyensúlyára van szükség.

A merev struktúrán változtatnunk kell. Ezért az európai költségvetésnek – a középtávú pénzügyi tervnek – öt évet kell felölelnie, és így politikai értelemben össze kell kapcsolódnia a megválasztott Bizottság és a megválasztott Parlament felelősségével. Ez elő fogja segíteni az átláthatóságot, a politika világosságát és a döntéshozásra való készséget.

Ma hallottuk azt, hogy Brown úr mit javasol és hogy minek kellene a napirenden szerepelnie. Obama elnök ma bejelentette, hogy szándékában áll 129 milliárdot fektetni a megújuló energiába. Szeretném hangsúlyozni, hogy Európa polgárainak figyelmét fel kell hívnunk arra, hogy az európai költségvetést módosítanunk kell. A mezőgazdasági politikát például össze kell kapcsolnunk az energiatermeléssel, és nem szabad több közvetlen kifizetést tennünk a farmok hektárban meghatározott mérete alapján. Több ponton kell kapcsolódnunk a vidékfejlesztéshez, amely valóban a vidéki területeken élő emberek érdekeit szolgálja majd.

Minden gazdaság- és növekedési politikánkat a klímaváltozás és a fenntarthatóság új paradigmájához kell szabnunk, amennyiben az itt folyó vitákat és a Lisszaboni Szerződést valóban komolyan vesszük, továbbá alkalmazkodnunk kell a ránk váró új kihívásokhoz. Ez azzal is jár, hogy európai szinten többet kell befektetnünk az oktatásba, a kutatásba és a fejlesztésbe. Mindhárom intézménynek meg kell találnia a politikai bátoryságot, amely ahhoz szükséges, hogy mindezt együtt valósítsák meg.

Pedro Guerreiro, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (PT) A jelentés kimond néhány dolgot, amelyek bizonyos mértékben hangsúlyozzák azt, amit már régóta mondunk: nevezetesen azt, hogy a jelenlegi közösségi költségvetés nem elégséges ahhoz, hogy az Európai Unióban ténylegesen és hatékonyan elősegítse az említett gazdasági és társadalmi kohéziót. Különösen igaz ez azért, mert – jöllehet a válság közepén vagyunk – a jelenlegi, a 2007–2013-as időszakról szóló többéves pénzügyi keretben megszabott elégtelen keretek sem kerülnek teljes kihasználásra (2007 és 2009 között ez az összeg csaknem 29 milliárd euróval kevesebb), és a költségvetésben foglalt összegek nem kerülnek „kiadási” célként alkalmazásra: különösen igaz ez a konvergencia, valamint a mezőgazdaság és a halászat esetében.

Ugyanakkor új prioritások kerültek bevezetésre, amelyek ellentétben állnak azzal, aminek véleményünk szerint a közösségi költségvetés céljának és központi prioritásnak kell lennie: azzal az eszközzel, amely a belső piac, a gazdasági és monetáris unió és a világ gazdaság liberalizációja folytán beálló költségek, egyenlőtlenségek és aszimmetriák tekintetében megvalósítja az újraelosztást az Európai Unió gazdaságilag kevésbé fejlett országai és régiói felé. Olyan közösségi költségvetésre van szükségünk, amely a valódi – a társadalmi fejlődésre, valamint az egyes országok potenciájának védelmére és erősítésére épülő – konvergenciát, a környezeti erőforrások fenntartható használatát és a környezetvédelmet tekinti prioritásnak, és a gazdasági és társadalmi kohéziót, valamint a hatékony fejlesztési segítséget célt tűzi ki célul.

Azt is hangsúlyozzuk, hogy a közösségi költségvetésnek az egyes országok bruttó nemzeti jövedelme alapján meghatározott méltányos hozzájárulásán kell alapulnia; ezért határozottan ellenzünk minden (többé vagy kevésbé álcázott) törekvést az európai adók bevezetésére.

Nils Lundgren, az IND/DEM képviselőcsoport nevében. – (SV) Elnök úr, ahogy a költségvetés esetében mindig elmondható, lelkiismeretes és hozzáértő munkáról van szó, de tisztán politikai szempontból sajnos azt kell mondanom, hogy nem tanúskodik rugalmasságról. Ahogy egy korábbi felszólaló megfogalmazta: nem 21. századi költségvetés. Egyértelműen arra alapul, hogy az EU kiadásai *ad infinitum* növekednek majd. Csakhogy egy bizonyos ponton ezt a folyamatot meg kell állítanunk.

Három dolgot szeretnék röviden megemlíteni. Az áll itt, hogy ha a GNI csökken – és ez most be fog következni –, akkor annak nem szabad hatással lennie az EU költségvetésére. A továbbiakban nem működhetünk így. Helyesebb, ha a pénzt az egyes országok költik el, amikor azt látják, hogy gazdaságuk stagnálni kezd, majd összeomlik – ahogy most is történik.

A jelentés több pénzt javasol a Lisszaboni Szerződésre alapuló tevékenységek új területein. Ez a demokratikus alapjogok semmibe vétele. Azt a szerződést elutasították.

Ugyanakkor a jelentés nem tartalmaz egyetlen költségsökkentő intézkedést sem. Holott komoly lehetőségek vannak a takarékoskodásra a mezőgazdaság és a strukturális alapok terén, valamint az Európai Gazdasági és Szociális Bizottságban és a Régiók Bizottságában. Kérem, éljenek ezekkel a lehetőségekkel!

Salvador Garriga Polledo (PPE-DE). – (ES) Elnök úr, eljött az ideje annak, hogy értékeljük a 2007–2013-as időszakról szóló többéves pénzügyi keret eddigi működését, valamint azt, hogy a hátralévő csaknem négy évben milyen változtatásokat kell végrehajtani rajta.

Először is, el kell ismernünk a tagállamok által 2006-ban elfogadott, pénzügyi tervre vonatkozó megállapodás korlátozott mivoltát. Akkor bíráltuk, és most világosan láthatjuk, hogy a megállapodás mennyire elégtelen. Sajnálatos módon a jelenlegi pénzügyi terv korlátozottsága a legrosszabb pillanatban mutatkozott meg – egy olyan válság idején, amikor éppen a közösségi költségvetésnek kellene vezető szerepet játszania az Európai Unió gazdasági válság és munkanélküliség ellen folytatott küzdelmében.

Jelen pillanatban szinte csodával határos lenne, ha a közösségi költségvetésben találnánk 5 milliárd eurót, amelyet a következő két pénzügyi évben arra használhatnánk, hogy újra megindítsuk az energiakutatást, biztosítsuk az energiahálózat-összekapcsolást vagy javítsuk az unió vidéki régióiban a kommunikációt. Az Európai Unió teljes térségei – köztük az enyém, Asztúria is – abban reménykedik, hogy talál módot arra, hogy a szén megvalósítható és fenntartható módon, tisztaenergia-forrásként használja fel.

A közösségi költségvetést ilyen célokra kell például használni. Azonban a különféle kiadási fejezetek rugalmatlansága és alulfinanszírozottsága csupán 5 milliárd eurót tesz elérhetővé, amennyiben a 2009–2010-es időszakban a közös agrárpolitikára szánt összeg nem kerül teljes felhasználásra. Ez nem nevezhető költségvetési hatékonyságnak; egész egyszerűen csak könyvelési trükk.

Böge úr, az előadó, ma igen hasznos vitát kezdett arról, hogy a közösségi költségvetést milyen módon lehet a gazdaságpolitika valóban aktív eszközévé tenni. A jövőben nem engedhetünk meg magunknak több sikertelen pénzügyi tervet.

Göran Färm (PSE). – (SV) Elnök úr, mint az Európai Parlament Szocialista képviselőcsoportjának árnyékelnöke, szeretnék köszönetet mondani Böge úrnak pozitív, kooperatív hozzáállásáért. Fontos a hosszú távú keret, de a jelenlegi, gyorsan változó világban nem ésszerű modell egy hét éven keresztül érvényes merev rendszer, amelyet mind általában véve, mind szektoronkénti bontásban merev költségvetési felső határ jellemez.

A jelenlegi, 2014-ig érvényes hosszú távú költségvetést 2005-ben fogadták el. Mit tudhattunk akkor a jelenlegi gazdasági válságról, a koszovói vagy gázai helyzetről, a klímaválság mértékéről vagy az élelmiszerárak szélsőséges ingadozásáról? Nem, nem folytathatjuk így tovább.

Arra a következtetésre jutottam, hogy a jelenlegi hosszú távú költségvetési tervet – a többéves pénzügyi keretet – részletesen át kell tekinteni. Ez persze különösen akkor lesz igaz, ha megvalósításra kerül a Költségvetési Bizottság javaslata, azaz a jelenlegi költségvetési keretet a javasolt két évvel meghosszabbítjuk annak érdekében, hogy nagyobb összhangban legyen a Bizottság és a Parlament hivatali idejével.

Mi akarunk tehát? Ami azt illeti, több dolgot is.

Először is, véleményünk szerint magát a költségvetést is felül kell vizsgálni. Szerintünk elfogadhatatlan az, hogy pusztán a jövőbeli pénzügyi keretre összpontosítjuk figyelmünket. A Költségvetési Bizottság több módosítást fogadott el, ami azt jelenti, hogy a Bizottságnak a lehető leghamarabb javaslatot kell benyújtania a jelenlegi hosszú távú költségvetés tartalmának alapos felülvizsgálatáról. Természetesen ez még relevánsabb abban az esetben, ha a hosszabbítás megtörténik.

Azt is kérjük, hogy idén ősszel a svéd elnökség aktívan és sürgősen továbbítsa ezt a javaslatot a Bizottságtól. A problémát kezelniük kell.

Másodszor, ami a politikai megközelítést illeti, egyértelmű jeleket kaptunk a Bizottság által kivitelezett nyílt konzultáció során. Vannak olyan területek, ahol az EU-nak erőteljesebben kell fellépnie. Ilyen terület a klímapolitika, a munkaügy, a növekedés, valamint a kül- és fejlesztéspolitika. Amennyiben az EU globális vezető szerepet kíván játszani ezeken a területeken, forrásokra van szüksége. Ez teljesen egyértelmű. Jelenleg e területek mindegyikére súlyos alulfinanszírozottság jellemző.

Harmadszor, végre kell hajtunk bizonyos technikai változtatásokat. Ezt nem szükséges részletesen kifejtenem, mivel Böge úr már beszélt a kérdéstről. Hét év helyett ötöt szeretnénk, valamint a periódust szeretnénk úgy módosítani, hogy az új Parlament és az új Bizottság valóban hatást gyakorolhasson arra a keretre, amelyet hivatali idejük alatt alkalmazniuk kell.

Negyedszer, azt szeretnénk, hogy az EU saját forrásainak rendszere módosításra kerüljön és méltányosabb legyen. Most gyors javaslatokra és a jelenlegi hosszú távú költségvetés alapos félidős felülvizsgálatra van szükség ahhoz, hogy a retorika és a tényleges pénzügyi források közelebb kerüljenek egymáshoz, valamint hogy a következő hosszú távú költségvetési időszak előtt meginduljon az EU költségvetés hosszabb távra szóló, fenntartható megközelítésének kialakulása.

Zbigniew Krzysztof Kuźmiuk (UEN). – (PL) Elnök úr, három olyan kérdés van, amelyet a jelenlegi vitában a Bizottság elé szeretnék tární.

Az Európai Bizottságnak a jelenlegi pénzügyi terv keretében javasolnia kell egy támogatási rendszert azoknak a régióknak, amelyek túllépik az egy főre jutó GDP 75%-át, de ugyanakkor olyat, amely a súlyos belső fejlődési egyensúlytalanságok miatt folyamatos finanszírozást igényel. Szeretném megemlíteni, hogy Spanyolország, Portugália, Olaszország és Görögország egyes régiói a jelenlegi pénzügyi terv keretében részesülnek ilyen átmeneti finanszírozásban.

Továbbá végleges döntést kell hozni arról, hogy felhagyunk a közös agrárpolitikát ismét tagállami szintre helyezzük. Nem lesz lehetséges a KAP kötelező, a tagállamok által történő hasonló mértékű társfinanszírozásának biztosítása, mivel ez a verseny jelentős mértékű torzulásához – más szóval, a KAP dezintegrációjához – vezetne.

Ami az Európai Bizottság azon szándékát illeti, hogy a közvetlen kifizetéseket függetleníti a termeléstől: meg kell szüntetni azokat a nagy egyenlőtlenségeket is, amelyek jelenleg fennállnak a régi és az új tagállamok

között az egy hektárnál kisebb földek támogatása terén. Máskülönben, ha a helyzet 2013 után is fennáll, akkor az *de facto* azt jelenti majd, hogy az EU területén két közös agrárpolitika lesz majd érvényben.

Janusz Lewandowski, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – (PL) Elnök úr, engedje meg, hogy egy olyan nyelven folytassam, amelyet Grybaskaité asszony ért. Mai hozzászólásainkban egy hétéves terven belüli két lezárult költségvetési évet vettünk alapul. Ez egyértelműen arra hívja fel a figyelmet, hogy az intervenciókat körültekintő módon kell meghatározni. Úgy tűnik számomra, hogy Böge úr Költségvetési Bizottságnak tett jelentésének egyhangú elfogadása arra mutat rá, hogy megtalálta a különböző politikai csoportok véleményeinek közös nevezőjét.

Megdöböntőnek tartom azt, hogy a 2008-as költségvetésből csaknem 5 milliárd euro nem került felhasználásra. Ennek nem szabad megismétlődnie. Az mindannyiunk kudarcát jelentené. A Bizottság tett olyan kezdeményezéseket, amelyek a finanszírozás megszerzésének megkönnyítését célozzák. Mivel a dolgok így vannak és így is kell lenniük, a regionális a politika a jövőben nem lesz és nem lehet a krónikusan alulfinanszírozott költségvetési fejezetek finanszírozásának forrása – erről már szoltunk akkor, amikor a költségvetési tervről tárgyaltunk, és új külpolitikánkban teljes mértékben megerősítésre került: az 1a. és a 3. tételekben. Ha továbbra is a költségvetések 1%-ára támaszkodunk, akkor egyértelmű, hogy nem jutunk értelmes megoldásra az Európai Unió költségvetésének kérdésében.

A jelentésben, amelyről beszélék, Böge úr felveti a parlamenti ciklus pénzügyi tervhez történő alakításának kulcskérdését. A Parlamentnek valóban ez az álláspontja. Azonban nem szabad szem elől téveszteni bizonyos kételyeket, amelyek azokra az országokra jellemzőek, amelyekre hatást gyakorol a költségvetési politika és amelyek a biztonságot keresik a politikában és még nem tudják, hogy a kérdéses időszak lerövidítése hogyan hat majd a strukturális alapok megszerzésének előreláthatóságára.

Végül szeretnék szívből jövő köszönetet mondani Grybaskaité asszonynak a Parlamenttel való együttműködésért, és természetesen, ahogy az összes felszólaló tette, szeretnék kampányához sok sikert kívánni. A sokféle hang a politikai nézetek különbözőségének ellenére jól jelnek tekinthető a választások során.

Catherine Guy-Quint (PSE). – (FR) Elnök úr, biztos úr, mindenekelőtt szeretném emlékeztetni önöket arra, hogy ez a vita egy többéves, hosszú folyamat része: ide tartoznak még az Európai Bizottsággal folytatott konzultációk, a közös agrárpolitika megfelelő működésének ellenőrzése, a negyedik jelentés a gazdasági és társadalmi kohézióról és a Lamassoure-jelentés a „saját költségvetési forrásokról.”

Az Európai Bizottság bejelentette szándékát, miszerint legkésőbb 2009 őszén benyújtja fontosabb iránymutatásait a felülvizsgálattal kapcsolatban, amely során a Költségvetési Bizottság Böge úr vezetésével kitűnő munkát végzett. Tudjuk, hogy ez a felülvizsgálat akkor történik majd meg, amikor a következő Európai Parlament feláll. Nem a jelenlegi Parlament hajtja majd végre.

Szeretnék ezért hangsúlyozni egy alapvető politikai kérdést, nevezetesen azt, hogy csaknem egyhangúlag úgy véljük, hogy a jövőbeli pénzügyi keretnek összhangban kell majd állnia a következő Parlament hivatali idejével, és hogy ez olyan megállapodás, amelyet a továbbiakban is szeretnénk érvényesíteni. Számomra ez azért fontos, mert így végül következetesség jellemzi majd a választási eredmények és a Bizottság által felügyelt költségvetési iránymutatások közötti kapcsolatot.

Végül szeretném önöket emlékeztetni arra, hogy az Európai Parlament szocialista képviselőcsoportjának az a véleménye, hogy a költségvetésnek az alapvető célkitűzésekre kell összpontosítania: a foglalkoztatásra, a növekedésre és az innovációra – ahogy azt kollégánk, Färm úr kijelentette. Mielőtt azonban befejezném, szeretném kijelenteni, hogy az Unió tényleges jövője múlik ezen a felülvizsgálaton, és remélem, hogy a jövőbeli Parlament felhasználja majd a Böge-jelentést arra, hogy a Tanács napról-napra tapasztalható köntörfalazása következtében előtérbe kerülő szűk nemzeti érdekek ellenére is képesek legyünk elérni európai céljainkat.

A Parlamenten múlik az, hogy olyan európai politikákat vezessen be, amelyek valóban reményt adnak polgártársainknak ebben a projektben, amely nem csupán gazdasági, hanem politikai projekt is.

Margaritis Schinas (PPE-DE). – (EL) Elnök úr, ma 27-en vagyunk, és közös vagyonunk kevesebb, mint 1%-át költjük a közösség költségvetésére – ez körülbelül ugyanannyi, mint amennyit akkor költöttünk, amikor 15-en voltunk. Ez a szám önmagában is szemlélteti, hogy a Böge-jelentés, amelyet ma vitatunk meg, miért mondható a következő öt év egyik alapvető uniós politikai vállalkozásának.

A legfontosabb kérdés, amelyre választ kell adnunk, a következő: mennyi pénzt szánunk milyen politikákra? Hol tűzzük ki a határt, hol szabunk korlátot ambícióknak? Most mindent ki kell tennünk az asztalra, és előfeltételek nélkül, a nulláról kell elkezdenünk a vitát. E nagyszabású tárgyalások során két fontos nehézséget kell megvitatnunk:

- az első az, hogy most természetesen sokkal többet vagyunk, mint a legutóbbi hasonló tárgyalások idején;
- a második nehézség pedig az, hogy erre a tárgyalásra sajnálatos módon éppen akkor kerül sor, amikor véget ért egy jó időszak, és súlyosan érint minket a gazdasági válság.

Mindazonáltal, a tárgyalásnak – amely voltaképpen ma kezdődik Böge úr nagyon is realista megközelítésével – három, Európa számára alapvető fontosságú előfeltételt kell megerősítenie:

- először is azt, hogy a Közösségben a gazdálkodás jövőjét 2013 után is biztosítani kell;
- másodszer azt, hogy a tagállamok közötti kohézió és szolidaritás alapelveinek fenn kell maradnia; és
- harmadszor azt, hogy eljött az idő, hogy az intelligens fejlődésről beszéljünk: a pénzről, amelyből nem csak aszfalt és cement lesz, hanem agy is.

ELNÖKÖL: MAURO ÚR

alelnök

Costas Botopoulos (PSE). – (EL) Elnök úr, biztos úr, véleményem szerint Böge úrnak, bizottságunk elnökének jelentése, amelyet ma tárgyalunk, három okból igen érdekes és alapvető fontosságú: először is, mert rámutat bizonyos ágazatokra, amelyeken javítani kell; másodszer, mert felvázol bizonyos javaslatokat; harmadszer pedig mert előkészíti a következő parlamenti ciklus egyik legjelentősebb vitáját.

Az, hogy egyes ágazatokban javításra van szükség, jobbra azzal függ össze, hogy a politikai döntések és a közösségi döntések nincsenek összhangban, valamint azzal, hogy nem vagyunk képesek költségvetési forrásainkat megfelelő módon kezelni.

Javaslatok:

- az egyik igen egyszerű javaslat az ötéves pénzügyi keretre és a pénzügyi politikák ötéves ciklusaira vonatkozik, más szóval arra, hogy a Parlament hivatali ideje egybeessen a költségvetés szintjén tett politikai javaslatokkal;
- a másik, a rugalmasság kérdése, igen-igen fontos. A rugalmasság azonban nem csupán azt jelenti, hogy változnak a ágazatok, hanem egyfajta általános reakcióról van szó. A rugalmasság önmagában még nem oldja meg a problémát.

Mindez felkészít bennünket a következő parlamenti ciklus jelentős vitájára az új politikai és koordinált, új alapokra helyezett költségvetésről.

Alexandru Nazare (PPE-DE). – (RO) A pénzügyi program periódusának öt évre történő csökkentése – ahogy ezt a Böge-jelentés is szorgalmazza, és hadd ragadjam meg ezt az alkalmat, hogy a jelentés ezen eleme miatt külön gratuláljak Böge úrnak – kézzelfogható módon bizonyítaná az európai intézmények érettségét, és ugyanakkor a bürokrácia visszaszorítását is szemléltetnék.

Ugyanakkor realistának kell lennünk, és végig kell gondolnunk, hogy egy ilyen intézkedés mennyire megvalósítható, hogy végül ne kerüljünk olyan szélsőséges helyzetekbe, ahol két évre van szükségünk ahhoz, hogy elfogadjunk egy ötéves költségvetést. A kulcskérdés az, hogy miként egyszerűsíthetjük az eljárásokat úgy, hogy az európai pénzek ésszerű időn belül felhasználásra kerüljenek.

Vannak szinte legendává vált esetek, amikor európai pénzek hónapokkal, ha nem évekkel azután érkeztek meg, hogy valóban szükség lett volna rájuk. Egy példát hadd mondjak a Szolidaritási Alapból érkező pénzzel kapcsolatban. Ahogy azt önök is tudják, Románia 12 millió eurót kap, mivel öt megyéjét árvíz sújtotta. Az áradások tavaly nyáron történtek, a kérdésről ebben a hónapban szavaztunk, de valószínűsíthető, hogy a pénz körülbelül egy évvel az áradások után fog megérkezni. Azok a román emberek, akik megkapják majd a pénzt, nem lesznek tudatában annak, hogy az Európai Unió segített nekik.

Kyösti Virrankoski, előadó. – (FI) Elnök úr, elnök úr, szeretnék köszönetet mondani mindazoknak, akik jelentésemről visszajelzést adtak.

Most, hogy az Európai Unió 27 tagállam és 480 millió lakos közössége, az irányítást és az adminisztrációt egyszerűsíteni kell. A tevékenységalapú irányítás és költségvetés-tervezés egyértelműen ezt segíti elő: a hatáskör és a felelősség a megfelelő szintek között kerül elosztásra, és így biztosítja a felelős irányítást és a programok hatékony végrehajtását.

Végül szeretnék mindannyiuknak köszönetet mondani, és Grybauskaité asszonynak minden jót és sok sikert kívánni jövőbeli feladataihoz. Nagy örömünkre szolgált, hogy önnel dolgozhattunk, és úgy éreztük, hogy a Parlament és a Bizottság között kiváló volt az együttműködés. Köszönjük, és minden jót!

Reimer Böge, előadó. – (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim, mindenekelőtt szeretnék köszönetet mondani a biztos asszonynak. Az ismerkedés kezdeti időszaka után hatékonyan, konstruktív módon és nyitottan működtek együtt. Ezt egyértelműen mutatják az utóbbi évek tárgyalásainak eredményei. A következő néhány hétre is minden jót kívánok. Szeretnék továbbá köszönetet mondani képviselőtársaimnak fáradtságos munkájukért, valamint azért a vitáért, amely a holnapi plenáris ülésen megtartott szavazást előzte meg; köszönöm továbbá Guy-Quint asszony előadóként végzett munkáját a Lisszaboni Szerződés költségvetési vetületeivel kapcsolatban. Megegyeztünk a jelentések alapvető pontjaihoz kapcsolódó közös eljárásban, különös tekintettel a háromlépéses megközelítésre és az időbeosztásra.

Mivel megértettük azt, hogy a 2007–2013-as időszakra szóló pénzügyi terv – és ezzel kapcsolatban az intézményközi megállapodás 2006-tól – a tárgyalások során elérhető legjobb eredményeket tartalmazta, teljesen tisztában voltunk a cselekvés sikertelenségével is. Ezért fontos, hogy a jelentés időben meghozott, előremutató megállapodásokat szorgalmaz, és biztosítja a teljes elkötelezettséget. A következő hetekben és hónapokban munkánk – különös tekintettel a jelenlegi tárgyalásokra – a gazdasági fellendülési tervről fog szólni, valamint arról, hogy emlékeztetjük a Tanácsot arra, hogy az intézményközi megállapodás minden eleme (mivel volt több olyan eszköz is, amelyekre a biztosok hivatkoztak) elválaszthatatlan része teljes pénzügyi keretnek. Ha minden tagállam egy kicsivel jobban tudatában lenne ennek, akkor már előbbre lennének a meglévő szabályozásokkal.

Végül szeretném megragadni az alkalmat, és felkérni a Bizottságot arra, hogy ősszel vegye majd figyelembe azokat az alapvető információkat és megfontolásokat, amelyeket a Parlament holnap fogad el. Ez kiváló kezdete lehetne annak, hogy a Bizottság és az Európai Parlament közös erőfeszítése formájában a szükséges ambiciózus változtatások megkezdődjenek, és ugyanakkor egy olyan költségvetés álljon össze, amely a jövőbe tekint és politikai legitimitása nagyobb. Ebben a jelentésben ezt kéri a Parlament határozottan és egyhangúlag.

Elnök. – A vitát lezárom.

A szavazásra 2009. március 25-én, szerdán kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 142. cikke)

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE), írásban. – (PL) A jelenlegi pénzügyi terv felülvizsgálata kiváló alkalom arra, hogy elgondolkodjunk – nem csak azon, hogy a hozzáférhető források hogyan kerülnek elosztásra, hanem az uniós költségvetés jövőbeli formáján is. Amikor a jelenlegi költségvetés változtatásait bevezetjük és amikor a következő pénzügyi tervet készítjük elő, mindenekelőtt azt kell szem előtt tartanunk, hogy az integrációt mélyíteni kell és bizonyos célkitűzéseket meg kell valósítanunk.

Az elmúlt időszakban nagy hatású változásokat észlelhettünk az uniós költségvetés struktúrájában. A KAP-ra fordított költségek már nem emésztik fel a Közösség pénzének nagy részét. Jelenleg a kohéziós politika és a lisszaboni stratégia megvalósításával kapcsolatos intézkedések számíthatnak a legnagyobb támogatásra. Kétségtelen, hogy ez a fejlődés jó hatással van a innovatív, tudásalapú, magas foglalkoztatottságot biztosító gazdaság irányába törekvő Európa jövőjére. Ez a változás azonban nem áshatja alá az európai élelmiszerbiztonságot és nem csökkentheti a gazdálkodók bevételeit.

Hasonlóképpen aggodalomra ad okot a EU tagállamai GNI-jével kapcsolatos, az uniós költségvetés szintjében beálló folyamatos csökkenés. A statisztikák azt mutatják, hogy ha a jelenlegi terv keretében az 1993–1999-es időszak szintjének megfelelő szinten tartottuk volna a költségvetést (azaz ugyanazon GDP-százalék alapján számoltuk volna ki), akkor most további 200 milliárd euro állna rendelkezésünkre az európai politikák megvalósítására. Ártalmas az a nyomás, amely alatt meglátásunk szerint a közösségi költségvetés van, mivel ez korlátozza a rugalmasságot és a változó szükségletekhez való alkalmazkodás képességét. Ezért azt kérem, hogy az uniós költségvetést úgy alakítsuk hozzá az új kihívásokhoz, hogy nem a KAP-tól vonunk el forrásokat, hanem megfelelő mértékben erősítsük az EU költségvetési eszközeit.

11. A személygépkocsi-ipar jövője (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont a Bizottság nyilatkozata a személygépkocsi-ipar jövőjéről.

Günter Verheugen, a Bizottság alelnöke. – (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim, hölgyeim és uraim, néhány hónapon belül immár másodszor ülünk össze a Parlamentben azért, hogy az európai autóipar helyzetét megvitassuk. Sajnos azt kell mondanom, hogy legutóbbi vitánk óta rosszabbodott a helyzet.

2008 utolsó negyedében az új autók értékesítésének mértéke 20%-kal csökkent, az autógyártás mértéke pedig 29%-kal. Ez a negatív tendencia folytatódik 2009-ben is. 2009 januárjára és februárjára szintén ez jellemző: az értékesítések mértéke januárban 29%-kal, februárban 18%-kal csökkent. A csökkenés nagyobb is lehetett volna, ha egyes tagállamok nem tettek volna sikeres kezdeményezéseket a kereslet fellendítésére. A válság nem csupán az európai piacot érinti. A harmadik országba irányuló exportok mértéke szintén gyors ütemben csökken – ez azt jelenti, hogy számíthatunk arra, hogy az európai kereskedelmi mérlegre ez kedvezőtlen hatással lesz. Az autóiparra az egész világon nyomás nehezedik.

Nincs kilátás arra, hogy az idei év hátralévő hónapjaiban javulás áll be. Európában a személygépjárművek és haszongépjárművek gyártása előreláthatólag 20–30% közötti mértékben fog visszaesni. Ez azt jelenti, hogy Európában 2009-ben körülbelül 5 millióval kevesebb járművet gyártanak majd, mint 2007-ben. Különösen negatív az előrejelzés a haszongépjárművek esetében, ahol 35%-os csökkenés várható.

Ahogy az önök is tudják, a Bizottság gyorsan reagált a helyzetre. 2008 októberében megfogalmaztuk az első ajánlásokat a CARS 21 csoportban; ezek többek között tartalmazták az Európai Beruházási Bank bevonását és a bezúzásra ösztönző lépéseket. Január elején találkoztam az EU pénzügyminisztereivel, hogy megegyezzünk egy közös fellépésben a válság kapcsán. Február 25-én a Bizottság olyan elgondolással állt elő, amelyet néhány nappal később az Európai Tanács és a Versenyképességi Tanács elfogadott.

Válaszleépéseinkkel közvetlenül e nagyon súlyos válság elsődleges okait célozzuk meg. Ilyen elsődleges ok többek között a gyorsan csökkenő kereslet, a tőkéhez való korlátozott hozzáférés, a likviditási problémák és a strukturális többletkapacitás. Ami a strukturális többletkapacitást illeti, világméretű jelenségről van szó. Most az a célunk, hogy megőrizzük az európai belső piac integritását, elkerüljük a protekcionizmust és fenntartsuk a tagállamok egymással szembeni szolidaritását – és mindezt azért, hogy az autóiparban munkahelyeket tarthassunk meg.

Ezen a ponton szeretném egyértelművé tenni, hogy az első lépéseket magának az iparnak kell megtennie. A CARS 21-ben megfogalmaztuk az előremutató autóipar alapvető feltételeit, és ezeken folyamatosan javítunk. Hogy világosan fogalmazzak: az európai autóiparnak most széles fronton kell erőfeszítéseket tennie annak érdekében, hogy olyan autókat dobjunk piacra, amelyekre a 21. század elején szükségünk van: más szóval, olyan energiahatékony, alacsony fogyasztású autókat, amelyekkel az erőforrások körültekintő módon használhatók fel.

Ami a politikát illeti, a Bizottság egyértelműen megfogalmazta álláspontját. Véleményünk szerint az a legfontosabb feladat, hogy lehetővé tegyük a pénzügyi rendszer hatékony működését, annak érdekében, hogy az európai autóiparban megtörténhessen az a nagy mértékű beruházás, amelyre a szektornak szüksége van. E nagy léptékű beruházásra azért van szükség, mert a szektornak fejlődnie kell és a jövő európai autóját kell piacra dobnia.

Elfogadtuk az állami támogatásra vonatkozó ideiglenes közösségi keretrendszert, amely a tagállamoknak nagyobb mozgásteret ad a likviditási problémák megoldásához. Ez szükséges lépés volt ahhoz, hogy biztosítsuk: az egyébként nyereséges vállalatok nem esnek áldozatul a válság súlyos következményeinek.

Emellett biztosítani akartuk azt is, hogy a vállalatok továbbra is beruházzanak kutatásba és a modernizációba, különösen a válság idején. A foganatosított intézkedések terén komoly előrehaladást tettünk. Ebben az évben az Európai Beruházási Bank több mint 3 milliárd euro értékű projekteket fogadott el az autóipar terén. 2009-re már újabb, összesen többmilliárd euro értékű projekteket terveznek. Ezek a projektek nem csak az autógyártókat, hanem az autóipar beszállítóit is magukban foglalják.

Az Európai Beruházási Bank – amelynek szeretném nagyon megköszönni az együttműködést – szintén egy speciális programon dolgozik; a program olyan közepes nagyságú, az autóiparnak történő beszállításban működő vállalatokat érint, amelyeket a válság különösen erősen sújt. Egymilliárd eurót teszünk hozzáférhetővé kutatási partnerségre a szektorral, annak érdekében, hogy felgyorsítsuk az alacsony szén-dioxid-kibocsátású,

energiahatékony gazdaság felé történő elmozdulást. Erre azért van szükség, hogy az európai ipar a válság után jó pozícióba kerüljön, hogy valóban profitálhasson az akkorra előrejelzett fejlődésből.

Ugyanakkor a kereslettel kapcsolatban is tehetünk lépéseket. A tagállamok egy része bezúzásra ösztönző lépéseket tett a kereslet élénkítésére. A Bizottság megfogalmazta azokat az iránymutatásokat, amelyeket a tagállamoknak az ilyen típusú ösztönző lépések bevezetésekor figyelembe kell venniük. Ennek az a célja, hogy biztosítsa azt, hogy a nemzeti intézkedések nem gyakorolnak diszkriminatív hatást és nem avatkoznak a belső piac működésébe. Örömmel közlöm önökkel, hogy ez sikeresnek bizonyult.

Természetesen biztosítanunk kell magunkat a strukturális változás hatásaival szemben, a szociális költségeket a minimálisra kell szorítanunk, és az autóiparban meg kell tartanunk a képzett munkásokat. Amennyiben az európai autóipar hosszú távon versenyképes szeretne maradni, bizonyos strukturális változtatások elkerülhetetlenek lesznek. Ez a folyamat fájdalmas lesz, de ugyanakkor elkerülhetetlen. Erőteljes, versenyképes, jelentős foglalkoztatási képességgel bíró ágazatra van szükségünk, nem pedig vállalatokra, amelyek állandó jelleggel állami támogatásra szorulnak. Az Európai Bizottság hozzáférhetővé tett összegeket az Európai Szociális Alapból, valamint az Európai Globalizációs Alkalmazkodási Alapból olyan dolgozók támogatására, akiket az ágazat alapvető szerkezetátalakításának ideiglenes hatásai a leg súlyosabban érintenek.

Áprilisban tartjuk az első kerekasztal-megbeszéléseket az ágazat, a munkaerő és a tagállamok képviselőivel, ahol megvitatjuk a válság szociális vetületeit és az ezen a téren tett lépéseinket. Mindazonáltal azt javaslom a vállalatoknak, hogy alkalmazottaik számára nyújtsanak szakképzést, hogy jobb eséllyel találjanak munkát akár az autóiparban, akár a gazdaság más ágazataiban.

Szeretnék szót ejteni egy bizonyos gyártóról, az európai General Motorsról, amely az Opelből, a Vauxhallból és a Saabból áll. Hadd ismétljem most meg, hogy Európának nem áll érdekében az, hogy hagyja ezt a vállalatot tönkremenni. Európában több, mint 200 000 munkahely függ ettől a vállalatától. Nem vagyok azon a véleményen, miszerint a General Motors európai termelési helyszíneinek eltűnése kíváncsító változás lenne, mert segítene megoldani a kapacitási problémákat az európai autóiparban. Azok a dolgozók, akikre mindez hatással van, nem felelősek a vállalatban beállt krízisért. A válság Amerikából indult ki.

Ezt a problémát nem lehet nemzeti szinten megoldani; mi több, európai szinten sem létezik megoldás. Csak olyan, transzatlanti megoldás jöhet szóba, amelyben az anyavállalat is részt vesz. Fontos tehát tudnunk, hogy mi fog történni az Egyesült Államokban. Jelen pillanatban ezt nem tudjuk; még az amerikai kormány sem tudja. Örülök annak, hogy azon európai országok kormányai, ahol vannak General Motors termelési helyszínek, úgy döntöttek, hogy nem hagyják magára a vállalatot, hanem együtt dolgoznak a probléma megoldásának európai részén. E megoldás eredménye csakis egy olyan utódvállalat lehet, amely versenyképes és fenn tud maradni a piacon. Emellett ezt a megoldást gazdaságilag és politikailag egyaránt alá kell tudni támasztani. A General Motors európai munkahelyei túlságosan is fontosak ahhoz, hogy hagyjuk, hogy a választási kampány során vagy pusztán nemzeti érdekeket előmozdító politikákban eszközként használják. Ezért a Bizottság a jövőben is minden megtesz annak érdekében, hogy ilyen jellegű európai megoldást találjon.

Végül szeretném hozzátenni, hogy a Bizottság azt is garantálja majd, hogy jogalkotási programja keretében semmilyen elkerülhető járulékos pénzügyi terhet nem ró az autóiparra ebben a nehéz időszakban.

Elmúlt az az idő, amikor a válság súlyosságáról beszéltünk. Van egy érvényben lévő, uniós és tagállami szintű összehangolt intézkedéseket tartalmazó európai tervünk. Most annak jött el az ideje, hogy ezeket a terveket teljes mértékben végrehajtsuk. Nagyon köszönöm!

Werner Langen, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, szeretném megköszönni Verheugen biztos úrnak, hogy felhozta ezt a témát, és szeretnék gratulálni ahhoz, hogy a miniszterek március 13-i találkozásánál sikeresen koordinálta az európai intézkedéseket és megakadályozta, hogy a tagállamok külön-külön keressenek megoldást.

A vitát az ön írásos jelentése alapján kértük, mivel véleményünk szerint a válság olyan súlyos, hogy az Európai Parlamentnek kell tárgyalnia róla. Olyan közös állásfoglalást fogalmaztunk meg, amely magában foglalja a legfontosabb pontokat.

Szeretnék elismételni néhány elhangzott gondolatot. Természetes, hogy egy adott vállalat megmentése kizárólag akkor lehet sikeres, ha figyelembe vesszük a vállalat saját felelősségét – és a General Motors ügyére jellemző különleges körülményeket –, valamint szellemi tulajdonjog kérdését és sok más tényezőt. Hiszen egy igen nagy ágazatról van szó. Összesen 12 millió munkahely függ az autóipar szektorától, a beruházások éves mértéke 20 milliárd euro, a éves bevétel 780 milliárd euro, a hozzáadott érték mértéke 140 milliárd euro – igen jelentős ágazatról van szó, amely részben saját hibája miatt került bajba (gondolok itt a

többletkapacitásra és egyes gyártók modellpolitikáira), de általában elmondható, hogy főleg a pénzügyi piacok nemzetközi válságának hatására állt elő ez a helyzet.

Ezért örömmel fogadom azt, hogy mindezeket a kollektív intézkedéseket foganatosították. Ezen intézkedéseknek hozzá kell járulniuk ahhoz, hogy az autóipar fenntarthatóbb legyen, élénkítenie kell a keresletet, hogy az ágazat kiemelkedhessen a válságból, valamint könnyebbé kell tennie a vásárlók és az ágazat számára a beruházást és a finanszírozást. Emellett ezek az intézkedések – ahogy ön is említette felszólalása végén – nem okozhatnak új, jogalkotással kapcsolatos problémákat, amelyek még nagyobb nyomás alá helyeznék az európai autóipar versenyképességét.

Ezen az alapon el tudjuk fogadni a közös állásfoglalást. Képviselőcsoportom igennel szavaz az Európai Parlament Szocialista képviselőcsoportja által az 5. bekezdés kapcsán javasolt módosításra, miszerint történjen egyértelmű utalás a General Motors esetére. Így a nagy többséggel arra biztathatjuk a Bizottságot, hogy a dolgozók számára nyújtson biztonságot és hogy az autóipar előtt nyisson meg új lehetőségeket.

Robert Goebbels, a PSE képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök úr, biztos úr, hölgyeim és uraim, a belátható jövőben az emberiség nem fogja tudni nélkülözni a személygépjárműveket és a teherautókat. Ezeket a közlekedési eszközöket kell környezetbaráttá és energiahatékonyabbá tenni. Azonban még a lehető legjobb és legkívánatosabb tömegközlekedési megoldások sem tudják majd biztosítani az egyéni szállítóeszközök nyújtotta rugalmasságot.

Technológiai szempontból az európai autóipar világszerte az ágazatban. Ezt a csúcsmódn ágazatot meg kell védeni, hiszen Európa teljes ipari szerkezete szempontjából stratégiai jelentőségű. Közvetlenül és közvetve több millió munkahely függ tőle. Az Európai Parlament Szocialista képviselőcsoportja meg akarja óvni a munkahelyeket. Olyan lehetséges szerkezetátalakításokat szorgalmaz, amelyek a dolgozókkal és szakszervezeteikkel folytatott előzetes megbeszélést is magukban foglalják.

Annak nyomán, ami a bankok esetében történt, Kína finanszírozta az ágazat modernizációját és technológiai fejlesztését. Ebben tökéletesen egyetértek Verheugen úr megjegyzéseivel. Amennyiben szükséges, az Európai Beruházási Bankot fel kell tőkésíteni, hogy képes legyen segíteni az ágazat és az ágazat több ezer alvállalkozójának (ezek zömmel kkv-k) szerkezetátalakításában.

A Bizottságtól azt várjuk, hogy továbbra is konstruktív párbeszédet szervezzen az összes olyan európai ország között, ahol vannak olyan gyártási helyszínek, amelyek Amerikai Egyesült Államok-beli gyártókhoz és ezekhez a cégekhez tartoznak. Továbbá gratulálunk Verheugen úrnak, hogy ebben a kérdésben kezdeményező szerepet vállalt.

Azonban ugyanakkor meg kell védenünk az európai szellemi tulajdonjogot, és Európába visszahozni azon találmányok szabadalmait, amelyeket Európában hoztak létre, de jelenleg az Egyesült Államokban vannak. A jelenlegi helyzet hasonlít a minősített lopáshoz, vagy legalábbis a kárterítés nélküli kisajátításhoz. Elképzelhetetlennek tartom, hogy az európai gyártási helyek a jövőben olyan know-how-kért fizessenek licenclíjakat, amelyeket európai mérnökök és munkások dolgoztak ki.

Ami a General Motors helyzetét illeti, elnök úr, a szocialista képviselőcsoport egyetért azzal, amit Verheugen úr mondott itt a Parlamentben.

Jorgo Chatzimarkakis, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, Verheugen biztos úr, ismét összeültünk, hogy megvitassuk az autóipar helyzetét – és helyes, hogy így teszünk. A válság igen súlyosan érinti egyik legfontosabb ágazatunkat. Összesen 12 millió munkahely, a munkaerő 6%-a, a kutatás és a fejlesztés területén a legnagyobb beruházó – ezekből az adatokból is látszik, hogy nagyon is érdemes megvitatni a problémát és megoldást találni. Azonban most már világossá vált, hogy az EU-nak nem állnak rendelkezésére alkalmas eszközök, amelyekkel megoldható lenne ez a válság. A tagállamok külön-külön tesznek erőfeszítést; a verseny keretrendszere többször veszélybe került; az Európai Beruházási Bank – az univerzális csodaszer – mind anyagi eszközök, mind személyzet tekintetében túlterhelt. Ezért új megközelítéseket kell találnunk.

Hálás vagyok Verheugen biztos úrnak e keretirányelv igen gyors elfogadásáért; így megvizsgálhatjuk, hogy hogyan léphetünk tovább a versenyjog területén. Az EBB-t azonban megfelelőbb eszközökkel kell ellátni. Az Európai Központi Banknak különleges feltételeket kell ajánlania az EBB-nek, hogy az friss tőkéhez juthasson – ezt a jelenlegi jogszabályok nem teszik lehetővé. Fontos az is, hogy az állami támogatás szorosabb kapcsolatban álljon a belsőégésű motorok felől az új technológiák irányában történő paradigmaváltással.

Emellett az alapok (például a strukturális alapok és a mezőgazdasági alapok) fókuszában az új technológiákhoz szükséges erősebb infrastruktúrák kialakításának kell állnia.

Nézzük meg közelebbről a General Motors helyzetét. Egyetértek a biztos úrral és a korábbi felszólalókkal, hogy a kérdés európai dimenziójú, mivel a vállalatnak számos tagállamban van gyártási helye. Az alapkövetelmény azonban az, hogy az állam – beleértve az EU-t is – nem avatkozhat a gazdaságba. A válság nem változtatott ezen az alapelven. Jóllehet az autóipar stratégiai ágazat, nem olyan módon szisztematikus, mint a bankszektor. El kell tehát kerülnünk azt, hogy részesedést vállaljunk az autóiparban. Azonban úgy vélem, hogy a helyes megközelítés a garancia, ha van olyan magánberuházó, akik az EBB-n keresztül vállal garanciát. Ez azt feltételezi, hogy a paradigmaváltásnak megfelelő irányban mozdulunk: az új technológiák felé. A Daimler és az Abu Dhabi Investment Authority a közelmúltban ehhez hasonló lépést tett, tehát számunkra sem lehetetlen.

Szeretném megköszönni a biztos úrnak, hogy ilyen aktívan intézkedett. Megköszönöm továbbá képviselőtársaimnak, hogy támogatták a jelen állásfoglaláshoz kapcsolódó kezdeményezést.

Antonio Mussa, az UEN képviselőcsoport nevében. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, az autóipart sújtó válság a globális feldolgozóipar egyik legsúlyosabb válsága, mivel – amellett, hogy komoly gazdasági és foglalkoztatási hatásai vannak az európai gyárakban és a kapcsolt vállalatokban – olyan harmadik országokat is sújt, amelyekbe az utóbbi évtizedekben a termelés egyre nagyobb mértékben áttevődött.

Emellett, ha az Unió az ágazat nyereségét legalább a 2007-es szintre kívánja emelni, nem tudja kifizetni a körülbelül 350 000 megszűnő munkahellyel járó szociális költségeket. Ezért üdvözlünk kell azt, ami legalábbis harmonizált segítségnyújtás a szektornak – már amennyiben ez ugyanakkor a munkahelyek védelmét is magában foglalja. Az európai üzletek számára a kulcsszó a legmodernebb kutatás és fejlesztés. Egyértelmű, hogy a piac fejlődésével a fúziókhoz és a stratégiai egyezményekhez történő visszatérés egy másik lehetséges út, de ez nem válhat az európai autógyártási hagyomány kárára, amely a Közösség feldolgozóiparának koronagyémántja.

Rebecca Harms, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, biztos úr, az autóipar helyzetének megvitatásakor az ágazatban dolgozók a legfontosabbak a számunkra. A számadatok annyira nagyok, hogy a probléma súlyosságát nehéz elképzelni. Biztos úr, ön felszólalásában rávilágított az egyik aggasztó problémára, nevezetesen arra, hogy ezzel ellentétben ott vannak a számadatok a megdöbbentő mértékű túltermelésről, valamint a hatékonyság és az éghajlatvédelem terén történő fejlesztések szembetűnő sikertelenségéről. Ha most készen állunk arra, hogy az autóiparnak állami támogatást adjunk, azt attól kell függővé tennünk, hogy a forrásokat a munkahelyek védelmére és a fenntartható foglalkoztatás kialakítására fordítják. Továbbá attól kell függővé tennünk, hogy e vállalatok valóban az innovációra összpontosítsanak.

Egy dolog azonban kissé gyanús nekem, biztos úr, mégpedig a CARS 21 csoport és az ágazat jelentős befolyása arra a folyamatra, amelyet itt indítunk el. Ismerek néhány német autógyártó céget, és tudom jól, hogy amikor az éghajlatvédelem és a hatékonyság kérdése merül fel, behúzzák a féket.

Nagy érdeklődéssel vettem tudomásul, hogy két héttel ezelőtt új mentességet kérelmeztek: a környezetvédelmi követelmények felfüggesztését. Ennek nem szabad megtörténnie. A támogatásnak olyan feltételektől kell függnie, mint például a munkahelyteremtés, a tényleges innováció, az alkalmazottak továbbképzése és képességeik fejlesztése – és ez a beszállítókra is vonatkozik (vagyis a nagy szervezetektől függő kkv-kra), valamint az autóiparban dolgozókra is. Képviselőcsoportom ezt elégedetten fogadná. E szigorú feltételek hiányában azonban nem segítjük elő a fenntartható munkahelyek létrejöttét.

Roberto Musacchio, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, sajnálatos módon az autóiparról szóló vitával elkéstünk, és a vita – tartalmát tekintve – elégtelen. Tulajdonképpen vitát folytatunk, holott a nemzeti kormányok már meghozták a döntéseket, mégpedig az európai kereteken kívül, és már tragikus következmények álltak be a munkanélküliség és a munkanélküli segélyek terén.

Szeretném hozzátenni, hogy az állásfoglalás szövege nem javasol olyan alapelemeket, amelyek garantálnák, hogy a foganatosítandó intézkedések hatékonyak és méltányosak lesznek. Hadd mutassak rá, hogy pár hónappal ezelőtt, amikor az éghajlatváltozásról tárgyaltunk, Európa nagyon másképp lépett fel: a kérdést valódi politikai kérdésként kezelte. A gazdasági válsággal kapcsolatban azonban nem ezt teszi. Szabad kezet adott a kormányoknak, amelyek összefüggéstelenül léptek és, hogy úgy mondjam, azt szem előtt tartva, hogy a lehető legtöbb szavazatot kapják.

Ez természetesen a Barroso-bizottság politikai gyengeségének folyománya, de az olyan helyzetekkel járó nehézségeké is, amely helyzetek az ágazati, társadalmi és foglalkoztatási politikákkal kapcsolatos döntések terén új erőket kívánnak meg.

Elfogadhatjuk a nacionalista intézkedéseket? Elfogadhatjuk a tömeges létszámcsoökkentéseket, amikor a cégek támogatást kapnak? Folytatódhatnak-e az autóiparban és a kapcsolódó üzletekben az áttelepítések, ahogy az az olasz ITONO cég esetében történt vagy most történik az Indesittel, amely szintén alapvető iparág? Kiterjeszthetjük-e az uniós alapok hatókörét anélkül, hogy növelnénk azokat? Ezen az alapon nem elég azt mondanunk, hogy az autóipar problémájával állunk szemben és hogy oly sok ülés volt már.

Meg kell határoznunk a cselekvéssel kapcsolatos iránymutatásokat: ezalatt azt értem, hogy a cégek nem bocsáthatnak el embereket, miközben támogatást kapnak; hogy a támogatást az éghajlatváltozással kapcsolatos csomagban és a Sacconi-rendeletben foglalt innovációval össze kell kötni; valamint hogy az áttelepítéseknek és uniós tagállamok közti versenynek meg kell szűnnie. Képviselőcsoportom mindezen pontokkal kapcsolatban módosításokat nyújtott be. Más szóval, új politikára van szükségünk, olyanra, amilyen Európának láthatólag nincs és amelyet azelőtt kell megalkotnunk, hogy a szociális nehézségek olyan súlyossá váljanak, hogy dolgozóinknak már nem leszünk képesek határozott válaszokat adni.

Sergej Kozlík (NI). – (SK) A személygépjárművek iránti globális kereslet jelentős visszaesése Európára is hatással volt. 2008 utolsó negyedévében az európai gépjárműeladások évi 19%-os csökkenést mutattak, és továbbra is csökkennek. Az Európai Unió több kulcsfontosságú tagállama úgy döntött, hogy támogatja a járműgyártási ágazatot. Azonban a kiválasztott és felvázolt megközelítések kétségeseké váltak, mivel a protekcionizmus jeleit mutatják. Ezért az Európai Bizottság álláspontját támogatom, amely ellenzi a hazai gyártók támogatása érdekében fogantatott protekcionista intézkedéseket. Relevánsnak tekinthető a Bizottság felszólítása, miszerint a strukturális problémák megoldása prioritási terület, különösen a magas túltermelés és az innovatív technológiákba történő beruházások tekintetében.

Minden közszektorban átláthatónak kell lennie, és tiszteltetben kell tartania a versenyképességre és állami támogatásra vonatkozó uniós szabályokat. Meg kell akadályoznunk, hogy az európai piac résztvevői rivalizálni kezdjenek a támogatások miatt. A helyzetet tovább nehezíti, hogy ezek a szabályok nem veszik számításba a globális versenyt – különösen az USA-val való versenyt. Várható, hogy az autógyártók problémáinak megoldását célzó amerikai támogatások az alkatrész-beszállítókra is kiterjednek majd. Ha a helyzet nagyon súlyossá válik, akkor Európának talán nem csak a kérdéssel kell szembenéznie, hogy miként oldhatja meg a gyártással és értékesítéssel kapcsolatos európai problémákat, hanem a túlzott mértékű állami támogatással gyártott importált gépjárművek problémájával is. Egy ilyen helyzetben Európa akár azzal a fenyegetéssel is élhetne, hogy intézkedéseket erőszakol ki a Kereskedelmi Világszervezet keretén belül.

Számos európai ország vezetett be úgynevezett „bezúzási tervet”; az Egyesült Királyságban már megkezdődtek az ilyen irányú erőfeszítések. Ezek a lépések azonban csak rövid távú megoldást nyújtanak a válságra. Igen gyorsan eltorzítják a piacokat, elszívják a közpénzeket és késleltetik az innovatív technológiákba történő beruházásra fókuszáló szükséges megoldásokat.

Amalia Sartori (PPE-DE). – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, azért szerettem volna felszólalni ezzel a kérdéssel kapcsolatban, mert az utóbbi pár hónapban nagy érdeklődéssel követtem nyomon az Európai Parlamentben és a bizottságainkban végzett munkát, és most itt pontosan azt kérjük a kontinens autógyártóitól, hogy tegyenek speciális vállalásokat.

Fontos célszámokat tűztünk ki, különösen a szén-dioxiddal kapcsolatban, amikor arra kértük őket, hogy játsszanak szerepet azon nagyszabású célszámok megvalósításában, amelyeket Európa tűzött ki a szén-dioxid-kibocsátásnak a következő néhány évben megvalósítandó csökkentése terén. Ambiciózus célok ezek; a folyamatot a világ minden országa nagy érdeklődéssel figyeli. Azt kértük, hogy az autóipar 2012-re átlagosan 120 mg-os csökkentést valósítson meg, 2020-ra pedig újabb 25 mg-os csökkentést. Ezek a komoly célszámok komoly beruházást igényelnek.

Hozzá kell tennünk, hogy – amint azt már képviselőtársaim említették – az autóipar Európa-szerte közvetlen vagy közvetett módon 12 millió munkást alkalmaz, vagyis az európai munkaerő 6%-át. Ha Európa komolyan gondolja azt, hogy autóiparai számára biztosítani szeretné az általunk meghatározott szén-dioxid-kibocsátási célszámok megvalósítását, valamint ha meg akarja akadályozni azt, hogy az emberek elveszítsék munkahelyüket – ami kontinensünkön jelenleg probléma – akkor az ágazatnak nyújtott támogatáshoz összehangolt stratégiát kell végrehajtani.

Egyes tagállamok az eladások fellendítését célzó terveket vezetnek be – ez mind az autók bevételeinek szinten tartásáról szól. Ezeknek a politikáknak azonban egy olyan egységes közösségi stratégia részét kell alkotniuk, amelynek célja a piac veszélyes torzulásainak megakadályozása.

Hannes Swoboda (PSE). – (DE) Elnök úr, szeretném egyértelműen kijelenteni, hogy teljes mértékben egyetértek mindennel, amit a biztos úr elmondott. Hazámban, Ausztriában sok ezer dolgozót érint a válság közvetlenül vagy közvetve. Ez igaz szomszédunkra, Szlovákiára is, valamint több másik országra.

Igen aggasztónak találom a helyzetet, mivel – természetesen – egyértelmű, hogy az autóipar kulcsfontosságú iparág. Nem szabad idejétmúlt ágazatnak tekinteni, hiszen a kutatás és a fejlesztés nagy mértékben az európai autóipar létéhez kapcsolódik. Emellett igen nagy számú beszállító kis- és középvállalozás függ az autóipartól. Mindig a nagy cégeket képzeljük magunk elé, és nem sok szájalmat érzünk irántuk. Azonban ha megnézzük a beszállítókat, a kis- és középvállalkozásokat, a helyzet mindjárt más.

Különösen azt szeretném megerősíteni, amit ön, biztos úr, a General Motorsról mondott. A General Motorsnak jelentős gyártelepe van Bécsben, és jól ismerjük azok aggodalmát, akik az Amerikában meghozandó döntésekről szóló információkra várnak. Remélem, hogy ez majd a transzatlanti együttműködés pozitív példája lesz, ahol Amerika – mert ez nem csupán az amerikai kormányt, hanem egész Amerikát magában foglalja –, amely folyton azt követeli, hogy Európa tegyen többet a válság eliei fellépés során, jó példával szolgál majd, és így az európai vállalatoknak is alkalmuk nyílik követni ezt a példát.

Végül hadd szóljak néhány szót a protekcionista intézkedésekről. Kizárólag a közös európai megoldás az elfogadható. Ez legyen a célunk.

Gianluca Susta (ALDE). – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, az utóbbi hónapok során ez a harmadik vita az autóiparról. Kéréseinket sem a Bizottság, sem a Tanács nem teljesítette megfelelően – ez a kereslet támogatása, valamint a megfelelő exporttámogatással megvalósított külső verseny tekintetében egyaránt igaz.

Jóllehet a pénzügyi válság kezelését célzó európai intézkedéseket jelentősnek tartom, az a véleményem – szemben a legutóbbi találkozó eredményével –, hogy Európa elégtelen módon reagál a recesszióra és a realgazdaságban észlelhető nehézségekre. Háborúban állunk, és katonáink – vállalkozásaink – vaktölténnyel lőnek.

A gépjárműgyártás iparunk alapvető fontosságú ágazata, amellyel szemben új követelmények vannak, amely termelési tényezői átszervezésre kerültek, és amelytől határozottan megkövetelik a folyamat- és termékinnovációt. A protekcionizmus uniós szintű kiküszöbölésének koordinálására tett kísérletek; az ágazat hitelkereteinek újrafinanszírozása (többek között az Európai Beruházási Bank által); kizárólag a környezetbarát és hibrid autóknak nyújtott támogatás; több forrás a tiszta motorok kutatására; hatékony fellépés a Kereskedelmi Világszervezetben annak érdekében, hogy a globális autópiacra ténylegesen megvalósuljon a kölcsönösség – ezek a legfontosabb kérések azok részéről, akik nem szeretnék, hogy Európából eltűnjön az egyik legfontosabb, magas hozzáadott értéket képviselő és magas foglalkoztatottságot biztosító ágazat.

Mario Borghesio (UEN). – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, Verheugen biztos úr hangsúlyozta, hogy igen körültekintőnek kell lennünk, és nem szabad protekcionista intézkedéseket javasolnunk vagy támogatnunk. Szeretném emlékeztetni arra, hogy az Atlanti-óceán túlsó partján éppen ilyen intézkedéseket tesznek, és hogy ezek nyilvánvalóan az európai gyártók versenytársainak kedveznek.

Az a benyomásom, hogy a stratégia, amelyet az Európai Unió ezidáig követett, nem eléggé célozza azt – holott a jelenlegihez hasonló kritikus helyzetben ezt kellene tennie –, hogy kizárólag vagy elsősorban „európai”, azaz itt, Európában tervezett és gyártott autóknak nyújtson támogatást. Láttam, ahogy a szakszervezeti képviselők krokodilkönnyeket sírnak az ágazat leépítése, az áttelepítések meg a többi miatt. Évekkel ezelőtt, amikor ezeket az érveket egy nagy olasz autógyártó cég ülésén hoztuk fel, érveinket nem vették komolyan. Sajnos ma a tények azt mutatják, hogy igazunk volt.

Ha Európa pusztán a kereslet növelését célzó intézkedésekre korlátozza magát, ha csak olyan intézkedéseket tesz, amelyek egyértelműen irányulhatnak nem európai gyártókra is, akkor nem fogja elérni a kívánt eredményeket. Ehelyett az eredmények érdekében azonnal fel kell lépnie az európai autógyártás fellendítése érdekében. Az európai gyártókat arra kell biztatni, hogy beruházzanak a kutatásba, s ezzel biztosítsák e kiemelkedően fontos iparág jövőjét – és ebbe beletartoznak az autógyártás leányvállalatai is, amelyek jelenleg szintén szenvednek attól, hogy az európai bankok visszatartják a forrásokat.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). – (PT) Nem szabad megfeledkeznünk arról, hogy tavaly novemberben pontosan ugyanez a vita zajlott le itt a Parlamentben, és már akkor egyértelmű volt, hogy a kapitalizmus rendszerének válságával állunk szemben, amely a népesség nagyobb része vásárlóerejének növekedése érdekében végrehajtott alapvető változtatásokat követel meg. Ezért azon az állásponton voltunk, hogy a béreket és a nyugdíjakat a bevételek méltányosabb elosztása érdekében növelni kell. Továbbra is ez az alapvető intézkedés, amely növelheti a keresletet és ezáltal garantálhatja az autóipar és beszállítói piacának biztonságát.

Sajnálatos módon a szociális helyzet egyre bonyolultabbá válik, mivel a politikusok nem teszik meg a megfelelő intézkedéseket; a munkanélküliség, valamint a bizonytalan és rosszul fizetett munka mértéke továbbra is növekszik. Ezért új politikákat szorgalmazunk, amelyek prioritásként kezelik az olyan munkahelyeket, amelyekkel jogok is járnak, olyan politikákat, amelyek támogatják az uniós országokban az ipari termelést és amelyek ellensúlyozzák azoknak a multinacionális cégek a stratégiáját, amelyek a válságot ürügyként használják a munkahelyek megszüntetésére, a munkaerő kihasználásának fokozására és a nyereség növelésére. Életbevágó fontosságú, hogy uniós ágazatokat megfelelő támogatásban kell részesíteni, annak érdekében, hogy olyan munkahelyek maradjanak meg és jöjjenek létre, amelyekkel jogok is járnak. Ugyanakkor különleges figyelmet kell szentelnünk azoknak az országoknak, amelyek gazdasága törekeny (ilyen ország például Portugália): növelnünk kell a pénzügyi támogatást a munkanélküliség megakadályozására, az autóiparban, a kapcsolódó szektorokban és az alkatrész-iparban működő mikro-, kis és középvállalkozások, valamint a kis szervizek megsegítésére.

Carl Lang (NI). – (FR) Elnök úr, a globalizáció folyamata elszabadult, és őrült támogatói az európai autóiparban dolgozókkal fizettetik a szabad piacról és a szabadkereskedelemtől vallott fundamentalista nézeteik árát.

Az Egyesült Államok-beli jelzáloghitel-válság vírusa képes volt akadálytalanul megfertőzni a pénzügyi rendszert, a világ bankrendszerét, és áttételesen gazdasági rendszerünk szennyeződéséhez, üzleti vállalkozásaink és munkahelyeink pusztulásához vezetett.

Kollégámmal, Le Rachinel úrral Pikárdia, Nord-Pas de Calais és Normandia francia régiót képviseljük, ahol több ezer munkahely van halálra ítélve. Mindenképpen el kell önknek mondanom, hogy az európai kereskedelmi politikáknak olyan emberi és szociális ára van, amely elviselhetetlen, nem igazolható és elfogadhatatlan. A szabad piac fanatikus támogatói azonban kitartanak és továbbra is ezt akarják. Csak a mai napon Brown úr és Barroso úr a mindennél fontosabb szabadpiac és globalizáció nevében megerősítette abbéli szándékát, hogy nem akarja megvédeni Európát, iparágainkat és munkahelyeinket. A baloldali szocio-globalisták, a jobboldali liberális globalisták és a szélsőbal alter-globalisták, akik semmit nem akarnak meglátni és megérteni, elárulják és magukra hagyják az európai dolgozókat.

Világ globalistái, egyesüljete! Dolgozóink, tűnjete el! Ez a globalista párt kiáltványa.

Emellett aligha összehasonlítható az, ahogy az ökotudatos polgárok, a kormányok és bizonyos helyi tanácsstagok bosszantják az autósokat és kifogásolják az autók használatát, azzal, amilyen védelmet és segítséget autóiparaink élveznek.

Végül hadd tegyem hozzá, hogy a szélsőbal demagógjai, akik a jelenlegi válságot a forradalom szempontjából isteni szerencsének tekintik, teljes mértékben képtelenek megfelelni a francia és európai dolgozók szükségleteinek. Iparágainkba csakis gazdasági és szociális patriotizmussal, nemzeti és európai preferenciákkal, nemzeti és európai védelemmel lehelhetünk új életet.

Gunnar Hökmark (PPE-DE). – (SV) Elnök úr, az európai autóipar jelenlegi problémái nagy mértékben a gazdasági és pénzügyi válságnak tudhatók be. Ebből a szempontból nézve valószínűleg olyan problémáról van szó, amely megoldódik majd. Azonban ha egy másik igen fontos szempontból nézzük a kérdést, azt látjuk, hogy a problémának a többletkapacitáshoz is köze van. Az európai autóipar jövőjének biztosítása érdekében tehát rendkívül fontos, hogy garantáljuk: realista és ésszerű üzleti tervekre épül majd, és tulajdonlása felelős lesz.

Ezen a ponton azt kell mondanom, hogy ha szeretnénk megőrizni a sikeres európai autóipart, annak minden olyan lehetőségét, amelyet a technológiai fejlesztés és az egészséges foglalkoztatás terén jelent, valamint azt a szerepet, amelyet az európai gazdaságban játszik, akkor a tagállamok által nyújtott állami támogatásokat annak garantálására kell fordítani, hogy az iparág túlélje a recessziót és a pénzügyi válságot, de ugyanakkor nem szabad torzítani a versenyt a tagállamok vagy az autógyártók között.

Az olyan állami támogatás, amely torzíja a versenyt és bizalmatlanságot szül a tagállamok között, valóban veszélyezteti az európai gépjárműipar túlélését; és ezen a ponton szeretném feltenni a kérdést, hogy mi is történt most Szlovéniában és Franciaországban, valamint a Franciaországban nyújtott állami támogatással. A Bizottság egyik legfontosabb feladata, hogy garantálja azt, hogy a meghatározott szabályokat nem szegik meg, hogy ellenőrizze az eseményeket és teljes mértékben biztosítsa azt, hogy az állami támogatások egyetlen másik tagállam és egyetlen másik autóipar érdekeit sem sértik. A verseny torzulásához vezető támogatások aláássák az európai autóipar jövőjét, és negatív hatással vannak a foglalkoztatásra és a technológiai fejlődésre egyaránt.

Monica Giuntini (PSE). – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, először is szeretném hangsúlyozni, hogy nagyra becsülöm a Bizottság és a Tanács jó időben tett elköteleződését az autóipar, a kiegészítőket gyártó és az alkatrészvállalatok támogatására. De sajnos ez még nem elég.

Azóta, hogy a tagállamok megtették az első lépéseket, az ágazat némileg erősödött: az olasz adatok szerint februárban az eladások mértéke 18%-kal csökkent, míg januárban 22%-kal. A Verheugen biztos úr említette adatok fényében is nyilvánvaló, hogy Európának úgy kell előrelépnie, hogy több EBB-forrást garantál, valamint a nem méltányos és diszkriminatív verseny megakadályozása érdekében biztosítja a nemzeti intézkedések még nagyobb fokú koordinációját.

Európának arra is szüksége van, hogy a szerkezetátalakítás tervezése során megpróbálja erőfeszítéseit a dolgozók képviselőivel és a szakmai szervezetekkel együttműködésben koordinálni – és így alakít ki egy olyan, az ágazat fellendítését célzó stratégiát, amely a kutatás és az új technológiák terén tett beruházásokra alapul.

A létszámleépítésekre és a munkanélküli segéllyel kapcsolatos intézkedésekre vonatkozó szörnyű adatok ismeretében arra kérem fel a Bizottságot, hogy hatékonyabb javaslatokat nyújtson be a Szociális Alap és a Globalizációs Alkalmazkodási Alap jobb felhasználásáról.

Lena Ek (ALDE). – (SV) Elnök úr, jelenleg egyszerre tapasztaljuk a pénzügyi válságot és az éghajlatválságot. Megfigyelhetjük, hogy vannak bizonyos autócégek, amelyek könnyebben birkóznak meg ezzel a kettős krízissel. Vannak olyan gyártmányú autók vagy olyan modellek, amelyek jobban bírják e válságokat – ezek azok, amelyek beruháztak a fenntartható technológiai fejlődésbe. Aztán pedig ott vannak az olyan cégek, mint a General Motors, amelyek 350 millió dollárt kérnek azoktól az államoktól, amelyek területén működnek.

Nem szabad rossz célokra fordítanunk a pénzt. Az autóiparban dolgozó embereket kell támogatnunk. Támogatnunk kell a problémákkal küszködő régiókat, valamint az ellátási lánc részét képező kisvállalkozásokat, de afelől is meg kell bizonyosodnunk, hogy olyan termékekkel tesszük ezt, amelyeknek van helyük a jövő piacán.

A Bizottság többet tehet azzal, hogy megnyitja a strukturális alapokat, a Szociális Alapot, a regionális alapokat és a mezőgazdasági alapokat a bioüzemanyagok, a szociális intézkedések és a régiók előtt.

Továbbá úgy vélem, hogy az Európai Parlament strasbourgi működését meg kell szüntetni.

Roberta Angelilli (UEN). – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, az autóipar az európai gazdaság egyik kulcsfontosságú ágazata, amely a jelenlegi válság idején nagy veszélyben van. Ezért nem most van itt az ideje annak, hogy azt ismétlegessük, hogy fel kell lépünk a protekcionizmus és a nem méltányos verseny ellen. Minden rettentően haszontalan. Most annak van itt az ideje, hogy stratégiai, egyértelmű és határozott biztosítékot nyújtsunk az európai gyártóknak és dolgozóknak egy olyan (ezt szeretném hangsúlyozni) támogatási tervvel, amely minden tagállam részére nyújt némi segítséget.

A célkitűzések természetesen magukban foglalják az európai alapok – beleértve a Globalizációs Alkalmazkodási Alapot is – jobb felhasználásának garantálását, de mindenekelőtt az ágazat pénzügyi támogatásának növelését az EBB és EKB révén (hogy az ágazatban működők alacsony kamatú hitelt tudjanak kérni), valamint az adminisztrációs eljárások egyszerűsítését is.

Végül azt szeretném hozzátenni, hogy általában véve az a cél, hogy megőrizzük az ágazat versenyképességét, és garantáljuk, hogy nem csak a jelenlegi krízis kezelése, hanem minden európai kezdeményezés is segít abban, hogy megkezdődjön az autóipar szerkezetátalakításának és átalakításának egy új, pozitív szakasza.

Ivo Belet (PPE-DE). – (NL) Elnök úr, Gordon Brown, a brit miniszterelnök tökéletesen fogalmazott ma délelőtt, amikor azt mondta, hogy nem szabad ügyetlenkednünk és hogy itt a cselekvés ideje. Valóban, eljött a fenntartható és határozott cselekvés ideje. Nekünk, Európának, kézbe kell vennünk az ellenőrzést, és elől

kell járnunk a fenntartható autóiparra történő átállásban – és ez csak akkor lehetséges, ha a szektort átvezetjük ezen a súlyos, életveszélyes recesszió.

Verheugen biztos úr, ezért ez a felhívás önhöz és a Bizottsághoz. Valóban azt szeretnénk, ha Európa – mi mindannyian – sokkal többet tenne autócégeink jövője érdekében. Nekünk, az Európai Uniónak, különleges lehetőségünk van arra, hogy megmutassuk: a dolgozók mellett állunk, az Opel németországi, lengyelországi, ausztriai, spanyolországi és belgiumi 200 000 dolgozója mellett, hogy csak egy példát említsek.

Emiatt az Európai Beruházási Banknak hitelt kell nyújtania, és kiegyenlítő funkcióit és képességét a lehető legnagyobb mértékben el kell látnia és ki kell használnia. Két héttel ezelőtt itt a Parlamentben konzultációt folytattunk az ágazat első harcvonalával, és egyértelművé vált, hogy egy nagy probléma van: az ágazat súlyos túlkapitalizált. Ez az oka annak, hogy a legnagyobb mértékben szükség van olcsó hitelekre és állami garanciákra – nem csupán a túlélés érdekében, hanem elsősorban azért, hogy zökkenőmentesen váltsunk a jövő autójára: az elektromos, hibrid és mindenekelőtt környezetbarát autóra, amely gyártásra kész.

A társadalmi partnereket, és az alkalmazottak képviselőit komolyan be kell vonni az európai fellendülési tervbe, hiszen az a kérdés ugyanakkor az európai szintű társadalmi dialógus próbája is lesz.

Verheugen biztos úr, még nem késő cselekedni. Ne engedjük, hogy az ágazat a tönk szélére kerüljön.

Matthias Groote (PSE). – (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim, először is szeretném megköszönni a biztos úrnak a felszólalást, azt, hogy az utóbbi néhány hétben és hónapban bátor lépéseket tett az autóipar terén, valamint hogy egyértelműen megfogalmazta: megoldást kell találni a General Motors esetére, mivel szükség van a vállalatra, különösen az új hajtásrendszerekről szóló stratégia kapcsán. Ezért szeretnék őszinte köszönetet mondani.

Továbbá hozzáfűznék néhány gondolatot ahhoz, amit Langen úr mondott azzal kapcsolatban, hogy az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) és az Európai Demokraták Képviselőcsoportja támogatja képviselőcsoportunk módosítását, mivel úgy vélem, hogy ez fontos és helyes lépés. Örülök annak, hogy mi, a Parlament, nyilatkozunk a General Motorsról. Sokáig úgy tűnt, hogy ez nem fog megtörténni, de jobb későn, mint soha. Nagyon köszönöm!

Állásfoglalásunkban rövid távú intézkedéseket tárgyaltunk. Azonban szót kell ejtenünk a középtávú intézkedésekről is, ahogy azt a CARS 21 csoport tette, valamint a gépjárműadókat kulcsainak harmonizálásáról is. Tudom, hogy ez nehéz feladat, de ez jelentené az európai fellendülési tervet az autóipar számára. Válságot élünk át, és most kell elkezdenünk intézkedéseket foganatosítani. A 27 pénzügyminiszternek együttes erőfeszítéseket kell tennie.

Mia De Vits (PSE). – (NL) Elnök úr, biztos úr, ahogy elhangzott, nem vitázhatunk a gépjárműipar jövőjéről úgy, hogy ne ejtenénk szót a General Motorsról.

Örömmel fogadjuk azt, hogy összehívta Európa gazdasági minisztereit, hogy kialakítsanak egy európai megközelítést. Ön személy szerint egy ilyen, inkább európai, semmint nemzeti megközelítést szeretne látni, azonban egy európai megközelítés csak akkor lehetséges, ha a megbeszélésbe bevonják az Európai Üzemi Tanácsot, és ha az Európai Üzemi Tanács megkap minden olyan információt, amelyet a jogszabályi rendelkezések szerint meg kell kapnia. Ezért felteszem az explicit kérdést: fel van-e arra készülve, hogy ilyen jellegű kezdeményezést indítson el és hogy a General Motors által az egyes tagállamok számára átadott információkat továbbítsa az Európai Üzemi Tanácsnak?

Másodsor, ön említést tett az európai alapokról, amelyek a dolgozókat érintő szociális hatást hivatottak enyhíteni. Ahelyett, hogy az megszűnt munkahelyekre fordítanánk az európai alapokat, inkább meg kellene akadályoznunk a munkahelyek megszűnését.

Richard Howitt (PSE). – Elnök úr, a 350 Ford-dolgozó nevében, akiket az essexi Warleyban és Duntonban építettek le, a lutoni IBC 1400 General Motors-dolgozója nevében – és kétszer ennyi emberről beszélünk, ha a beszállítókat is ide számoljuk –, szeretném üdvözölni a mai bejelentéseket, miszerint ezeket az autógyártókat nem hagyjuk tönkremenni.

Azonban amikor Verheugen biztos úr azt mondja, hogy a General Motors nem követheti a „beggar my neighbour” politikát, akkor hadd kérdezzem meg tőle: hajlandó-e velem együtt a következő négy kérést intézni a General Motorshoz? Először is azt, hogy engedjen teljes betekintést szerkezetátalakítási terveibe, és ne csupán a német kormánynak, hanem a brit kormánynak is, valamint az összes többi tagállam kormányának; másodsor azt, hogy készítsen teljes környezeti hatástanulmányt az általuk javasolt 3,3

milliárd eurós csomag szén-dioxid-kibocsátásra gyakorolt hatásáról; harmadszor, hogy világítson rá a Lutonban haszongépjármű-gyártást végző, a francia Renault céggel közös vállalatának jövőjére; és negyedszer azt, hogy vázolja önnek és nekünk, hogy milyen garancia van arra, hogy a támogatás rövid távon olyan termelést és foglalkoztatást biztosít, amely ténylegesen fenntartható.

Az elmúlt héten találkoztam a lutoni dolgozókkal; egyikük azt mondta, hogy az IBC túlélési esélye 50% egy olyan városban, ahol 80 éve gyártanak járműveket és ahol a munkahelyek 50%-át ez az ágazat adja. Harcolni fogok munkahelyeik jövőjéért.

ELNÖKÖL: Diana WALLIS

alelnök

Antolín Sánchez Presedo (PSE). – (ES) Elnök asszony, Európának határozottan ki kell állnia az autóipar mellett, mivel az kulcsfontosságú a technológiailag fejlett társadalom kialakításában, és vezető szerepet játszhat az éghajlatváltozás elleni fellépésben, valamint a személy- és áruszállítás magas szintű hatékonyságát, biztonságát és minőségét biztosíthatja.

Az EU a világ vezető autógyártója, és a második legnagyobb tehergépjármű-gyártó; 19 millió járműről van szó, amelyek 20%-a exportra kerül. Az ágazat adja a GDP 3%-át, a foglalkoztatottság 6%-át, a nemzeti jövedelem 8%-át és a háztartások kiadásának egy hatodát.

Az autóipar a válság következtében több strukturális és stratégiai kihívással néz szembe. Ezeknek a kihívásoknak európai, szektorális és előremutató megközelítéssel, társadalmi konzultációval kell megfelelnünk. Csak így emelhetjük prioritássá a foglalkoztatást és a képzést, így akadályozhatjuk meg a diszkriminációt és a nem méltányos versenyt, és globális szinten így védhetjük meg az európai érdekeket. Rövid távon ideiglenes ösztönző intézkedéseket kell fogantatnunk és ideiglenes pénzügyi támogatást kell nyújtanunk az Európai Beruházási Bankon keresztül vagy más eszközökkel – így biztosíthatjuk az ágazat túlélését és fellendülését.

Nicodim Bulzesc (PPE-DE). – (RO) Romániában az autóértékesítések mértéke 2008 végére a felére esett vissza. Románia autóiparának bevétele 2008-ban 7%-kal kevesebb volt, mint a válság előtt előrejelzett bevétel.

Az egész Európában érezhető gazdasági lassulással kapcsolatban úgy vélem, hogy a nemzeti kormányoknak és az Európai Bizottságnak együttes erőfeszítéseket kell tenniük az autóipar megmentése érdekében. Azzal is számolnunk kell, hogy az autógyártás lassulása vertikálisan is válságot okoz az iparágban, azaz hatással van az autóipartól függő gyártókra is: a kábelek, motorok, elektronikumos eszközök, stb. gyártóira is.

A helyi autóipart támogatandó, a román kormány elfogadta a Rabla-programot. E program keretében a fogyasztók kompenzációt kapnak, ha a 10 évesnél régebbi autókat bezúztatják, és azt az összeget új autó vásárlásakor előlegként fizetik be.

Arra kérem tehát a döntéshozókat, hogy gondolkodjanak el ezen a példán, és álljanak elő olyan megvalósítható javaslattal, amely segítheti az európai autóipart a jelenlegi globális gazdasági válság idején.

Inés Ayala Sender (PSE). – (ES) Elnök asszony, meg kell köszönnöm a biztos úrnak, hogy hatékonyan egybe tudta hívni az összes érdekelt felet az Opel Europa és ugyanakkor az autóipar – amely minden bizonnyal versenyképes ipar, amely az Egyesült Államok-beli General Motors globális problémáival néz szembe – problémáinak megoldása, illetve a további problémák felmerülésének megakadályozása érdekében.

Továbbá nyomatékosan kérem, hogy ezt a mentőműveletet, amely új lendületet ad az Opel Európának, tegye példaértékű lépéssé, amely megmutatja, hogy az Európai Unió hogyan tudja kezelni a globalizáció okozta bajokat olyan szükséges válaszlépésekkel, amelyeket szintén a globalizáció során tanultunk meg, valamint egy európai megközelítés segítségével.

Ennek eredményeképpen először is arra kell képesnek lennünk, hogy visszahozzuk Európába az európai innováció tulajdonjogát. Emellett megfelelő garanciák rendszerére van szükségünk ahhoz, hogy az Opel Európának megadjuk azt a függetlenséget, amelyre szüksége van ahhoz, hogy továbbra is egyre biztonságosabb, innovatívabb, energiatakarékosabb és fenntarthatóbb autókat készítsen számunkra.

Erősíteniünk kell a társadalmi párbeszédet, mégpedig úgy, hogy jogokat biztosítunk az Opel szakszervezeteinek és az Európai Üzemi Tanácsnak, amelyek nagymértékű közös felelősséggel rendelkeznek.

Végül, biztos úr, úgy vélem: ahhoz, hogy az európai megközelítést megvédhessük, először el kellene jutnunk odáig. Más szóval, ha biztosítani akarjuk Európa hitelességét és sikerét, nem várhatunk arra, hogy a kormányok lépjenek – ahogy Aragónia kormánya is lépett –, amelyek már felajánlottak egy 200 milliárd eurós garanciát. Úgy tűnik, Európa még mindig gondolkodik ezen.

A figueruelasi Opel-gyárban dolgozó több mint 7000 munkás nevében arra kérem önöket, hogy tegyenek többet.

Reinhard Rack (PPE-DE). – (DE) Elnök asszony, amennyiben Európa ad pénzt, és ezen belül is, ha a tagállamok sok pénzt adnak az autóipar megsegítésére, az nem szólhat pusztán a status quo fenntartásáról és a csődök megakadályozásáról, hiszen egyéb aggasztó jelenségek is vannak. Ezek közül a legfontosabbak már említésre kerültek.

Arról van szó, hogy a munkát kereső emberek hosszú távon találjanak munkát. Ezért az eddigieknél nagyobb támogatást kell nyújtanunk az új technológiáknak, az innovációnak és mindenekelőtt a fenntartható szállítási rendszereknek.

Emiatt minden intézkedésünket ezekhez a célkitűzésekhez kell igazítanunk, hogy néhány év múlva ne szembesüljünk újabb válsaggal és ne röhassuk fel magunknak azt, hogy ha már évekkal korábban gondolkodtunk volna, akkor elkerülhető lett volna az újabb krízis.

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Hölgyeim és uraim, a válság az unió kohéziójának próbája. Sajnálatos módon a kormányok rövid távú, egyéni intézkedéseket fogadosítanak, mint például a bezúzási programok – ezek koordinálatlanok, jöllehet azonnali kedvező eredményeket hoztak a válság kezelésében. Ha a méltányos verseny és a protekcionizmus szempontjából bíráltni szeretnénk az Egyesült Államok intézkedéseit, akkor inkább az EU-n belüli közös stratégiára kellene figyelmünket összepontosítani. A bezúzási tervek csökkentik a szén-dioxid-kibocsátást, erősítik az utak biztonságát, megakadályozzák a munkanélküliséget az autóiparban, amely 12 millió foglalkoztatott és sok ezer, más szektorban működő cég számára jelent megélhetést. Mivel a CARS 21 keretein belül szigorú környezeti és biztonsági követelményeket szabtnak meg személygépjárműipar számára, a bezúzási programok kiváló lehetőséget nyújtnak arra, hogy az európai kormányok közös megközelítést alkalmazzanak, különösen a válság idején. Ugyanakkor ezeket közös forrásokból kell finanszírozni. Arra kérem a cseh elnökséget, hogy kezdjen tárgyalásokat a kérdésről.

Alojz Peterle (PPE-DE). – (SL) biztos úr, teljes mértékben egyetértek önnel abban, hogy az autóipar strukturális szempontból túlfűtött, és hogy több környezetbarátabb és energiahatékonyabb autóra van szükségünk.

Hibát követnénk el, ha az eddigi irányt (nevezetesen a mennyiségi növekedést) támogatással próbálnánk fenntartani. Akkor gondolkodnánk a társadalom érdekének megfelelően, és akkor mutatnánk a legnagyobb szolidaritást, ha olyan szerkezetátalakítást támogatnánk, amely az ökológiát és az energiát tartja szem előtt.

A jelenlegi válság azt is megmutatta, hogy az európai autóiparra szoros egybefonódások jellemzők. Az ágazat egész egyszerűen nem tolerálja a nemzeti szintű protekcionizmust.

Günter Verheugen, a Bizottság alelnöke. – (DE) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, mindenekelőtt szeretném megköszönni, hogy a Parlament egységes véleményen van és hogy komolyan támogatja a Bizottság politikáját. Úgy vélem, hogy ez igen jelentős dolog, és ugyanakkor fontos jelzés az autóiparban dolgozók felé – és ez a vita elsősorban róluk szól. Ez így helyes.

Egyes képviselők, többek között Harms asszony és Hökmark úr szóltak az innováció és a versenyképesség közötti kapcsolatáról. Még egyszer szeretném nyomatékosan hangsúlyozni: az innovációval való kapcsolat hiányában az európai autóipar nem marad hosszú távon versenyképes. Politikánk célja annak garantálása, hogy a jövő európai autója világviszonylatban a lehető leginnovatívabb lesz, más szóval, a legtisztább, a legmagasabb energiahatékonyaságú és a legbiztonságosabb. Bízom abban, hogy gyártóink, szakértőink és mérnökeink képesek erre. Megvan bennünk a képesség e célkitűzés megvalósítására.

Szeretnék most egy másik témáról, a válság során elérhető finanszírozásról szólni. A bankok nem biztosítanak pénzüsszegeket. A cégek nem tudják megszerezni a számukra szükséges hiteleket. Most az Európai Beruházási Bank az az eszköz, amely minden célra szolgál. Világosan ki kell mondanom: az Európai Beruházási Bank már képességeinek határára érkezett. Az EBB segítségét nem csupán az autóipar számára kérjük. Mi a helyzet a kis- és középvállalkozásokkal? Mi a helyzet ambiciózus éghajlatvédelmi célkitűzéseink finanszírozásával? Mindezt az EBB biztosítja. Tudom, hogy most olyan kéréseket fogunk kapni az ipar felől, amelyeket az EBB egyszerűen nem tud majd teljesíteni, mivel az üzletet ésszerű alapon akarjuk szervezni és nem kívánunk

másokhoz hasonlóan buborékokat létrehozni. Ezért a problémák valószínűleg csak súlyosbodni fognak az év második felében – erre fel kell készülnünk.

Egyetértek mindenkivel, aki kimondta, hogy intelligens ösztönző lépésekre van szükségünk annak garantálására, hogy az összes autót, amelyet piacra akarunk dobni, valóban meg is vásárolják. Osztom Groote úr véleményét a szén-dioxid-kibocsátás alapján kirótt járműadóval kapcsolatban. A Bizottság régóta javasolta ezt, és nagyon sajnálom, hogy egyes tagállamok nem vették figyelembe ezt a javaslatot.

De Vits asszony szólt a szakszervezetek és az üzemi tanácsok szerepéről. Örömmel tájékoztatom önöket, hogy mielőtt ide jöttem volna, részletekbe menő megbeszélést folytattam az európai General Motors üzemi tanácsának elnökével. Folyamatos, rendszeres kapcsolatban vagyunk, és megosztjuk egymással az információkat. Meg kell mondanom, hogy egészen eddig én többet profitáltam az információcseréből, mint az üzemi tanács elnöke; többet tudok meg tőle, mint amennyit ő tőlem. Remélem azonban, hogy a jövőben én is segítségére lehetek. Néhány napon belül találkozni fogunk az európai vasipari és autóipari szakszervezetekkel, és természetesen a fontosabb felek részt vesznek a már említett kerekasztal-megbeszéléseken is. Úgy vélem tehát, hogy megfeleltünk minden elvárásnak.

A „catch-the-eye” folyamat során több utalás történt a bezúzási programokra. Fel kell tennünk magunknak a kérdést, hogy vajon hosszú távon ez valóban segít-e. Az is lehet, hogy mesterséges keresletet alakítunk ki, amelynek következtében egy újabb összeomlás következik majd be. Mindazonáltal minden gyártó lelkesedett az elgondolásért, mert ez majd átsegíti őket a jelenlegi, igen nehéz szakaszon. Olyan ez, mint egy adag életmentő oxigén. Nagyban ennek köszönhető, hogy egyelőre nincsenek tömeges létszámleépítések a nagyobb európai gyártóknál és hogy ezek a gyártók képesek voltak megtartani munkajárjukat. Úgy vélem, hogy ebből a szempontból megfelelt a célnak.

A bezúzásra ösztönzés standard európai kezdeményezés, abban az értelemben, hogy mindenki által betartott, egyértelmű szabályok vannak érvényben. Mondanom sem kell, hogy ezeke az ösztönző lépéseket nem finanszírozhatjuk a közösségi költségvetésből. A költségvetésnek nem ez a célja; ez a lépés sem politikai, sem jogi szempontból nem lehetséges. Az ösztönző lépéseknek határokon átnyúló pozitív hatásai is voltak. Roithová asszony, az ön országa különösen sokat profitált a más európai tagállamokban bevezetett nagyvonalú ösztönzési rendszereknek köszönhetően. Ez bizonyos mértékű európai szolidaritásról tesz tanúbizonyságot, amelyet nem szabad alábecsülni.

Véleményem szerint ez a vita arra szólít fel, hogy lépni kell a kérdésben és folyamatosan készen kell állnunk. Megígérhetem, hogy így teszünk majd. Ami az autóipart illeti, kiváló együttműködést valósítottunk meg a szereplők között. Remélem, hogy e Parlament hivatali ideje alatt már nem lesz szükséges ismét megvitatni az európai autóipar kérdését; ha erre mégis sor kerülne, akkor a Bizottság erre mindig készen áll. Köszönöm szépen!

Elnök. – A vitát lezárom.

A szavazásra holnap, 2009. március 25-én, szerdán kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 142. cikke)

Zita Gurmai (PSE), írásban. – (HU) A termelés és értékesítés sajátosságai miatt az európai autóiparban tapasztalt bármilyen visszaesés kihat más ágazatokra is minden tagállamban.

A gazdasági válsággal járó keresletcsökkenés és a pénzügyi válsággal járó likviditási problémákon kívül az iparág hosszú távú strukturális problémákkal is küzd: a magas állandó költségek, a túlkínálat és az árverseny azt jelentette, hogy számos autógyár már korábban is a költségek csökkentésére és a belső hatékonyság növelésére összpontosított.

A közeljövőben a helyzet várhatóan nem javul, mindazonáltal az autóipar hosszú távon ígéretes globális perspektívával rendelkezik, és emiatt különösen fontos az EU autóipara számára, hogy képes legyen átvészelni a visszaesést és készen álljon a lehetőségek kihasználására, amikor a kereslet újra növekedésnek indul.

Ehhez elengedhetetlen a fogyasztói igényeknek való megfelelés, a környezetbarátabb, biztonságosabb, intelligensebb járművek kialakítása.

A válság kezeléséért az elsődleges felelősség az iparág vállán nyugszik. Kedvező keretfeltételek és tisztességes versenyfeltételek megteremtésével ehhez járulhat hozzá az EU és a tagállamok. A célirányos és ideiglenes uniós és nemzeti szinten juttatott állami támogatás kiegészítheti az iparágak a válság átvészelésére tett

erőfeszítéseit, és csillapíthatja a valószínűleg bekövetkező szerkezetátalakítás negatív foglalkoztatási hatásait. Ez utóbbira különösen nagy figyelmet kell fordítani nemzeti és uniós szinten is.

Krzysztof Hołowczyc (PPE-DE), írásban. – (PL) Örömmel veszem tudomásul, hogy az autóipar válságáról szóló második vita figyelembe veszi azokat az indítványokat, amelyeket az Európai Parlament nyújtott be a februári vita során.

Véleményünk szerint a legfontosabb az egységes piac versenyképességének biztosítása. Aggodalommal fogadjuk bizonyos tagállamok kísérleteit, amelyek a verseny alapelveinek megsértéséhez vezethetnek. Ezért üdvözljük azokat a döntéseket, amelyek páneurópai cselekvési kereteket próbálnak kialakítani. Ebben a kontextusban fel kell mérnünk az európai piac hatását az Egyesült Államok-beli és ázsiai piacra, valamint fel kell mérnünk a Közösség lehetséges reakcióit.

Örömmel vesszük, hogy középpontba került a piaci kereslet ösztönzésének fontossága. Ha az olyan intézkedéseket, mint például az alacsony kamatú hitelek elérhetővé tétele vagy a pénzügyi források megszerzéséhez kapcsolódó adminisztrációs eljárások egyszerűsítése, kiegyensúlyozzuk azzal, hogy a fogyasztókat autótávásárlásra ösztönözzük, akkor élénkíthetjük a piacot.

Továbbra is érvényes a javaslat, miszerint a válságot arra kell felhasználni, hogy az autóiparban egyfajta „tisztítást” hajtsunk végre. Látjuk a lehetőséget arra, hogy új, jobb minőségű termékeket hozzunk létre olyan új, környezetbarát és biztonságos technológiákkal, amelyek megfelelnek a 21. század új európai tendenciáinak.

Daciana Octavia Sârbu (PSE), írásban. – (RO) Az autógyártás szektora olyan ágazat, amely körülbelül 2,3 millió dolgozót tart el, és amelytől közvetve további 10 millió munkahely függ. A pénzügyi válság igen sok kkv-ra, alvállalkozóra és beszállítóra hatással van.

A szociális Európa ugyanakkora jelentőséget tulajdonít a gazdasági fejlődésnek, mint a társadalmi fejlődésnek. Ahhoz, hogy munkahelyeket tudjunk megmenteni és megfelelő színvonalú megélhetést biztosítsunk az autóiparban dolgozó alkalmazottak számára, fontos, hogy a cégek hozzáférjenek pénzügyi forrásokhoz.

Azt szorgalmazom, hogy a Bizottság garantálja: az európai alapok, mint például az Európai Szociális Alap és az Európai Globalizációs Alkalmazkodási Alap, úgy kerülnek felhasználásra, hogy az autóiparban dolgozó alkalmazottak képzésben és támogatásban részesülhetnek abban az esetben, amikor cégeikre hatással van a csökkenő aktivitású ágazat.

Az EU által elfogadott, a környezetbarát járművekre vonatkozó jogszabályok generálják az alacsonyabb szén-dioxid-kibocsátású gépjárművek tervezésébe és gyártásába történő beruházást. Azonban időre, innovációra és mindenekelőtt a humán erőforrásokba, valamint az új termelési kapacitásba történő komoly mértékű beruházásokra van szükség. Nemzeti és európai szinten egyszerűsíteni kell azokat az eljárásokat, amelyek során a gazdasági szereplők kutatási és innovációs célokra fordítható pénzeszközökhöz férhetnek hozzá; emellett kutatási programokat kell indítani az autógyártás bizonyos területein – többek között az alkalmazott kutatás területén.

12. Az európai légiközlekedési rendszer teljesítménye és fenntarthatósága - A repülőterek, a légiforgalmi szolgáltatás és a léginavigációs szolgálatok (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont az együttes vita a következőkről:

– Marian-Jean Marinescu jelentése Közlekedési és Idegenforgalmi Bizottság nevében a 549/2004/EK, 550/2004/EK, 551/2004/EK és 552/2004/EK rendeletnek az európai légiközlekedési rendszer teljesítményének és fenntarthatóságának javítását célzó módosításáról szóló európai parlamenti és tanácsi rendeletre irányuló javaslatról (COM(2008)0388 – C6-0250/2008 – 2008/0127(COD)) (A6-0002/2009) és

– Marian-Jean Marinescu jelentése Közlekedési és Idegenforgalmi Bizottság nevében, a 216/2008/EK rendeletnek a repülőterek, a légiforgalmi szolgáltatás és a léginavigációs szolgálatok tekintetében történő módosításáról és a 2006/23/EK tanácsi irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló európai parlamenti és tanácsi rendeletre irányuló javaslatról (COM(2008)0390 – C6-0251/2008 – 2008/0128(COD))

Marian-Jean Marinescu, előadó. – (RO) Az Egységes Európai Égbolt II csomag a teljes légi közlekedésre vonatkozik, és közvetlen, kedvező hatással van a légitársaságokra, a léginavigációs szolgáltatókra, a légiforgalmi irányítókra, a repülőterekre és a légiközlekedési ágazatra. A jogalkotó tulajdonképpen ezzel

reagált a harmonizáció szükségességére, valamint arra, hogy az európai légteret és légi közlekedést a környezet, az ágazat és mindenekelőtt az utasok érdekében hatékonyabbá kell tenni.

Az Egységes Európai Égbolt II csomag kapcsán a Tanáccsal együtt létrehozott megállapodás egy lépés az Európai Unió konszolidálása felé. Ez a közös piac, a közös valuta bevezetése és a schengeni térség létrehozása után a következő logikus lépés. 2012-től lesz schengeni légtér. Az utak rövidebbek lesznek, a légiforgalmi irányítás hatékonysága növekszik, a léginavigációs szolgáltatások optimálisak – a jövőben pedig integráltak – lesznek.

Ennek eredményeképpen a repülési idő rövidebb lesz, kevesebb üzemanyag kerül felhasználásra, és kevesebb szén-dioxid kerül az atmoszférába – mindennek normális esetben a repülőjegyek árának csökkenésével kell járnia.

A Tanáccsal folytatott tárgyalások nyomán kialakult kompromisszum azt mutatja, hogy fel kell gyorsítani a funkcionális légtérblokkok kialakításának folyamatát. Megegyeztünk a funkcionális légtérblokkok működése kezdetének időpontjában – ez az Európai Bizottság eredeti javaslatához képest hat hónappal korábbi időpont.

A funkcionális légtérblokkok működése az egységes európai égbolt kialakításának legfontosabb eleme. Ezért fogadom örömmel azt a megállapodást, amely tavaly novemberben született a legnagyobb, Közép-Európát lefedő funkcionális légtérblokkokról.

Szeretném megragadni az alkalmat, és kérni az Európai Bizottság támogatását a Duna Románia–Bulgária funkcionális légtérblokkal kapcsolatos projekt TEN-T pénzügyi keret részeként történő elfogadásához.

A francia és cseh elnökség képviselőinek támogatásával – akiknek ezúttal szeretnék köszönetet mondani – sikeresen teremtettünk egyensúlyt a döntéshozó kapcsolatok és képességek terén a tagállamok és az Európai Bizottság között, különös tekintettel a teljesítménybiztosítási rendszerre, az Egységes Európai Égbolt II csomag egyik kulcsfontosságú elemére.

A Bizottság hozza meg a döntést a nemzeti teljesítménybiztosítási tervekben foglalt célok megfelelő harmonizációjáról és végrehajtásáról.

A Bizottság eredeti javaslata kiegészítésre került két, a Parlament által bevezetett elemmel. Ezek közül az első a funkcionális légtérblokkrendszer koordinátora. A TEN-T modell alapján szükségesnek tartottuk azt, hogy a funkcionális légtérblokk működtetéséről szóló megállapodás aláírásának előmozdítása érdekében koordinátort nevezünk ki, és ezzel meggyorsítsuk az egységes európai égbolt megvalósulását. A második elem a „közös projektek” fogalmának tisztázásával és az azokkal kapcsolatos finanszírozási források definíciójával kapcsolatos.

Az Európai Parlamentnek sikerült különleges figyelmet fordítania az emberi tényezőre. A Tanáccsal kötött kompromisszum az Egységes Európai Égbolt II és az Európai Repülésbiztonsági Ügynökség (ESEA) közötti kapcsolatokat is tisztázza, szem előtt tartva azt, hogy az Ügynökség hatásköreinek repülőterekre, a légiforgalmi szolgáltatásokra (ATM), a léginavigációs szolgáltatásokra (ANS) és a légiforgalmi irányító szolgálatra (ATC) történő kiterjesztése tulajdonképpen a csomag „biztonsági” eleme.

Úgy vélem, rendkívül fontos az, hogy egyértelmű, teljeskörű definíciót találjunk az e rendelet körébe tartozó repülőterekre.

Az ESEA által kiadott új leírásoknak egységet kell alkotniuk a meglévő leírásokkal. Emellett alkalom nyílt az eddig engedélyezett eltérések említésére is. Sikerült továbbá beiktatnom bizonyos rendelkezéseket, amelyek azt tartalmazzák, hogy meg kell erősíteni és ki kell terjeszteni a minden érdekelt felet magában foglaló konzultációs rendszert.

A jelentések, amelyek holnap kerülnek szavazásra, az egységes európai égbolt kialakítása irányában tett fontos lépést jelentenek, és biztos vagyok abban, hogy sikert és győzelmet jelentenek majd minden érdekelt fél számára.

Antonio Tajani, a Bizottság alelnöke. – (IT) Elnök asszony, tisztelt képviselők, az európai választások előestéjén az európai intézmények arra készülnek, hogy egy újabb pozitív jelzést küldjenek az uniós polgárok felé, amellyel bebizonyítják, hogy – és különösen fontos ez most, a válság idején – a Bizottság, a Parlament és a Tanács a polgárok pártján áll, és képes kezelni egy komoly krízist és képes gyakorlati válaszokat adni.

Az egységes európai égbolt reformja fontos jelzés, amely hatással van az ágazatra és a polgárookra, és csökkenteni fogja a környezetszennyezés mértékét. Jól ismertek a birtokunkban lévő adatok a légiközlekedési

ágazat jelenlegi problémáiról (ma újabb adatok érkeztek, ezekről majd válaszomban számolok be), tehát megmutattuk, hogy tudunk reagálni a válságra. Ez mindenképpen pozitív dolog, mivel ennek hatására az európaiak felismerik, hogy az intézmények léteznek és képesek arra, hogy szembenézzenek a nehézségekkel.

Ezért szeretném megköszönni a Parlamentnek, hogy ilyen gyorsan fogadta el a döntést. Hálás vagyok továbbá Marinescu úrnak, akivel a Parlamentben végzett közös munka során tartós barátság alakult ki – jól ismerem kiváló képességeit, amelyekről ismét tanúbizonyságot tett most, amikor a Bizottság mellett dolgozott és igen rövid időn belül jelentős eredményt ért el. Szeretnék még köszönetet mondani minden árnyékelőadónak, akik lehetővé tették, hogy az intézmények ismét az európai embereket támogathassák.

Ez minden bizonnyal komoly kötelezettségvállalás volt, amely – ismétlem – hatékony válaszlépést jelent. A légi közlekedés területén tulajdonképpen olyan gyakorlati és kézzelfogható intézkedésekre van szükség, amelyek lehetővé teszik azt, hogy ne csupán a fuvarozók, hanem mindenekelőtt az utasok kíváncsiak is teljesüljenek. Ennek érdekében szorgalmaztam a szolgáltatásszabályozó bevezetését; így garantálható az, hogy a monopóliumok nem rontják a szolgáltatás minőségét. Emellett a légiközlekedési irányító funkció gyors bevezetése, valamint a nemzeti rendszerek bevezetésének előmozdítása követendő példaként szolgálhat a többi közlekedési ágazat, valamint a telekommunikációs és az energiaágazat számára.

Szeretném megemlíteni azt a támogatást, amelyet a Parlament nyújtott a Bizottságnak a határokon átnyúló infrastrukturális projektek új finanszírozási eszközének kialakításában – ez többek között a SESAR programból ered. A Parlament megértette a partnerség fontosságát, és megerősítette, hogy az üzemeltetők fontos szerepet játszanak ezen ambiciózus megközelítés megvalósításában.

Örömmel látom azt, hogy a Parlament és a Bizottság együttes nyilatkozatban belátja az emberi tényezőnek tulajdonítandó jelentőséget. Különösen a Parlament támogatta a katonság megerősítését azzal, hogy létrehozta az egységes égboltot. Ez egy olyan álláspont, amelyet teljes mértékben támogatok, nem utolsósorban azért, mert egy ideig jómagam is katonai légvédelmi irányítóként dolgoztam, ezért nagyon is tisztában vagyok azzal, hogy a katonai irányítók milyen fontos szerepet játszanak a légi közlekedés szektorában. Hadd említsem példaként azokat a helyiségeket, ahová ellátogattam, és ahol a polgári és katonai irányítók egymás mellett dolgoznak a légi közlekedés biztonságának garantálása érdekében.

Az együttes nyilatkozat, amelyet támogatok, azt köti ki, hogy a Bizottságnak meg kell erősítenie, hogy az emberi tényezőt megfelelő módon számításba kell venni az egységes európai égbolt szabályozásainak hatékony alkalmazása érdekében, hogy tisztában kell lennie azzal, hogy a biztonságot sohasem lehet készpénznek venni és hogy fel kell ismernie azt, hogy a biztonság kultúráját továbbra is erősíteni kell, különösen a megbízható baleseti riasztási rendszer és „az igazságosság kultúrája” rendszer integrálásával. Így tanulhatunk a már megtörtént balesetekből.

A Bizottság kijelenti, hogy a szolgáltatási modellt a biztonság igazi kultúrájára építi majd, és hogy a hatékony baleseti riasztási rendszert „az igazságosság kultúrája” rendszerrel integrálja, és ez képezi majd a biztonsági rendelkezés alapját. Garantálni fogja azt, hogy a biztonságért felelős szakemberek megfelelő szintű szakértelemmel rendelkeznek, és előmozdítja majd azt, hogy a szakszemélyzet érdekképviselőt is bevonják az egységes európai égbolt nemzeti, funkcionálislégtérblokk- és közösségi szintű létrehozásába. 2012-ig fel fogja mérni az európai egységes légtér kialakításához kapcsolódó emberi tényezők integrációját.

Végezetül szeretném hozzátenni, hogy most először arra van szükség, hogy a teljes légiközlekedési ágazat minden aspektusával foglalkozzunk. Az új megközelítésnek köszönhetően a repülőtereken a földön, a légi folyosókban, valamint a landoláskor és felszálláskor végrehajtott mozgás biztonságát egyetlen testület kezeli majd.

Új időszak kezdődik tehát a Repülésbiztonsági Ügynökség számára. A csomag gyors elfogadása – és ezt ismét szeretném megköszönni önöknek – azt mutatja, hogy európai szinten határozott szándék van arra, hogy egy kiváló elődöm, Loyola de Palacio – aki sajnos már nincs közöttünk – nagyszerű elgondolásai megvalósuljanak. Ő valódi egységes égboltot akart, amely az európai polgárok javát szolgálja. Ma képesek voltunk megvalósítani ezt a reformot.

Teresa Riera Madurell, az Ipari, Kutatási és Energiaügyi Bizottság véleményének előadója. – (ES) Elnök asszony, az Ipari, Kutatási és Energiaügyi Bizottság a Bizottság javaslatát kedvezően értékeli, mivel az kiküszöböli az első csomag hiányosságait a koherencia, a hatékonyság, a költségcsökkentés és a jobb irányítás terén.

Az Ipari Bizottság legfőbb eredményei a finanszírozással kapcsolatosak. Az ATM-főtervhez hatalmas erőforrások kellenek; ezért van szükség adott esetben állami finanszírozásra. Emellett az induló beruházást a felhasználóknak nem szabad előfinanszírozniuk.

Ide kapcsolódik az Eurocontrol, amelyet véleményünk szerint igen alaposan ki kell javítanunk ahhoz, hogy garantáljuk jó kormányzását és a szolgáltatásnyújtás ellenőrzését. Ami a szolgáltatások privatizációját illeti, továbbra is úgy vélem, hogy hatékonyabb elkészíteni egy tanulmányt mindenféle előzetes elképzelés nélkül, és az eredménynek megfelelően dönteni.

Végül szeretném még egyszer felhívni a figyelmet arra, hogy az egységes égbolt kialakítása alapvető fontosságú a kiotói célok megvalósításában. Mint spanyol ember, örömmel fogadom, hogy a Gibraltárral kapcsolatos hibát orvosolták.

Szeretném továbbá megköszönni a Bizottságnak a kiváló együttműködést, valamint az Ipari Bizottság hatóságainak és képviselőcsoportomnak a felbecsülhetetlen segítséget.

Georg Jarzembowski, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök asszony, Tajani úr, hölgyeim és uraim, mindannyian hálásak lehetünk Marinescu úrnak. A Bizottság alelnökének támogatásával sikerült igen rövid idő alatt megállapodásra jutnia az Európai Tanáccsal. E második jogalkotási csomag lehetővé teszi, hogy az elkövetkező években hatékonyabban irányítsuk légterünket. Lehetővé teszi, hogy a légitársaságok – és végső soron a fogyasztók – akár 3 milliárd eurót takarítsanak meg és akár 12%-kal csökkentsék a szén-dioxid-kibocsátást. Ezek azok a fontos, a költségekhez, a fogyasztókhoz és a környezethez kapcsolódó célkitűzések, amelyeket most módunkban áll megvalósítani.

A két rendelet közül az elsőben a tagállamok végre felvállalják azt, amit már évekkel ezelőtt meg kellett volna tenniük, nevezetesen azt, hogy rövid időn belül kialakítják a funkcionális légtérblokkokat. A légtér ezután már nem az országhatárok szerint, hanem a légi közlekedés funkcionális folyamatai alapján osztják fel; ezek a légtérblokkok lehetővé teszik a légtér hatékonyabb és biztonságosabb irányítását, és segítenek megakadályozni a túlzsúfoltságot.

Nagyon hálás vagyok a Bizottság támogatásáért, valamint az előadó elszántságáért a funkcionális légtérblokk európai koordinátorának kinevezése kapcsán, mivel lesznek problémáink annak biztosításával, hogy a tagállamok valóban létrehozzák ezeket a blokkokat. Fontos, hogy a Parlament és a Bizottság nevében egy koordinátor működik majd, aki képes lesz előmozdítani az új blokkok kialakítását.

Az is fontos, hogy a katonai légtérgazdálkodás a rendszer integrált része legyen és hogy legyen egy tényleges főterv az egységes európai égboltról, amely a SESAR légiforgalmi irányító szolgálati kutatási projekt technológiai eredményeit alkalmazza és valósítja meg. Végezetül hadd tegyem hozzá, hogy az is fontos számunkra, hogy az Európai Repülésbiztonsági Ügynökség megkapja azt a feladatot, hogy végrehajtsa a repülőterek, a légiforgalmi szolgáltatások és a léginnavigációs szolgáltatások tevékenységére vonatkozó szabványokat és kezelési tevékenységeket. A szervezetet időben el kell látni a szükséges szakszeméllyel és felszereléssel. Határozottan helyeseljük – és remélem, ebben a Bizottság támogatni fog minket – azt, hogy az EASA konzultáljon az iparág releváns területeinek képviselőivel az összes új tevékenységének gyakorlati megoldása kapcsán, annak érdekében, hogy valóban hatékony megoldásokat találjanak.

Ulrich Stockmann, a PSE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök asszony, biztos úr, ismerek egy zeneszámot, amelyben a következő sor szerepel: „Teljes szabadság kell az égen.” Ez egész egyszerűen nem igaz. Az európai égbolt 60 nemzeti irányító központból összeálló tákolmány. Ez kétszer annyi, mint az USA-ban, holott a légiforgalom mértéke csak feleakkora. Emellett a katonai zónák, amelyekbe tiltott a berepülés, megakadályozzák azt, hogy a repülőgépek az egyik repülőtérről a másra egyenes vonalban jussanak el. Ez nem fenntartható, különösen annak fényében, hogy a légi forgalom mértéke minden 10-15 évben megduplázódik. És amikor a légi forgalom megduplázódik, a biztonsági kockázat megnégyszereződik.

2004-ben ezért kezdeményeztük az egységes európai égbolt koncepciójának bevezetését. Sajnálatos módon abban az időben a Miniszterek Tanácsa amellet állt ki, hogy a tagállamoknak egymás közt kell megegyezniük arról, hogy milyen légtérblokkokat alakítsanak ki. Ez tévedés volt, mivel a tagállamok mostanára már sok időt elvesztegettek, és megkezdtek a nemzeti hatáskör kérdéseinél.

Most a Parlament és egy kiváló előadó összeállított egy rendeletet, amely egyértelmű célkitűzéseket és alapvető szabályokat tartalmaz az légtérblokkok 2010-ig történő bevezetéséről. Ez elősegíti majd a biztonságot, az éghajlatvédelmet és a légi közlekedés árának csökkentését. A repülőutak 50 kilométerrel rövidebbek lesznek, a szén-dioxid-kibocsátás 12%-kal csökken, a légitársaságok 3 milliárd eurót takarítanak meg, az utasok pedig kevesebb késést fognak tapasztalni. Röviden szólva, remélem, hogy ez az ágazati reform végül sikeres lesz és egy lépéssel előbbre visz minket.

Nathalie Griesbeck, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök asszony, biztos úr, hölgyeim és uraim, most én adhatok hangot annak, hogy örömmel fogadom az egységes európai égboltról szóló jelentést. Valódi előrevívó lépésről van szó, amelyet közülünk sokan üdvözölnek.

Ez a két szabályozás megfelel az Unió összes államának érintett résztvevője magas elvárásainak, mivel a jelenlegi rendszer túlzott fragmentációja igen költséges, és mindenekelőtt súlyos elégtelenségeket okoz a légiforgalmi szolgáltatás terén.

Az új európai égboltnak köszönhetően a repülőgépek lassan áttérhetnek a jelenleg kényszerből használt nem lineáris repülési útvonalokról közvetlenebb és ezért hatékonyabb, és mindenekelőtt az utasok számára olcsóbb repülési útvonalakra.

Őszintén örülök annak, hogy ez lehetővé teszi majd a légi közlekedés környezeti hatásának enyhítését és az utasok által megfizetendő költségének csökkentését.

A biztonsági szabványok harmonizációjával együtt ez igen hasznos, előremutató lépés. Egyszerre teszi majd a légi közlekedést biztonságosabbá és gyorsabbá, és ugyanakkor, mindenekelőtt kevésbé környezetszennyezővé és olcsóbbá.

A Liberálisok és Demokraták Szövetsége Európáért Képviselőcsoportja nevében azonban arra kérem a Bizottságot, hogy az európai léginavigáció fejlesztését célzó minden közös zászlóshajóprojekt finanszírozására tegyen elérhetővé pénzügyi forrásokat; logikusan a transzeurópai hálózatok pénzügyi eszközeit, de ugyanakkor az Európai Beruházási Bank is tegye meg hozzájárulását.

Úgy vélem, hogy a Parlament ismét sikeresen túllépett a megosztottságon, annak érdekében, hogy előreléphessen, és lendületet adjon a Tanácsnak ahhoz, hogy e jelentéssel kapcsolatban – amely jelentés alapvető fontosságú az európai repülés és annak környezeti hatásai csökkentése szempontjából – gyors megegyezésre jusson. A biztos úrral együtt én is örülök annak, hogy mindez kézzelfogható, egyértelmű jel polgártársaink számára.

Roberts Zile, az UEN képviselőcsoport nevében. – (LV) Köszönöm, elnök asszony. Örömmel fogadom, hogy az új jogszabályi rendelkezések egységesítik majd a légi közlekedés irányítási technológiai és előmozdítják a funkcionális légtérblokkok rendszerét, s ezzel csökkentik az Európai Unió légi közlekedésének töredezettségét. Ennek eredményeként a légiközlekedési útvonalak hatékonyabb tervezésével csökkenni fog az üzemanyag-fogyasztás és a károsanyag-kibocsátás mértéke, és ezáltal a légi közlekedés környezetbarátabb lesz. Ami azonban azokat a diszkriminatív és jogellenes kifizetéseket illeti, amelyeket Oroszország kap az európai uniós fuvarozóktól a Szibéria fölött átrepülő járatok esetében, sajnálatos módon nem tudunk az Európai Bizottság részére kialakítani egy olyan mechanizmust, amely segítségével az Oroszországgal folytatott megbeszélések során véleményét megfelelő módon tudta volna képviselni. Véleményem szerint azonban valamilyen módon az Európai Uniónak ki kell alakítania egy ilyen mechanizmust, annak érdekében, hogy hatást gyakorolhasson az olyan esetekben, amikor egy nem uniós ország diszkriminációt alkalmaz az európai uniós fuvarozókkal szemben. E mechanizmus alapja azonban nem más, mint a kölcsönös egyenlőség, tehát ez a feladat még előttünk áll. Köszönöm!

Eva Lichtenberger, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök asszony, először is szeretnék köszönetet mondani az előadónak, aki igen elkötelezetten és kiváló szaktudással vett részt a tárgyalásokon. Ezekre a tárgyalásokra nagyon is szükség volt, hiszen jóllehet az égen nem látszanak a határok, nagyon is ott vannak. Ezek elsősorban olyan nemzeti határok voltak, amelyek – ezt ki kell mondanunk – a nemzeti egoizmusra alapultak és megakadályozták az európai légtér egységesítését.

Tekintetbe véve az utazás sebességét, a biztonsági előírásokat és a légi forgalom hatalmas növekedését, már jóval korábban be kellett volna vezetni ezeket a változtatásokat, különösen mivel a légtérblokkok koncepciójáról már 2004 óta folynak tárgyalások. Úgy vélem, hogy most jelentős előrelépést tehetünk ezen a téren. Nem csupán arról van szó, hogy javítani kell a repülési útvonalakat, növelni kell a utasok kényelmét és erősíteni kell a kiszámíthatóságot; ez a lépés, amennyiben hatékonyan kerül végrehajtásra, a kibocsátást is csökkenti. A légi közlekedés kibocsátásának csökkentésére azonnal szükségünk van, mert a légi közlekedés mértéke igen gyorsan növekszik és mert légiközlekedési kibocsátás-kereskedelmi rendszerünk nemigen hatékony.

A Tanács az utolsó pillanatig ellenezte ezt. Az ellenzés nem volt annyira sikeres, mint remélte, ezért jómagam is a jelentés mellett szavazhatok.

Michael Henry Nattrass, az IND/DEM képviselőcsoport nevében. – Elnök asszony, ebben az épületben kielégíthetetlen a hatalomra és az irányításra való vágy. Olyan mértékű irányításra, amelyről azelőtt csak a Szovjetunió álmodott volna. Uniós irányítás, amely ellehetetlenítheti az innovációt, az unió hatalma a piaci kereslet torzítására – mindez éppen ellentétes azzal, amit a szavazók elvárnak. A csillagos ég sem határ.

A hatékonyság ürügyével az EU – a világ egyik legkevésbé hatékony bürokráciája – irányítani akarja az égbolton a hatékonyságot. Az EU akadályozni akarja a szabad piac szereplőinek, például az Easyjetnek és Ryanairnek az innovációját, mivel ezek tetszenek az embereknek – és azt jól tudjuk, hogy az EU mennyire semmibe veszi az embereket. Az EU egy funkcionális légtérblokkrendszer-koordinátort akar: szép cím a légiforgalmi irányítás, a repülőterek és az ágazat felett uralkodó diktátornak.

Ez ugyanaz a túlzott kontroll, amely következtében a Szovjetunió mára már a múlté. Mindez kinek áll érdekében? Nem más ez, mint az uniós zászló lobogtatása. Nem azt célozza, hogy az emberek elégedettek legyenek, és semmi köze a kereslethez. Siker csak a hatékonysággal és a kereslet kielégítésével érhető el, s ez csak a szabadpiacon valósul meg, nem pedig romboló hatású uniós ellenőrzéssel, az EU ostobaságával és a szakértelem hiányával, amelyekről az EU tanúbizonyságot tett ebben az épületben.

Támasszuk fel azzal a hatékonyságot, hogy engedjük, hogy a kínálat lássa el a keresletet, valamint azzal, hogy lehetővé tesszük az innovációt. Ez nem az EU ügye. Kérem, szavazzanak nemmel.

Luca Romagnoli (NI). – (IT) Elnök asszony, biztos úr, hölgyeim és uraim, örömmel fogadom az egységes európai égbolt létrehozását, és meglehetősen biztos vagyok abban, hogy javítani fogja a hatékonyságot és a biztonságot, és ugyanakkor csökkenti majd a repülés környezeti hatását.

Emellett szeretnék rámutatni arra, hogy Olaszország már elindította a Blue MED-et Ciprussal, Görögországgal és Máltával. Ez olyan funkcionális légtérblokk, amely fokozza a repülés hatékonyságát, és éppen azzal teszi lehetővé az árak csökkentését, hogy a mediterrán régió nagy része fölött megszünteti az égbolt töredezettségét. Röviden szólva, ha a cél az átláthatóság fokozása (ezt annak a képviselőtársamnak mondom, akik előttem szólalt fel) és ha olyan ösztönző lépések kerülnek bevezetésre, amelyek hatékonyabbá teszik a szolgáltatásokat, akkor ki kell mondanunk, hogy elégedettek vagyunk.

Szeretném hozzátenni, hogy én is pártolom a repülőter-igazgatás optimalizálásának célkitűzését. Ezért remélem, hogy hamarosan történik valami az utasok repülőteri kiszolgálása terén, amely – többek között a római repülőteren is – gyakran elégtelen. Szeretném megköszönni Marinescu úrnak a kiváló jelentést és a Bizottságnak a kezdeményezést.

Reinhard Rack (PPE-DE). – (DE) Elnök asszony, Marinescu úr mindkét jelentése az európai légi közlekedés szervezésének javításáról szól. Az első olvasatban kialakított megállapodás során igen sok eredményt tudtunk elérni, nem utolsósorban az előadó fontos és sikeres munkájának köszönhetően. Ez fontos, különösen akkor, amikor a légiközlekedési ágazat Európában és az egész világon nehéz helyzetben van.

Azonban nem csupán azzal kellene foglalkoznunk, hogy a jelenlegi válság során, itt és most javítsunk a funkcionalitáson. Továbbra is összpontosítanunk kell a múlt fontos kérdéseire. Az egyik ilyen az utasok jogainak kérdése. A szeptember 11-i krízis előtt kialakítottunk a visszautasított beszállásról és a késésekről szóló rendeletet, ahol kiindulópontként tudatosan a légiközlekedési ágazat védelmének szükségességét és nem az utasok védelmének szükségességét használtuk. A légitársaságok otromba módon kihasználták ezt a jelenlegi helyzetben: a válság idején és a rossz téli időjárási körülmények között. Arcátlanul viselkedtek.

A következő, amiről beszélni szeretnék, a folyadékok kérdése. Az égbolton jelenleg sok minden változik, de a folyadékokkal kapcsolatos régi szabályozás még érvényben van. Ez senki biztonságát nem mozditja elő, pusztán munkát ad néhány embernek a repülőterek biztonsági ellenőrző pontjain. Sokan idegesítőnek tartják a rendeletet, és, ahogy az már elhangzott, pusztán alibi, hiszen eredményeket nem hozott. Tajani úr, ön és elődje biztosítottak minket afelől, hogy ezt a nevelés szabályozást megszüntetik, ha az ellenőrzések során kiderül, hogy a biztonság szempontjából nem jár előnyökkel. Türelmetlenül várjuk a szabályozás eltörlését.

Jörg Leichtfried (PSE). – (DE) Elnök asszony, nem egyszerűen az a helyzet, hogy a repülőgépek országhatárokon keresztül repülnek. Habár a jobboldalon ülő emberek – akik nem egészen mondanak ostobaságokat, de látványos zászlóik mögé bújnak – láthatólag nem értik, a helyzet mégis az, hogy az európai légtér teljes mértékben szabályozatlan. Alapvető fontosságú, hogy ez a szabályozatlan légtér központi irányítás, központi ellenőrzés alá kerüljön és központilag valósítsák meg. Ez a két jelentés e cél elérésének helyes útját mutatja meg.

Rendkívül fontos, hogy az európai repülőutakat jobban koordináljuk. Hasonlóképpen életbevágó, hogy mindenhol ugyanazok a biztonsági szabványok legyenek életben, és biztos vagyok abban, hogy jó irányban indultunk el. A jelenlegi légtérblokkok miatt túlságosan sok olyan járat van, amely túl hosszú, és kerülőúton közlekedik. Emellett a szén-dioxid-kibocsátás is túlságosan magas, és a légitársaságok költségei hatalmasak. Mindezt megváltoztatja és javítja majd az a rendelet, amelyet holnap fogadunk el.

Szeretném megragadni az alkalmat, hogy köszönetet mondjak az előadónak, Marinescu úrnak kiváló munkájáért. Úgy vélem, hogy a közös munka során sikerült valami igen kedvező eredményt felmutatni a európai embereknek. És ezért vagyunk itt.

Robert Evans (PSE). – Elnök asszony, Tajani úr azt mondta a vita elején, hogy ez a lépés jel az európai polgárok számára. Egyetérték vele – éppen ez munkánk célja.

Szeretnék a repülőterekről szólni, mert fontos, hogy ezeket a létesítményeket ésszerű európai jogszabályok körébe vonjuk. Azt hiszem, ez ésszerű, mint ahogy ésszerű a polgárok védelme is. És éppen ezt valósítjuk meg az ESEA megbízásának kiterjesztésével.

Van azonban néhány olyan terület, amely véleményem szerint tisztázásra szorulna. Úgy vélem, helyes lépés kivenni azokat a kis repülőtereket, amelyek a repülést csupán kényelmi szempontból szolgálják, azaz kiemelni azokat ebből a körből. A Marinescu úr és a többiek által benyújtott 44. módosítás azért fontos, mert az alap eszerint a légi jármű tömege helyett a kifutópálya 800 m-es hossza. Szeretném azonban, ha a biztos úr vagy Marinescu úr az összefoglaláskor biztosítani tudna afelől, hogy a „nyilvános” kifejezés pontos meghatározása megvan, és nincs bizonytalanság a nyilvános használat tényleges meghatározása kapcsán. Meg tudnák magyarázni, hogy ez vajon azt jelenti, hogy a repülőtér gazdaságilag életképes, vagy azt, hogy az emberek repülőjegyeket vásárolnak, vagy olyan repülőterekről van szó, amelyeket a nyilvánosság valóban használhat? Ez később még problémát okozhat; remélem, hogy a kérdés tisztázható.

Antonio Tajani, a Bizottság alelnöke. – (IT) Elnök asszony, tisztelt képviselők, nagyon örülök, hogy a Parlament egyhangúlag – gyakorlatilag egyhangúlag – szavazott az egységes európai égbolt reformja mellett. Úgy látom, csak Nattrass úr van ellene, és nem értem, miért. Vagy én értettem félre valamit, vagy ő nem olvasta el eléggé alaposan az egységes európai égboltról szóló reformtervet. Nem értem, mi köze ehhez a Szovjetunióhoz; mindenki szabadon beszélhet. Nem érzek nosztalgiát a Szovjetunió iránt.

Ami a vita során felmerülő komolyabb kérdéseket illeti, szeretnék rámutatni, hogy gyakorlatias reakcióról van szó, amelyet a légiközlekedési ágazat válságára adtunk. Az IATA által ma közétett adatok aggasztóak. A főigazgató kijelentése szerint a jelenlegi pénzügyi évben az ágazat 4,7 milliárd dollárt, azaz csaknem 3,5 milliárd eurót veszít – ez rosszabb az eredetileg előrejelzett teljesítménynél. Az ágazat nyeresége 12%-kal csökken.

A válságra azonban reagálhatunk azzal, hogy költségcsökkentő szabványokat vezetünk be. Összefoglalva: ha a teljes reform (beleértve a SESAR-t is) alkalmazásra kerül és teljes kapacitással működik majd, összesen körülbelül 40 milliárd eurót lehet megtakarítani. A másik igen fontos számadat – és úgy vélem, ez kedves lesz majd Lichtenberger asszony szívének – a szennyezés csökkenésének mértéke, amely igen jelentős.

Ami a Mr Zile úr által felvetett, a kölcsönösséggel és a Szibéria fölött áthaladó repülőgépekre kirótt adókkal kapcsolatos problémát illeti, a kérdéssel foglalkozik egy olyan, Oroszországgal aláírt megállapodás, amely még nem került alkalmazásra. A találkozón a kérdést többször felvetettük az illetékes közlekedési miniszterek jelenlétében. Felvetésre került továbbá az Európai Bizottság tavalyi moszkvai csúcstalálkozóján, amelyen Putyin úr és Medvegyev úr is részt vett, valamint a közlekedési miniszterrel folytatott bilaterális találkozó során is. Nem látom, hogy Oroszország részéről jelentős előrelépés történne, de ki fogunk tartani.

A kölcsönösség alapelvét, amely szerepelhetett volna a szövegben, nem támogatta a Tanács. A legtöbb tagállam is ellenezte, ezért a közlekedési miniszterek legutóbbi tanácsán vitára került sor. A jogszabályba már nem került bele, mivel erre nem volt lehetőség.

Ami a Romagnoli úr által a római repülőterekkel kapcsolatban felvetett kérdést illeti, azt mondhatom, amit mindig: az Európai Bizottság rendszeresen végez ellenőrzéseket. Elmondhatom, hogy a csökkent mozgásképességű utasok védelméről szóló rendelet alkalmazása tekintetében a Fiumicino és a Ciampino repülőtér példaértékűnek tekinthető, mivel a többi repülőtérnél korábban alkalmazták a közösségi rendeletet. Ezért tavaly július végén a Fiumicino repülőtérén tettem közzé ezt az új rendeletet.

Mindezt nem úgy értem, hogy pihenhetünk a babérainkon. Arra a 42 millió csomagra gondolok, amelyet nem megfelelően kezeltek világszerte, valamint arra az 1 millió csomagra, amely elveszett. Ezen adatok

ismeretében az Energiaügyi és Közlekedési *Főigazgatóságon keresztül* vizsgálatot indítottam. Egy hónapot adtam arra, hogy az illetékes szervezetektől megszerezzék a válaszokat, és amennyiben e válaszok alátámasztják a sajtóban szereplő adatokat, javasolni fogom a jelenlegi rendelet reformját, mivel úgy gondolom, hogy ez a rendelet az utasok védelme szempontjából kissé erőtlenséget mutat. Azt is fontolgatom, hogy talán bizonyos nemzeti testületeket kell megbízni azzal a feladattal, hogy ellenőrizzék, hogy a közösségi rendelet alkalmazásra került-e.

Figyelmem homlokterében természetesen az utasok jogainak kérdése áll, és ezért a Romagnoli úr által feltett kérdésre adott válaszként szeretném ismét biztosítani efelől önöket, biztosítani a Parlamentet, és szeretném megerősíteni azt, hogy továbbra elkötelezetten védem az utasok jogait. Nem véletlen, hogy a légi közlekedéssel kapcsolatban benyújtott és elfogadott rendelet után a tengeri közlekedésről és az autóbusz-közlekedésről szóló rendelkezéseket tárgyaljuk.

Evans úrnak az a válasza, hogy a figyelembe vett kritériumok a repülőterek kereskedelmi értéke és a kifizetési idő hossza, amelyet ő is említett. A definíciót némiképp feleslegessé teszik a felsorolt kritériumok.

Úgy vélem, még egyszer meg kell köszönnöm önöknek, hogy kitartanak a légi közlekedés biztonsága mellett. Ez a biztonság ezzel a reformmal még nagyobb lesz; bár az is meggyőződésem, hogy jelenleg az európai égbolton biztonságos a közlekedés. Ám ha a biztonságról van szó, soha nincsenek határok. Mindig többet kell tennünk, és ezért minden olyan ágazatban, ahol lehetséges a közlekedés biztonságának javítása, teljes mértékben eleget fogok tenni kötelezettségvállalásomnak, és azon leszek, hogy a Parlamentnek és a Tanácsnak olyan javaslatokat nyújtsak be, amelyek valóban megmutatják az európai polgároknak, hogy az európai intézmények célja az ő segítségük.

Végül szeretném hozzátenni, hogy hálás vagyok önöknek. Hálás vagyok Marinescu úrnak, de ugyanakkor szeretnék köszönetet mondani minden parlamenti képviselőnek, minden koordinátornak, minden választott képviselőnek, aki ebben a vitában felszólalt, mert nem lettünk volna sikeresek a Parlament ilyen határozott elköteleződése nélkül. A Parlament, amely ez alkalommal megmutatta, hogy nem akarja fecsegni az időt, a Bizottsággal együtt elkötelezte magát amellett, hogy a gyakorlatban is beavatkozik azokon a területeken, amelyek közvetlenül érintik az uniós polgárait. Hálás vagyok továbbá az Európai Bizottság hatóságainak, amelyek igen sokat tettek, és örülök annak, hogy az egyik felszólaló a hatóságok együttműködéséért is köszönetet mondott.

Ma együtt képesek voltunk megmutatni a légiközlekedési ágazatnak, hogy az intézmények – ezt ismétlem és hangsúlyozom – képesek megküzdeni egy súlyos válsággal. Meggyőződésem, hogy az európai emberek, a vállalkozók nem azt várják, hogy általános segítséget nyújtsunk vagy pusztán jogi intézkedéseket tegyünk. Meg kell mutatnunk nekik, hogy az intézmények képesek jelen lenni, képesek támogatni a polgárokat, a vállalkozókat és mindazokat, akik elkötelezték magukat a válság enyhítése mellett. A polgároknak érezniük kell, hogy az intézmények képesek melléjük állni és támogatást nyújtani nekik, és így együtt túljutni az európai gazdaság e nehéz időszakán. Mély meggyőződésem, hogy az európai gazdaság életben marad, ha komoly és pontos, mindenkire vonatkozó szabályokat hajtunk végre.

A pénzügyi és gazdasági válságot a szabályok hiánya és az erőtlenségek okozták. Mi, európaiak, akik egy olyan civilizáció részének tartjuk magunkat, amely a római jogból és a napóleoni törvénykönyvből nőtt ki, amelyek viszont a szabályokon és a szabályalkotók iránti tiszteleten alapulnak, meg vagyunk győződve afelől, hogy e szabályoknak köszönhetően képesek leszünk legyőzni a jelenlegi nehézségeket és mindenekelőtt egyre inkább képesek leszünk olyan rendszert kialakítani, amely képes a szabadságra, de ugyanakkor ellenálló a pénzügyi és gazdasági problémákkal szemben.

Köszönöm még egyszer mély elkötelezettségüket. Örömmre szolgál, hogy ezt a fontos politikai pillanatot együtt élhetjük át.

Marian-Jean Marinescu, előadó. – (RO) Csak néhány rövid választ adnék.

Ami az Eurocontrol kérdéséről van szó, megindult az új felelősségekkel kapcsolatos reformfolyamat. Ami a „levegő tulajdonosának” kérdéséről van szó, úgy vélem, hogy a jelentés elfogadása után a szervezetek közül a légitársaságok lesznek a legboldogabbak, beleértve a Ryanairt is.

Ami a „nyilvános” fogalmát illeti: olyan meghatározásról van szó, amely kizárja az air clubok repülőtereit és a kedvtelési célú repülésre használt repülőtereket. Ezért akartuk ezeket a repülőtereket kivonni a rendelet hatálya alól, nem pedig a dolgok további bonyolítása végett.

Szeretném megköszönni a pozitív visszajelzéseket munkámmal kapcsolatban. Úgy vélem azonban, hogy semmiféleképpen nem lettem volna képes ezt a munkát egyedül elvégezni. Ezért szeretnék őszinte köszönetet mondani a többi képviselőcsoport előadójának, Stockmann úrnak, Leichtfried úrnak, Degutis úrnak, Zile úrnak és Lichtenberger asszonynak a dokumentum összeállításában nyújtott kiváló segítségért, valamint a támogatásért, amelyet a Tanáccsal folytatott tárgyalások során nyújtottak.

Szeretnék arra is rámutatni, a plenáris ülésen Kohlček úr és Markov úr által benyújtott módosításokban foglalt javaslatok nagy része már szerepel a Tanáccsal megkötött kompromisszum eredményeként létrejött változatban.

Biztos úr, szeretnék gratulálni sikeréhez! Remélem, hogy a dokumentumot ratifikálja majd a holnapi szavazás során a Parlament, a Tanács pedig a hónap végén.

Szeretnék köszönetet mondani a Bizottság szakértői csoportjának, amely velünk dolgozott a megegyezés érdekében. Köszönöm továbbá a francia elnökség és a cseh elnökség, különösen Thierry Boutsen és Vera Zazvorkova erőfeszítéseit.

Elnök. – Az együttes vitát lezárom.

A szavazásra holnap, 2009. március 25-én, szerdán kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 142. cikke)

Šarūnas Birutis (ALDE), írásban. – (LT) Jóllehet a jelenlegi európai légiközlekedési rendszert biztonságosnak tartják, a közlekedés mértékének gyors növekedése valószínűleg új kihívásokat támaszt majd a biztonság terén. Közösségi szinten kell tehát cselekednünk ahhoz, hogy a jövőben fennmaradjon, esetleg javuljon a biztonság. A legfontosabb az, hogy megújuljunk és hogy egységesítsük a szabványokat azokban a szegmensekben, amelyeket még nem szabályoznak uniós jogszabályok (és amelyeket éppen ezért töredezettség, valamint a végrehajtás hiánya jellemez a szabályozás területén). Így integrálhatjuk ezeket az elemeket egy egységes megközelítéssé. Különösen jellemző ez a légiközlekedési lánc két elemére, amelyeket a biztonság szempontjából igen fontosnak tekinthetünk, mivel potenciálisan a legnagyobb kockázatú területet képviselik.

Christine De Veyrac (PPE-DE), írásban. – (FR) A Tanács és a Parlament között kompromisszum jött létre, amelynek köszönhetően a két dokumentumot az első olvasat alkalmával le lehetett zárni.

Örömmel fogadom ezt a megállapodást, amely fontos előrelépés az egységes európai égbolt kialakítása terén.

Ez lehetővé teszi majd, hogy komoly javulást érjünk el a repülési idő, az üzemanyag-felhasználás, az utazási költségek és a szén-dioxid-kibocsátás terén.

Míg az első rendelet az európai légiközlekedési rendszer teljesítményét és modernizációját hangsúlyozza, a második a biztonsági követelményekre helyezi a hangsúlyt, és biztosítja azt, hogy ez a fontos fejlődés, amely az európai légi közlekedés irányításában áll be, nem a repülőgépek és utasaik biztonságának rovására megy majd végbe.

A Parlament kiállt amellett, hogy az egymást nagy mértékben kiegészítő két szövegről egyszerre történjen szavazás; örülök annak, hogy intézményünk erről meg tudta győzni a Tanácsot.

A tagállamok, a légitársaságok és az utasok mindannyian haszonélvezői az új szabályoknak, amelyek évtizedekre előre felkészítik majd a légi közlekedést.

Köszönöm a figyelmet.

Kathy Sinnott (IND/DEM), írásban. – A légiközlekedési politikák kialakításánál mindig a biztonságot kell elsődleges szempontnak tekintenünk. Pozitívnak tartom, hogy a jelentés célkitűzései azt szolgálják, hogy a repülés minden érintett számára biztonságosabb és hatékonyabb legyen.

Habár minden lépést meg kell tennünk annak érdekében, hogy javítsuk a biztonságot, ugyanakkor a repülőtereket és a légiközlekedési hatóságokat segítenünk kell abban, hogy megfeleljenek az előírásoknak. Az egységes szabályozási keret és az új technológia alkalmazása költséges lesz. A regionális repülőtereknek komoly gondokat okozhatnak a rendszereik modernizálásával járó költségek.

A dél-írországi Shannon repülőtér bonyolítja az észak-atlanti terület egy nagy részén a légiforgalmi irányítást. Mivel azonban a repülőtér járatainak száma az utóbbi évtizedben csökkent, előfordulhat, hogy a Shannon

nem lesz képes finanszírozni a fejlesztéseket. A jelenlegi gazdasági környezetben nem lesz könnyű hitelhez jutni az új felszerelés és a képzés finanszírozásához. Ha ezeket a költségeket a fogyasztóra hárítjuk, az a megtérülés csökkenéséhez vezethet.

Szeretném azt javasolni, hogy a biztonságosabb légi közlekedés irányában történő átmenet biztosítása érdekében a Bizottság nyújtson „ring fence” alapokat a folyamat elősegítésére.

(Az ülést 20,00-kor felfüggesztik és 21,00-kor folytatják.)

ELNÖKÖL: ROURE ASSZONY

alelnök

13. A Parlament tagjai: lásd a jegyzőkönyvet

14. A mobiltelefon-töltők kölcsönös használhatósága (vita)

Elnök. –A következő pont a Cappato úr által a Liberálisok és Demokraták Szövetsége Európáért Képviselőcsoportja nevében a Bizottsághoz intézett, szóbeli választ igénylő (B6-0225/2009), a mobiltelefon-töltők kölcsönös használhatóságáról szóló kérdés megvitatása (O-0057/2009).

Marco Cappato, szerző. – (IT) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, nagyon egyértelmű és világos a kérdés, amelyet tárgyalunk: Európában körülbelül 500 millió mobiltelefon és 30 különböző töltő van használatban. A különböző töltők használatát semmilyen technológiai indok nem igazolja. Egyszerűen nincs technológiai oka. Nem más, mint egyfelől méltánytalan spekuláció a gyártók részéről, másfelől pedig egyértelmű, hogy környezeti károkat okoz, hiszen a fogyasztók csapdában vannak, és ezért több százmillió telefontöltő kerül a környezetbe minden 2-3 évben.

Az Európai Bizottság – Verheugen biztos úr – igen gyorsan reagált arra irányuló kérésünkre, hogy tegyenek lépéseket a kérdéses felszerelés szabványosítására, és ma azért vagyok itt, hogy megkérdezzem a biztos urat: hol tart az ügy. Az egyik lehetséges megoldás az önszabályozás, amely alatt azt értem, hogy a mobiltelefon- és telefontöltő-gyártók igen gyorsan megállapodnak egy bizonyos szabvány alkalmazásában, s ezzel véget vetnek ennek a valóban nevetséges és veszélyes helyzetnek.

Verheugen biztos úr, egyértelműen kimondjuk: függetlenül attól, hogy a gyártók milyen garanciát kívánnak adni az önszabályozásra, egyértelművé kell tennünk, hogy amennyiben a reakció elégtelen, úgy rendelettel avatkozunk majd be, valamint azt is, hogy ez a rendelet nem kizárólag a mobiltelefonokra és mobiletelefon-töltőkre vonatkozik majd, hanem egyéb digitális eszközökre is, amelyek esetében hasonló probléma áll fenn. Ily módon Európa – és itt be is fejezem, elnök asszony – olyan szabványokat vezethetne be, amelyeket végül nemzetközi szabványként is lehetne alkalmazni. Kiváló lehetőség egy technológiai kérdés kapcsán, az európai fogyasztók számára pedig fontos lehetőség.

Günter Verheugen, a Bizottság alelnöke. – (DE) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, örömmel tájékoztatom az Európai Parlament képviselőit, hogy tényleges előrehaladás történt az európai mobiltelefon-töltők terén.

Először azonban szeretném megköszönni Cappato úrnak és Manders úrnak, hogy felvállalták a kérdést, amely az európai polgárok számára a hétköznapi valóság.

Teljes mértékben egyetértek velük abban, hogy véget kell vetnünk annak, hogy a töltők száma egyre csak növekszik, és hogy a jövőben meg kell oldanunk azt, hogy a mobiltelefonokat egyetlen, szabványosított töltőről lehessen feltölteni. Európában a több százmillió használhatatlan töltő és adapter képtelen módon veszélyezteti a környezetet, és ugyanakkor költséges bosszúságot jelent a fogyasztók számára. Ha valaki manapság új mobiltelefont vásárol, akkor általában új töltőt is kell vásárolnia. Még az azonos gyártó különböző modelljeihez sem szabványosított töltő tartozik.

Ez nem újképletű kérdés. Fontos azonban azt látnunk, hogy egy mobiltelefon feltöltése nem olyan, mint egy autó tankolása – technológiailag sokkal összetettebb kérdés. Néhány évvel ezelőtt a technológia még nem tartott ott, hogy lehetséges lett volna a teljes harmonizáció – ennek oka elsősorban a biztonsági kockázat volt: a mobiltelefonok túlhevülhettek vagy akár fel is robbanhattak töltés közben.

Azóta ezeket a problémákat kiküszöbölték, és nincs technológiai ok, amely megakadályozhatná a harmonizációt.

Ezért konkrét lépéseket tettem arra, hogy az ágazatot arra biztassam, hogy szabványosított töltőt dobjon piacra.

Bízom abban, hogy az ágazat gyorsan reagál majd. Azonban európai intézményként a feladatunk az, hogy ne tévesszük szem elől a célt. Semmilyen körülmények között nem zárhatjuk ki annak lehetőségét, hogy jogszabályokat vezessünk be. Ahogy azt már bizonyára önök is tudják, hálózatzüzemeltetők bejelentették, hogy 2012-től az általuk forgalmazott új mobiltelefonok nagy része tölthető lesz a szabványosított teleföntöltővel.

Ez mind jó, de nem eléggé jó. A Bizottság azt szeretné látni, hogy teljes harmonizáció történik az egységes szabvány alapján, és hogy az ágazat kötelező erejű kötelezettséget vállal. A Bizottság elvárja, hogy az ágazat április végére jusson kötelező erejű megállapodásra nyilatkozat formájában. A nyilatkozat, amelyet a nagyobb mobiltelefon-gyártó cégek írnak alá, azt garantálja, hogy mindegyik töltőről lehetséges mindegyik telefon feltöltése, és hogy mindegyik telefon feltölthető mindegyik töltőről.

A Bizottság habozás nélkül jogalkotási javaslatot fog készíteni, amennyiben az ágazat nem vezet be önkéntes megállapodást.

Úgy vélem, hogy ha a mobiltelefonokkal megtörténik az áttörés, a többi eszköz (például a digitális fényképezőgépek és az MP3-lejátszók) esetében automatikusan megoldódik a probléma. Ha nem így történik, akkor itt is szükség van jogi beavatkozásra.

A Bizottság továbbra is számít az Európai Parlament értékes támogatására abban, hogy ezt a bosszantó problémát egyszer s mindenkorra megoldjuk.

Paul Rübig, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök asszony, biztos úr, hölgyeim és uraim, ma megünnepelelhetjük a mobiltelefon európai napját, mivel a Bizottsággal és a Tanáccsal együtt ma elfogadtuk a „Roaming II” rendeletet. Jól végződött a folyamat: a mobiltelefonok használatának költségei csökkenni fognak. Gazdasági válság idején ez jó hír. Tervezünk egy, töltőkre vonatkozó költségcsökkentő programot, amely igen fontos az európai polgárok számára.

A töltőkön el kell helyezni egy címkét, amely – a hűtőekéhez hasonlóan – hatékonysági osztályukat mutatja, így a vásárló láthatja, hogy az eszköz mennyi áramot használ. Fontos jogi követelményt bevezetnünk annak érdekében, hogy a töltő legyen ellátva automatikus kapcsolóval, amely az eszköz feltöltése után automatikusan kikapcsol. Emellett fel kell kérnünk a szabványügyi intézeteket arra, hogy álljanak elő olyan javaslatokkal, amelyek ezt lehetővé teszik.

Úgy vélem, hogy a Bizottság által benyújtott menetrend megfelelő, mivel megköveteli az iparágtól, hogy képviselői jussanak önkéntes megállapodásra. Természetesen ez nem olyan egyszerű, mint amilyennek látszik. Egyfelől ott van a töltő és a mobiltelefon közötti kapcsolat. Erre egyszerű technológiai szabványt kialakítani. Azonban az aljzatnál már azzal a problémával találkozunk, amit jól ismerünk az európai szabványok teréről. Ebben az esetben javaslatokat kell kidolgoznunk a probléma megoldására is, amely nem csupán Európát érinti, hanem az egész világot. Talán bevonhatnánk a Nemzetközi Szabványügyi Szervezetet (ISO), annak érdekében, hogy globális megoldást találjunk.

Silvia-Adriana Țicău, a PSE képviselőcsoport nevében. – (RO) A téma, amelyet tárgyalunk, valójában nagyon sok vásárlót fog érinteni európai uniós szinten. Meg kell említenem azt is, hogy 2009, amely a kreativitás és innováció éve, egy olyan év, amely során lépést tehetünk ezen szabványosítás felé, amennyiben a mobiltelefon-gyártók aláírják ezt a megállapodást egymás között, egyelőre önkéntes alapon.

Úgy gondolom, hogy mindenekelőtt egy közös műszaki szabványra van szükségünk. Véleményem szerint az is fontos, hogy azon európai intézmények, amelyek a szabványosítással foglalkoznak, szintén be legyenek vonva, ezáltal megfelelő kutatást lehetne végezni piaci szinten.

Úgy vélem, fontos egy fogyasztói tájékoztató kampány is, mert nem elegendő az energiahatékonyságot jelölő címke elhelyezése a mobiltelefonokon. Továbbá, fontos egy, a mobiltelefonok töltőinek típusait bemutató fogyasztói tájékoztató kampány elindítása is.

2012 nincs messze. Véleményem szerint, amennyiben a gyártók valóban befektetnek ebbe az új típusú egyedi töltőbe, lesz elegendő idő teljesíteni a 2012-es határidőt.

Ugyanakkor meg kívánom említeni, hogy a kutatás eredményeképp néhány alkalmazás már megjelent a piacon: kaphatóak olyan töltők, amellyel kis távolság esetén két vagy három készüléket is fel lehet tölteni. Abban az esetben is lehet egyidőben tölteni a készülékeket, ha azok különböző gyártmányúak és típusúak.

Ezért van arra szükség, hogy többet fektessünk be a kutatásba, különösképpen, véleményem szerint, az információs és kommunikációs technológiára irányuló kutatásba. Fejlődés figyelhető meg ezen a területen. A 7. kutatási keretprogramban jelentős összegek vannak előirányozva. Ugyanakkor, úgy tűnik, hogy az olyan meglehetősen szűk terület vonatkozásában, mint a mobiltelefon-töltők, nem tettünk eleget. Ezért gondolom úgy, hogy a gyártók közötti megállapodás egy lépés előre, amelyet azonban közös szabványoknak kell kiegészíteniük.

Toine Manders, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (NL) Elnök asszony, ma olyan témáról beszélünk, amely különösen érdekes a fogyasztók szempontjából, nevezetesen a mobiltelefon-töltők szabvány csatlakozójáról. Liberálisként természetesen a belső piac működése mellett, valamint a lehető legkisebb mértékű kormányzati piaci beavatkozás mellett vagyok. Ennek tudatában, a fogyasztóknak meg kell adni a választás lehetőségét. Jelenleg az új telefon vásárlóknak nincs választási lehetőségük. A töltőket automatikusan meg kell vásárolni a telefonnal együtt, és ez gyakran nagymértékű bosszankodást vált ki a vásárlók körében. Ezen felül, a kutatások szerint a fogyasztók évi 300 millió eurót költenek töltőkre, mivel azt automatikusan megkapják egy új telefon vásárlása esetén. Ennek eredményeképp a környezetet is évi 300 millió eurónyi teher sújtja, anélkül, hogy említenénk az ezen olcsó töltők által okozott energiapazarlást, mivel gyakran a konnektorban hagyják őket azután is, hogy a telefont lecsatlakoztatták, és így a töltők továbbra is energiát használnak fel.

Kollégámmal, Cappato úrral együtt évek óta az európai szabvány bevezetését szorgalmazzuk, és nagyon szeretném tiszteletemet kifejezni a biztos úr felé azon eljárásért, amely során úgy szabályozta ezt a kérdést, hogy míg kicsit flörtölt az ipárral, közben meg is fenyegette azt, a következő kijelentésével: „Vagy előállnak valamilyen megoldással, vagy amennyiben ez nem történik meg, kötelező érvényű szabályozást vezetünk be.” Még inkább szeretnék neki ezen megközelítésért gratulálni, hiszen liberálisként, én a kötelező szabályozás ellen vagyok olyan esetekben, ahol a rábeszélés eszközt is lehet használni. A rábeszélés azt jelenti, hogy emberek azért csinálnak valamit szívesen, mert látják annak előnyét, és úgy vélem, hogy a biztos úr rendkívüli sikert ért el e téren.

Már korábban elmeséltem a következő rövid kis tréfás történetet: amikor 35 évvel ezelőtt megismerkedtem a feleségemmel, addig hízelegtem, amíg rá nem beszéltem, hogy randevúzzon velem. Ha kényszerítettem volna rá, talán nem vette volna észre a hozzáadott értéket, amelyet most látunk, és ez az ötlet nem tartott volna ilyen sokáig. Szerintem ez a példa alkalmazható az ipárra is, mivel amennyiben az ipárnak saját magának kell megoldani ezt az ügyet, jobb munkát fog végezni, mintha a politikusok alkotnák meg a megoldást.

Éppen ezért úgy gondolom, hogy ez egy remek megoldás. Remélem, hogy idővel sikerülni fog egy szabvány létrehozása, nem csak a telefontöltők esetében, hanem egyéb elektromos eszközökre vonatkozóan is, hiszen bosszankodás övezi az egyéb elektromos készülékeket is. Ha egy család elutazik egy hétvégére, előfordulhat, hogy akár 30 töltőt is visznek magukkal. Mindig akad valaki, itt, a mai napon a Parlamentben is például, akinek kölcsön kell kérnie egy töltőt, mert otthon felejtette a sajátját. Ilyenkor egy adott gyártmányú és típusú töltők kell találnia. Hadd fejezzem ki még egyszer gratulációmat, biztos úr. Remélem, hogy ez valójában megtörténik 2012-ben és bízom benne, hogy erőteljesen lép fel, amennyiben az ipárág nem teljesíti kötelezettségeit, hiszen ez rendkívüli fontossággal bír. Önnek kell kézben tartania az irányítást, de lehetőleg rábeszélés és önszabályozás segítségével kell megoldásra jutni. Önnek ez sikerült, hadd fejezzem ki gratulációmat.

Paul Rübig (PPE-DE). – (DE) Elnök asszony, lenne még egy kérdésem Verheugen biztos úr számára. Az USB 2 portok nem csak energiát, de adatokat is tudnak továbbítani. Ez nem lehetne alternatív megoldás?

Günter Verheugen, a Bizottság alelnöke. – (DE) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, ezt már én is megjegyeztem, Rübig úr. Akartam mondani Önnek, hogy ez az oka annak, hogy ilyen nyugodt vagyok ez ügyben, mert nem hiszem, hogy szükségtelenül nehezé tennénk az ipárág életét, mivel az USB-szabvány már használatban van. Valamennyi szakértő azt állítja, hogy a meglévő szabvány használható az összes kézi készülék esetében. Ugyanakkor nem alkalmazhatóak egyidejűleg asztali számítógépek és mobiltelefonok esetében, de minden egyéb kézi készülék esetében azonban igen.

Ez a válaszom Țicău asszony számára is. A szabvány, amelyről kérdez, valójában már létezik. Ezen felül, el kell mondanom Önnek, Țicău asszony, hogy már intenzív munka folyik az ilyen típusú töltők energiafogyasztására, valamint a környezetre gyakorolt hatásokra vonatkozóan. Meg fogjuk vizsgálni ezt a

kérdést legkésőbb akkor, amikor elkezdünk az energiaszolgáltató termékekre vonatkozó irányelv végrehajtásán dolgozni, amelyet egy új javaslat keretében már bemutattunk Önöknek.

Utolsó megjegyzésem szintén Rübig úrnak szól. Véleményem szerint egy automatikus kikapcsolóra vonatkozó ötlet nagyon jó, és ez nem csak a töltőkre alkalmazható. Szerintem ezt a témát tovább lehetne gondolni. A Bizottság már dolgozik rajta és be fogok számolni az elért eredményekről.

Elnök. – A vitát lezárom.

15. Közös konzuli utasítások: biometrikus azonosítók és vízumkérelmek (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont az Állampolgári Jogi, Bel-és Igazságügyi Bizottságnak, a biometrikus azonosítókra és a vízumkérelmekre vonatkozó Közös Konzuli Utasítás (05329/1/2009 – C6-0088/2009 – 2006/0088 (COD)) második olvasatra adott ajánlása (A6-0143/2009) Előadó: Ludford bárónő.

Sarah Ludford, előadó. – Elnök asszony, ez a bizottsági javaslat, amelynek én vagyok a parlamenti előadója, a Vízuminformációs Rendszer (VIS) csomagjának negyedik eleme, amely a VIS-rendeletéről, a VIS-hez való hozzáférésről szóló határozat és a VIS-nek a Schengeni Határellenőrzési Kódex keretében való alkalmazásáról szóló intézkedés után következik.

A meglévő közös konzuli utasítások módosítását illetően, elsőként a VIS-ben tárolandó biometrikus azonosítók szolgáltatására vonatkozó kötelezettséget biztosítja és az azokra vonatkozó szabványokat, másodjára a vízumkérelmek átvételének megszervezésére vonatkozó rendelkezéseket tartalmazza.

A vízumszabályok teljes felülvizsgálata előirányzott a vízumkódex alapján, amelynek előadója Henrik Lax az ALDE képviselőcsoportból. Amennyiben elfogadásra kerül, a most tárgyalt egyetlen jogszabály a vízumkódex elválaszthatatlan része lesz. A javaslatok szétválasztása mögött meghúzódó alapvető ok, hogy a Bizottság arra számított, a vízumkódex elfogadása több időbe fog telni, mint a jelenlegi javaslat elfogadása, és nem akarta, hogy a vízumkódex elfogadása akadályozza a VIS bevezetését.

Tudomásom szerint a VIS központi rendszere elkészül ez év decemberéig és az első régióban, Észak-Afrikában 2010 elején megkezdheti működését. Hosszú ideje folytatok tárgyalásokat a Tanáccsal. Az Állampolgári Jogi, Bel-és Igazságügyi Bizottság 2007 novemberében elfogadta a jelentésemet. Sajnálatos módon nem tudtunk első olvasatban kialakított megállapodásra jutni, így 2008 júliusában a jelentés jóváhagyását kértem a Parlamenttől, mindazonáltal, a francia soros elnökség ideje alatt sikerült elegendő haladást elérnünk ahhoz, hogy a javaslat második olvasatra történő elfogadását javasoljam.

Négy kérdés merült fel: az ujjlenyomatvétel korhatára, a tagállamok együttműködésre való ösztönzése, miközben végső eszközként engedélyezettek a külső szolgáltatókkal való szerződések; adatvédelem és biztonság, valamint a szolgáltatási díj a külső szolgáltatók számára.

Az ujjlenyomatvétellel kapcsolatban a Bizottság azt javasolta, hogy 6 éves kortól lehessen ujjlenyomatot venni. Valójában a fiatal gyerekek ujjlenyomata gyorsan változik, és én nem vagyok kellőképpen meggyőzve arról, hogy a későbbi években milyen megbízhatósággal használhatóak majd az ilyen fiatal korban vett ujjlenyomatok. Számos kérelem ellenére soha nem kaptam alapvető, hitelt érdemlő bizonyítékot arra vonatkozóan, hogy a hat és tizenkét éves kor között készített ujjlenyomatok miként szolgálhatnak hitelesítés vagy azonosítás alapjául sok évvel később, anélkül, hogy a hiba veszélyét magukban hordoznák.

Egy ponton a Tanács reakciója az volt, hogy a fiatal gyermekektől kétfévente vegyenek ujjlenyomatot öt év helyett, ahogy azt a felnőttek esetében teszik, ez azonban meglehetősen problematikus lenne a családok számára. Úgyhogy én egy megfontolt és gyakorlati megközelítéshez ragaszkodtam, minimum korhatárként az idősebb, 12 éves kort megjelölve, és a Tanács egyetértett azzal, hogy a 12 éven aluli gyerekeket mentesíteni kell, felülvizsgálva ezt a korhatárt három év múltán, a Bizottság felelőssége mellett készült részletes tanulmányt követően.

A következő kérdés a tagállami együttműködésre való biztatás, miközben engedélyezettek a külső szolgáltatók. Semmilyen problémám nincs a kiszervezés általános koncepciójával, de biztonságos feltételeket kell megállapítani annak érdekében, hogy a vízumkiadás folyamata egységes legyen, a kiszervezés végső lehetőségként történjék meg, és az adatvédelem és -biztonság biztosítva legyen.

Ezért a szövegbe belefoglaltunk egy olyan hierarchiát, ami által a korlátozott képviselő, közös ügyintézési helyek vagy közös kérelemátvevő központok segítségével történő együttműködés jelenti az elsődleges

megoldást, és csak ott jöhet szóba a kiszervezés, ahol ezek a megoldások nem megfelelőek arra, hogy a kérelmezők nagy számával megbirkózzanak vagy nem tudják biztosítani a jó földrajzi lefedettséget. A megállapodás világossá teszi, hogy a tagállamok maradnak továbbra is felelősek az adatvédelmi szabályoknak való megfelelésért és a nemzeti jog bármilyen megsértéséért.

Fontos elem, hogy az olyan harmadik államokban, amelyek tiltják a titkosítást, külön szabályok érvényesek: a konzulátusok vagy egy külső szolgáltató és egy tagállam közötti elektronikus adatátvitel tiltott lenne, és a tagállamoknak kellene biztosítaniuk, hogy az elektronikus adatokat fizikailag, teljes mértékben titkosított formában, külön feltételekkel ellátott elektronikus adathordozón továbbítsák.

Végezetül pedig a vízumdíjról szólva, sikeresen ragaszkodtunk ahhoz, hogy feltételként a külső szolgáltatókra a vízumdíjon felül egy szolgáltatási díjat rójunk ki, a vízumkérelmezők mindig rendelkezzenek közvetlen hozzáféréssel a konzulátusi hivatalokhoz. Véleményem szerint ez nagyon fontos.

Egészében véve, megfelelő egyezséget alakítottunk ki. A megállapodásokért keményen megharcoltunk, és úgy gondolom, hogy sikerült egy lépést tennünk előre a közös vízumpolitika felé.

Androulla Vassiliou, a Bizottság tagja. – Elnök asszony, először is, szeretném továbbítani Barrot elnökhelyettes úr sajnálatát, hogy nem lehet itt önökkel ma este.

Örömmel vettem tudomásul, hogy a Parlament elfogadta a Tanács közös álláspontját és ezzel formát adott a közte és a Tanács között a 2008. december 2-ai háromoldalú egyeztetés folyamán született politikai megállapodásnak a javaslattal kapcsolatban. Mind a Parlamentnek, mind a tagállamoknak szeretném megköszönni, hogy hajlottak a kompromisszumra ennek az eszköznek a formális elfogadása érdekében, és külön köszönetet szeretnék mondani az előadónak, Ludford bárónőnek és a társelőadónak támogatásukért és együttműködésükért. Ez a megegyezés lehetővé fogja tenni az előkészületek folytatását, hogy az ez év végére tervezett vízuminformációs rendszert elindíthassuk.

A Parlament javaslatára a Bizottság felkérte a Közös Kutatóközpontot, hogy tanulmányozza a 12 éven aluli gyermekektől való ujjlenyomat vételének fontos kérdését. A műszaki előírások tervezete mostanra elkészült, és a közeljövőben fogják elküldeni a Parlamentnek és a Tanácsnak.

A közös konzuli utasításnak ez a megváltoztatása egy átlátszó és harmonizált jogi keretet fog biztosítani a kiszervezés gyakorlatának, beleértve a kiegészítő díjnak a kérdését is.

A Bizottság úgy véli, hogy az elfogadott szöveg kiegyensúlyozott és, ahogy a Bizottságnak a Parlamenthez benyújtott nyilatkozatában áll, a Bizottság teljes támogatását élvez.

Ewa Klamt, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök asszony, biztos úr, hölgyeim és uraim, hogy teljesítsük az Európai Unió azon igényét, hogy a szabadság, biztonság és igazság térsége legyen, az a feladatunk, hogy ellenőrizzük az Európán kívülről az Unióba érkező emberek számára a belépéshez szükséges vízum kiadását. Az újonnan megalkotott szabályok megkövetelik, hogy az Unió nagykövetségei és képviselői a jövőben ujjlenyomatokat és fényképeket készítsenek a kérelmezőkről. Ez négy célkitűzésnek tesz eleget.

Először is, egyszerűsíteni fogja a csalás és a visszaélés elleni küzdelem folyamatát, mivel a biometrikus azonosítók megnehezítik a vízumok hamisítását. Másodszor, meg fogja akadályozni az úgynevezett „visa shopping”-ot. Harmadszor, fel fogja gyorsítani a vízumkérelmezők folyamatát. Negyedszer, egyszerűbbé fogja tenni a határellenőrzéseket, mert a biometrikus azonosítók lehetővé fogják tenni, hogy a személyzet gyorsan el tudja dönteni, hogy az előttük álló személy az-e, akinek számára a vízumot kiadták.

Örömmel támogattuk volna a Bizottság javaslatát, hogy a hat éven felüli gyermekektől is lehessen ujjlenyomatot venni az emberkereskedelem megakadályozása érdekében. Sajnos a többség nem erre szavazott a Parlamentben.

Az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) és az Európai Demokraták Képviselőcsoportja nagy többséggel támogatja azt a kompromisszumot, hogy annak a tagállamnak, amely felelős a kérelmek elfogadásáért és feldolgozásáért, végső esetben tudnia kell együtt dolgozni külső szolgáltatókkal. Az ilyen típusú együttműködésbe való beleegyezésünk melletti egyik fő érv, hogy ezekben az esetekben a tagállamok maradnak felelősek az adatvédelemért és -biztonságért. Ez azt jelenti, hogy a külső szolgáltatók által az illetékes tagállam hatóságainak küldött elektronikus adatokat mindig teljes mértékben titkosítani kell.

Szeretnék köszönetet mondani az előadónak és a többi csoporthoz tartozó képviselőtársaimnak, akik árnyékelőadókként dolgoztak ezen a projekten három éven keresztül.

Roselyne LeFrançois, a PSE képviselőcsoport nevében. – (FR). Elnök asszony, biztos úr, hölgyeim és uraim, elnök asszony, ön elnököl ezen az ülésen, ezért én az ön nevében beszélek arról az ügyről, amelyet a vélemény előadójaként követett nyomon.

Először is, szeretnék szívből gratulálni Ludford bárónőnek az úgy nehéz tárgyalásába fektetett energiájához és az elért eredményekhez. Úgy hiszem, hogy a Parlament büszke lehet az elért eredményekre, mert a feladat egyáltalán nem volt könnyű, ahogy láthattuk.

Két olyan pontra szeretném külön felhívni a figyelmet, amely létfontosságúnak tűnik számomra, és amelyekkel különösen meg lehetünk elégedve: az első a korhatár felemelése a kiskorúaktól való ujjlenyomatvétel tekintetében hatról tizenkét évre. A második azon alapelv megalkotása, amely értelmében a biometrikus adatoknak a tagállamok konzulátusai által való begyűjtését csak végső esetben és bizonyos nagyon egyéni garanciák szigorú keretében lehet alvállalkozásba adni.

Tudom, hogy néhány ember úgy véli, hogy az elfogadott megoldás nem teljesen illik az általunk javasolt lehetőségekbe, különösen az egy diplomáciai hivatalban egy szolgáltató által történő begyűjtés, továbbá a titkosított elektronikus levélben, vagy titkosított elektronikus adathordozókon egy diplomáciai futárcomagban szállított adatok tekintetében.

Azt válaszolnánk erre, hogy a magántestületek által folytatott gyűjtést csak az európai jogszabályokkal összhangban lehet végezni, továbbá hogy az adatokat teljes mértékben kódolnia kell a szolgáltatónak és azokat így kell elküldenie a tagállam hatóságainak

Mi több, megkaptuk a megbízást, hogy megállapodásokról tárgyaljunk olyan harmadik országokkal, amelyek tiltják az elektronikus úton megküldött adatok kódolását. A kérelmek vizsgálatát, az esetleges interjúkat, az engedélyezési eljárást és a vízümbélyegek kinyomtatását és beillesztését csak diplomáciai vagy konzuli képviselők végezhetik.

Ugyanez vonatkozik a begyűjtött adatok elküldésére egyik tagállamból a másikba helymegosztás esetén, vagyis abban az esetben, amikor egy harmadik államban egy tagállamot egy másik tagállam képvisel.

Végezetül, amennyiben a szolgáltatók tevékenységeinek részletes feltételeit a szöveg mellékletében leírják, azokat teljes egészében kötelező érvényű jogi eszköznek kell tekinteni.

Ezen eredmények fényében csak örülhetünk a jobb vízümpolitika bevezetése tekintetében elért garanciáknak Európában. Ez minden bizonnyal hasznos lesz az európai nyilvánosság számára, és lehetővé fogja tenni, hogy javítsuk harmadik országokkal való kapcsolatainkat.

Tatjana Ždanoka, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – Elnök asszony, képviselőcsoportom nevében mindenekelőtt szeretném megköszönni Ludford bárónő szíves együttműködését. A bárónő egyike azon kevés előadóknak, akik számára semmi sem lehetetlen.

Köztudott, hogy képviselőcsoportom élesen ellenzi a biometrikus azonosítók széles körű bevezetését. A határozatot azonban már elfogadták. A vízumkibocsátáshoz szükséges ujjlenyomatok gyűjtésének jogalapját a vízuminformációs rendszerről szóló rendelet biztosítja, amely – véleményünk szerint – sokkal megfelelőbb keretet nyújtana az általános szabályokról és a kivételekről szóló rendelkezéseknek.

Szerintünk most az a legfontosabb, hogy a lehető legtöbb óvintézkedést megtegyük. Ezzel kapcsolatban Ludford bárónő kiváló munkát végzett. Úgy véljük, hogy az ujjlenyomat-adási kötelezettség alsó korhatárának 6 évről 12 évre történő felemelése nagyon fontos, de a 14 éves korhatár még jobb lenne.

Támogatjuk továbbá az alapvető jogokra való határozott hivatkozásokat mint pl. az adatok átvételét korábbi kérelmekből, amennyiben az 48 hónap helyett 59 hónapnál nem régebbi, illetve az adatvédelem biztosítását.

Mindazonáltal számos aggodalmunk van. Képviselőcsoportom nem támogatja alvállalkozók bevonását a biometrikus azonosítók gyűjtésébe, különösen az olyan létesítmények esetében, amelyek nem állnak diplomáciai vagy konzuli védelem alatt. Szintén ellenezzük a további ügyintézési költség felszámítását.

Összegezve az eddigieket úgy véljük, hogy a biometrikus azonosítók alkalmazása kritikus problémákat vetne fel az adatvédelemmel és az alapvető jogokkal kapcsolatosban anélkül, hogy említésre méltó előnyökkel szolgálna. Ezért nem támogatjuk a Parlament álláspontját a második olvasat során. Ez azonban nem befolyásolja a vízumkódokról szóló Lax-jelentéssel kapcsolatos álláspontunkat.

Sylvia-Yvonne Kaufmann, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, nagyra értékelem az előadó elkötelezettségét, és ezúton szeretném megköszönni neki és minden érintettnek az elmúlt években végzett kiváló munkájukat. Ennek ellenére tartózkodom a szavazástól, legfőképpen azért, mert úgy vélem, hogy az ujjlenyomatok gyűjtése és a biometrikus azonosítók használatával kapcsolatos egész eljárás nem áll arányban a probléma nagyságrendjével. Véleményem szerint a belügyminiszterek és az adatvédelmi hatóságok a lehető legtöbb személyes adat gyűjtésére irányuló törekvései alapvetően megkérdőjelezhetők.

Tudom milyen nehéz volt kicsikarni a Tanácstól a kompromisszumot, amely alapján a 12 év alatti gyermekek mentesülnek az ujjlenyomat-adási kötelezettség alól. Mindannyian tudjuk azonban, hogy ez csak azért alkalmazható, mert nem állnak rendelkezésre átfogó tanulmányok, amelyek alátámasztanák, hogy a gyermekek ujjlenyomatai megbízhatóak. Még nem zárult le a politikai párbeszéd arról, hogy valóban szükség van-e a csecsemők és kisgyermekek ujjlenyomataira.

Az alvállalkozók bevonásával kapcsolatos rendeletek szintén okot adnak az aggodalomra. Szigorú, egységes szabályozásra mindenképpen szükség van, mivel számos tagállamban már külső szolgáltatókat alkalmaznak. Érthető, hogy számos szigorúan meghatározott esetben hasznos lehet a vízumkérelmek feldolgozását külső szolgáltatókra bízni. Ez azonban nem mehet a kérelmezők és az adatvédelem rovására. Nem hiszem, hogy a tanácsi kompromisszum ebben a vonatkozásban megfelelő. Mind a Parlament Jogi Szolgálat, mind az európai adatvédelmi biztos jelezte az alvállalkozók bevonásával kapcsolatos kockázatokat, amennyiben a külső szolgáltató diplomáciai védelem alatt nem álló területen működik. Sajnos a Tanács nem vette figyelembe ezeket az aggodalmakat.

További problémát jelent az alvállalkozók bevonásával felmerülő ügyintézési költség. Úgy vélem, hogy hiba lenne ezt a kérelmezőkre hárítani. A 60 eurós vízumköltség már így is túl magas és harmadik országok polgárai számára nehezen megengedhető. Amennyiben ez a költség további 30 euróval növekedne, az nem felelne meg a nyílt és vendégszerető Európai Unióról alkotott elképzelésemnek. Nagy országok esetében kétségtelenül megkönnyítené az ügyintézést, ha nem kellene a fél országot átutazni azért, hogy a konzulátushoz benyújtsák a vízumkérelmet, ha ez megoldható lenne külső szolgáltatónál. A magasabb költségek felmerülésével azonban – véleményem szerint – már azonnal el is veszne ez az előny.

Szeretném mindenkinek megköszönni az elmúlt években végzett munkáját a témával kapcsolatban.

Gerard Batten, az IND/DEM képviselőcsoport nevében. – Elnök asszony, nem meglepő, hogy Ludford bárónő, az eurofanatikus Liberális Demokraták pártjának képviselője ismét egy olyan területet akar harmonizálni, ami a szuverén nemzeti politika hatáskörébe kell, hogy tartozzon. Miért akarna bármelyik uniós tagállam közös vízumkérelmi és vízumkiadási rendszert harmadik országok állampolgárai részére? Annak eldöntése, hogy ki léphet be egy adott nemzetállamba és ki nem, kizárólag arra a nemzetállamra kell, hogy tartozzon – kivéve az eurofanatikusok elképzeléseit, miszerint az európai nemzetállamok már nem is léteznek, mert a hatalmas, határokon nélküli Európai Unió állama a helyükbe lépett.

1997 óta mintegy 6 millió bevándorló érkezett az Egyesült Királyságba. Mintegy 4 millióan elhagyták az országot, így több, mint 2 millió fővel nőtt a népesség. A jelenlegi bevándorlási arány azt mutatja, hogy több mint 200 000 fővel nő a népesség évente – azaz 5 évente 1 millió fővel. Ez megfelel egy Birmingham nagyságú új város lakosságának. A bevándorlók nagy része legálisan lép be az országba, mert uniós állampolgár. Ezenfelül valószínűleg van egymillió illegális bevándorló. Anglia egyike a világ legsűrűbben lakott országainak – a népsűrűség nagyobb, mint Indiában, Kínában vagy Japánban. A jelenlegi tendencia alapján a 61 milliós lakosságunk 2051-re 75 millió fő lesz, 2081-re pedig becslések szerint 85 millió.

Ki kell lépünk az Európai Unióból és vissza kell szerezünk a határaink feletti ellenőrzést. Amint ezt megtettük, el kell döntenünk, mely államok polgárait engedjük be az országba, vízummal vagy anélkül. Számos olyan uniós tagállam van, amelynek az állampolgárait nem lenne szabad beengednünk Nagy-Britanniába vízum nélkül. Nagy-Britanniának szigorú vízumrendszere lenne szüksége, hogy eldönthessük, kit engedünk be az országunkba és kit nem. Az Európai Unió által kidolgozott rendszerre viszont semmi szükségünk.

Gondolom a támogatói pusztán közös kritériumok és eljárások bevezetéseként szentesítenék a rendszert, csupán csak azért, hogy minden simán menjen. A bevezetésnek azonban lehet néhány nem tervezett következménye. Nézzünk egy másik példát a Liberális Demokraták által pártfogolt uniós szabályozásra. Az európai elfogatóparancs azt jelenti, hogy más uniós tagállamok által bűncselekménnyel vádolt brit állampolgárokat nem védhet brit bíróság, de még a belügyminiszter sem, még abban az esetben sem, ha nyilvánvalóan súlyos igazságtalanság történt. Bármelyik korrupt jogrendszer követelheti egy brit állampolgár

kiadatását, és nekünk eleget kell tennünk ennek. Lemondtunk arról a jogunkról, hogy megvédjük a saját állampolgárainkat. Nemsokára lesznek olyan tárgyalások, amelyeket az érintett személyek távollétében tartanak, valamint a bírságok és vagyonekbevitelt elrendelő határozatok közös elismerése következik. Mindezt a Liberális Demokraták szavazták meg és támogatták. Ezek az intézkedések felrúgják az angolokat évszázadok óta megillető, a Magna Chartában és az 1689-es Alkotmánylevelében foglalt alapvető szabadságjogokat.

Ma délután Graham Watson, a Liberális Demokraták vezetője sürgette Gordon Brownt, hogy Nagy-Britannia lépjen be az egységes európai valuta rendszerébe, amiről mindenki, aki kapcsolatban van a való világgal, tudja, hogy gazdasági szempontból öngyilkosság lenne. Most a Liberális Demokrata fanatikusok azt akarják, hogy támogassuk a közös vízumkiadási rendszert. Ha a londoni szavazók értesülnek Ludford bárónő álláspontjáról ezekben a kérdésekben, a 2009. június 4-i európai parlamenti választásokon remélhetőleg az Európai Parlamentből való kilépésre jogosító vízumot adnak neki.

Carlos Coelho (PPE-DE). – (PT) biztos úr, hölgyeim és uraim, egyetértek azzal, hogy a vízuminformációs rendszert, azaz a VIS-t haladéktalanul be kell vezetni, és azzal, hogy szükség van a Közösségi Vízumkódexre. Elismerem Ludford bárónő munkáját, de több okból sem tudom nyugodt lélekkel támogatni a kompromisszumot.

Először is nem értek egyet a külső szolgáltatók bevonásával. Amikor valamennyi képviselőcsoport támogatásával elfogadtuk a Schengeni Információs Rendszer második változatát, a SIS II-t, ez a Parlament nem engedélyezte a magáncégek részére az adatokhoz való hozzáférést, pedig akkor még csak a gépjármű-regisztrációról volt szó. Mi indokolja a Parlament álláspontjának radikális megváltoztatását, hogy magáncégek részére engedélyezi az ilyen adatok gyűjtését, amelyek olyan kényes személyes adatok, mint pl. az ujjlenyomatok? A kompromisszumban foglaltaknak megfelelően ezeknek a cégeknek egy hétig rendelkezésre állnak ezek az adatok.

Másodszor, jobb adatvédelemre lett volna szükség. A diplomáciai védelem kulcsfontosságú az egyének személyes jogainak hatékony védelme szempontjából. Hogyan lehetne a magáncégek által begyűjtött adatok biztonságát garantálni, ha nem biztosítjuk ezt a diplomáciai védelmet? Már elfelejtettük a SWIFT-ügyet, amikor az USA hatóságainak adtak át adatokat? Ha egy ilyen eset előfordulhat egy olyan országban, mint az Egyesült Államok, akkor gondoljunk bele, hogy mi történhet a kevésbé fejlett országokban, ahol az alapvető jogokat még kevésbé védik.

Harmadsorban, a vízumköltségek növekedni fognak és országonként változnak. A Bizottság javaslata a „visa shopping” megelőzésére irányult. Amennyiben megengedjük a magáncégeknek, hogy díjat számítsanak fel a vízumköltségen felül, akkor tagállamonként különbözni fognak a vízumköltségek. Ezzel éppen azt érjük el, amit el akartunk kerülni, nevezetesen a „visa shopping” lehetőségét. Ha az egyik tagállamban 60 euro a vízumköltség, a másikban pedig 90 euro, akkor vajon hol fogják kérelmezni a vízumok nagy részét? Ez különösen a népes családok esetében lesz így. És akkor még nem is említettük a vízumkönnyítési megállapodások felülvizsgálatának szükségességét, amit ez a Parlament olyan határozottan támogatott például Ukrajna és Szerbia esetében.

Mindezek eredményeképpen, elnök asszony, ezt a kompromisszumot nem tudom elfogadni.

Corina Crețu (PSE). – (RO) Mindenekelőtt szeretnék gratulálni az előadónak a biometrikus azonosítórendszer bevezetésének alapjául szolgáló jogi keretek kidolgozása érdekében tett erőfeszítéseivel.

Ennek a jelentésnek néhány pontja heves vitákat kavart számos uniós tagállamban, különösen a biometrikus azonosítókkal kapcsolatos kérdések. Romániában is voltak mostanában ilyen viták, abban az országban, amely az Európai Unióban utolsó előttiként vezette be a biometrikus útleveleket, viszont elsőként a mindkét kézről vett ujjlenyomatokat és arcképet tartalmazó új biometrikus szabványokat.

A biometrikus azonosítórendszer bevezetésével kapcsolatos aggodalmak a személyes biztonság garantálásához fűződő természetes aggályokon alapulnak, mint ahogy természetesek azok az aggodalmak is, hogy hogyan használják fel és védik a rendelkezésre bocsátott adatokat.

A tagállamok egyik legfontosabb feladata az, hogy garantálja a polgárai védelmét anélkül, hogy veszélyeztetné az alapvető emberi jogokat. Ezért úgy vélem, hogy meg kell találnunk az egyensúlyt életünk két alapvető kérdésében: a szabadság és a biztonság kérdésében.

A vita tárgyát képező jelentés inkább műszaki vonatkozású, és európai szinten kívánja harmonizálni a biometrikus azonosítással kapcsolatos intézkedéseket. Ezt meg kell tennünk, annak szem előtt tartásával, hogy számos tagállamban már mindenféle jogi keretek megléte nélkül használják ezt a módszert.

Az a tény például, hogy a 12 év alatti gyermekek és azon személyek, akiktől testi okok miatt nem lehet ujjlenyomatot venni, mentesülnek az ujjlenyomat-adási kötelezettség alól, bizonyíték a mértékletességre és a pragmatizmusra, amit minden tagállamban alkalmazni kell.

Hubert Pirker (PPE-DE). – (DE) Elnök asszony, biztos úr, úgy vélem, hogy a rendelettel két fő célkitűzést érünk el: egyrészt a biztonságot, másrészt pedig egy még inkább állampolgár-barát megközelítést.

Az ujjlenyomatok és fényképek bevezetése védelmet nyújt az új vízumok hamisítása és az azokkal való visszaélések ellen. Véleményem szerint az új vízumokat még inkább állampolgár-barátnak nevezhetjük, mivel a javaslat egy egylépcsős eljárást vezet be, melynek során valamennyi szükséges adatot egyszerre vesznek fel. Ezenkívül a kérelmezőknek nem kell minden alkalommal elmenni a vízumirodába, mert az adatokat 5 évig lehet tárolni.

Úgy vélem, hogy még inkább állampolgár-barát lesz, ha a tagállamok együttműködésre való felkérése nyomán vagy külső szolgáltatók bevonásával az eljárás lerövidíthető lesz, amennyiben az adatvédelmi rendelkezéseket betartják. Ezt mi garantáljuk is, mivel megtettük a szükséges óvintézkedéseket. Szeretnék megnyugtani mindenkit, aki aggódik amiatt, hogy a külső szolgáltatók bevonásának eredményeként visszaélések fordulnak majd elő a rendszerrel vagy hogy nem fogják betartani a szabályokat. E téren országom nagyon pozitív tapasztalatokkal rendelkezik, ezért támogatom ezt a még inkább állampolgár-barát megközelítést.

Eddig a pontig támogatom az előadót és szeretnék gratulálni neki. Ez nem mindig volt így a közös munkánk során, Ludford bárónő. Annak azonban nem örülök, hogy a 6 év feletti gyermekektől nem vehetünk ujjlenyomatot. Pusztán azért kifogásolom ezt, mert biztonságosabb lenne a gyermekek helyzete, hiszen személyazonosságuk egyértelműen meghatározható lenne és megakadályozhatnánk a gyermekkereskedelmet és más bűntetteket. Ezt nagyon sajnálom. Remélem azonban, hogy miután egy tanulmány elkészül, de legkésőbb 3 év múlva mindenki belátja majd, hogy lehet ujjlenyomatot venni a 6 éven felüli gyermekektől annak érdekében, hogy hatékonyabban gondoskodhassunk a biztonságukról.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) A 2004. június 8-i 2004/512/EK tanácsi határozat megteremtette a személyazonosság igazolása céljából történő biometrikus adatgyűjtés jogi kereteit.

Az általunk megvitatott európai rendelet közös szabványokat határoz meg a személyazonosság igazolása céljából történő biometrikus adatgyűjtésre és a Nemzetközi Polgári Repülési Szervezet vonatkozó rendelkezésein alapszik.

Anglia és Írország nem alkalmazza a rendelet előírásait, mivel a schengeni vívmányok rájuk nem vonatkoznak.

Úgy vélem, hogy a személyes adatok körültekintő védelme különösen fontos ennél a rendeletnél. Gyakorlati szempontból ezeket az adatokat az európai jogalkotás adott szabályainak megfelelően kell tárolni és feldolgozni. Ezenfelül az a tény, hogy a tagállamok felelősek a vízumkérelmek átvételéért és feldolgozásáért, óriási felelősséget ró rájuk a személyi jogok tiszteltben tartása szempontjából.

Szeretném megemlíteni, hogy alapvetően fontos az, hogy ezeket az adatokat az arra felhatalmazott személyek gyűjtsék be és dolgozzák fel, és semmilyen körülmények között ne használják fel azokat más célra.

Dushana Zdravkova (PPE-DE). – (BG) Biztos úr, hölgyeim és uraim, az uniós tagállamok által kibocsátott beutazóvízumhoz szükséges biometrikus adatok bevezetésével kapcsolatban elért kompromisszum kétségtelenül magasabb fokú biztonságot eredményez.

Ugyanakkor elegendő lehetőséget biztosít az utazók személyes adatainak és sértetlenségének védelmére. Szeretném továbbá kiemelni, hogy a magasabb műszaki követelmények minden esetben segítik a határokon átnyúló bűnözés, illegális bevándorlás, valamint az emberkereskedelem elleni küzdelmet.

A hazámhoz, Bulgáriához hasonló határállamok számára, amelyek erős nyomásnak vannak kitéve a bevándorlók áradata és a nemzetközi szervezett bűnözés által, életbevágóan fontos az új szabványok gyors és hatékony bevezetése az Unió külső határainak védelme szempontjából.

A javasolt módosítások lehetőséget adnak továbbá a tagállamoknak arra, hogy továbbfejlesszék és felgyorsítsák a vízumkibocsátás folyamatát, ami kétségkívül megerősíti a kapcsolatainkat a harmadik országokkal. Ezenfelül összességében javítja az Európai Unióról kialakult képet. Amikor az új jogszabályok alkalmazásáról esik szó nyilvánvalóan figyelembe kell venni a vízumkérelmet benyújtókat érintő lehetséges anyagi következményeket.

A már meglévő költségek további növelése új akadályokat gördíthet a tisztességes utazók mozgásszabadságának útjába. Végezetül szeretném hangsúlyozni, hogy az Európai Unióba történő

beutazáshoz szükséges vízumok kibocsátásának részeként kiszolgáltatott adatok megfelelő védelme döntő fontossággal bír.

A Parlament mindig gondoskodott az uniós állampolgárok személyes adatainak védelméről, és véleményem szerint akkor járunk el helyesen és tisztességesen, ha ezt a magas színvonalú adatvédelmet az Unióba látogatók számára is biztosítjuk.

Androulla Vassiliou, a Bizottság tagja. – Elnök asszony, szeretném még egyszer megköszönni Ludford bárónőnek és minden tisztelt képviselőnek a közreműködését és a hozzászólását. Továbbítani fogok munkatársamnak, Barrot úrnak mindent, ami ma elhangzott.

Sarah Ludford, előadó. – Elnök asszony, szeretném megköszönni minden árnyékelőadónak, aki velem együtt dolgozott. Több mint négy éven keresztül „Mrs VIS” voltam, az árnyékelőadókkal együtt egy összetartó kis csapatot alkottunk, és mindannyian nagyon fognak hiányozni. Ha szabad megjegyezni, különösen Ön fog hiányozni, elnök asszony, mivel június után talán már nem is fogunk találkozni. Ez a kis csapat kizárólag nőkből állt, ami nagyszerű volt, de szeretném megköszönni mindenkinek, aki részt vett a munkában, a férfiaknak egyaránt. Kiváló munkát végeztek!

Tiszteletben tartom Kaufmann kisasszony és Ždanoka kisasszony véleményét. Megértem az álláspontjukat és köszönöm, hogy teljes mértékben részt vettek a tárgyalásokban és a vitákban, annak ellenére, hogy – mint azt hangsúlyozták – a végeredményt nem tudják támogatni.

Azt viszont nagyon sajnálom, hogy Coelho úr nem tudja támogatni ezt a kompromisszumot. Remélem, tisztában van azzal, hogy milyen keményen küzdöttem néhány olyan kérdésben, amellyel ő is egyetértett. Az eredeti jelentésem mindenesetre mindezeket tartalmazta. Amennyiben úgy gondolja, hogy többet is elérhettem volna, az némi értetlenséget okozna a Tanácsban és a Bizottságban, mert úgy gondolom, hogy így is elég nehéz esetnek tartottak.

Batten úr elhagyta az üléstermet. Úgy vélem, hogy ez az UKIP választási kampányának része. Amint azt Țicău asszony hangsúlyozta, az Egyesült Királyság nem részese a vízuminformációs rendszernek, mivel az ország nem tartozik a schengeni övezetbe, így az Egyesült Királyság teljes mértékben felügyeli a határait. Úgy vélem, hogy Batten úr gondolkodásmódja szokás szerint kissé zavaros.

Köszönetet mondok minden előadónak, aki építő jelleggel szólt hozzá a témához. Örülök, hogy pontot teszünk az ügy végére, mivel személy szerint úgy érzem, hogy ezek után szeretnék leköszönni a „Mrs VIS” posztról.

Elnök. – A vitát lezárom.

A szavazásra szerdán kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 142. cikke)

Alin Lucian Antochi (PSE), írásban. – (RO) A VIS-azonosítók részét képező biometrikus azonosítók bevezetése fontos lépés a vízumtulajdonos és az útlevel közötti megbízható kapcsolat megteremtésében, ami megakadályozza a hamis személyazonosság használatát.

Ez a rendelet azonban már az első olvasat során számos nézeteltérést jelzett a Tanács és a Parlament között az alábbi kérdésekben: a 6 év alatti gyermekektől vett ujjlenyomatok esetében a felmerülő költségek részleteinek, valamint annak a kényelmetlenségnek a figyelmen kívül hagyása, amellyel a szülőknek szembe kell nézniük valahányszor a gyermekeik ujjlenyomata változik; a biometrikus adatok gyűjtésének megszervezésével kapcsolatos új kihívások; és végül, de nem utolsósorban, a tagállamok tapasztalatlansága a személyes adatok tárolásának megszervezését, valamint a műszaki hibák kezelését illetően.

Ebben a helyzetben garantálnunk kell, hogy a tagállamok egységes szabályokat alkalmaznak a schengeni vízumok kibocsátásakor, valamint azt, hogy a közös konzuli utasítások újradefiniálásra és adaptálásra kerülnek. Ezenfelül különös figyelmet kell fordítanunk a rendelkezésre bocsátott biometrikus adatok védelmére. Nem szabad megelégednünk arról, hogy bár ez a biometrikus adatgyűjtő rendszer a hozzáférés biztosítása, valamint a tagállamok rendőrhatalmának információcseréje révén a bűnözés és a terrorizmus elleni küzdelmet szolgálja, ugyanúgy könnyen hozzáférhető a különböző érdekcsoportok számára is, amennyiben nem dolgozunk ki és vezetünk be magas színvonalú biztonsági intézkedéseket.

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE), írásban. – (RO) A vízumokra vonatkozó Közös Konzuli Utasításokat módosító rendelet meghatározza a biometrikus azonosítók vízuminformációs rendszerbe történő

bevezetéséhez szükséges jogi kereteket, csakúgy, mint a vízumkérelmek átvételéhez és feldolgozásához szükséges intézkedéseket.

Ez a rendelet lehetőséget kínál külső szolgáltató bevonására a vízumkérelmek gyűjtéséhez.

Véleményem szerint indokolatlan ilyen szabadságot biztosítani a külső szolgáltatókkal történő együttműködésre, ami csak megteremti az illegális vízumkereskedelem veszélyét. Bár a rendelet meghatározza, hogy a tagállamok a rendszer üzemeltetői és a külső szolgáltatók az üzemeltető meghatalmazottai, mégis úgy vélem, hogy megkérdőjelezhető a magánszemélyek védelme az adataik feldolgozása és továbbítása vonatkozásában.

A rendes vízumdíjon felüli ügyintézési költség kiszámlázása eltéréseket fog létrehozni a tagállamok között a vízumköltségeket illetően. Arról is meg vagyok továbbá győződve, hogy a benyújtott vízumkérelmek számát tekintve is különbségek lesznek a tagállamok között.

Szeretném felhívni azon tagállamok figyelmét, amelyek alvállalkozókat vonnak be a vízumkérelmek átvételére és feldolgozására, hogy ne feledkezzenek meg az említett veszélyekről és vizsgálják felül a jogi kereteket annak érdekében, hogy minimálisra csökkentsék a vízumkérelmeket átvevő külső szolgáltatók bevonásának lehetőségét.

16. Új élelmiszerek (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont Liotard asszony jelentése a Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszerbiztonsági Bizottság nevében az új élelmiszerekről és a(z) xxx/xxxx/EK rendelet módosításáról szóló európai parlamenti és tanácsi rendeletre irányuló javaslatról (közös eljárás) (COM(2007)0872 – C6-0027/2008 – 2008/0002(COD)).

Kartika Tamara Liotard, előadó. – (NL) Elnök asszony, mindenekelőtt szeretnék köszönetet mondani az árnyékelőadóknak a bizottsági jelentés továbbfejlesztéséhez nyújtott hatalmas segítségért. Szintén meg kell említenem a cseh elnökséggel folytatott együttműködést. Ők szintén nagymértékben hozzájárultak a munkához és csak néhány kisebb megoldatlan kérdés választott el bennünket attól, hogy megegyezésre jussunk már az első olvasat során, bár mindenképpen egy kicsit demokratikusabb, ha először a Parlamentben szavazunk.

Amikor először értesültem arról, hogy a Bizottság javaslatot készül tenni egy új élelmiszerekről szóló rendeletre vonatkozóan, nagyon kíváncsi voltam, hogy mit értenek „új élelmiszerek” alatt. Azon is meglepődtem, hogy a Bizottság a javaslatában a belső piacot vette alapul.

Ezzel szeretném kezdeni. Mint sok más témát ebben a Parlamentben, ezt a témát is meg lehet közelíteni a belső piac, a gyártók vagy a gazdaság szempontjából. Meg lehet azonban közelíteni élelmiszerbiztonsági, fogyasztói, egészségügyi és környezetvédelmi szempontból is: más szóval az európai polgárok jólétét véve alapul. Az Európai Unióban sok szó esik a környezetvédelemről és az állatjólétről és úgy gondoltam, hogy ennek a jelentésnek túl kell mutatnia pusztán a szavakon: cselekednünk is kell. Így amikor a jelentésben választút elé kerültem az új élelmiszerekkel kapcsolatban, elsődlegesen az élelmiszerbiztonság, a fogyasztók jóléte, a környezetvédelem és az állatjólét mellett döntöttem. Őszintén remélem, hogy az árnyékelőadók – ígéretüknek megfelelően – támogatni fognak ebben a szavazás során.

Az innováció természetesen rendkívül fontos. Ezzel el is jutottunk a következő ponthoz, nevezetesen ahhoz, hogy tulajdonképpen mik is azok az „új élelmiszerek”. A Bizottság javaslatából ez nem igazán derült ki pontosan. A Bizottság arról tájékoztatót, hogy például a nanotechnológiáról és a klónozott állatoktól származó húsról van szó. Engedjék meg, hogy először a nanotechnológiával foglalkozzam. Fogalmam sem volt, hogy mi is az. Úgy vélem, hogy nagyon sok fogyasztó így van ezzel, viszont sokkal gyakrabban előfordul az élelmiszereinkben, mint azt gondolnánk: energiatalokban, zöldek és gyümölcsök csomagolóanyagában, valamint olaj- és teaszármazékokban is. Mindezek miatt sürgősen szükség van a szabályozásra, mert a technológia jó és szép és áldás lehet a fogyasztónak, de tudnunk kell biztosan, hogy az asztalunkra kerülő élelmiszer biztonságos is. Ezért ez a rendelet hatáskörébe kell, hogy tartozzon.

Áttérve a klónozott állatoktól származó húsról, a Parlament a Bizottságnak címzett állásfoglalásában már leszögezte, hogy nem akarja, hogy a klónozott állatoktól származó hús élelmiszerként a piacra kerüljön. Amennyiben a klónozott állatoktól származó hús a rendelet hatálya alá tartozna, akkor mi mint Parlament közvetve elismernénk, hogy hozzájárulunk az effajta húsok piacunkra kerüléséhez. Ez elfogadhatatlan és a klónozott állatoktól származó húsnak nem szabad e rendelet hatálya alá tartozniuk. Ez valójában nem is

biztonsági kérdés. A hústermékek előállítása céljából történő klónozás általában rengeteg szenvedést okoz az állatoknak és sok klónozott állat nem is él sokáig. Pillanatnyilag ez nem biztosít hozzáadott értéket az élelmiszerellátás szempontjából.

Androulla Vassiliou, a Bizottság tagja. – Elnök asszony, a Bizottság 2008. január 15-én nyújtotta be a Tanácshoz és a Parlamenthez az új élelmiszerekről szóló javaslatát azzal a céllal, hogy leegyszerűsítsék az élelmiszer üzletágban tevékenykedők adminisztratív terheit az új élelmiszerek előzetes forgalombahozatali engedélyének beszerzésével kapcsolatban.

A jelenlegi javaslat fenntartja azt az alapelvet, hogy az innovatív termékek bevezetéséhez előzetes forgalombahozatali engedélyre van szükség annak érdekében, hogy a fogyasztókat biztosíthassuk arról, hogy az újfajta tenyésztési és gyártási módszerek az emberek és az állatok számára biztonságosak és tiszteletben tartják a környezet, valamint a fogyasztók érdekeit.

A javaslat az EFSA által végzett központi élelmiszerbiztonsági értékelés által leegyszerűsíti és felgyorsítja az engedélyezési folyamatot és pontos határidőket állapít meg az eljárás minden szakaszára. Magában foglal továbbá egy, kifejezetten a különböző élelmiszertípusokra vonatkozó továbbfejlesztett biztonsági értékelést, ami lehetővé teszi a harmadik országokból érkező tradicionális élelmiszerek jóval könnyebb piacra jutását az Európai Unióban.

Köszönöm a Parlament munkáját; jelentése a legfontosabb témaköröket érinti a biztonságos élelmiszer-ágazat fejlődésével kapcsolatban. Szeretném külön kiemelni, hogy határozottan támogatom a következő alapelveket: a mesterséges nanoanyagok meghatározásának szükségességét, valamint annak tisztázását, hogy valamennyi ilyen jellegű terméknek eseti engedélyezésen kell keresztülmennie az uniós intézmények részéről; továbbá annak megerősítését, hogy a klónozott állatoktól származó élelmiszerek új élelmiszernek minősülnek, ezért nem kerülhetnek piacra az EFSA vizsgálata, valamint egy ellenőrzési eljárás keretében megkapott engedély nélkül.

Várom a véleményüket ezekkel a kényes kérdésekkel kapcsolatban és szeretném megköszönni az előadónak, Liotard asszonynak, valamint az árnyékelőadónak az ezzel a fontos jelentéssel kapcsolatban végzett értékes munkájukat.

Zuzana Roithová, a Belső Piaci és Fogyasztóvédelmi Bizottság véleményének előadója. – (CS) Elnök úr, szeretném megköszönni képviselőtársaimnak, hogy támogatták azokat a javaslatokat, amelyeket előadóként előterjesztettem. Ilyen többek között a tárgyalat ügyek tudományos és technológiai etikával foglalkozó európai csoporthoz történő benyújtása, valamint az adatvédelmi idő 5 évre csökkentése, ami felgyorsítja az innovációt. Teljes mértékben egyetértek azzal, hogy nagyon fontos fenntartani az elővigyázatosság alapelvét. Szeretném azonban kiemelni, hogy 12 év alatt mindössze 86 kérelmet nyújtottak be, 28 új élelmiszert engedélyeztek és 3 kérelmet utasítottak el. A jelenleg érvényben lévő jogszabály nem igazán áttekinthető, ezért most egységesítjük a tagállamok számára az eljárást ezen a területen, ezáltal egyszerűbb lesz az új élelmiszerek engedélyeztetése és piaci bevezetése.

Mindazonáltal úgy vélem, hogy a jelentéstervezet nem kielégítő. Sajnálom, hogy a képviselőtársaim nincsenek tisztában a genetikailag módosított élelmiszerekről és állati takarmányokról szóló rendelettel való összefüggéssel. A genetikailag módosított élelmiszerek nem tartoznak ennek a rendeletnek a hatálya alá, mivel azokra pillanatnyilag egy másik rendelet vonatkozik és az ismétlődés itt nem indokolt. Ezért ellenzem az állatok és a környezet védelmével, valamint az állati takarmányokkal és genetikailag módosított élelmiszerekkel kapcsolatos javaslatot. Egyszerűen nem tartoznak ehhez a rendelethez, és csak bonyolítják a javaslatot, bár nagyon fontos területet képviselnek. Másrészt viszont támogatok egy olyan rendeletet, amely előírja a nanotechnológia segítségével készült élelmiszerekre vonatkozó szabályokat, és amely határozottan garantálja az élelmiszerek biztonságát az európai emberek számára.

Philip Bushill-Matthews, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – Elnök asszony, ez egy bonyolult dosszié, amellyel kapcsolatban sok esetben eltérőek az álláspontok, ezért először is szeretném megköszönni az előadónak, hogy számos dologban az egyetértés szellemében tudunk előrelépni, annak ellenére, hogy neki néha más elképzelései voltak. A képviselőcsoportok azonban általánosan egyetértettek abban, hogy az új élelmiszerekkel kapcsolatban egyértelmű szabályozásra van szükség, egyrészt a fogyasztók védelme miatt, másrészt azért, hogy jogbiztonságot teremtsünk a gyártók részére.

Szeretném megköszönni a biztos asszonynak a munkáját és a tájékoztatóját, amellyel egyértelműen rávilágított arra, hogy a cél az egész eljárás egyszerűsítése és megkönnyítése. Számunkra valóban az az egyik legfontosabb alapelv, hogy egy ilyen rendeletnek meg kell könnyítenie az ilyen jellegű élelmiszerek kifejlesztését ahelyett,

hogy megszorítások egész sorával megakadályozzuk, hogy azok valaha is napvilágra kerüljenek. Ezért a 30. módosítással kapcsolatban név szerinti szavazást kértünk annak érdekében, hogy biztosítsuk ennek a kulcsfontosságú kérdésnek a támogatását.

Úgy véljük továbbá, hogy minden rendeletnek arányosnak és gyakorlatiasnak kell lennie, ezért ellenezzük azt a javaslatot, hogy a nanoanyagok segítségével előállított termékeken ezt az információt külön fel kell tüntetni. Szintén ellenezzük azt a javaslatot, hogy egy új ételismiszer nem lehet engedélyezni, amennyiben „elfogyasztás után vagy nanohulladék formájában káros a környezetre”. Ez ésszerűen hangzik, de ki fogja ezt megállapítani és milyen bizonyíték alapján? Nem lehetséges, hogy néhány meglévő terméket is be kellene tiltani egy ilyen rendelkezés alapján?

Egyetértünk azzal, hogy a Bizottságnak jogalkotási javaslatot kell előterjesztenie a klónozással kapcsolatban. Egyetértünk továbbá azzal, hogy egy bizonyos ideig meg kell erősíteni az adatvédelmet. Örülünk annak, hogy számos módosítási javaslatunkat elfogadták a bizottságban és reméljük, hogy amelyeket hajszál híján nem, azokat majd a holnapi teljes plenáris ülésen jóváhagyják. Azt azonban megerősíthetem, hogy általános támogatásunk jeleként javasolni fogjuk a jelentés elfogadását és az ügy elindítását.

Åsa Westlund, a PSE képviselőcsoport nevében. – (SV) Elnök asszony, nagyon köszönöm a Bizottságnak ezt a javaslatot. Köszönöm továbbá Liotard asszonynak ezt a kiváló jelentést, amely a Bizottság javaslatához képest lényegesen továbbfejlesztette azokat a részeket, amelyek véleményem szerint különösen fontosak: nevezetesen a közegészségügy és a fogyasztóvédelem témaköreit. Számos kérdéskörön együtt dolgoztunk korábbi munkánk során az ételismiszer-adalékanyagokkal kapcsolatban.

A nanorészecskékkel és nanoanyagokkal kapcsolatos kérdésekről van szó. Az előadó a javaslatában kiválóan foglalkozik ezzel a témakörrel, csakúgy, mint Breyer asszony az általa készített módosító javaslatban, amely a kozmetikai termékekről szóló irányelvvel kapcsolatos munkánk révén ismerős számomra. Akkor csaknem ugyanezt a javaslatot terjesztettük elő, amely most az irányelvben felmerült, és amelynek természetesen itt is helye van. Ez a nanoanyagok címkézésével kapcsolatos és azzal, hogy a termékek összetételének világosan ki kell derülnie a fogyasztó számára annak érdekében, hogy aki kerülni kívánja a nanorészecskéket és nanoanyagokat tartalmazó ételismiszereket, az ezt meg tudja tenni.

Örömmel vettem, hogy ismét felmerült az a kérdés, hogy számításba kell vennünk az ételismiszerek környezetre gyakorolt hatását. Ez rendkívül fontos és jelentősége egyre nő. Felmerülnek etikai szempontok is, például a klónozással kapcsolatban, amivel a jelentés konstruktív és tiszta szellemben foglalkozik. Itt nem arról van szó, hogy a klónozott húsok fogyasztása milyen hatással van a fogyasztókra, hanem elsősorban az etikai szempontokról, amelyeket valóban figyelembe kell vennünk, amikor ilyen jogalkotási döntéseket hozunk.

Egyetértek az előadóval abban, hogy engedélyezés szükséges az olyan nanoanyagokat tartalmazó csomagolóanyagok esetében, amelyek közvetlenül érintkeznek az ételismiszerekkel.

Az Európai Parlament Szocialista Képviselőcsoportja azon a véleményen van, hogy az előadó javaslata igen kiváló. Támogatunk néhány módosítást is. Reméljük, hogy hamarosan megegyezésre jutunk a Bizottsággal.

Magor Imre Csibi, az ALDE képviselőcsoport nevében. – Elnök asszony, az új ételismiszerekről szóló rendeleteknek a termékválaszték bővítését kell szolgálniuk az európai piacon, ugyanakkor azt is garantálniuk kell, hogy ezek az új termékek biztonságosak is a fogyasztó számára.

A jelenleg érvényben lévő rendelet alapján azonban nagyon kevés új ételismiszer európai piacra történő bevezetését hagyják jóvá a rendkívül bonyolult engedélyeztetési és elbírálási eljárás miatt. Amennyiben a pillanatnyilag érvényes engedélyeztetési eljárást alkalmazzuk a burgonya vagy a kivi forgalomba hozatalára, akkor valószínűleg ezek az ételismiszerek nem is kerülhetnének ma az asztalunkra. A jelenlegi szabályozás felülvizsgálatának egy jóval hatékonyabb és jobban alkalmazható rendszer felállítását kellene kitűznie célul az új ételismiszerek engedélyezése vonatkozásában.

Megértem néhány képviselőtársam aggodalmát, hogy olyan új termékek kerülhetnek a piacra, amelyek veszélyt jelenthetnek vagy félrevezethetik a fogyasztót. Nem kellene azonban a biztonságzmánia csapdájába esnünk és meggátolnunk az innovációt, továbbá nem kellene az új ételismiszereket hátrányosan megkülönböztetnünk és kedvezőtlenebb helyzetbe hoznunk olyan, már piacon lévő termékekkel szemben, amelyek nem biztos, hogy táplálkozási szempontból előnyösek a fogyasztónak; végül is a fogyasztók szabadon választhatnak.

Képviselőcsoportom általánosan véve elégedett a Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Ételismiszerbiztonsági Bizottságban történt szavazás eredményével. Bizonyos kérdések azonban messze túllépnek ennek a

rendeletnek a hatályán, ezért azt nem tudjuk támogatni. Nem írhatjuk elő például, hogy egy új élelmiszernek ne legyen kedvezőtlen hatása a környezetre. Ha tetszik, ha nem, minden emberi tevékenység hatással van a környezetre, és egy ilyen rendelkezés aránytalan lenne ebben az összefüggésben. Képviselőcsoportom azon a véleményen van, hogy helyett meg kell találnunk a megfelelő egyensúlyt az innováció ösztönzése és az élelmiszerbiztonságot, fogyasztó- és környezetvédelmet, valamint állatjólétet érintő elővigyázatossági alapelvek alkalmazása között.

Abból indultunk ki, hogy egyszerűsíteni kell az új élelmiszerek piaci bevezetésével kapcsolatos hosszadalmas bürokratikus eljárást, valamint megerősített adatvédelemmel az ipari beruházások megóvását.

Ennek érdekében újra előterjesztettünk egy módosításcsomagot, hogy megkönnyítsük azoknak a termékeknek az engedélyeztetési eljárását, amelyek hasonlóak a már piacon lévő élelmiszerekhez vagy alapanyagokhoz és amelyek engedélyeztetése a régi rendelet alapján már elkezdődött. A régi rendelet alapján függőben lévő kérelmeket a dokumentáció benyújtása idején érvényben lévő szabályok szerint kell kitölteni. A kérelmeknek az átdolgozott rendelet alapján történő ismételt benyújtása csak további késedelmeket és többletköltségeket jelentene az ipar számára.

Ugyanakkor igyekeztünk védeni a fogyasztók érdekeit is például a marketingre és az ellenőrzésre vonatkozó végrehajtási intézkedések megerősítésével, valamint a klónozott állatok élelmiszerláncból történő kizárásának támogatásával, illetve különleges címkézési előírásokkal.

A klónozás kérdésével kapcsolatban határozottan támogatom a klónozott állatoktól és utódaitól származó élelmiszerek jelen rendelet hatálya alól történő kizárását, és felszólítom a Bizottságot, hogy tiltsa meg a klónozott állatok élelmiszerláncba történő bekerülését. 2008 szeptemberében az Európai Parlament nagy többséggel elfogadott egy állásfoglalást a klónozott állatok élelmiszer-ellátásból történő kitiltásáról.

Következetesnek kell lennünk abban, hogy milyen politikai üzenetet fogalmazunk meg a Bizottság és az állampolgárok felé. Ki kell térni továbbá olyan alapvető kérdésekre is, mint az élelmiszer-ellátás céljából történő klónozás etikai vonatkozásai, valamint a klónozás emberi egészségre, valamint az állatjólétre gyakorolt hatásai.

Ezért az új élelmiszerekről szóló rendelet nem biztosít megfelelő kereteket egy ilyen bonyolult kérdés számára. Amennyiben a klónozott állatoktól származó élelmiszeripari termékek a jövőben az európai piacra kerülnének, akkor külön rendeletre lesz szükség, amelyet először nyilvános vitára kell bocsátani és demokratikusan kell elfogadni.

Úgy vélem, hogy a Parlamentnek többségi szavazással határozottan állást kell foglalnia, és nyomást kell gyakorolnia a Bizottságra, hogy olyan megoldást sikerüljön találni, ami az állampolgárok akaratát tükrözi.

Szintén támogatjuk a nano-alapanyagok címkén való feltüntetését. Az embereknek joguk van tudni, hogy mit esznek, és hogy ennek megfelelően dönthessenek. Amennyiben valaki aggódik a nanotechnológia miatt, akkor lehetőséget kell neki adni arra, hogy másként döntsön. Ugyanakkor úgy gondolom, hogy a genetikailag módosított takarmányt fogyasztó állatokból származó élelmiszerek címkézése egyszerűen nem reális és nem megvalósítható. Személy szerint erősen ellenzem a GMO-kat, de el sem tudom képzelni, hogyan tudnánk hatékonyan nyomon követni, mely állatokat etették GMO-val és melyeket nem.

Zdzisław Zbigniew Podkański, az UEN képviselőcsoport nevében. – (PL) Elnök asszony, az új élelmiszerekről szóló 258/97/EK rendelet jó alkalom arra, hogy tisztázzuk, tulajdonképpen miről is van szó. Valóban az egészséges és biztonságos élelmiszereket támogatjuk és a fogyasztók egészségét védjük, vagy inkább bizonyos érdekcsoportok és személyek érdekeit képviseljük, akik számára nem az emberek és az emberek egészsége a legfontosabb, hanem a pénz?

Ha tényleg az emberek és az egészségük miatt aggódunk, akkor gondoskodnunk kell arról, hogy valódi információk álljanak a fogyasztók rendelkezésére az élelmiszerek eredetével és összetételével kapcsolatban. A tájékoztató címkén fel kell tüntetni többek között a termék összetételét és a mennyiségeket; azt, hogy a termék környezetkímélő vagy GMO-termékekből készült; az esetleges adalékanyagokat mint pl. az élelmiszerenzimeket és aromákat, a származási országot és azt, hogy a termék klónozott állatoktól származik-e, amit – véleményem szerint – teljesen be kellene tiltani.

Lényegében arról, hogy az új élelmiszerek előállításához és marketingjéhez szükséges engedélyek kibocsátásával kapcsolatosan megfelelő eljárások alkalmazására van szükség, nem is kellene vitát folytatnunk. Az eljárásoknak meg kell védeniük a fogyasztókat az egészségtelen élelmiszerek veszélyeitől és attól, hogy félrevezessék őket. Az előadó, Liotard asszony egyetértett a Bizottság jelentésével abban, hogy áttekinthető

engedélyezési eljárásra van szükség az új élelmiszerekkel kapcsolatban, bár számos módosító javaslatot terjesztett elő, ami a jelentéssel kapcsolatos munkája iránti elkötelezettségét bizonyítja, és ez elismerésre méltó.

Hiltrud Breyer, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök asszony, Liotard asszony, hölgyeim és uraim, új szabályozásra van szükség az új élelmiszerekkel kapcsolatban. Az élelmiszerekkel kapcsolatos követelményeinknek – különösen a nanotechnológia tekintetében – éppen olyan szigorúaknak kell lenniük, mint a kozmetikumok esetében.

A nanoanyagok pontos meghatározására és világos címkézésre van szükség. A nanoélelmiszereket azonban nem szabad addig engedélyezni, amíg sajátos kockázatelemzési módszereket nem vezetünk be, ellenkező esetben tengerimalacokat csinálunk a fogyasztókból, amit – remélem – senki sem szeretne.

A géntechnológia esetében a lehető leggyorsabban be kell zárunk a címkézési kiskaput. A génmódosított takarmánnyal táplált állatoktól származó élelmiszerek címkéjén ezt a tényt fel kell tüntetni. Papíron létezik a nyomon követhetőség, tehát ez meg is valósítható. Holnap kiderül, hogy a német képviselőtársak hogyan szavaztak, mert itt egy címkézési kiskapu van. Nem akarjuk a fogyasztókat megfosztani a szabad választás jogától. Biztosítani kell számukra a választás szabadságát, és lehetővé kell tenni számukra, hogy saját maguk dönthessenek.

Egyértelműen le kell szögeznünk, hogy állatjóléti és etikai okok miatt nem akarjuk a klónozott hústermékek engedélyezését Európában. Ezt nagyon világosan meg kell fogalmaznunk ebben a rendeletben.

Végül szeretném leszögezni, hogy az állatokat nem volna szabad felesleges szenvedésnek kitenni. Ezért kérjük, hogy tiltsák be az állatokon kétszer elvégzett kísérleteket. Köszönjük!

Renate Sommer (PPE-DE). – (DE) Elnök asszony, örömmel venném, ha én is fél perccel tovább beszélhetnék, mint az előbb Breyer asszony a Zöldek/Európai Szabad Szövetség Képviselőcsoportjából.

A Bizottság nagyon jó javaslatot terjesztett elő az új élelmiszerekről szóló rendelet aktualizálására. Sajnos néhány módosítási javaslat azért került benyújtásra, hogy olyan dolgokkal egészüljön ki ez a beadvány, amelyek nem összeegyeztethetők ennek a rendeletnek a célkitűzéseivel, sőt még ütköznek is a meglévő esetjoggal. Az a kötelezettség, hogy az élelmiszer-kereskedők egészségügyi és állatjóléti szempontból ellenőrizzék az új élelmiszereket, túl nagy terhet róna a kiskereskedőkre.

Ismét megkísérlik aláásni a meglévő GMO-szabályozást, ebben az esetben azzal, hogy a genetikailag módosított takarmányokkal táplált állatoktól származó új élelmiszerek külön címkézésére szólítanak fel. Minderről már hallottunk korábban.

A GMO-szabályozást érintő kérdéseknek nem kellene az új élelmiszerekről szóló rendelet témakörébe tartozniuk. Ezt állítom, azonban én is előterjesztettem egy olyan módosító javaslatot, hogy tegyünk különbséget az új növényfajták és az új élelmiszerek meghatározása között. Nem volna szabad azonban megengedni, hogy az érdekelt pártok a Parlamentben az új élelmiszerekről szóló rendeletet választási kampányuk céljaira használják. A 62. és 90. módosítás, amellyel kapcsolatban a Zöldek név szerinti szavazást kértek, nyilvánvalóan egy ilyen kísérlet. Kit akarnak ezért pellengérré állítani? Képviselőcsoportom mindig is támogatta a fogyasztók jogait arra vonatkozóan, hogy megismerjék az élelmiszerek összetételét. Miért ne lehetne a nanoanyagokat feltüntetni az összetevők között? Bár a 62. módosítás meglehetősen ügyetlen kísérletet tesz arra, hogy elébe vágjon az élelmiszerek címkézésével kapcsolatos jelentésemnek, azt kell mondanom, hogy az új élelmiszerek címkézése – véleményem szerint – teljes mértékben összeegyeztethető a jelentésemmel.

Ezért azt javaslom, hogy képviselőcsoportom szavazza meg a módosításokat. Az élelmiszer-címkézési szabályozásról szóló jelentésemben utalni fogok az új élelmiszerekről szóló rendelet azon részére, amely a címkézésre vonatkozik. Erre azért lesz lehetőség, mert az élelmiszerek címkézésével kapcsolatos első olvasatot a következő parlamenti időszakra halasztották el, a Zöldek óhaja ellenére. Most vált azonban csak nyilvánvalóvá, hogy milyen előnyös is számukra ez a halasztás.

Egy rövid megjegyzés a klónozással kapcsolatban. Ez állatkinzás és ellenezzük. Az élelmiszerek azonban ennek a rendeletnek a hatálya alá kell, hogy tartozzanak, ellenkező esetben ...

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Csaba Sándor Tabajdi (PSE). – (HU) Az európai fogyasztó számára nagy megnyugvás, hogy az asztalára kerülő uniós élelmiszerekben tökéletesen megbízhat. Közép- és hosszú távon ez a közös agrárpolitika fennmaradásának egyik legfontosabb indoka is. Kompenzálnunk kell az európai termelőket azért, hogy mi szigorúbb élelmiszer-biztonsági és környezetvédelmi szabályokat állapítunk meg, mint az Unión kívüli versenytársaink.

Jó lenne, ha a WTO-tárgyalásokon sikerülne érvényesítenünk azon jogos igényeinket, hogy a globális versenytársaink ugyanolyan szigorú élelmiszer-biztonsági, állat- és növény-egészségügyi és környezetvédelmi normákat, szabályokat tartsanak be.

Az új élelmiszerekre vonatkozó szabályozás, a jelentés mostani módosítása is a fokozott élelmiszer-biztonságot szolgálja. A jelenlegi globális élelmiszerválság a népesség folyamatos növekedése által támasztott kihívások ugyanakkor felértékelik, sőt létszükségletté teszik az új megoldások keresését. Ahhoz, hogy 2050-ben a föld 9 milliárd embert is étellel tudjon látni, a technológiai fejlődés által nyújtott lehetőségek, elsősorban a biotechnológia kihasználása elengedhetetlen.

A félreértések elkerülése végett ez a jelentés nem foglalkozik a génmódosított élelmiszerekkel. A Bizottság szándékai szerint az új élelmiszerek hatálya alá tartoznának viszont a nanotechnológiával készült élelmiszerek. Vannak képviselőtársaim, akiknek az aggályait bizonyos fokig értem, de fontos látnunk, hogy a nanotechnológia a jövő egyik kulcsa.

Európa súlyos versenyhátrányt szenvedne, ha kimaradna a fejlesztésekből e téren. A kulcs az engedélyezési folyamatot kísérő tudományos, körülmények vizsgálat, amire a rendelettervezet garanciát nyújt. Lényeges szempont a szigorú címkézési szabályrendszer. Nem szabad, hogy a szóban forgó élelmiszer a fogyasztók megtévesztésére alkalmas legyen.

Nagy vita van a klónozott állatokról is. Helyesebb volna önálló rendeletben szabályozni a klónozást. A klónozott állat leszármazottját az Európai Élelmiszerbiztonsági Hivatal véleményével egyetértve ne tekintjük klónnak, de a rendelet utaljon a klónozott állat leszármazottjára is. Ezt pontosan világossá kell tennünk a fogyasztók számára.

Mojca Drčar Marko (ALDE). – Elnök asszony, az elmúlt évben meggyőző többséggel szavaztuk meg az élelmiszer-előállítás céljára történő klónozás, illetve a klónozott állatoktól és leszármazottaiktól származó termékek betiltására irányuló állásfoglalást.

Az új élelmiszerekről szóló jogszabály megszavazása előtt fel kellene elevenítenünk, hogy miért is voltunk olyan óvatossá és körültekintőek az állatok egészségét és jólétét fenyegető veszélyek kapcsán. Korábbi tapasztalatainkból tudjuk, hogy az élelmiszerbiztonságot és az ember mint domináns faj, valamint a természet közötti etikai viszonyt érintő hasonló kérdésekben a nagyközönség fogadtatása nagyrészt attól függ, hogy milyen ismeretekkel rendelkeznek a témáról. A fogyasztók egyre érzékenyebbek a tenyésztett állatok szenvedéseivel, illetve az őket ért sérelmekkel kapcsolatban, ezért joguk van tudni, hogy a klónozás fájdalmat okozhat és elfecsérelheti a természeti erőforrásokat. Az állatklónozás fejlesztését mint az élelmiszer-előállítás egyik módját azonban az emberek tudta nélkül mégis tovább folytatják.

A klónozással kapcsolatos problémák nemcsak az állatok jólétét érintik, hanem a fogyasztók élelmiszerekbe vetett bizalmát is, hiszen úgy gondoljuk, hogy Európában az élelmiszer-előállítás nagyon magas színvonalon történik. A tavaly októberi Eurobarométer felmérés komoly aggodalmakra vetett fényt a klónoktól származó élelmiszerek feltételezett jövőbeli használatával kapcsolatban. Ez az aggodalom az import élelmiszerekhez kötődik, amelyek végül az európai piacra kerülhetnek anélkül, hogy a címkén fel lenne tüntetve, hogy a termék klónozott állatoktól származik. Ezért egyetértek az előadó megközelítésével, ami sürgeti a Bizottságot, hogy önálló rendeletben foglalkozzon a klónozás kérdésével.

A képviselőcsoportom által előterjesztett módosításokban foglalt egyéb problémák mellett szeretném kiemelten támogatni az állatkísérletekkel kapcsolatos információcserét annak érdekében, hogy el lehessen kerülni az újabb állatkísérleteket.

Végül szeretném megköszönni az előadó alapos munkáját ezzel az élelmiszerbiztonságot, fogyasztóvédelmet, állategészségügyet és állatjólétet érintő rendkívül fontos uniós rendelkezéssel kapcsolatban.

Satu Hassi (Verts/ALE). – (FI) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, nagyon köszönöm Liotard asszony nagyszerű munkáját és kiváló jelentését. Annak különösen örülök, hogy a bizottság komolyan vette a nanoanyagok veszélyeit, és be akarja tiltani a klónozott állatokból származó húsokat. Elvégre a klónozás nagy fájdalmakat okoz az állatoknak.

Szintén fontosnak tartom a 60. módosítást. Az elképzelés szerint a génmódosított takarmányt fogyasztó állatoktól származó termékeket, mint pl. a tejet, tojást és húst külön fel kell címkézni, és remélem, hogy ezt az egész Parlament támogatni fogja. Az európai fogyasztók kerülnek a génmódosított élelmiszereket, és alig találunk az üzletekben olyan, növényekből származó génmódosított élelmiszert, amit fel kell címkézni. A takarmányok esetében azonban óriási a kiskapu, ami lehetővé teszi, hogy a génmódosított étel mégis az asztalunkra kerüljön. Az európai piacon lévő takarmányok nagy részét a világ más tájairól importálják, főleg Brazíliából és Argentínából, ahol óriási mennyiségben állítanak elő génmódosított állati takarmányt.

Itt az ideje, hogy az átláthatóság alapelvét kiterjesszük a takarmányokra is, a génmódosítás tényét feltüntetve címkézést pedig az állati termékekre. Hazám miniszterelnöke 2 évvel ezelőtt támogatta ezt az elképzelést, és remélem, hogy Finnország a Miniszterek Tanácsában szintén ezt teszi majd.

Avril Doyle (PPE-DE). – Elnök asszony, örülök az új élelmiszerekről szóló rendelet felülvizsgálatának, aminek ösztönöznie kell az innovációt az élelmiszer- és italiparban. Védenie kell továbbá a belső piac működését és a közegészségügyet, ugyanakkor meg kell könnyítenie az új élelmiszer piacra jutását.

Aggodalmaim vannak ugyanakkor azzal kapcsolatban, amit tudományos ellenszenvnek és bizalmatlanságnak neveznek az Európai Parlament részéről – és a nemzeti parlamentjeink részéről egyaránt –, ami számos területen komolyan nyugtalanítóvá vált. Méltánytalanul bánunk önmagunkkal, amikor érzelgős, hisztérikus és populista válaszokat adunk a szakemberek által véleményezett legfrissebb tudományos eredményekre, és méltánytalanul bánunk a mandátumunkkal is. Amikor génmódosított termékekről, klónozásról vagy nanotechnológiáról esik szó a Parlamentben, akkor túl óvatosak vagyunk, és egyből nemet mondunk, aztán lassan megnyílunk, de halogatjuk az engedélyezést.

Érdekelne, biztos asszony, hogy vajon az EFSA-nak elegendő erőforrás áll-e rendelkezésére, hogy az ezzel a rendelettel kapcsolatos dokumentációt időben, de alaposan feldolgozza. Ha a génmódosított élelmiszerekkel és takarmányokkal kapcsolatos kellemetlen tapasztalataink és az ezen a téren tett előrelépéseink alapján akarunk cselekedni, akkor nemet kell mondanunk. Miért reagálunk úgy ezen a téren az új fejleményekre, mintha tudományos analfabéták lennénk? Miért nem adunk ennyire a tudományos szakemberek véleményére? Senkinek sincs ebben a Parlamentben tudományos háttere, vagy legalább néhányunknak? Ugyanezt a kérdést fel lehetne tenni a nemzeti parlamentekkel kapcsolatban is. A jogalkotást az alapos, komoly tudományos eredményekre kell alapozni, és el kell azokat fogadni. Ha nem ezt tesszük, akkor a jogalkotói hitelességünket kérdőjelezzük meg.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). – (PL) Elnök asszony, abból kiindulva, hogy mi a jó a fogyasztónak és figyelembe véve azt, hogy az általunk elfogyasztott élelmiszerek milyen óriási hatással vannak az egészségünkre, egyetérték az előadóval abban, hogy világosan meg kell határoznunk az új élelmiszerekkel kapcsolatos szabályozások célját. Mindent meg kell tennünk annak érdekében, hogy az új élelmiszerek engedélyezési rendszerének átláthatósága és hatékonysága garantálja a fogyasztók biztonságát és javítsa a belső piac működését.

Véleményem szerint az új élelmiszer jelenlegi meghatározását finomítani kell, figyelembe véve az élelmiszerekről szóló jogszabályok általános alapelveit és követelményeit. Úgy vélem, hogy egy élelmiszer csak akkor kerülhetne piacra, ha az nem téveszti meg a fogyasztót, tökéletesen biztonságos és a tápértéke nem károsodott. Amennyiben az alapanyagait vagy összetevőit emberi fogyasztásra még nem alkalmazták, akkor különös figyelmet kellene fordítani a jogi szabályozásával kapcsolatos bármilyen döntés meghozatalára. Támogatok minden olyan tevékenységet, ami elősegíti az élelmiszer-biztonság magas színvonalának fenntartását, és akik arról beszélnek, hogy ...

Androulla Vassiliou, a Bizottság tagja. – Elnök asszony, szeretnék kitérni néhány nagyon fontos kérdésre, amelyet a tisztelt képviselők említettek.

Ami a nanotechnológiát illeti, követtem a legfrissebb tudományos véleményeket és a Liotard asszony jelentéséhez kapcsolódó dokumentáció véleményem szerint nagyon meggyőző. Az Európai Unió fogja először a világon előírászerűen meghatározni a mesterséges nanoanyagok fogalmát, valamint koherensen és rugalmasan megközelíteni ezt a technológiát.

Annak érdekében, hogy tisztázzuk a Bizottság álláspontját a nanotechnológiák meghatározásával kapcsolatban, szeretném a következő nyilatkozatot tenni a Bizottság részéről.

A Bizottság meg kívánja jegyezni, hogy a nanoanyagok közös meghatározása még folyamatban van. A Bizottság ezért megerősíti, hogy a közös meghatározással kapcsolatban tett előrelépéseket a jövőben a

közösségi jogban figyelembe kell venni, meg kívánja továbbá jegyezni, hogy a javaslatban érintett bizottsági eljárások szintén lehetővé teszik a javaslatban szereplő meghatározás aktualizálását.

A nanotechnológia segítségével előállított élelmiszerek kötelező címkézése tekintetében szeretném megjegyezni, hogy a Bizottság valóban támogatja a fogyasztók tájékoztatását a nanoanyagok élelmiszerekben való előfordulásával kapcsolatban. Az új élelmiszerekről szóló rendelet alapján ugyanakkor eseti engedélyezés van érvényben, ami szintén tartalmaz előírásokat az ilyen jellegű termékek használatára vonatkozóan, beleértve a címkézési követelményeket is. A címkézést tehát minden esetben egyedileg ellenőrzik.

Szeretném tisztázni a klónozás fontos kérdésével kapcsolatos állásfoglalásomat. Már korábban elmondtam, hogy szerintem az új élelmiszerekről szóló rendelet nem a legalkalmasabb a klónozással kapcsolatos valamennyi kérdés szabályozására. Ez a rendelet csak az élelmiszerbiztonsággal és a piaci engedélyezéssel foglalkozik. Ezért a tenyésztési programokban használt klónok – a sperma, az embrió, valamint a petesejt – nem tartozhatnak az új élelmiszerekről szóló rendelet hatálya alá, ahogyan az állategészségüggyel, illetve állatjóléttel összefüggő kérdések sem.

Január 13-án a biztosok kollégiuma orientációs vitát folytatott az élelmiszer-előállítás céljából tenyésztett állatok klónozásával kapcsolatban. A Bizottság tagjai egyetértettek abban, hogy számos megválaszolatlan kérdés maradt. A Bizottság szorosan együttműködik az ügyben az EFSA-val és kezekszik afelől, hogy tudományos kutatásokat folytassanak ebben a témakörben. Ugyanakkor tárgyalásokat kezdeményeztem a legnagyobb kereskedelmi partnereinkkel: az Egyesült Államokkal, Kanadával, Japánnal, Ausztráliával és Új-Zélanddal.

Valóban több információra és adatra van szükségünk a klónozási módszerekkel kapcsolatban, és arról, hogy szabályozási szempontból hogyan kellene kezelni a klónozott állatok utódait.

Ahogy néhányan említették, múlt év júliusában az Európai Élelmiszerbiztonsági Hatóság nyilvánosságra hozta véleményét az Európai Unióban élelmezési célból történő klónozás tudományos vonatkozásaival kapcsolatban. A vélemény lényege az volt, hogy a kockázatértékelés nem kielégítő a rendelkezésre álló adatok hiányossága miatt. Az állatok egészsége és jóléte tekintetében a vélemény világosan megfogalmazza, hogy a klónok jelentős részét hátrányosan, sokszor súlyosan érinti az eljárás, ami gyakran végzetes mind a klónozott állatok, mind a helyettesítő állatok szempontjából.

Az európai etikai csoport arra is felhívja a figyelmet, hogy számos tudományos kérdés még megválaszolatásra vár, és hogy kutatásokat kell még folytatni az élelmiszerbiztonsággal, állategészségüggyel, állatjóléttel, nyomonkövethetőséggel és címkézéssel kapcsolatban.

Végezetül a klónozással kapcsolatban szeretném megjegyezni, hogy egy kérdést feltétlenül elő kell terjeszteni, de az új élelmiszerekről szóló rendelet nem a megfelelő hely ezzel a kényes témával kapcsolatos valamennyi kérdés szabályozására.

Mindazonáltal szeretnék kötelezettséget vállalni a Bizottság nevében arra, hogy a lehető legrövidebb időn belül átfogó jelentést fogunk készíteni a klónozási módszerek valamennyi kérdéskörével kapcsolatban, figyelemmel az élelmiszerek előállítására, beleértve a klónokkal és utódaikkal kapcsolatos állategészségügyi és állatjóléti kérdéseket, valamint, amennyiben lehetséges, a jogalkotási javaslatokat is. Szeretném hangsúlyozni, hogy véleményem szerint megoldást tudunk találni ebben az ügyben, és szeretném megköszönni a Parlament megértését és együttműködését.

Liotard-jelentés (A6-0512/2008)

A Bizottság elfogadja a következő módosításokat: 7, 12, 34, 35, 41, 42, 44, 45, 53 és 63.

A következő módosítások elvileg elfogadhatók: 3, 8, 15, 20, 58, 64, 65, 76, 87, 88 és 89.

A következő módosításokat átszövegezés esetén elfogadhatók: 1, 6, 10, 25, 30, 31, 36, 40, 66, 67, 69, 77, 82, 84, 85 és 93.

A Bizottság nem fogadja el a következő módosításokat: 2, 4, 5, 9, 11, 13, 14, 16, 17, 18, 19, 21, 22, 23, 24, 26, 27, 28, 29, 31, 32, 33, 37, 38, 39, 43, 46, 47, 48, 49, 50, 51, 52, 54, 55, 56, 57, 59, 60, 61, 62, 68, 70, 71, 72, 73, 74, 75, 78, 79, 80, 81, 83, 86, 90, 91 és 92.

Kartika Tamara Liotard, előadó. – (NL) Elnök asszony, szeretnék őszinte köszönetet mondani képviselőtársaimnak a vitában való részvételért és a jelentésben érintett kérdésekben kapott támogatásért. Természetesen volt néhány bíráló megjegyzés is. Ezeknek is örülök, mert ez csak a vita hasznára válhat.

Az a célunk, hogy biztosítsuk a fogyasztókat afelől, hogy az új technológiák segítségével előállított termékek vagy új élelmiszerek, amelyek a piacunkra kerülnek, biztonságosak. Befektetett munkánk és javaslataink révén el fogjuk érni ezt a célt. Az innováció felé forduló gyártók számára is biztonságot nyújt majd, mert így tudni fogják, hogy mit lehet és mit nem. A jelentés az adatvédelmet is érinti a gyártók vonatkozásában és ez szintén az innovációt segíti elő az élelmiszerbiztonság terén.

Szeretném továbbá szívből megköszönni a biztos asszonynak, amit a nanotechnológiával kapcsolatban elmondott. Ezen a területen valóban sok változás várható, és ha már most az elején lefektetünk egy meghatározást, akkor a tudomány fejlődésével később tudunk majd azon módosítani.

Azt is szeretném megköszönni a biztos asszonynak, amit az állatok klónozásáról mondott. Szeretném azonban kiemelni, hogy a Parlament már elfogadott egy állásfoglalást, amelyben egyértelműen leszögezzük, hogy nem akarjuk a klónozott állatoktól származó hús mint élelmiszer piacra kerülését. A jelentésem ezt a kérdést is érinti, és szorgalmazom, hogy az állatklónozás kérdését zárjuk ki az új élelmiszerekről szóló rendelet hatálya alól. A jelentés is erre szólít fel és, amint azt hallhatták, a Parlament határozottan támogatja ezt az álláspontot.

Végül szeretném megragadni az alkalmat, hogy hálás köszönetet mondjak kollégáimnak, Thomasnak, Viviannek és Jan-Jaapnek a jelentés elkészítése során végzett áldozatos munkájukért.

Elnök. – A vitát lezárom.

A szavazásra szerdán kerül sor.

17. Az ózonréteget lebontó anyagok (átdolgozás) (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont Blokland úr jelentése a Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszerbiztonsági Bizottság nevében az ózonréteget lebontó anyagokról szóló európai parlamenti és tanácsi rendeletre irányuló javaslatról (átdolgozás) (COM(2008)0505 – C6-0297/2008 – 2008/0165(COD)).

Johannes Blokland, előadó. – (NL) Elnök asszony, az ózonlyuk megszűnése nagyon fontos a környezet, illetve a világ népességének egészsége szempontjából. Légkörünk úgy épül fel, hogy két különböző réteg véd bennünket. A troposzférában lévő szén-dioxid benntartja a meleget, hogy a hőmérséklet ne süllyedjen túl alacsonyra. A sztratoszférában található ózon pedig megvéd bennünket a nap káros UV-sugárzásától. Az ózonréteget lebontó anyagokról szóló rendelet elsődleges célja a sztratoszféra ózonrétegének védelme, valamint az éghajlatváltozás megelőzése. A betiltásra kerülő anyagok tehát azok, amelyek lebontják az ózont és elősegítik a globális felmelegedést. Az ózonréteget leginkább lebontó anyagokat az aeroszolok hajtóanyagaiban, hűtőszekrényekben, szigetelőanyagokban, valamint bizonyos típusú oldószerekben és tisztítószerekben találjuk. Az ózont legerőteljesebben lebontó CFC-k és halonok alkalmazását – néhány kivételtől eltekintve – teljesen megszüntették. A HCFC-k gyártását már betiltották és 2020-tól a használatuk is tiltva lesz. Az új rendelet preambuluma leszögezi, hogy az ózonréteget lebontó anyagok előállítását és használatát lehetőség szerint be kell szüntetni vagy minimálisra kell csökkenteni. Ez egy fontos kiindulási alap.

A Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszerbiztonsági Bizottság 64 módosítást fogadott el. Volt két háromoldalú egyeztetés, ami a Tanács és a Parlament megállapodásával zárult. Ez azt eredményezte, hogy a 64 módosítást egy egységes szerkezetbe foglalt szöveg váltotta fel. Szeretném ennek a megállapodásnak kilenc fontos eredményét röviden ismertetni.

Először is a rendelet jogalapja a környezetvédelem lett. Ez lehetővé teszi a tagállamoknak, hogy több nagyobb horderejű intézkedést fogadjanak el a környezet védelmére. Másodsorban a metil-bromid növényvédőszer használata 2010. március 18-tól tilos. Ez vonatkozik a tartályok fégirtás céljából gázzal történő fertőtlenítésére is. Az egyetlen kivétel a vészhelyzet, ha nagyméretű járvány fordul elő. Harmadsorban szeretném megemlíteni, hogy a HCFC-k kivonására irányuló program utolsó éveiben 1997-hez képest 7%-os csökkentést sikerült elérni. A negyedik helyen említeném, hogy a HCFC-eket csak a kormány megbízása alapján végzett tevékenységek esetében lehet alkalmazni. Ötödésben, néhány új anyagot is felvettek arra a listára, amely anyagokra megszorító intézkedéseket fognak bevezetni. Az Európai Bizottság vállalta, hogy tovább vizsgálja ezeket az anyagokat. Hatodsorban megemlítem, hogy a szükségszerű kivételek, azaz a reagensként, illetve laboratóriumokban használt anyagok esetében is kötelezővé tették a címkézést. Megállapodtak továbbá abban is, hogy a laboratóriumban nem használják azokat gyakrabban. A hetedik eredmény az, hogy az ózonréteget lebontó anyagok meglévő készülékekhez történő újrahazsnosítása és

újrafeldolgozása csak egy vállalkozáson belül történhet. Ezenfelül a csalás és illegális kereskedelem megelőzése érdekében naplót kell vezetni a felhasznált mennyiségekről. A nyolcadik helyen említettem azt, hogy a végrehajtást az ellenőrzés fogja segíteni. A tagállamok ezáltal kénytelenek lesznek együttműködni az illegális kereskedelem visszaszorítása érdekében. Végezetül, az ózonlebontó anyagok szivárgásának megelőzése érdekében megszigorítják a megfigyelő- és végrehajtási rendszert.

Sokat kell még azonban tenni a felhalmozódott ózonlebontó anyagok problémájának megoldása ügyében. A Bizottságnak itt fontos feladata van. Szeretném még egyszer szorgalmazni az építési és bontási hulladékokról szóló irányelv kidolgozását azon irányvonalak mentén, amelyekben hét évvel ezelőtt a hatodik környezetvédelmi akcióprogram keretében megállapodtunk.

Mindent egybevéve kielégítő eredményeket sikerült elérni. Az ózonréteg nagyobb eséllyel tud helyreállni, s ezáltal csökkennek a káros hatások, mint a bőrrák, valamint a növényeket és fákat ért károsodások.

Stavros Dimas, a Bizottság tagja. – (EL) Elnök asszony, mindenekelőtt szeretnék köszönetet mondani és gratulálni az előadónak, Blokland úrnak, és valamennyi árnyékelőadónak az ózonréteg védelmével kapcsolatos rendelet átdolgozása során végzett kiváló munkájáért.

Különösen örülök annak, hogy sikerült megállapodásra jutni már az első olvasat során, ami javarészt a Parlament kedvező irányban való és építő jellegű hozzájárulásának köszönhető.

A sztratoszféra ózonrétegének védelmére irányuló politika hatalmas sikerként könyvelhető el, amelyben az Európai Unió döntő szerepet játszott. Az Európai Unióban elfogadott innovatív intézkedéseknek köszönhetően sikerült az ózonréteget lebontó anyagok 99%-át kivonni a forgalomból.

Az ózonréteg védelme mellett ezeknek az anyagoknak a korlátozása rendkívül jó hatással van az éghajlatra. Ez azért van így, mert ezeknek az anyagoknak a globális felmelegedési potenciálja akár 14 000-szerese a szén-dioxidénak. A Montreali Jegyzőkönyv és a még nagyratörőbb közösségi rendelet nélkül az üvegházhatást kiváltó gázok kibocsátása globális szinten a jelenleginél talán 50%-kal is magasabb lenne.

Ezeknek a nemzetközi erőfeszítéseknek köszönhetően – a tudósok számításai szerint – az ózonréteg 2050 és 2075 között teljesen helyreállhat. Annak érdekében azonban, hogy ezt lehetővé tegyünk, számos visszatérő problémát meg kell oldani. A Bizottság javaslata a közösségi rendelet egyszerűsítésére, valamint a bürokratikus akadályok csökkentésére irányul, továbbá arra, hogy az ózonréteg helyreállításának biztosítása érdekében összhangba hozza a rendeletet a legújabb tudományos eredményekkel és a jövő kihívásaival.

Az elért kompromisszumos megállapodás megtartotta a bizottsági javaslat felépítését, ugyanakkor tartalmazza azokat a sajátos intézkedéseket, amelyek a megoldásra váró kérdésekre irányulnak az ózonréteget lebontó anyagok használatának teljes betiltását vagy korlátozását illetően.

Ami ennél is fontosabb, szigorúbb rendelkezéseket tartalmaz az olyan anyagokra vonatkozóan, amelyek kötött formában vannak jelen az egyes termékekben, mint például hűtőkészülékekben vagy műanyag szigetelőhabban. A megállapodás megerősíti az ózonréteget lebontó anyagok illegális használata és illegális kereskedelme ellen irányuló kereskedelmi intézkedéseket az Európai Unióban, továbbá elősegíti a környezeti dömping megelőzését a fejlődő országokban. Végezetül, a vészhelyzetek kivételével teljesen betiltja a metil-bromid használatát. Ezáltal a metil-bromidról szóló közösségi jogszabály globális szinten az élvonalba került.

Az ózonréteg helyreállításával, illetve az üvegházhatást kiváltó gázok kibocsátásával kapcsolatban elért eredmények igen jelentősek. Az Európai Bizottság abban a helyzetben van, hogy teljes egészében el tudja fogadni a módosító javaslatcsomagot.

Még egyszer szeretném megköszönni az Európai Parlamentnek, hogy jelentős mértékben hozzájárult ahhoz, hogy a javaslat környezetvédelmi célkitűzései érintetlenül megmaradhassanak és hogy már az első olvasat során sikerült megállapodásra jutni.

Eija-Riitta Korhola, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – (FI) Elnök asszony, az előttünk álló rendelet természetes folytatása és fontos része annak a Montreali Jegyzőkönyvnek, amely ténylegesen arra kötelezi a 191 aláíró országot, hogy hagyjanak fel az ózonréteget lebontó anyagok használatával.

A Montreali Jegyzőkönyv az egyik legsikeresebb nemzetközi környezetvédelmi megállapodás. Az eredmények önmagukért beszélnek. Az ODS-felhasználás a viszonyítási alaphoz képest 95%-kal csökkent. Ezenfelül az üvegházhatást kiváltó gázok kibocsátása 20 éves időszakot tekintve 100 milliárd tonnányi szén-dioxidnak

megfelelő mennyiséggel lesz kevesebb. A vita tárgyát képező rendelet ezért nemcsak az ózonréteg helyreállítását segíti elő, hanem az éghajlatváltozás elleni küzdelem fontos részének is tekinthető.

A 9 évvel ezelőtt megfogalmazott korábbi rendelet reménytelenül idejétmúlt volt és az aktualizálása elengedhetetlen volt. A jelenlegi rendelet felépítésének egyszerűsítése, az elavult rendelkezések törlése, valamint az újfajta anyagokról készítendő jelentések kötelezővé tétele mind olyan reform, ami égetően szükséges volt. Szeretnék gratulálni munkatársamnak, Blokland úrnak parlamenti előadóként végzett munkájához. Az első olvasat során elért kompromisszum kihívás ugyan a demokrácia szempontjából, viszont ésszerű megoldás egy ilyen jellegű korszerűsítésre, és elérése már önmagában is nagy teljesítmény a környezetvédelem terén.

Az azonnali elfogadásra kész rendelet még inkább összhangba hozza a jelenlegi közösségi jogszabályokat a Montreali Jegyzőkönyv eredeti rendelkezéseivel. A HCFC-termelés leállítására kitűzött határidő előrehozása 5 évvel korábbra, 2020-ra például ésszerű és indokolt, csakúgy, mint az exporttilalom alól mentesülő termékek számának csökkentése. Mivel a rendelet célkitűzéseit nem lehet a Közösségen belül, pusztán a tagállamok szerepvállalásával kielégítően elérni, globális szinten kell a problémát megközelíteni az egész világgazdaság kontextusában. Amennyiben az exporttilalom alól túl sok a kivétel, akkor nagyon nehéz a létjogosultságukat alátámasztani.

Maga a Montreali Jegyzőkönyv is négyszer egészült ki. A 20 éves szerződést Londonban, Koppenhágában, Montreálban és Pekingben is módosították. Ez nem csak egy sikertörténet: helyesbíteni kellett az elhibázott irányvonalakon, amint megértettük a növekedés okát. Ugyanilyen bölcsnek kell most lennünk a Kiotói Jegyzőkönyv esetében is.

Az eredeti Montreali Jegyzőkönyv – főleg a CFC-k korlátozásával – az ózonréteg védelmére összpontosított, és a kitűzött cél rövid idő alatt gyakorlatilag a zero kibocsátás lett. A CFC-ket így elkezdték például a HCFC-kkel helyettesíteni, ami sokkal kevésbé káros az ózonrétegre. Ugyanakkor a probléma egy másik vetülete merült fel, ahogyan az a környezeti problémák megoldása esetén lenni szokott. A HCFC-k vagy fluortartalmú gázok globális felmelegedési potenciáljuk (GWP) miatt azonban különösen károsnak bizonyultak. Néhány ilyen gáz több mint évszázados hatással van a globális felmelegedésre, mint a szén-dioxid. Emiatt módosítani kellett a szerződés gyenge pontjait.

Ugyanígy tanulnunk kell a hibákból a Kiotói Jegyzőkönyv esetében is. Be kell ismernünk, hogy a mai helyzet alapján ez egyáltalán nem olyan hatékony. Nem fogja csökkenteni a globális kibocsátást, ahogyan a szénintenzitást sem. A probléma talán abból adódik, hogy azok, akik a Kiotói Jegyzőkönyv elkészítéséért felelősek voltak, azt feltételezték, hogy a szén-dioxiddal kapcsolatos problémát ugyanúgy lehet megoldani, ahogyan az a freonok esetében történt.

Az éghajlatváltozás a korábbiakhoz képest teljesen más nagyságrendű probléma. Minthogy az ózonréteg lebomlásával kapcsolatos gondokat az ipari, valamint az energiatermelés melléktermékei idézték elő, az éghajlatváltozás kiváltó okai olyan dologban rejlenek, ami fenntartja az egész világgazdaságot és világtermelést. A szén iránti kereslet még mindig nagy világszerte. Mindenekelőtt ezért kell az éghajlatváltozást az ipari tervezés problémájának tekinteni. A döntéseket a kibocsátás csökkentése helyett az energia- és termék-előállítási rendszerek teljes átszervezésére kell összpontosítani. Tanuljunk a Montreali Jegyzőkönyv esetéből!

Leopold József Rutowicz, az UEN képviselőcsoport nevében. – (PL) Elnök asszony, Blokland úr jelentése az ózonréteget lebontó anyagokról szóló európai parlamenti és tanácsi rendeletről fontos anyag az ózonréteg védelmére irányuló további intézkedések megtételével kapcsolatban. Szeretném kiemelni, hogy az Európai Parlament és a Tanács egyik fontos eredménye az ózonréteget lebontó és üvegházhatást befolyásoló CFC-ket, halonokat, bromidokat és metileket tartalmazó gázok előállításának megszüntetése volt.

A továbblépésre jó példa lenne az ózonlyuk alatt fekvő országban, Új-Zélandon végzendő munka. Az Európai Unióban folytatott tevékenységek mellett ebben az országban is elkezdődött a munka annak érdekében, hogy csökkentsék a metángáz kibocsátását, aminek egy köbmétere 30 köbméternyi szén-dioxid-kibocsátás üvegházhatásának felel meg és ami lebontja az ózonréteget. A metán egy olyan gáz, ami bomlási folyamat során, állatok révén, földalatti bányákból, illetve különböző kémiai folyamatok során szabadul fel. A légkörbe jutó metán mennyisége miatt ezt a gázt is figyelembe kell venni a további munka során.

Az UEN képviselőcsoport támogatja ezt a rendeletet. Köszönöm Blokland úrnak ezt a munkaigényes és fontos jelentést!

Satu Hassi, *a Verts/ALE képviselőcsoport nevében.* – (FI) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, gratulálok Blokland úr a kiváló eredményhez. A Parlamentnek sikerült négy évvel előrehozni a metil-bromid használatának megszüntetésére kitűzött határidőt, továbbá a HCFC-k csökkentésének ütemterve is szorosabb lett.

Nagyon fontos, hogy az Európai Unió országai járjanak az élen az ózonréteget lebontó anyagok használatának megszüntetésében annak ellenére, hogy ez a téma már nem szerepel a címlapokon. Sok ilyen anyag erőteljesen befolyásolja az üvegházhatást, mégsem szerepelnek a Kiotói Egyezményben. Ez azért történhetett, mert úgy volt, hogy majd a Montreali Jegyzőkönyv szabályozza ezeket a kérdéseket. Fontos, hogy ne feledkezzünk meg ezekről a kérdésekről, és a jövőben folytassuk tovább az üvegházhatást erőteljesen befolyásoló gázok betiltását. Az is lényeges, hogy más országoknak, többek között a fejlődő országoknak, is mutassunk példát ezen a téren.

Képviselőcsoportom szerette volna, ha az Európai Unióban betiltott anyagok exportja a jelenlegi megállapodásnál áttekinthetőbb módon lett volna korlátozva. Remélem, hogy az elkövetkező jogalkotási folyamatban ezt az alapelvet figyelembe fogják venni.

Avril Doyle (PPE-DE). – Elnök asszony, ügyrendi javaslatként mielőtt elkezdeném: mivel úgy látom, hogy senki sem kíván a „catch-the-eye” eljárás keretében felszólalni – kérem javítson ki, ha tévednék, de körülnéztem és így ítélem meg a helyzetet –, az egyperces felszólalásomat kiegészíthetném még egy perccel a „catch the eye” eljárás szerint?

Elnök. – Rendben van, Doyle asszony, kérem tegye meg!

Avril Doyle (PPE-DE). – Elnök asszony, a Montreali Jegyzőkönyvet aláíró felek az ózonréteg védelmét szolgáló további intézkedéseket fogadtak el a felek konferenciáján (COP) 2007 szeptemberében. Ez az átdolgozott rendelet tartalmazni fogja ezeket az intézkedéseket az ózonlebontó anyagok (ODS) lépcsőzetes kivonásának meggyorsítása, valamint az ezen anyagok mentesség alapján történő használatának további korlátozása érdekében. Ez az átdolgozott rendelet alapvetően az ózonréteget lebontó anyagok előállításának, behozatalának, kivitelének, forgalomba hozatalának, használatának, kinyerésének, újra feldolgozásának, újrahasznosításának és megsemmisítésének tilalmáról és korlátozásáról szól.

A Montreali Jegyzőkönyv egyike az eddigi legsikeresebb környezetvédelmi kezdeményezéseknek, ami azt eredményezte, hogy az ózonréteg 1980-as években végbemenő elvékonyodása jórészt helyreállt. Az ózonréteget lebontó gázok – CFC-k, HCFC-k, halonok, metil-bromid – használatának lépcsőzetes megszüntetésével (attól a néhány kivételtől eltekintve, amelyeket vészhelyzetekben rövid ideig használni lehet, mint például a repülőgépek tűzoltókészülékeiben található halonok) az ODS-felhasználás az 1980-as évekbeli szinthez képest 95%-kal csökkent.

Nem szabad megfeledkeznünk arról, hogy ezeknek az anyagoknak globális felmelegedési potenciáljuk is van. Az ózonréteg egyike a légkör azon két rétegének, amely megvédi az életet a Földön. Különleges védelmet nyújt a Napból érkező káros ultraibolya sugárzás ellen, ami olyan összetett egészségügyi problémákat és betegségeket okoz, mint például a rák vagy a hólyag.

Elnök. – Doyle asszony, tartotta a szavát. Köszönöm!

Stavros Dimas, *a Bizottság tagja.* – (EL) Elnök asszony, sajnálom, hogy ilyen kevesen vagyunk ma a Parlamentben, mert egy igazán sikeres jegyzőkönyvről beszélünk, amely nagyon kedvező eredményeket hozott a környezetvédelem és az egészségünk szempontjából, az ózonréteg helyreállításával egyetemben, ami mostanra visszaállt az 1980-as évek előtti szintre.

Szeretném megköszönni az építő jellegű hozzászólásokat mindenkinek, aki részt vett a ma esti vitában, valamint szeretném megjegyezni, hogy a Bizottság elkötelezetten gyakorolja a ráruházott jogköröket és megvizsgálja, hogy adottak-e az előfeltételek arra, hogy három további anyagot felvegyünk a listára 2010 közepéig. Egy erre vonatkozó nyilatkozat benyújtásra kerül az Európai Parlament Titkárságához, hogy csatlakoznak a mai vitáról készült jegyzőkönyvhöz.

Szeretném megjegyezni, hogy hiszek abban, hogy az év végi koppenhágai találkozón megállapodásra tudunk majd jutni az éghajlatváltozás elleni küzdelemmel kapcsolatban, ami éppoly nagyratörő és sikeres, mint a Montreali Jegyzőkönyv. Bízom abban, hogy még hatékonyabb lesz és mindannyiunknak ennek érdekében kell dolgozni.

Befejezésül szeretném kijelenteni, hogy a Bizottság különösen elégedett a tárgyalások eredményével és abban a helyzetben van, hogy teljes egészében elfogadja a javasolt kompromisszumos módosításokat.

Blokland-jelentés (A6-0045/2009)

A Bizottság megerősíti azon szándékát, hogy 2010. június 30-ig fontolóra veszi további anyagok felvételét a rendelet II. mellékletének B. részébe, különösen annak felmérését, hogy a felvétel 24. cikk (3) bekezdésében foglalt feltételei teljesülnek-e. Ez a gyorsított eljárás a következő anyagokra koncentrál:

- hexaklorobutadién,
- 2-bromopropán (izo-propil-bromid),
- jodometán (metil-jodid).

Johannes Blokland, előadó. – (NL) Elnök asszony, szeretnék őszinte köszönetet mondani Dimas biztos úrnak azért a kötelezettségvállalásáért, hogy elfogadta Hassi asszony felvetését, miszerint további anyagok hatásait kellene megvizsgálni. Ami azt illeti, szeretném a metil-bromidot a biztos úr figyelmébe ajánlani. Még mindig keveset tudunk erről az anyagról, valamint az előállításáról. Örvedetes, hogy döntés született arról, hogy a tanácskozás során felkérjük a forgalmazókat arra, hogy számoljanak be az anyag előállításáról. Ezáltal pontos információkhoz jutunk ezzel az anyaggal kapcsolatban.

Szeretnék továbbá őszinte köszönetet mondani a képviselőtársaimnak, különösen az árnyékelőadóknak, valamint mindazoknak, akik ma este felszólaltak, mindazért a támogatásért, amit kaptam. Kiválóan együtt tudtunk működni mind a bizottságban, mind a tárgyalások során. Köszönöm továbbá a cseh elnökségnek, hogy mindig megállapodásra tudtunk jutni a tárgyalások előtt és alatt is. Az eredmény minden esetben kielégítő volt. Nagyra értékelem azt a támogatást, amit a Bizottság, illetve a Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszerbiztonsági Bizottság tagjaitól, valamint a kollegáimtól kaptam. Valóban csapatként dolgoztunk, ami lehetővé tette, hogy hat hónap alatt végrehajtsuk ezt a nagy horderejű jogszabály-módosítást.

Befejezésül lenne még egy megjegyzésem. Nem tartom szerencsésnek ezt az átdolgozási rendszert. Nem könnyű tisztában lenni azzal, hogy milyen alapon lehet módosításokat tenni és milyen alapon nem. Szerencsére a jogászok felvilágosítottak arról, hogy az átdolgozásban megváltoztatták a jogalapot, így azon az alapon tudtunk módosításokat eszközölni, egyébként ez majdnem elkerülte a figyelmünket. Szerencsére a Tanács is ugyanezen a véleményen volt, és az utolsó pillanatban helyre tudtuk hozni a dolgot a Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszerbiztonsági Bizottságban. Az átdolgozás mindig nehéz kérdés a parlamenti munka során.

Elnök. – A vitát lezárom.

A szavazásra szerdán kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 142. cikke)

Rovana Plumb (PSE), írásban. – (RO) Ez a javaslat a 2037/2000/EK rendelet felépítését követi, tartalmaz azonban egy új fejezetet is a szóban forgó anyagok előállításának, forgalomba hozatalának és használatának tilalma alól történő mentesítéssel kapcsolatban, amely eredetileg több helyen szerepel a szabályozott anyagok és termékek kivonásának egyes szakaszairól szóló rendelkezésekben.

A legfontosabb kihívások a következők:

- az ózonréteget lebontó anyagokból (ODS) és az üvegházhatású gázokból felhalmozódott „készletek” légkörbe történő kibocsátásának csökkentése szükséges, mivel becslések szerint a világon összesen 2 millió tonna ózonlebontó potenciálnak megfelelő, vagyis 13,4 milliárd tonna szén-dioxid-egyenértéknyi készlet halmozódik fel.
- mentesített ODS-felhasználások, ha egyelőre nincs más technikailag vagy gazdaságilag kivitelezhető megoldás, mint például a metil-bromid karanténhoz és szállítás előtti kezeléshez történő felhasználása.
- új ózonréteget lebontó anyagok: egyes vegyi anyagokról, amelyek nem állnak a Jegyzőkönyv szerinti ellenőrzés alatt, a tudomány újabban bebizonyította, hogy ózonlebontó potenciáljuk a vártnál sokkal magasabb, míg ezen anyagok értékesítése gyors ütemben nő.

A módosítás átláthatóbbá teszi a szöveget és leegyszerűsíti a szabályozási keretet, ugyanakkor csökkenti az adminisztratív terheket és ezáltal megkönnyíti a jogszabályok alkalmazását annak érdekében, hogy biztosítsa az ózonréteg 2050-re történő helyreállítását, valamint megelőzze az emberi egészségre és az ökoszisztémára gyakorolt káros hatásokat.

Flaviu Călin Rus (PPE-DE), írásban. – (RO) Álláspontom szerint törődnünk kell a mai nemzedék, illetve a jövő nemzedékek egészségével egyaránt. Egészségünket a tiszta környezet és a körülöttünk lévő légkör tartja fenn. Valamennyi tudományos tanulmány kiemeli, hogy az ózonréteg nem csak az emberek egészsége, hanem a földi élet megőrzése szempontjából is különösen fontos.

Sajnos számos olyan anyag létezik, amely a légkörbe jutva tönkreteszi az ózonréteget, s ezáltal hozzájárul az üvegházhatás növekedéséhez. Bár a megtett intézkedések eredményeként az ózonréteg valamelyest helyreállt, a légkörben található ózon mennyisége csak a 21. század második felében éri majd el az 1980 előtti szintet.

Ezért teljesen egyetértek az ózonréteget lebontó anyagokat korlátozó, sőt, akár betiltó további intézkedések meghozatalával. Úgy vélem, az ilyen intézkedésekkel nem csak a mai nemzedékkel, hanem a jövő nemzedékeivel szemben fennálló kötelezettségeinket is teljesítjük.

18. A következő ülésnap napirendje: lásd a jegyzőkönyvet

19. Az ülés berekesztése

(Az ülést 23.00-kor berekesztik.)